N.K.
JEMISIN

FANTASY

„Trilogia «Pământul sfărâmat» are profunzime şi amploare geologică. *Cerul de piatră* reprezintă o revoluţie la care vreau să iau parte."

NPR Books

„Fără îndoială, *Cerul de piatră* o consacră pe Jemisin drept cea mai importantă scriitoare de literatură speculativă din generaţia ei... Atât de bună este cartea! Atât de bună este autoarea!"

John Scalzi, *Wall Street Journal*

„Finalul dramatic al trilogiei «Pământul sfărâmat» îi va încânta pe fanii autoarei datorită universului pe deplin conturat, peisajelor amănunţit descrise şi personajelor complexe."

Library Journal

„Jemisin reprezintă de-acum un stâlp al ficţiunii speculative, dând dovadă de o creativitate ce taie respiraţia şi de îndrăzneală în privinţa naraţiunii."

Entertainment Weekly

„Personaje pline de viaţă, intrigă tensionată, viziune remarcabilă, toate amestecate într-o poveste impresionantă şi actuală despre abuz, supravieţuitori îndureraţi care luptă să se pună pe picioare şi să-i salveze şi pe cei care au mai rămas din patria lor sfărâmată."

Publishers Weekly

„Incredibil şi extrem de original... *Cerul de piatră* m-a lăsat pur şi simplu fără cuvinte."

The Verge

„Un adevărat tur de forţă... una dintre cele mai bune trilogii fantasy din ultimul timp."

RT Book Reviews

N.K.

JEMISIN

Cerul de piatra

Cartea a treia din seria „Pământul sfărâmat”

Traducere din limba engleză
de Laura Ciobanu

Î^LADIN

Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Adrian Creţu, Mădălina Raşoga
Tehnoredactor: Mihaela Aramă
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României JEMISIN, N. K

Pământul sfărâmat/N.K Jemisin; trad.: Laura Ciobanu. -
Bucureşti:
Editura Paladin, 2017.-
vol.

ISBN 978-606-8673-65-3

Vol. 3 : *Cerul de piatră.* - 2020. - ISBN 978-606-9000-36-6

I. Ciobanu, Laura (trad.)

821.111

N.K. Jemisin
The Stone Sky
Copyright © 2017 by N.K. Jemisin

© Editura Paladin, 2020, pentru prezenta ediţie

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Celor care au supravieţuit: respiraţi.

Aşa! Şi-acum încă o dată. Bine.

Sunteţi bine. Şi chiar dacă nu sunteţi bine, sunteţi în viaţă.

Asta e o victorie.

Placa
Minima
Arcticele
Tundra
Placa
Maxima

Deșertul Me
Munții Tibestiului
Munții Ennedi
Munții Tibesti
Munții Ennedi
Munții Tibesti
SUDMEDIAT
NECLINTIREA
distanța în kilometri
0
1000
2000
N
V
E
S
Antarticele

PROLOG

eu, când eram eu

Nu mai avem timp, dragostea mea. Hai să încheiem cu începutul lumii, ce zici? Da. Aşa o să facem.

Deşi e ciudat. Amintirile mele sunt ca nişte insecte conservate în chihlimbar. Arareori sunt intacte aceste vieţi încremenite, de mult pierdute. De obicei există doar un picior, solzii unei aripi, o bucată din toracele inferior... un întreg care poate fi numai dedus din fragmentele întrezărite neclar dincolo de suprafaţa brăzdată de crăpături murdare. Când îmi scrutez memoria, văd chipuri şi întâmplări care ar trebui să însemne ceva pentru mine, şi într-un fel chiar înseamnă... dar într-altul - nu. Persoana care a fost martor ocular la ele sunt eu şi totuşi nu-s eu.

în amintirile acelea eram alt om, la fel cum Neclintirea era altă lume. Atunci şi acum. Tu şi tu.

Atunci. Pe atunci continentul ăsta era trei continente, deşi practic ele ocupau aceeaşi poziţie ca acela care va fi numit cândva Neclintirea. Anotimpurile repetate vor produce în cele din urmă mai multă gheaţă la poli, făcând nivelul mării să scadă, iar „Arcticele" şi „Antarcticele" voastre să devină mai mari şi mai reci. Atunci însă...

.. .acum, am un sentiment de *acum* când îmi amintesc de mine cel de atunci, asta vreau să spun când zic că-i ciudat...

Acum, în acest timp dinaintea Neclintirii, nordul îndepărtat şi sudul îndepărtat sunt regiuni agricole decente. Ceea ce voi numiţi Coasta de Vest constă mai ales din mlaştini şi păduri tropicale; ele vor pieri în următorul mileniu. O parte din

Nordmedlat nu există încă şi va fi creată ca urmare a erupţiilor vulcanice în următoarele câteva milenii. Teritoriul care va deveni Palela, locul tău de baştină? Nu există. în schema generală a lucrurilor, astea nu-s schimbări foarte mari, dar, pe de altă parte, din punct de vedere tectonic, acest *acum* de-abia a avut loc. Ţine minte: când spunem că „a venit sfârşitul lumii", de obicei nu-i adevărat. Planeta însăşi n-are nimic.

Cum să numim lumea asta pierdută, acest *acum* de mult trecut, dacă nu-i spunem Neclintirea?

Mai întâi dă-mi voie să-ţi povestesc despre un oraş.

După standardele voastre, este un oraş construit greşit. El se *extinde* aşa cum niciun corn modern nu şi-ar permite, fiindcă ar avea nevoie de prea mulţi kilometri de zid. Iar periferiile oraşului s-au ramificat de-a lungul râurilor şi al altor formaţiuni geografice vitale, dând naştere altor oraşe, la fel cum mucegaiul se ramifică şi se întinde acoperind complet un mediu de cultură. Sunt prea aproape unele de altele, ai zice tu. Teritoriile li se suprapun peste măsură. Aceste oraşe extinse şi vlăstarele lor sunt prea conectate, incapabile să supravieţuiască dacă legăturile dintre ele ar fi retezate.

Uneori, oraşele-copii au nume distincte, mai ales când sunt suficient de mari ca să fi dat naştere la rândul lor unor oraşe-copii proprii, dar astea sunt deosebiri superficiale. Le-ai perceput

corect ca pe un tot unitar au aceeaşi infrastructură, aceeaşi cultură, aceeaşi foame şi aceleaşi spaime. Fiecare oraş e asemănător cu celelalte. Toate oraşele sunt, practic, unul singur. Această lume, în acest *acum,* poartă numele oraşului: Syl Anagist.

Oare poţi înţelege cu adevărat de ce e capabilă o naţiune, copil al Neclintirii? Când va reuşi în cele din urmă să se asambleze din fragmentele sutelor de „civilizaţii" ce vor trăi şi vor muri între *acum* şi *atunci,* Vechiul Sanze în totalitatea sa va fi nimic prin comparaţie. Un biet conglomerat de oraşe-stat şi de comune paranoice, care câteodată, de dragul supravieţuirii, acceptă să împartă ce au. O, Anotimpurile vor reduce visurile omenirii la nişte meschinării!

*Cerul de piatră 1*11

Aid, *acum,* visurile nu au limite. Locuitorii din Syl Anagist au devenit stăpâni pe forţele materiei şi pe structura ei. Au modelat viaţa însăşi în conformitate cu capriciile lor. Au explorat atât de temeinic misterele cerului, încât s-au plictisit de ele şi şi-au reorientat atenţia către pământul de sub pidoarele lor. Şi Syl Anagist e viu, o, cât e de viu, cu străzile sale aglomerate, negoţul său neîncetat şi clădirile pe care mintea ta s-ar chinui să le accepte ca atare. Clădirile au pereţi din celuloză cu modele care de-abia se pot distinge dedesubtul frunzişului, muşchiului, ierburilor şi ciorchinilor de fructe sau tuberculi. Pe unele acoperişuri flutură stindarde care sunt de fapt flori imense, nedesfăcute, de fungi. Pe străzi mişună lucruri pe care tu nu le-ai recunoaşte drept vehicule, cu excepţia faptului că se deplasează şi slujesc la transport. Unele se târăsc pe picioare ca ale unor păianjeni gigantici. Altele sunt numai nişte platforme deschise ce alunecă pe

perne de potenţial rezonant - o, dar n-ai putea să înţelegi asta! Să zicem numai că vehiculele astea plutesc la câţiva centimetri de sol. Nu sunt trase de animale. Nu sunt alimentate nici cu aburi, nid cu substanţe chimice. Dacă ceva, un animal sau un copil să zicem, ar trece pe dedesubtul lor, ar înceta temporar să mai existe şi şi-ar relua existenţa de cealaltă parte, fără o întrerupere a vitezei sau a conştiinţei. Nimeni nu consideră asta ca fiind o moarte.

Există însă aici ceva ce ai recunoaşte, un lucru care se ridică în inima oraşului. E cel mai înalt şi mai strălucitor obiect preţ de kilometri întregi şi fiecare şină sau drum este legat de el într-un fel sau altul. Este vechiul tău prieten, obeliscul de ametist. Nu pluteşte, sau nu încă. Stă, nu tocmai liniştit, în alveola lui. Din când în când, pulsează într-un fel care ţi-ar fi familiar, pentru că l-ai mai văzut în Allia. Pulsaţia e însă mai sănătoasă decât aceea; ametistul nu este încă rubinul acela vătămat şi muribund. însă, dacă asemănarea te face să te înfiori, nu-i o reacţie greşită.

Pe toate cele trei continente, oriunde se află un nod suficient de mare al Syl Anagistului, acesta are în centrul său

un obelisc. Sunt presărate pe faţa lumii, două sute cincizeci şi şase de păianjeni în centrul a două sute cincizeci şi şase de pânze, hrănind fiecare oraş şi fiind la rândul lor hrănite.

Pânze ale vieţii, dacă vrei să te gândeşti la ele în felul ăsta. Căci, vezi tu, viaţa este sacră în Syl Anagist.

Acum imaginează-ţi un complex hexagonal de clădiri înconjurând baza ametistului. Orice ţi-ai închipui nu va arăta exact ca în realitate, dar imaginează-ţi ceva frumos şi va fi de ajuns. Priveşte-o mai îndeaproape pe cea de aici, din marginea sud-vestică a obeliscului, cea cocoţată pe un delu- şor. Geamurile ei de cristal nu au zăbrele, dar imaginează-ţi peste transparenţa lor o reţea vagă de ţesut mai întunecat. Nematociştii sunt o metodă populară de a proteja ferestrele împotriva contactelor nedorite, deşi sunt aplicaţi numai pe partea exterioară, ca să împiedice accesul intruşilor. Pişcă, dar nu te ucid. (Viaţa e sacră în Syl Anagist.) înăuntru, uşile sunt nepăzite. Paznicii sunt oricum ineficienţi. Epicentrul nu-i prima instituţie care a descoperit acest adevăr universal valabil: nu ai nevoie de paznici când poţi convinge oamenii să coopereze la propria lor întemniţare.

Iată o celulă din închisoarea asta frumoasă.

Ştiu, nu arată a celulă. Are un obiect de mobilier meşteşugit pe care tu l-ai numi canapea, deşi nu are spătar şi constă din câteva piese grupate laolaltă. Restul mobilierului este banal şi l-ai recunoaşte: orice societate are nevoie de mese şi de scaune. Dincolo de fereastră, pe acoperişul altei clădiri, se vede o grădină. în acest moment al zilei, grădina prinde lumina soarelui, filtrată prin

cristalul uriaş, iar florile care cresc aici au fost cultivate şi plantate ţinând cont de acest efect. Lumina purpurie colorează cărările şi răzoarele, iar florile par să strălucească vag ca răspuns. Unele dintre lumi- niţele-flori albe clipesc când şi când, făcând întregul răzor să pâlpâie precum cerul noaptea.

Iată un băiat care priveşte pe fereastră florile lucitoare.

De fapt, e mai degrabă un tânăr. De o maturitate superficială, părând cumva fără vârstă. Cu un trup nu atât îndesat, cât

Cerul de piatră /13 compact. Are o faţă lată, cu pomeţi pronunţaţi şi o gură mică. Totul la el e alb: pielea, părul, ochii-de-gheaţă, hainele elegant drapate. Totul în încăpere e alb: mobila, covoarele, podeaua de sub ele. Pereţii sunt din celuloză înălbită şi pe ei nu creşte nicio plantă. Fereastra constituie unica pată de culoare. în acest spaţiu steril, în lumina purpurie ce vine de afară, numai băiatul este în mod evident viu.

Da, eu sunt băiatul. Nu-mi mai amintesc numele lui, însă îmi aduc aminte că avea mult prea multe litere, roade-le-ar rugina! Hai să-i spunem Houwha - acelaşi sunet, dar împo- poţonat cu tot felul de litere mute şi sensuri ascunse. E suficient de apropiat şi de simbolic...

Oh! Sunt mai mânios decât ar trebui. Fascinant! Hai să schimbăm atunci subiectul cu ceva mai puţin tensionat. Hai să revenim la acel *acum* care va fi cândva şi la un cu totul alt *aici.*

Acum este *acumul* Neclintirii, încă răsunând de ecourile creării Faliei. *Aici* nu este chiar Neclintirea, ci o peşteră de deasupra camerei principale cu lavă a unui vast şi străvechi vulcan- scut. Inima vulcanului, dacă preferi metaforele. Dacă nu, este doar o veziculă adâncă, întunecoasă şi abia stabilă, înconjurată de piatră care nu s-a răcit foarte mult în mileniile trecute de când Taica Pământ a râgâit, dându-i naştere. In această cavernă mă aflu eu, cu trupul parţial sudat de o ridicătură stâncoasă, ca să pot urmări mai bine perturbările infime sau deformările majore ce anunţă o prăbuşire. Nu trebuie să fac asta. Puţine procese sunt mai incontrolabile decât cel pe care l-am declanşat aici. Dar înţeleg ce înseamnă să fii singur când eşti confuz, speriat şi nu ştii ce

urmează să se întâmple.

Nu eşti singură. Nu vei fi niciodată singură decât dacă aşa decizi tu. Ştiu ce contează aici, la sfârşitul lumii.

O, dragostea mea! Apocalipsa-i un termen relativ, nu-i aşa? Când pământul crapă, este un dezastru pentru vieţuitoarele care depind de el, dar pentru Taica Pământ nu

înseamnă nimic. Când un bărbat moare, ar trebui să fie o lovitură devastatoare pentru fata care l-a numit odinioară tată, dar devine o nimica toată dacă ei i s-a spus „monstru" de atâtea ori, încât a ajuns în cele din urmă să îmbrăţişeze această etichetă. Revolta unui sclav nu înseamnă mare lucru pentru cei care citesc mai târziu despre ea. Doar cuvinte fragile pe o hârtie şi mai fragilă, pradă eroziunii istoriei. („Deci eraţi sclavi? Şi ce dacă?" şoptesc ei. Ca şi cum nu înseamnă nimic.) Dar pentru cei confruntaţi cu revolta sclavilor, atât aceia care consideră de la sine înţeles dreptul lor de a stăpâni, până când se întoarce foaia, cât şi cei care ar prefera să vadă lumea întreagă arzând înainte să mai stea fie şi un singur moment „la locul lor"...

Asta nu e o metaforă, Essun. Nu e o hiperbolă. Chiar am văzut lumea arzând. Nu vreau să aud nimic despre spectatorii inocenţi, despre suferinţa nemeritată, despre răzbunarea prea crudă. Dacă un corn e construit deasupra unei falii, o să dai vina pe zidurile lui când, inevitabil, îi vor strivi pe cei pe care îi adăpostesc? Nu. O să dai vina pe idioţii care au crezut că pot sfida la infinit legile naturii. Ei bine, unele lumi sunt construite pe o falie a suferinţei şi ţinute în picioare de coşmaruri. Nu te văicări când se vor prăbuşi. Infurie-te că au fost condamnate încă din clipa construcţiei lor.

Acum o să-ţi povestesc cum s-a sfârşit lumea aceea, Syl Anagist. O să-ţi spun cum i-am adus sfârşitul sau cel puţin cum am nimicit suficient din ea ca să fie silită s-o ia de la capăt, reconstruindu-se de la zero.

O să-ţi povestesc cum am deschis Poarta şi-am alungat Luna, zâmbind în timp ce o făceam.

Şi o să-ţi povestesc totul despre cum, mai târziu, în timp ce se pogora liniştea morţii, am şoptit:

„Acum."

„Chiar acum."

Şi cum Pământul mi-a şoptit ca răspuns:

„Arzi!"

tu, trează şi visând

Bun. Hai să recapitulăm.

Eşti Essun, singurul orogen din întreaga lume care a deschis Poarta Obeliscului şi a supravieţuit. Nimeni nu se aştepta să ai un destin atât de măreţ. Cândva ai aparţinut Epicentrului, dar n-ai fost o stea în ascensiune ca Alabastru. Ai fost o sălbăticiune, descoperită în lumea largă, unică numai în sensul că aveai mai mult talent înnăscut decât au de obicei rogălăii, copii ai sorţii capricioase. Deşi porniseşi bine, te-ai plafonat devreme, fără vreun motiv evident. Pur şi simplu îţi lipsea imboldul de a inova sau dorinţa de a excela, sau aşa se plângeau seniorii îndărătul uşilor închise. Erai prea dispusă să te conformezi regulilor Epicentrului. Asta te limita.

Ceea ce a fost foarte bine, căci altfel nu ţi-ar fi slăbit lesa aşa cum au făcut-o, trimiţându-te în misiunea aceea cu Alabastru. De el se temeau cumplit. Pe tine însă... te credeau una dintre cei siguri, îmblânziţi şi dresaţi întru supunere,

incapabili să nimicească o aşezare din greşeală. Ia uite cine râde la urmă! Câte aşezări ai nimicit până acum? Una - pe jumătate intenţionat. Celelalte trei au fost accidente, dar, serios, chiar contează? Pentru cei morţi, sigur nu.

Uneori visezi să anulezi totul. Să nu te fi întins cu disperare după obeliscul de rubin din Allia, ci să fi privit copilaşii negri zbenguindu-se în valuri, în timp ce sângerai de moarte sub cuţitul negru al unui Gardian. Să nu fi fost dusă în Meov de Antimoniu, ci să fi revenit la Epicentru ca să-l

naşti pe Corindon. L-ai fi pierdut după naştere şi nu l-ai fi întâlnit pe Innon, dar probabil amândoi ar fi încă în viaţă. (Mă rog. Depinde ce înţelegi prin „viaţă", dacă l-ar fi plasat pe Cori într-un nod.) Dar atunci n-ai mai fi locuit în Tirimo, nu l-ai mai fi născut pe Uche ca să moară zdrobit de pumnii tatălui său, n-ai mai fi crescut-o pe Nassun ca să ţi-o răpească tatăl ei, nu ţi-ai mai fi strivit vecinii când au încercat să te omoare. Atât de multe vieţi cruţate dac-ai fi stat în colivia ta. Sau dac-ai fi murit când ţi s-a cerut s-o faci.

Şi aici, acum, de mult eliberată din cadrul rigid, ordonat şi neschimbător al Epicentrului, ai devenit puternică. Ai salvat comunitatea din Castrima, deşi preţul plătit a fost Castrima însăşi. Un preţ mic în comparaţie cu cel de sânge pe care armata invadatoare v-ar fi silit să-l plătiţi dacă ar fi învins. Ai obţinut victoria dezlănţuind puterea unui mecanism straniu, mai străvechi decât istoria voastră (cea consemnată), şi, fiind cine eşti, în timp ce învăţai să controlezi această putere l-ai ucis pe Alabastru Decainelar. N-ai vrut. Bănuieşti chiar că el şi-a dorit s-o faci. Dar, oricum ar fi, este mort şi, în urma acestei succesiuni de întâmplări, ai ajuns cel mai puternic orogen de pe planetă.

Asta înseamnă totodată că mandatul tău de „cel mai puternic orogen" a dobândit o dată de expirare, căci ţi se întâmplă exact ce i s-a întâmplat şi lui Alabastru. Te transformi în piatră. Deocamdată e vorba numai de braţul drept. Putea fi mai rău. Chiar va fi mai rău data viitoare când o să deschizi Poarta sau chiar şi când o să mânuieşti suficient din strania ne-orogenie argintie pe care Alabastru a numit-o magie. Dar n-ai de ales. Ai o

misiune, mulţumită lui Alabastru şi grupării nebuloase de mâncători de piatră, care a încercat pe tăcute să pună capăt vechiului război ce se poartă între viaţă şi Taica Pământ. Eşti de părere că misiunea pe care *trebuie* s-o îndeplineşti este cea mai uşoară dintre cele două. N-ai altceva de făcut decât să prinzi Luna. Să închizi Falia Yumenes. Să reduci impactul actualului Anotimp de la câteva zeci de mii

*1*17 sau milioane de ani la ceva mai uşor de gestionat, un interval căruia rasa umană să aibă şansa de a-i supravieţui. Să-i pui capăt pentru totdeauna Celui de al Cincilea Anotimp.

Misiunea pe care *vrei* s-o îndeplineşti? Să-ţi găseşti fiica, pe Nassun. Să i-o smulgi bărbatului care ţi-a ucis fiul, iar pe ea a târât-o după el preţ de o jumătate de lume în plină Apocalipsă.

In privinţa asta, am veşti bune şi veşti proaste. Dar o să ajungem imediat şi la Jija.

Nu eşti cu adevărat în comă. Eşti o piesă de bază a unui sistem complex, care tocmai *a* experimentat o declanşare bazată pe un influx masiv de energie prost controlată şi o închidere de urgenţă care nu i-a oferit suficient timp de răcire, manifestându-se sub forma rezistenţei stării-faze ezoteri- co-chimice şi a feedbackului mutagenic. Ai nevoie de timp ca să te... restartezi.

Asta înseamnă că nu eşti inconştientă. Sunt mai degrabă nişte perioade de jumătate somn, jumătate veghe, dacă se poate spune aşa. Eşti oarecum conştientă de ceea ce se petrece. Mişcarea-i legănată, câte o zguduitură ocazională. Cineva îţi strecoară în gură mâncare şi apă. Din fericire, ai suficientă prezenţă de spirit ca să mesteci şi să înghiţi, pentru că sfârşitul lumii şi

drumul presărat cu cenuşă nu-s locul şi momentul ca să fii hrănită cu furtunul. Nişte mâini trag de hainele tale şi ceva îţi încinge şalele: un scutec. Nici pentru ăsta nu-i locul sau momentul, dar cineva e dispus să aibă grijă de tine, ceea ce nu te deranjează. Abia remarci. Nu simţi foame sau sete înainte să fii hrănită. Evacuarea intestinelor nu-ţi aduce nicio uşurare. Viaţa dăinuie pur şi simplu. Nu-i cere nimeni să fie şi *entuziastă.*

în cele din urmă, perioadele de somn şi de veghe devin mai clar delimitate. Apoi, într-o zi, deschizi ochii şi vezi cerul înnorat deasupra. Legănându-se încolo şi-ncoace. Din când în când, e acoperit de ramuri scheletice. Umbra vagă a unui obelisc printre nori: bănuieşti că e spinelul. Revenit la forma

şi imensitatea lui originară, urmându-te ca un căţeluş însingurat, acum, că Alabastru a murit.

După o vreme devine plictisitor să te holbezi la cer, aşa că întorci capul şi încerci să înţelegi ce se întâmplă. în jurul tău se mişcă parcă prin vis siluete înfăşurate în veşminte alb-cenuşii... nu. Nu, poartă haine obişnuite, numai că sunt acoperite cu un strat pal de cenuşă. Şi poartă o mulţime de haine pentru că e frig, nu de ajuns ca să îngheţe apa, dar pe aproape. Se fac doi ani de la instalarea Anotimpului. Doi ani fără soare. Falia emană multă căldură în regiunea ecuatorului, dar nu suficient ca să compenseze lipsa mingii uriaşe de foc de pe cer. Fără Falie însă, frigul ar fi mai cumplit, mult sub zero în loc să fie aproape de zero. Mici favoruri.

In orice caz, una dintre siluetele înfăşurate în cenuşiu pare să remarce că te-ai trezit sau te simte mişcându-te. Un cap acoperit de mască şi de ochelari protectori se întoarce şi te examinează peste umăr. între cei doi oameni din faţa ta are loc un schimb de cuvinte murmurate pe care nu le înţelegi. Nu sunt în altă limbă. Dar nu eşti trează decât pe jumătate şi cuvintele sunt parţial absorbite de cenuşa care cade în jur.

Cineva vorbeşte în spatele tău. Tresari şi priveşti îndărăt, dând cu ochii de altă faţă cu mască şi ochelari de protecţie. Cine sunt oamenii ăştia? (Nu-ţi trece prin minte să te temi. Asemenea impulsuri viscerale îţi sunt la fel de străine ca foamea.) Apoi se produce un declic şi înţelegi. Eşti pe o targă, practic doi pari cu o piele cusută între ei, cărată de patru persoane. Una dintre ele strigă şi de undeva de foarte departe

vin alte strigăte ca răspuns. Multe strigăte. Mulţi oameni.

Alt strigăt de undeva de foarte departe şi cei care te transportă se opresc. Schimbă o privire şi te pun jos cu uşurinţa şi coordonarea celor care au executat de multe ori aceeaşi manevră la unison. Simţi targa aşezându-se pe un strat moale şi prăfos de cenuşă aşternută peste un strat mai gros de cenuşă aşternut peste ceea ce ar putea fi un drum. Apoi purtătorii tărgii se trag la o parte, îşi deschid rucsacurile şi se aşază,

urmând un ritual care ţi-e cunoscut după lunile pe care tu însăţi le-ai petrecut pe drum. E momentul pentru un popas.

Cunoşti ritualul. Ar trebui să te ridici. Să mănânci ceva. Să verifici dacă cizmele tale nu au găuri sau pietricele în tălpi, dacă picioarele nu au băşici pe care nu le-ai remarcat, dacă masca... stai aşa, ai o mască? Dacă toţi ceilalţi poartă... Era în rucsafugul tău, nu? Unde ţi-e rucsafugul?

Din ceaţă şi din ploaia de cenuşă apare o persoană. înaltă, lată în umeri, cu identitatea ascunsă de haine şi de mască, dar trădată de fuiorul-de-cenuşă familiar al părului ei. Se lasă pe vine la căpătâiul tău.

— Hm. Vasăzică n-ai murit! Cred c-am pierdut pariul cu Tonkee.

— Hjarka, zici tu.

Vocea ta e mai răguşită decât a ei.

După felul în care i se mişcă masca, îţi dai seama că zâmbeşte larg. E ciudat să-i percepi zâmbetul fără obişnuita notă ameninţătoare pe care i-o conferă dinţii ei piliţi.

— Şi probabil eşti întreagă la minte. Măcar pariul cu Ykka l-am câştigat.

Face ochii roată şi răcneşte:

— Lema!

încerci să ridici o mână şi s-o apuci de cracul pantalonilor. E ca şi cum ai încerca să urneşti un munte. Ar trebui să fii capabilă să muţi munţii, aşa că te concentrezi şi reuşeşti s-o ridici pe jumătate... după care uiţi ce voiai de la Hjarka. Din fericire, chiar atunci ea priveşte în jur şi dă cu ochii de braţul tău ridicat. îţi tremură de efort. După un moment de ezitare, oftează şi te ia de

mână, apoi se uită stânjenită în altă parte.

— Ce se-ntâmplă? îngaimi tu.

— Să mă mănânce rugina dacă ştiu! Nu era cazul să mai facem o pauză atât de repede.

Nu asta voiai să spui, dar ar fi un efort prea mare să rosteşti şi restul. Aşa că te mulţumeşti să zaci, ţinută de mână de o femeie care în mod evident ar prefera să facă orice altceva,

însă care binevoieşte să-ţi ofere compasiune, fiindcă e de părere că ai nevoie. N-ai, dar te bucuri că-şi dă osteneala.

Din cenuşa învârtejită prind formă alte două siluete, ambele familiare şi uşor de recunoscut. Una e masculină şi zveltă, alta - feminină şi rotofeie. Cea mai subţire o înlocuieşte pe Hjarka la căpătâiul tău şi se întinde să-ţi dea jos ochelarii pe care nu ţi-ai dat seama că-i purtai.

— Dă-mi o piatră! zice el.

E Lema şi spusele lui n-au nicio logică.

— Ce? întrebi tu.

El nu te bagă în seamă. Tonkee, cealaltă persoană, îi dă un cot Hjarkăi, care oftează şi scotoceşte prin rucsacul ei până găseşte un obiect micuţ. 1-1 întinde lui Lema.

El pune o mână pe obrazul tău, ţinând obiectul ridicat. Acesta începe să strălucească, emanând o lumină albă, familiară. îţi dai seama că este o bucată din cristalul din care era făcută Castrima de Jos şi că s-a luminat pentru că aşa fac cristalele în contact cu orogenii, iar Lerna e acum în contact cu tine. Folosind lumina, se apleacă şi-ţi examinează cu atenţie ochii.

— Pupilele se contractă normal, murmură pentru sine.

Mâna îi tresare pe obrazul tău.

— N-ai febră.

— Mă simt greoaie, spui tu.

— Trăieşti, zice el de parcă ăsta ar fi un răspuns rezonabil. (Azi nimeni nu vorbeşte pe înţelesul tău.) Funcţiile motorii - încetinite. Cele cognitive...

Tonkee se apleacă asupra ta.

— Ce-ai visat?

Să-ţi fi zis „dă-mi o piatră" era totuna, dar încerci să răspunzi fiindcă eşti prea confuză ca să-ţi dai seama că n-ar trebui s-o faci.

— Era un oraş, murmuri tu.

Puţină cenuşă îţi cade pe gene şi tresari. Lerna îţi pune din nou ochelarii.

— Era viu. Era un obelisc deasupra lui. (Deasupra?) în el parcă. Aşa mi se pare.

Tonkee încuviinţează.

— Obeliscurile plutesc arareori deasupra zonelor locuite de oameni. Aveam un prieten la A Şaptea care avea nişte teorii despre asta. Vrei să le auzi?

în sfârşit înţelegi că faci o prostie: o încurajezi pe Tonkee. Cu un efort suprem, te încrunţi la ea:

— Nu!

Tonkee îi aruncă o privire lui Lema.

— Pare în deplinătatea facultăţilor mintale. Poate niţel cam înceată, dar aşa e ea.

— Da, mulţumesc pentru confirmare!

Lema termină orice o fi făcut şi se retrage, ghemuindu-se pe călcâie.

— Vrei să încerci să mergi, Essun?

— Nu-i cam brusc? întreabă Tonkee. Se încruntă, lucru vizibil în ciuda ochelarilor protectori. Având în vedere coma şi tot restul?

— Ştii la fel de bine ca mine că Ykka n-o să-i mai dea prea mult timp să-şi revină. Poate chiar i-ar prinde bine.

Tonkee oftează. Dar ea e cea care-1 ajută pe Lerna când îşi strecoară un braţ pe sub tine, ridicându-te de pe spate în şezut. Chiar şi aşa, durează o veşnicie. în clipa în care te pomeneşti în capul oaselor ameţeşti, dar îţi trece. Totuşi, ceva nu e în regulă. Probabil ca efect a toate prin câte ai trecut, ai căpătat o postură permanent strâmbă, cu umărul drept lăsat şi cu braţul atârnând de parcă...

De parcă ar fi făcut din...

Oh. Oh!

Ceilalţi încetează să te mai sâcâie, lăsându-te

să-ţi dai seama ce s-a petrecut. Te privesc cum îţi ridici umărul cât poţi de mult, încercând să-ţi vezi o parte cât mai mare din braţul drept. E greu. Umărul te doare când o faci, deşi cea mai mare parte a articulaţiei e încă din came, pentru că greutatea

solicită această came. Câteva tendoane s-au transformat, dar sunt încă ataşate de os. Bucăţele mici de pietriş scrâşnesc în interiorul a ceea ce ar fi trebuit să fie o articulaţie netedă. Totuşi nu doare atât de tare pe cât crezuseşi când îl priveai pe Alabastru trecând prin asta. Tot e ceva.

Restul braţului, pe care cineva l-a eliberat tăind mâneca jachetei şi pe a cămăşii, s-a schimbat, devenind aproape de nerecunoscut. E braţul tău, de asta eşti sigură. Nu doar că-ţi este încă ataşat de trup, dar are o formă pe care o cunoşti la fel de bine ca pe propria... mă rog. Nu-i la fel de graţios şi de suplu ca atunci când erai tânără. Ai fost durdulie o vreme şi asta se vede încă în antebraţul rotunjit şi în pielea de la subsuoară, puţin lăsată. Bicepsul este mai clar reliefat ca odinioară, rezultatul a doi ani în care ai supravieţuit. Ai pumnul încleştat şi braţul uşor îndoit din cot. Mereu ai avut tendinţa să strângi pumnii când te luptai cu vreo manevră orogenică mai complicată.

Dar aluniţa care odinioară trona în centrul antebraţului tău ca o mică ţintă neagră a dispărut. Nu poţi să-ţi întorci braţul ca să-ţi priveşti cotul, aşa că îl pipăi. Nu mai simţi cicatricea rămasă în urma căzăturii de altădată, deşi ar trebui să iasă uşor în relief pe pielea din jur. Aceste amănunte subtile s-au pierdut, înlocuite de o textură aspră şi densă ca gresia neşlefuită. O râcâi, poate pradă unui impuls autodistructiv, dar atingerea ta nu desprinde nicio particulă. E mai solid decât pare. Culoarea e un soi de bej cenuşiu uniform care nu seamănă nicicum cu pielea ta.

— Aşa erai când te-a adus Hoa înapoi, spune

Lema, care a tăcut cât timp te-ai studiat. Vocea lui e neutră. Spune că are nevoie de permisiunea ta ca să... ăăă...

încetezi să mai încerci să-ţi jupoi pielea de piatră. Poate-i şocul, poate că teama a alungat şocul, poate că de fapt nu mai simţi nimic.

— Păi, ia spune-mi, îi zici tu lui Lema.

Efortul de a te ridica şi vederea braţului tău parcă ţi-au mai limpezit mintea.

— După... ăăă... părerea ta profesională, ce ar trebui să fac în privinţa asta?

— Cred că ori îi dai voie lui Hoa să-l mănânce, ori îl laşi pe unul dintre noi s-o rezolve cu un baros.

Te crispezi.

— Cam teatral, nu crezi?

— Nu cred că o unealtă mai uşoară ar reuşi măcar să ţi-1 ciobească. Nu uita că am avut ocazia să-l studiez pe îndelete pe Alabastru când i s-a întâmplat aşa ceva.

Deodată te gândeşti cum trebuia să i se amintească lui Alabastru să mănânce pentru că nu mai simţea foamea. Nu e relevant, dar gândul se iveşte pur şi simplu nechemat.

— Te-a lăsat el să faci asta?

— Nu i-am dat de ales. Trebuia să ştiu dacă era contagios, având în vedere că i se întindea pe tot trupul. Odată am luat un eşantion şi el a glumit că Antimoniu - mâncătoarea de piatră - s-ar putea să-l vrea înapoi.

Probabil n-a fost o glumă. Alabastru întotdeauna zâmbea când spunea adevărurile cele mai brutale.

— Şi i l-ai dat înapoi?

— Ba bine că nu!

Lema îşi trece o mână prin păr, scuturând o grămăjoară de cenuşă.

— Uite, trebuie să-ţi împachetăm mâna peste noapte, pentru că altfel răceala ei o să-ţi scadă temperatura întregului corp. Ai vergeturi la umăr, unde pielea e solicitată. Presupun că-ţi

deformează oasele şi-ţi întinde tendoanele. încheietura ta n-a fost construită să suporte atâta greutate.

Şovăie.

— Dacă vrei, putem să-l îndepărtăm acum şi să i-1 dăm lui Hoa mai târziu. Nu văd niciun motiv pentru care să trebuiască să... s-o faci aşa.

Te gândeşti că probabil în clipa asta Hoa e undeva sub picioarele tale, ascultând. Dar Lerna este ciudat de sensibil în privinţa asta. De ce? Nu poţi decât să bănuieşti.

— Nu mă deranjează dacă îl mănâncă Hoa, spui tu.

N-o zici numai ca să audă Hoa. Chiar vorbeşti serios.

— Dacă lui o să-i prindă bine şi pe mine o să mă scape de chestia asta, de ce nu?

Pe chipul lui Lerna străfulgeră ceva. Masca lui blazată alunecă şi brusc îţi dai seama că ideea ca Hoa să-ţi mestece braţul aşa, ataşat la trup, îl scârbeşte. Ei bine, dacă pui problema în termenii ăştia, chiar e scârbos. Dar ăsta-i un mod prea utilitarist de a gândi. Prea atavic. Ştii mult prea bine, după orele petrecute printre celulele şi particulele trupului în plină transformare al lui Alabastru, ce se petrece în braţul tău. Privindu-1, aproape vezi liniile argintii ale magiei rea- liniind particulele infinitezimale şi energiile materiei tale, mişcând bucăţica aia în aşa fel încât să fie reorientată la fel ca bucata cealaltă, alcătuind treptat o reţea care adună totul laolaltă. Orice ar fi acest proces, este prea puternic şi prea precis pentru a fi întâmplător... sau pentru ca ingerarea braţului de către Hoa să fie atât de grotescă, pe cât i se pare lui Lerna. Dar nu ştii cum să-i explici asta şi, chiar dac-ai şti, n-ai avea energia s-o faci.

— Ajutaţi-mă să mă ridic! spui.

Tonkee îţi apucă grijulie braţul împietrit, susţinându-1 ca să nu alunece sau să atârne dislocându-ţi umărul. Se uită urât la Lerna până când el îşi vine în fire şi-şi strecoară din nou un braţ în jurul tău. Cu ajutorul lor reuşeşti să te

ridici în picioare, dar e greu. Te pomeneşti gâfâind şi genunchii îţi sunt nesiguri. Sângele din venele tale e mai puţin devotat cauzei şi te datini ameţită, simţind că ţi se-nvârte capul. Lerna zice imediat:

— Bun, hai s-o aşezăm la loc!

Pe neaşteptate, te pomeneşti din nou în şezut, de data asta cu răsuflarea tăiată şi cu braţul strâmbându-ţi umărul până când Tonkee îl rearanjează. Chestia asta chiar că e grea!

(Braţul tău. Nu „chestia". E braţul tău drept. Ţi-ai pierdut braţul drept. Eşti conştientă de asta şi nu peste mult timp o să-i deplângi lipsa, însă pe moment e mai uşor să te gândeşti la el ca la ceva distinct de tine. O proteză inutilă. O tumoare benignă care trebuie îndepărtată. Toate astea sunt adevărate. Dar în acelaşi timp e braţul tău, dar-ar rugina!)

Stai în fund, gâfâind şi dorindu-ţi ca lumea să înceteze să se mai învârtă, când auzi că se apropie altcineva. Această persoană vorbeşte cu glas răsunător, cerând ca toţi să împacheteze, pauza s-a terminat, mai trebuie parcurşi câţiva kilometri până la lăsarea întunericului. Ykka! Când se apropie suficient de mult, ridici capul şi în acel moment îţi dai seama că te gândeşti la ea ca la o prietenă. înţelegi asta pentru că te bucuri să-i auzi vocea şi să o vezi răsărind din cenuşa învârte- jită. Ultima oară când ai văzut-o, era în pericol să fie omorâtă de mâncătorii de piatră duşmănoşi care atacaseră Castrima. Acela a fost unul dintre motivele pentru care ai ripostat, folosind cristalele din Castrima de Jos ca să-i întemniţezi pe atacatori în ele: voiai ca ea şi ceilalţi orogeni din Castrima şi, prin extensie, toţi locuitorii Castrimei care depindeau de aceşti orogeni să supravieţuiască.

Aşa că zâmbeşti. E un zâmbet fragil. *Eşti* fragilă. Şi de asta te doare când Ykka se întoarce către tine şi strânge din buze cu o expresie inconfundabilă de dezgust.

Şi-a dat la o parte cârpa care-i acoperă partea de jos a feţei. Dincolo de machiajul negru al pleoapelor, pe care nici sfârşitul lumii nu pare s-o poată împiedica să-l poarte, privirea ei este de

nepătruns sub ochelarii de protecţie improvizaţi - o pereche de ochelari normali în jurul cărora a înfăşurat zdrenţe ca să împiedice cenuşa să pătrundă.

— Căcat! îi zice ea Hjarkăi. Acum n-o să-mi dai voie să uit asta niciodată, nu?

Hjarka ridică din umeri:

— Nu, sau cel puţin nu până nu plăteşti.

O priveşti pe Ykka şi zâmbetul timid ţi-a îngheţat pe buze.

— Probabil o să-şi revină complet, spune Lema.

Vocea lui e neutră într-un fel care-ţi transmite că trebuie să dai dovadă de prudenţă. Genul de prudenţă de care e nevoie când umbli pe deasupra unui canal cu lavă.

— Dar o să mai treacă vreo câteva zile până când va putea să ţină pasul.

Ykka oftează şi pune o mână în şold, părând să examineze o serie de posibile răspunsuri. Până la urmă optează pentru un ton la fel de neutru.

— Bine. O să prelungesc turele celor care duc targa. Dar pune-o pe picioare cât mai repede. în cornul ăsta, ori îţi duci singur greutatea, ori rămâi în urmă.

Se răsuceşte pe călcâie şi pleacă.

— Da, zice Tonkee cu glas scăzut, odată ce Ykka s-a îndepărtat suficient ca să nu vă mai audă. E puţin cam supărată că ai distrus geoda.

Tresari:

— Am distrus...

O, da. Ai închis toţi mâncătorii ăia de piatră în cristale. Voiai să salvezi pe toată lumea, dar Castrima era o maşinărie, un mecanism foarte vechi şi foarte delicat pe care nu l-ai înţeles. Şi acum sunteţi la suprafaţă, înaintând prin ploaia de cenuşă...

— O, Pământule crud, chiar am distrus-o!

— Ce, nu ţi-ai dat seama?

Hjarka râde scurt. E un râs amar.

— Ai crezut că suntem la suprafaţă toţi, tot cornul, bată-1 rugina, călătorind spre nord prin cenuşă şi frig aşa, de dragul distracţiei?

Se îndepărtează cu paşi mari, clătinând din cap. Ykka nu e singura supărată.

— N-am vr...

Voiai să spui „n-am vrut", dar te opreşti. Pentru că niciodată n-ai vrut, dar în cele din urmă asta n-a contat.

Lema îţi priveşte expresia şi lasă să-i scape un oftat uşor.

— Essun, Rennanisul a distrus cornul. Nu tu.

Te ajută să te întinzi din nou pe spate, dar refuză să-ţi întâlnească privirea.

— L-am pierdut în momentul în care am infestat Castrima de Sus cu gândaci-fierbători ca să ne salvăm. Doar nu ne aşteptam să plece pur şi simplu sau să mai lase ceva de mâncare în toată regiunea. Dacă am fi rămas în geodă, am fi fost condamnaţi într-un fel sau altul.

E adevărat şi perfect raţional. Reacţia Ykkăi demonstrează însă că unele lucruri sunt mai presus de raţiune. Nu poţi să le răpeşti oamenilor căminul şi siguranţa atât de brusc şi de dramatic şi să te aştepţi să exploreze întregul lanţ de vinovăţii înainte să se înfurie.

— O să le treacă.

Tresari revenindu-ţi şi-l descoperi pe Lema, care de data asta se uită la tine cu o privire limpede şi sinceră.

— Dac-am putut eu, pot şi ei. Doar c-o să mai dureze.

Nu-ţi dăduseşi seama că-i trecuse jalea după Tirimo.

îţi ignoră privirea scrutătoare şi cheamă prin gesturi patru inşi care se aţineau prin apropiere. Eşti deja culcată, aşa că-ţi aranjează braţul de piatră pe lângă trup şi se asigură că e acoperit cu pătura. Purtătorii târgii îşi reiau însărcinarea şi tu trebuie să-ţi înăbuşi orogenia, care, acum, că te-ai dezmeticit, insistă să trateze fiecare zgâlţâitură ca pe un cutremur. Când ei se pun în mişcare, capul lui Tonkee apare în raza ta vizuală.

— Hei, o să fie în regulă! Şi pe mine mă urăsc o grămadă de oameni.

Ceea ce nu-i foarte liniştitor. Şi e frustrant că-ţi pasă şi că restul lumii îşi dă seama că-ţi pasă. Cândva aveai o inimă atât de împietrită!

Dar, deodată, ştii de ce nu mai eşti aşa.

— Nassun, îi zici tu lui Tonkee.

-Ce?

— Nassun. Tonkee, ştiu unde e!

încerci să-ţi ridici mâna dreaptă ca s-o apuci pe a ei şi umărul ţi-e străbătut de o senzaţie pe jumătate durere, pe jumătate plutire. îţi ţiuie urechile. Nu te doare, dar te înjuri în gând pentru c-ai uitat.

— Trebuie să mă duc după ea!

Tonkee aruncă o privire către purtătorii tărgii tale, apoi în direcţia în care a plecat Ykka.

— Vorbeşte mai încet!

-Ce?

Ykka ştie toarte bine că o să vrei să pleci în căutarea fiicei tale. Ăsta a fost practic primul lucru pe care i l-ai zis când v-aţi cunoscut.

— Dacă vrei să te lepede pe marginea drumului, continuă să vorbeşti aşa!

Asta îţi închide gura (asta şi efortul continuu de a-ţi ţine orogenia în frâu). Oh! Deci atât de supărată e Ykka!

Cenuşa continuă să cadă până când, în cele din urmă, îţi acoperă de tot ochelarii pe care nu ai energia să-i cureţi. Iar în penumbra cenuşie, nevoia trupului tău de a se reface capătă întâietate şi adormi iarăşi. Când te trezeşti şi-ţi ştergi cenuşa de pe faţă, o faci fiindcă te-au aşezat din nou jos şi o piatră sau o creangă te împunge în şale. Te lupţi să te ridici într-un cot şi acum e mai uşor, deşi asta-i tot ce reuşeşti.

S-a înnoptat. Câteva zeci de oameni se instalează pe un soi de afloriment stâncos din mijlocul unei păduri cam rare. Aflorimentul îţi e familiar, l-ai sessizat când ai explorat împrejurimile Castrimei cu ajutorul orogeniei şi asta te ajută să-ţi dai seama unde eşti: pe o mică ridicătură tectonică recentă, aflată cu două sute

cincizeci şi şapte de kilometri la nord de geoda Castrimei. îţi dai seama că plecarea din Castrima trebuie să fi avut loc doar cu câteva zile în urmă, căci un grup mare nu se poate deplasa foarte repede. Şi, dacă vă îndreptaţi către nord, există un singur loc unde v-aţi putea duce. Rennanis. Cumva, toată lumea a aflat că e pustiu şi locuibil. Sau poate pur şi simplu speră că-i aşa, pentru că n-au

la ce altceva să spere. Ei bine, măcar în privinţa asta poţi să le dai asigurări... dacă vor vrea să te asculte.

Cei din jurul tău fac focuri de tabără, pun frigări, sapă latrine. Ici şi colo pe întinsul taberei, mici grămăjoare de cristale sparte luate din Castrima oferă lumină suplimentară; e bine să ştii că au rămas suficienţi orogeni ca să le facă să funcţioneze. Unele operaţiuni sunt ineficiente deoarece oamenii nu s-au deprins cu ele, dar majoritatea decurg în ordine. Castrima are destui inşi învăţaţi cu viaţa pe drumuri şi asta se dovedeşte un avantaj. Dar purtătorii tărgii te-au abandonat odată ce te-au pus jos şi, dacă există cineva însărcinat să-ţi facă focul şi să-ţi aducă de mâncare, nu s-a apucat încă de treabă. îl zăreşti pe Lema aşezat pe vine în mijlocul unui grup de persoane culcate ca tine, însă e ocupat. Sigur că da! Probabil au fost o mulţime de răniţi după ce soldaţii din Rennanis au pătruns în geodă.

Ei bine, n-ai nevoie de foc şi nu-ţi e foame, aşa că pe moment nepăsarea celorlalţi nu te deranjează decât în plan emoţional. Te supără în schimb dispariţia rucsafugului. L-ai cărat prin jumătate din Neclintire, ai ascuns în el inelele care-ţi indicau rangul, ba chiar l-ai salvat când un mâncător de piatră s-a transformat în apartamentul tău. Nu aveai în el lucruri care să mai conteze pentru tine, dar rucsacul însuşi dobândise o anumită valoare sentimentală.

Asta e. Toţi au pierdut câte ceva.

Deodată, la limita percepţiei tale se iveşte greutatea unui munte. In ciuda a toate, te trezeşti zâmbind.

— Mă întrebam când o să apari.

Hoa stă deasupra ta. încă te şochează să-l vezi aşa, având înfăţişarea unui adult de înălţime medie, şi nu a unui copil, cu trupul din marmură neagră vârstată, şi nu din carne palidă, însă cumva nu ţi-e greu să-l percepi ca fiind aceeaşi persoană - aceeaşi formă a feţei, aceiaşi ochi-de-gheaţă obse- danţi, aceeaşi stranietate nedefinită, aceeaşi fire capricioasă şi secretoasă, acelaşi Hoa pe care l-ai cunoscut în ultimul an.

Ce anume s-a schimbat de te uiţi la un mâncător de piatră şi nu ţi se mai pare o creatură stranie şi străină? La el, numai aspecte superficiale. La tine - totul.

— Cum te simţi? te întreabă el.

— Mai bine.

Braţul te trage în jos când îţi schimbi poziţia ca să-1 poţi privi, un memento constant al înţelegerii nescrise dintre voi.

— Tu le-ai spus despre Rennanis?

— Da. Şi îi călăuzesc într-acolo.

- Tu?

— în măsura în care Ykka mă ascultă. Cred că ea preferă mâncătorii de piatră ca pe nişte ameninţări tăcute, nu ca pe nişte Alliaţi activi.

Asta îţi smulge un râset ostenit.

— Şi tu eşti un Alliat, Hoa?

— Nu al lor. Dar Ykka înţelege şi asta.

Da. Probabil de-asta eşti încă-n viaţă. Cât timp Ykka te ţine în siguranţă şi te hrăneşte, Hoa o va ajuta. Ai revenit pe drum, unde totu-i o negociere. Cornul care a fost Castrima trăieşte, dar nu mai este cu adevărat o comunitate, ci un grup de călători cu aceleaşi ţeluri, conlucrând ca să supravieţuiască. Poate mai târziu vor reuşi să redevină un adevărat corn, odată ce vor avea un

alt cămin pe care să-l apere, însă deocamdată înţelegi furia Ykkăi. Ceva frumos şi întreg s-a pierdut pentru totdeauna.

Îţi cobori privirea şi te contempli. Nici tu nu mai eşti întreagă, dar ce a rămas din tine poate fi întărit. În curând o să poţi pleca în căutarea lui Nassun. Să începi totuşi cu începutul.

— O să facem asta?

Hoa rămâne tăcut un moment.

— Eşti sigură?

— Aşa cum e acum, braţul ăsta nu-mi e de niciun folos.

Se aude un sunet stins. Piatră frecându-se de piatră, lent şi inexorabil. O mână grea se aşază pe umărul tău pe jumătate

transformat. Simţi că, în ciuda greutăţii, atingerea e una delicată după standardele mâncătorilor de piatră. Hoa te tratează cu grijă.

— Nu aici, zice el şi te trage în pământ.

Nu durează decât o clipă. Întotdeauna are grijă ca aceste călătorii prin pământ să fie rapide, probabil pentru că, dacă ar fi mai lungi, ţi-ar fi greu să respiri... şi să rămâi întreagă la minte. De data asta, e mai degrabă o senzaţie înceţoşată de mişcare, o străfulgerare de întuneric, un iz de pământ, mai bogat decât mirosul înţepător al cenuşii. Apoi eşti întinsă din nou pe un afloriment, probabil acelaşi pe care se instalează restul Castrimei, dar mai departe de tabără. Aici nu sunt focuri de tabără, ci numai lumina roşiatică a Faliei reflectată pe stratul gros de nori de deasupra ta. Ochii ţi se obişnuiesc repede, deşi nu-i mare lucru de văzut, cu excepţia stâncilor şi a siluetelor copacilor din apropiere. Şi a unei forme umane,

acum aşezată pe vine lângă tine.

Cu blândeţe, aproape cu respect, Hoa îţi ia în mâinile lui braţul împietrit. In ciuda a toate, simţi solemnitatea momentului. Şi de ce să nu fie solemn? Ăsta-i sacrificiul pe care ţi l-au cerut obeliscurile. E uncia de came pe care trebuie s-o plăteşti pentru datoria de sânge a fiicei tale.

— Nu e ceea ce crezi tu, spune Hoa şi o clipă te temi că-ţi poate citi gândurile.

Cel mai probabil însă explicaţia e că, fiind la propriu la fel de bătrân ca dealurile, îţi poate citi expresia feţei.

— Tu vezi în noi numai ce s-a pierdut, dar am avut şi de câştigat. Nu e atât de hidos pe cât pare.

Mai degrabă pare că o să-ţi mănânce braţul. N-ai nimic împotrivă, dar vrei să înţelegi.

— Atunci ce e? De ce...

Clatini din cap, neştiind nici măcar ce întrebare să pui. Poate „de ce" nu contează. Poate n-ai cum să înţelegi. Poate nu ţi-e menit să înţelegi.

— Pentru noi, asta nu e hrană. Ca să trăim, avem nevoie numai de viaţă.

A doua propoziţie a fost atât de ilogică, încât te agăţi de prima.

— Dacă nu e hrană, atunci...

Hoa se mişcă din nou cu lentoare. Mâncătorii de piatră nu fac asta prea des. Mişcarea le scoate în evidenţă natura nefirească, atât de asemănători omenirii şi totuşi atât de diferiţi. Ar fi mai uşor dacă ar fi mai stranii. Când se mişcă asemenea vouă, vezi ce au fost odinioară şi cunoaşterea asta e o ameninţare şi un avertisment către tot ce-i omenesc în tine.

Şi totuşi. „Tu vezi în noi numai ce s-a pierdut, dar am avut şi de câştigat."

El îţi ridică braţul cu ambele mâini, una sub cotul tău şi degetele celeilalte sprijinindu-ţi uşor pumnul încleştat şi crăpat. încet, foarte încet. Aşa nu te doare umărul. La jumătatea drumului către faţa sa, îşi mută mâna cu care ţi-a sprijinit cotul, cuprinzând în palmă dedesubtul braţului tău. Piatra lui alunecă pe a ta cu un scrâşnet stins. E surprinzător de senzual, deşi nu simţi nimic.

Apoi pumnul tău ajunge la buzele lui. Fără să şi le mişte, spune, cu o voce care-i răsună din piept:

— Ti-e frică?

Te gândeşti un moment la întrebare. N-ar trebui să-ţi fie? Dar...

- Nu.

— Bine, replică el. Fac asta pentru tine, Essun. Tot ce fac e pentru tine. Mă crezi?

La început nu ştii. Dintr-un impuls, îţi ridici mâna sănătoasă şi-ţi plimbi degetele moi peste obrazul lui dur, rece, şlefuit. E greu să-l vezi,

negru pe fundalul înserării, dar degetul tău mare îi descoperă sprâncenele şi-i urmează linia nasului, care în forma lui adultă e mai lung. Ţi-a spus că, în ciuda trupului său straniu, se consideră om. Uluită, îţi dai seama că ai ales să-l priveşti şi tu ca pe un om. Aşa, ceea ce se

petrece acum devine cu totul altceva decât scena în care un prădător îşi devorează prada. Nu ştii ce anume este, însă... ai senzaţia unui dar.

— Da, zici tu. Te cred.

El deschide gura. Larg, mult mai larg decât se poate deschide o gură omenească. Cândva îţi făceai griji că are gura prea mică. Acum e suficient de largă ca să încapă în ea un pumn. Şi ce dinţi are, mici şi drepţi, limpezi ca diamantele, scânteind în lumina roşie a înserării. Dincolo de ei e numai beznă.

închizi ochii.

*

Era prost dispusă. Bătrâneţea, mi-a spus unul dintre copiii ei. Ea a zis că era numai stresul de a încerca să predice la urechi surde venirea unor vremuri grele. Nu era proasta dispoziţie, ci privilegiul vârstei înaintate, care-i permitea să se lepede de minciuna politeţii.

„în povestea asta nu există un personaj negativ!" a zis ea. Stăteam sub domul din grădină, care era numai un dom pentru că insistase ea. (Scepticii din Syl încă pretind că nu există o dovadă că lucrurile se vor petrece cum a prezis ea, dar nu s-a înşelat niciodată în predicţiile ei şi e mai Syl decât ei, aşa că...) Bea sig, ca şi cum chimicalele îi puteau certifica adevărul spuselor.

„Nu a existat o singură întorsătură nefericită, un singur moment în care s-a schimbat totul", a continuat ea. „Lucrurile au fost rele şi apoi groaznice şi apoi mai bune şi pe urmă din nou rele şi apoi s-au întâmplat din nou şi din nou fiindcă nimeni nu le-a oprit. Lucrurile pot fi... ajustate.

Prelungind perioada mai bună, anticipând-o şi scurtând-o pe cea groaznică. Mulţumindu-ne uneori cu răul ca să prevenim groaznicul. Am renunţat să mai încerc să vă opresc. M-am mulţumit să-mi învăţ copiii să-şi amintească, să înveţe

şi să supravieţuiască... până când cineva va rupe acest cerc pentru totdeauna."

Eram nedumerit. „Te referi la Prăjeală?" In fond, despre asta venisem să vorbesc. O sută de ani, profeţi ea cu cincizeci de ani în urmă. Ce altceva conta?

S-a mulţumit să zâmbească.

Transcrierea traducerii interviului Constructorului de Obeliscuri C găsit în ruina de pe Platoul Tapita nr. 723 de Sinash Inovator Dibars. Data - necunoscută, autorul transcrierii - necunoscut. Speculaţie: cel dintâi lorist? Notă personală: Bastru, ar trebui să vezi locul ăsta. Comori istorice pretutindeni, majoritatea prea degradate ca să le descifrezi, dar... Mi-aş dori să fii aici.

Nassun vrea să se elibereze

Nassun stă deasupra cadavrului tatălui ei, dacă o grămadă de nestemate sfărâmate poate fi numită cadavru. Se clatină uşor, ameţită din pricină că rana de la umăr - unde a înjunghiat-o tata - sângerează abundent. Lovitura de cuţit a fost rezultatul alegerii imposibile pe care i-a cerut-o el: să fie fiica lui sau să fie o orogenă. Ea a refuzat să comită o sinucidere existenţială. El a refuzat să lase un orogen să trăiască. în acel moment final n-a existat cruzime în sufletul niciunuia dintre ei, ci numai sumbra violenţă a inevitabilului.

într-o latură a acestui tablou stă Schaffa, Gardianul lui Nassun, contemplând cu un amestec de veneraţie şi de satisfacţie crudă ce a mai rămas din Jija Rezistent Jekity. De cealaltă parte a lui Nassun stă Oţel, mâncătorul ei de piatră. Putem să-i spunem „al ei" de-acum, pentru că a venit la ea când avea nevoie, nu s-o ajute, asta niciodată, ci să-i ofere ceva. Ceea ce el îi oferă, ceea ce ea înţelege în sfârşit că-i trebuie, este un ţel. Nici măcar Schaffa nu i-a oferit unul, însă asta fiindcă Schaffa o iubeşte necondiţionat. Ea are nevoie şi de această iubire, şi încă cum, dar în momentul ăsta, cu inima frântă şi gândurile risipite, tânjeşte după ceva mai... concret.

Va avea toată concreteţea pe care o vrea. Va

lupta pentru ea şi va ucide pentru ea, deoarece a trebuit s-o facă în mod repetat şi i-a intrat în obicei, şi, dacă reuşeşte, va muri pentru ea. în fond, îi seamănă mamei şi numai cei care cred că au un viitor se tem de moarte.

în mâna teafără a lui Nassun vibrează o ţandăra de cristal ascuţită, lungă de un metru, de culoare albastru intens şi cu faţete fine, dar având la bază o mică deformare ca un soi de mâner. Când şi când, acest cuţit straniu pâlpâie devenind translucid, intangibil, parcă ireal. De fapt, e foarte real. Numai atenţia lui Nassun împiedică obiectul din mâna sa să o transforme în piatră colorată ca pe tatăl ei. Ea se teme de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă ar leşina din pricina sângelui pierdut, aşa că-şi doreşte foarte tare să poată trimite safirul la locul lui de pe cer, permiţându-i să-şi reia forma şi dimensiunile colosale care-i sunt fireşti... dar nu poate. Nu încă.

Căci lângă baracă sunt cele două motive: Umber şi Nida, ceilalţi doi Gardieni ai Lunii Găsite. O supraveghează şi, când privirea ei poposeşte asupra lor, firele argintii care-i leagă pe cei doi scânteiază mai tare. Niciun schimb de cuvinte sau priviri, doar o comunicare tăcută, insesizabilă dacă Nassun ar fi altcineva decât este. Sub picioarele fiecărui Gardian, pripoane delicate de argint ies din pământ, conectându-se prin intermediul reţelei scânteietoare din trupurile lor la micile aşchii de fier din creiere. Aceste pripoane ca nişte rădăcini au fost acolo dintotdeauna, dar poate tensiunea momentului o face pe Nassun să remarce, în cele din urmă, cât de groase sunt firele luminoase ale Gardienilor,

mai groase decât cel care îl leagă de pământ pe Schaffa. Şi, în sfârşit, înţelege ce înseamnă asta: Umber şi Nida sunt doar marionetele unei voinţe mai puternice. Nassun a încercat să aibă o părere mai bună despre ei că-şi sunt propriii stăpâni, dar aici, acum, cu safirul în mâini şi cu tatăl ei zăcându-i mort la picioare... unele lucruri nu pot aştepta un anotimp mai bun ca să se matureze.

Aşa că Nassun înfige un tor adânc în pământ, pentru că ştie că Umber şi Nida îl vor simţi. Este o fentă. N-are nevoie de puterea pământului şi bănuieşte că ei ştiu asta. Totuşi, cei doi reacţionează, Umber descrucişându-şi braţele şi Nida depăr- tându-se de balustrada verandei, de care se rezemase. Schaffa reacţionează şi el aruncând o căutătură piezişă, pentru ca

ochii lui să-i întâlnească pe ai ei. E un semn pe care Umber şi Nida îl vor remarca, dar nu-i nimic de făcut: Nassun nu are în creier o bucată din Pământul crud, care să-i faciliteze comunicarea. Acolo unde materia dă greş, grija o substituie. El zice „Nida" şi pentru ea asta-i suficient.

Umber şi Nida înaintează. Sunt rapizi, foarte rapizi, fiindcă reţeaua argintie din fiecare le-a întărit oasele şi le-a îngroşat fibrele muşchilor, ca să poată face ceea ce un trup obişnuit n-ar putea. Un câmp de negaţie vine dinspre ei inexorabil ca o furtună, amorţind imediat lobii majori ai sessa-pinealelor lui Nassun, dar ea a trecut deja la atac. Nu fizic, în acest domeniu nu-i poate înfrunta, mai ales că de-abia se ţine pe picioare. Nu i-au mai rămas decât voinţa şi argintul.

Aşa că Nassun - cu trupul neclintit şi cu mintea dezlănţuită - apucă firele argintii din aerul înconjurător şi le ţese într-o plasă rudimentară, dar eficace. (N-a mai făcut aşa ceva niciodată, dar nu i-a zis nimeni că nu se poate.) înfăşoară o parte a plasei în jurul Nidei, ignorându-1 pe Umber fiindcă aşa i-a spus Schaffa. Şi în clipa următoare înţelege de ce i-a cerut el să se concentreze doar asupra unuia dintre Gardienii inamici. Argintul pe care l-a înfăşurat în jurul Nidei ar trebui s-o oprească brutal, ca pe o insectă nimerită într-o pânză de păianjen. însă Nida doar se împleticeşte, se opreşte şi râde, iar fire de *altceva* i se desfăşoară din trup, biciuind aerul şi sfâşi- ind plasa. Se repede din nou la Nassun, dar Nassun - după o clipă de ezitare la vederea iuţelii şi eficienţei Gardienei - face să ţâşnească din pământ ţăndări de stâncă, străpungând picioarele Nidei. Asta însă abia dac-o stânjeneşte puţin pe

Nida. Se năpusteşte înainte, rupând ţăndările de stâncă şi continuându-şi atacul cu ele înfipte în cizme. Una dintre mâinile ei alcătuieşte o gheară, iar cealaltă, plată, cu degetele ţepene, ia forma unei lame. Va stabili cum anume o s-o sfâşie pe Nassun în funcţie de mâna care o va atinge prima.

Nassun se panichează. Numai puţin, pentru că altfel ar pierde controlul safirului, dar se panichează. în firele argintii

ce zbârnâie prin trupul Nidei simte o vibraţie crudă, flămândă şi haotică, ceva ce n-a mai simţit niciodată, şi brusc spaima pune stăpânire pe ea. Nu ştie ce i-ar putea face acea vibraţie stranie dacă Nida ar reuşi să-i atingă pielea dezgolită. (Deşi mama ei ştie.) Face un pas înapoi şi, cu puterea voinţei, determină cuţitul de safir să se interpună între ea şi Nida într-o poziţie defensivă. Mâna ei sănătoasă încă strânge mânerul safirului, aşa că în aparenţă mânuieşte o armă cu o mână tremurătoare şi mult prea înceată. Nida râde din nou, un râs ascuţit şi plin de încântare, pentru că văd amândouă că safirul nu va fi îndeajuns ca s-o oprească. Mâna ca o gheară a Nidei se repede, răsfirându-şi degetele şi întinzân- du-se către obrazul lui Nassun, în timp ce femeia se unduieşte ca un şarpe, evitând lovitura disperată a lui Nassun...

Nassun scapă safirul şi ţipă, sforţându-şi cu disperare şi în mod inutil sessapinealele amorţite...

Dar toţi Gardienii l-au uitat pe celălalt gardian al lui Nassun.

Oţel nu pare să se mişte. Acum stă în aceeaşi poziţie ca în ultimele câteva minute, cu spatele la movila care e Jija, cu chipul senin şi postura leneşă, cu privirea aţintită către nord. Iar în clipa următoare e mai aproape, chiar lângă Nassun, deplasându-se atât de iute, încât Nassun aude pocnetul aerului dislocat. Iar înaintarea Nidei e oprită pe neaşteptate când mâna ridicată a lui Oţel îi cuprinde gâtul ca-ntr-un cerc.

Ţipă. Nassun a auzit-o pe Nida bătând câmpii ore întregi cu vocea ei suavă ca de flaut şi poate

asta a făcut-o să se gândească la Gardiană ca la o pasăre cântătoare, ciripind şi trăncănind inofensivă. Ţipătul ăsta este însă strigătul unui animal de pradă, sălbăticie preschimbată în furie când ceva îl împiedică să se repeadă asupra prăzii sale. Se smuceşte îndărăt, gata să-şi sacrifice pielea şi tendoanele ca să se elibereze, dar strânsoarea lui Oţel e fermă ca stânca. E imobilizată.

Un sunet din spatele ei o face pe Nassun să se întoarcă. La zece paşi de ea, Umber şi Schaffa, încleştaţi în luptă corp

*1*39 la corp, au devenit o ceaţă. Nu poate vedea ce se petrece. Amândoi se mişcă prea repede, administrându-şi lovituri iuţi şi necruţătoare. Până când urechea ei percepe sunetul impactului, şi-au şi schimbat poziţia. Nici măcar nu poate spune ce anume fac... dar se teme, se teme foarte tare pentru Schaffa. Argintul din Umber curge ca o reţea de râuri, ali- mentându-1 constant cu putere prin rădăcina scânteietoare, însă pâraiele mai subţiri din Schaffa sunt un lanţ sălbatic de repezişuri şi strâmtori, smucindu-i nervii şi muşchii şi străfulgerând pe neaşteptate, încercând să-i distragă atenţia. După concentrarea de pe chipul lui Schaffa, Nassun îşi dă seama că el încă deţine controlul şi că asta l-a salvat. Mişcările lui sunt imprevizibile, strategice, gândite. Totuşi, este uimitor că mai e în stare să lupte.

în schimb, felul în care pune capăt luptei, înfigându-şi mâna până la încheietură sub falca lui Umber, e oribil.

Umber scoate un sunet îngrozitor, încremenind subit... dar o clipă mai târziu mâna lui se repede din nou spre gâtul lui Schaffa, atât de iute, încât devine o ceaţă. Schaffa scoate un icnet - aşa de scurt, că ar putea fi numai o răsuflare, însă Nassun îi percepe îngrijorarea - şi abate lovitura, dar Umber continuă să se mişte, deşi a dat ochii peste cap, iar gesturile îi sunt smucite şi stângace. Nassun înţelege: Umber nu mai e acasă. Dar altceva este, mişcându-i membrele şi declanşân- du-i reflexele atât timp cât conexiunile acelea cruciale rămân la locul lor. Şi da: în clipa următoare, Schaffa îl aruncă pe Umber la pământ, îşi eliberează mâna dintr-o smucitură şi striveşte în picioare capul adversarului său.

Nassun nu se poate uita. Aude trosnetul şi-i e de ajuns. Aude cum Umber continuă să zvâcnească, din ce în ce mai slab, dar stăruitor, şi foşnetul vag al hainelor lui Schaffa când se apleacă. Apoi aude un sunet pe care mama ei l-a auzit ultima oară într-o cămăruţă din aripa Gardienilor de la Epicentru, cu vreo treizeci de ani în urmă: oase trosnind

şi zgârciuri rupându-se, în timp ce Schaffa îşi înfige degetele la baza craniului sfărâmat al Gardianului.

Nassun nu-şi poate astupa urechile, aşa că se concentrează asupra Nidei, care încă se luptă să se desprindă din strânsoa- rea implacabilă a lui Oţel.

— Eu... eu..., dă să spună Nassun.

Inima ei şi-a încetinit doar puţin bătăile. Safirul îi tremură şi mai tare în mâini. Nida vrea în continuare s-o omoare. Oţel, care s-a afirmat doar ca un potenţial Alliat, nu ca unul cert, nu trebuie decât să-şi desfacă strânsoarea şi Nassun va muri. Dar...

— N-n-nu vreau să te ucid, îngaimă ea.

Şi chiar e sinceră.

Dintr-odată, Nida încremeneşte şi amuţeşte. Furia de pe chipu-i se şterge treptat, lăsându-1 inexpresiv.

— Ultima dată a făcut ce trebuia făcut, zice ea.

Nassun simte înţepături sub piele, înţelegând că, în mod impalpabil, ceva s-a schimbat. Nu ştie ce, dar nu mai e sigură că persoana care vorbeşte este în totalitate Nida. înghite în sec.

— Ce a făcut? Şi cine?

Privirea Nidei poposeşte asupra lui Oţel. Se aude un scrâşnet stins şi buzele lui Oţel se arcuiesc, schiţând un zâmbet larg, cu prea mulţi dinţi. Apoi, înainte ca Nassun să se gândească ce să mai întrebe, Oţel îşi schimbă priza. Nu o slăbeşte, ci o inversează, cu acea mişcare lentă, nefirească, menită poate să imite mişcările oamenilor. (Sau să le ironizeze.) îşi îndoaie braţul şi-şi răsuceşte încheietura, întorcând-o pe Nida cu

spatele la el. Ceafa ei se află în dreptul gurii lui.

— E furios, continuă Nida calmă, deşi acum stă cu spatele atât la Oţel, cât şi la Nassun. Dar chiar şi aşa ar fi dispus la un compromis, la iertare. Cere dreptate, dar...

— Şi-a avut dreptatea de o mie de ori, zice Oţel. Nu i-o mai datorez.

Apoi deschide larg gura.

Nassun se întoarce din nou în altă parte. în ciuda dimineţii în care şi-a făcut tatăl bucăţi, unele lucruri rămân prea obscene pentru ochii ei de copil. Măcar Nida nu mai mişcă după ce Oţel îi lasă trupul să cadă la pământ.

— Nu putem să rămânem aici, zice Schaffa.

Când Nassun se concentrează asupra lui, înghiţind în sec, îl vede aplecat deasupra trupului lui Umber, ţinând ceva mic şi ascuţit în mâna stropită cu sânge. Priveşte obiectul cu detaşarea rece rezervată celor pe care vrea să-i omoare.

— Vor veni şi alţii.

Cu claritatea pe care o ai numai când ai trecut pe lângă moarte, Nassun ştie că el se referă la alţi Gardieni contaminaţi, şi nu doar pe jumătate contaminaţi ca Schaffa, care a reuşit, cine ştie cum, să-şi păstreze într-o oarecare măsură liberul-arbitru. Nassun înghite în sec încuviinţând, mai calmă, acum, că nimeni nu mai încearcă s-o omoare de-a dreptul.

— D-dar ceilalţi copii?

Unii dintre copiii în cauză stau pe veranda barăcii, treziţi de impactul safirului când Nassun l-a invocat în forma lui de cuţit. Nassun îşi dă seama că au fost martori la tot. Vreo doi plâng la vederea Gardienilor morţi, dar cei mai mulţi se mulţumesc să-i privească pe ea şi pe Schaffa amuţiţi de şoc. Unul dintre copiii mai mici vomită peste balustrada treptelor.

Schaffa îi studiază îndelung, apoi îi aruncă o privire piezişă lui Nassun. Răceala nu l-a părăsit de tot, spunând ceea ce cuvintele lui n-o fac.

— Trebuie să plece repede din Jekity. în lipsa Gardienilor, e greu de crezut că locuitorii cornului

le vor tolera prezenţa.

Sau Schaffa poate să-i ucidă. Aşa a procedat cu fiecare orogen pe care l-au întâlnit şi care nu era sub controlul lui. Ori sunt ai lui, ori sunt un pericol.

— Nu! exclamă Nassun.

A reacţionat nu la spusele lui, ci la răceala aceea tăcută. Răceala sporeşte cu un grad. Lui Schaffa nu-i place când ea

îi spune nu. Trage adânc aer în piept, reuşind să se calmeze puţin, apoi se corectează.

— Te rog, Schaffa! Pur şi simplu... pur şi simplu nu mai suport.

Asta e curată ipocrizie. O contrazice decizia pe care a luat-o de curând, o promisiune tăcută deasupra cadavrului tatei. Schaffa nu poate şti despre alegerea sa, dar Nassun e dureros de conştientă că Oţel adastă la periferia câmpului ei vizual cu un zâmbet însângerat pe chip.

Strânge din buze şi se străduieşte să creadă ceea ce a spus. Nu-i o minciună. Chiar nu mai poate îndura cruzimea, suferinţa nesfârşită; asta-i şi ideea. Ceea ce are de gând să facă va fi măcar rapid şi îndurător.

Schaffa o studiază un moment. Apoi tresare crispându-se uşor, aşa cum l-a văzut făcând adesea în ultimele câteva săptămâni. Când spasmul îi trece, el arborează un zâmbet şi se apropie de ea, deşi mai întâi îşi încleştează bine pumnul în jurul aşchiei de metal pe care a scos-o din trupul lui Umber.

— Ce-ţi face umărul?

Ea şi-l atinge. Pânza cămăşii de noapte e udă de sânge, dar nu îmbibată, şi ea mai poate folosi braţul.

— Mă doare.

— Mă tem că asta va mai dura o vreme.

El priveşte în jur, apoi se ridică şi se apropie de cadavrul lui Umber. Sfâşie una dintre mânecile cămăşii lui - pe cea mai puţin pătată de sânge, remarcă Nassun cu o uşurare distantă -, apoi se apropie de ea, îi ridică mâneca şi o ajută să-şi

bandajeze umărul cu fâşia de cârpă. O leagă strâns. Nassun ştie că e bine şi că probabil în felul ăsta rana nu va mai trebui cusută, dar pentru moment durerea se intensifică şi ea se sprijină de el. Schaffa i-o îngăduie, mângâindu-i părul cu mâna liberă. Nassun observă că cealaltă mână, cea pătată de sânge, rămâne strânsă în jurul aşchiei de metal.

— Ce-o să faci cu ea? îl întreabă privindu-i mâna încleştată.

Nu poate să nu-şi imagineze că înăuntru se ascunde ceva răuvoitor, întinzându-şi tentaculele şi căutând o altă persoană pe care s-o infecteze cu voinţa Pământului crud.

— Nu ştiu, zice Schaffa îngândurat. Pentru mine nu e un pericol, dar îmi amintesc că în...

Se încruntă un moment, bâjbâind în mod evident după o amintire care nu mai este.

— Că mai demult, altundeva, pur şi simplu le reciclam. Aici presupun că va trebui să găsesc un loc izolat unde s-o ascund şi să sper că n-o va găsi nimeni prea curând. Tu ce-ai de gând să faci cu aia?

Nassun îi urmăreşte privirea către locul unde cuţitul de safir, lăsat de capul lui, a ocolit-o şi s-a poziţionat în spatele ei, plutind în aer la distanţă de un pas. Se mişcă uşor odată cu ea, zumzăind stins. Nu înţelege de ce face asta, deşi forţa lui apropiată, tăcută, o alină.

— Cum ai...

— Am avut nevoie de el. A ştiut ce-mi trebuia şi s-a schimbat de dragul meu.

Nassun ridică uşor din umeri. E greu să explici chestiile astea în cuvinte. Apoi se agaţă de cămaşa lui cu mâna teafără, căci ştie că nu-i bine când Schaffa nu răspunde la o întrebare.

— Schaffa, ceilalţi copii?

El oftează.

— O să-i ajut să-şi facă bagajele. Poţi să mergi?

Nassun este atât de uşurată, încât pe moment se simte în stare să şi zboare.

— Da. Mulţumesc! Mulţumesc, Schaffa!

El clatină din cap, evident mâhnit, deşi zâmbeşte din nou.

— Mititico, du-te la tatăl tău acasă şi ia orice e folositor şi uşor de transportat! Ne întâlnim acolo.

Ea ezită. Dacă Schaffa se hotărăşte să-i ucidă pe ceilalţi copii din Luna Găsită... N-o s-o facă, nu-i aşa? A zis că n-o va face.

Schaffa se opreşte şi, deasupra zâmbetului său, o sprânceană i se arcuieşte, o expresie întrebătoare, calmă, politicoasă. E o iluzie. Argintul îl şfichiuieşte în continuare pe dinăuntru, îndemnându-1 s-o ucidă. Durerea trebuie să fie cumplită. Dar el se împotriveşte imboldului, aşa cum o face de săptămâni întregi. N-o ucide fiindcă o iubeşte. Şi, dacă nu are încredere în el, înseamnă că nu poate avea încredere în nimic şi în nimeni.

— Bine, zice Nassun. Ne vedem la tati acasă.

Desprinzându-se de lângă el, îi aruncă o privire lui Oţel, care s-a întors la rândul său către Schaffa. Cândva în ultimele câteva clipe, Oţel a reuşit să-şi cureţe sângele de pe buze. Cum o fi făcut-o, ea nu ştie. Dar şi-a întins o mână cenuşie către ei... nu, către Schaffa. Gardianul îşi înclină capul, cugetând un moment, apoi pune aşchia însângerată în palma lui Oţel. Palma i se închide, apoi se deschide lent, ca şi cum ar face o scamatorie. Dar aşchia de fier a dispărut. Schaffa îi mulţumeşte înclinând politicos din cap.

Cei doi protectori monstruoşi ai ei, care trebuie să coopereze pentru a-i purta de grijă. Dar Nassun nu e şi ea un monstru? Din cauza lucrului pe care l-a simţit chiar înainte ca Jija să vină s-o omoare, acea culminaţie a unei puteri imense, concentrate şi amplificate de zeci de obeliscuri? Oţel *a* numit-o Poarta Obeliscului: un mecanism vast şi complex creat de mortcivul care a construit obeliscurile

pentru a servi unor ţeluri de nepătruns. Oţel a mai pomenit şi de ceva ce se cheamă Lună. Nassun a auzit poveştile: cândva, tare demult, Taica Pământ a avut un copil. Pierderea lui l-a înfuriat şi a provocat venirea Anotimpurilor.

Mesajul poveştilor este acela al unei speranţe imposibile, o expresie stupidă pe care loriştii o foloseau ca să aţâţe curiozitatea publicului plictisit. „Dacă, într-o bună zi, copilul Pământului va reveni..Se sugerează că într-o bună zi Taica Pământ ar putea fi îmbunat. Că într-o bună zi Anotimpurile s-ar putea sfârşi şi lumea s-ar îndrepta.

Numai că taţii tot vor încerca să-şi omoare copiii orogeni, nu? Chiar dacă Luna s-ar întoarce. Nimic nu va opri asta.

„Adu Luna acasă", a zis Oţel. Pune capăt suferinţei acestei lumi.

Unele alegeri nici nu sunt de fapt alegeri.

Cu puterea voinţei, Nassun face safirul să plutească din nou dinaintea ei. Ca urmare a negaţiei lui Umber şi a Nidei nu poate sessiza nimic, dar există şi alte moduri de a percepe lumea. Şi, printre ne-apele fluctuante ale safirului care se face şi se desface din imensitatea concentrată a luminii argintii depozitate în reţeaua lui cristalină, este un mesaj subtil, scris în ecuaţii ale forţei şi echilibrului pe care Nassun le rezolvă instinctiv, recurgând la altceva decât matematica.

Departe. Dincolo de marea necunoscută. Poate că mama ei o fi având cheia Porţii Obeliscului, însă pe drumurile de cenuşă Nassun a învăţat că există şi alte căi de a deschide orice poartă: balamale de slăbit, căi de a o escalada sau de a

săpa pe sub ea. Iar, departe, de cealaltă parte a lumii, există un loc în care controlul asupra Porţii poate fi smuls din mâinile lui Essun.

— Schaffa, ştiu unde trebuie să mergem, anunţă Nassun.

El o priveşte un moment, desprinzându-şi ochii de Oţel, apoi revenind la el.

— Serios?

— Da. Dar drumul e foarte, foarte lung, zice ea şi-şi muşcă buza. Vrei să vii cu mine?

El înclină din cap cu un zâmbet larg şi plin de căldură.

— Oriunde, mititico.

Nassun lasă să-i scape un oftat profund de uşurare şi-i adresează un surâs timid. Apoi întoarce hotărâtă spatele Lunii Găsite şi cadavrelor ei şi coboară dealul fără să privească măcar o dată înapoi.

2729, Eră Imperială. Martori din cornul Amand (cvar- tentul Dibba din vestul Nordmedlatului) raportează că un rogălău neidentificat de sex feminin a deschis o pungă de gaz din apropierea aşezării. Nu e clară natura gazului: ucişi în câteva secunde, cu limba purpurie... mai degrabă sufocant decât toxic? Sau ambele? Un alt rogălău de sex feminin pare să fi oprit cumva tentativele celui dintâi, readucând gazul în crater înainte să-l închidă. Cetăţenii din Amand le-au uds pe amândouă imediat ce au putut, ca să prevină orice incident. Punga de gaz este apreciată de Epicentru ca fiind una substanţială, suficient cât să fi putut ucide majoritatea oamenilor şi animalelor din jumătatea vestică a Nordmedlatului, cu consecinţe şi în contaminarea solului. Incident iniţiat de o persoană de sex feminin în vârstă de şaptesprezece ani, ca reacţie la presupusa molestare a surorii ei mai mici. Domolit de o persoană de sex feminin în vârstă de şapte ani, sora celei dintâi.

Notiţele lui Yaetr Inovator Dibars

Syl Anagist: Cinci

— Houwha, rosteşte o voce îndărătul meu.

(Al meu? Da, al meu.)

Mă întorc lăsând în spate fereastra înţepenită şi grădina cu flori pâlpâitoare. A intrat o femeie, însoţită de Gaewha şi de o conductoare, şi nu-i cineva cunoscut. La prima vedere este una dintre ei: piele cafenie, ochi cenuşii, păr negru cu reflexe castanii, căzând în bucle lungi şi strânse, înaltă. Lăţimea feţei ei ascunde o sugestie de *altceva...* sau poate, privind amintirea acum, prin lentilele mileniilor trecute, văd ceea ce vreau. E irelevant cum arată. Pentru sessapinealele mele, înrudirea dintre ea şi noi este la fel de evidentă ca părul alb şi înfoiat al Gaewhei. Exercită asupra mediului înconjurător o presiune imposibilă, ca o forţă clocotitoare, irezistibilă. Asta o face să fie una de-ale noastre, ca şi cum a fost decantată din acelaşi mix biomagestric.

(Tu semeni cu ea. Nu. Eu vreau ca tu să semeni cu ea. E necinstit, chiar dacă-i adevărat: eşti ca ea, dar în alte feluri, dincolo de simplul aspect fizic. Scuzele mele că te-am limitat în felul ăsta.)

Conductoarea vorbeşte aşa cum vorbesc cei ca ea, prin vibraţii anemice care trimit mici unde prin aer şi de-abia fac solul să tresară. *Cuvinte.* Ştiu cuvântul-nume pentru conductoare, Pheylen, şi mai ştiu că este una dintre cei cumsecade, dar această cunoaştere e neclintită şi indistinctă, ca multe alte lucruri legate de ei. Multă vreme nu am putut să-i deosebesc unul de altul. Nu seamănă,

însă au aceeaşi non-prezenţă în mediul înconjurător. încă trebuie să-mi amintesc că texturile părului, forma ochilor şi mirosurile corporale unice au

pentru ei la fel de multă însemnătate ca perturbaţiile plăcilor tectonice pentru mine.

Trebuie să respect faptul că sunt diferiţi. în fond, noi suntem cei incompleţi, goliţi de mult din ceea ce ne-ar fi făcut umani. A fost un lucru necesar şi nu mă supără că sunt ce sunt. îmi place să fiu util. Dar multe ar fi mai uşoare dacă mi-aş putea înţelege mai bine creatorii.

Aşa că o privesc pe noua femeie, femeia-noi, şi încerc să fiu atent când conductoarea face prezentările. Prezentarea este un ritual care constă în a explica sunetele numelor şi relaţiile de... familie? Profesia? Sincer, nu ştiu. Stau unde trebuie să stau şi spun ceea ce trebuie să spun. Conductoarea îi explică noii femei că eu sunt Houwha şi că Gaewha este Gaewha, acestea fiind cuvintele-nume pe care le folosesc ei pentru noi. Noua femeie, spune conductoarea, e Kelenli. Nici asta nu-i corect. De fapt, numele ei este *străpungere adâncă, erupţie discretă prin strat de lut, substrat moale de siliciu, reverberaţie,* dar o să încerc să ţin minte să-i spun „Kelenli" când o să vorbesc folosindu-mă de cuvinte.

Conductoarea pare mulţumită să mă audă spunând „încântat de cunoştinţă", aşa cum se cuvine. Şi eu mă bucur; *prezentarea* e o treabă foarte dificilă, dar m-am străduit din greu să devin bun la asta. Apoi conductoarea începe să vorbească cu Kelenli. Când devine limpede că nu mai are nimic să-mi spună, mă postez în spatele Gaewhei şi încep să-i împletesc câteva şuviţe din coama deasă şi înfoiată. Conductorilor, se pare, le place când facem asta, deşi nu înţeleg de ce. Unul

dintre ei a spus că este „drăguţ" să ne vadă purtându-ne de grijă unii altora, la fel ca oamenii. Nu mi-e clar ce înseamnă „drăguţ".

între timp, ascult.

— Pur şi simplu n-are sens, zice Pheylen oftând. Sigur, cifrele nu mint, dar...

— Dacă vrei să formulezi o obiecţie..., începe Kelenli.

Cuvintele ei mă fascinează într-un fel în care nu m-au mai fascinat alte cuvinte vreodată. Spre deosebire de conductoare, vocea ei are greutate şi textură, adâncime şi straturi. în timp ce vorbeşte, trimite cuvintele în pământ, ca şi cum ar subvocaliza. Asta le face să pară mai reale. La auzul spuselor ei, Pheylen, care nu pare să observe profunzimea mai mare a cuvintelor lui Kelenli comparativ cu ale ei - sau poate pur şi simplu nu-i pasă -, capătă o expresie stânjenită. Kelenli repetă:

— Dacă vrei, pot să-l rog pe Gallat să mă şteargă de pe listă.

— Şi după aia să-l ascultăm cum urlă? Moarte crudă, nu i-ar mai tăcea gura! Ce temperament sălbatic are!

Pheylen zâmbeşte. Nu e zâmbetul cuiva care se amuză.

— Probabil că-i e greu, vrând ca proiectul să reuşească, dar în acelaşi timp dorindu-şi ca tu să fii... bine. Mie-mi convine să te am numai ca rezervă, dar n-am văzut datele simulării.

— Eu da, spune Kelenli cu o voce gravă. Riscul de tempo- rizare-eşec era mic, dar semnificativ.

— Ei, poftim! Până şi un risc mic este prea mult dacă putem să-l prevenim. Dar cred că sunt mai îngrijoraţi decât arată dacă te-au implicat pe tine...

Brusc, Pheylen capătă un aer stânjenit.

— Ah... scuze! N-am vrut să te jignesc.

Kelenli zâmbeşte. Atât eu, cât şi Gaewha observăm că-i doar o mască, nu o expresie sinceră.

— Nu-i nimic.

Pheylen răsuflă uşurată.

— Bine, atunci o să mă retrag la Observaţii şi o să vă las pe voi trei să vă cunoaşteţi mai bine. Ciocăneşte când ai terminat.

Zicând asta, Conductoarea Pheylen părăseşte încăperea. Asta-i bine, căci putem vorbi mai uşor când nu sunt conducători prin preajmă. Uşa se închide şi mă mut în faţa Gaewhei

(pe care de fapt o cheamă *geodă crăpată cu gust de săruri adula- rescente| ecou stins).* Ea încuviinţează discret, fiindc-am ghicit că are să-mi spună ceva important. Suntem supravegheaţi tot timpul. O anumită doză de prefăcătorie este esenţială.

Gaewha rosteşte din gură:

— Coordonatoarea Pheylen mi-a spus c-o să se facă o schimbare în configuraţia noastră.

Cu restul făpturii ei spune, prin perturbaţii atmosferice şi smucituri anxioase ale firelor de argint: „Tetlewha a fost mutat pe parcela cu mărăcini."

— O schimbare la o dată atât de avansată?

O privesc pe femeia-noi, Kelenli, ca să văd dacă urmăreşte întreaga conversaţie. Seamănă atât de tare cu unul dintre ei, cu coloritul de suprafaţă şi cu oasele ei lungi, care o fac cu un cap mai înaltă decât noi doi.

— Ai legătură cu proiectul? o întreb în timp ce răspund afirmaţiei Gaewhei despre Tetlewha: „Nu."

Acest „nu" nu-i o negaţie, ci afirmarea unui fapt concret, încă putem simţi semnătura familiară a lui Tetlewha, *punct fierbinte agitat şi strate ridicându-se, măcinare prin tasare,* dar... ceva s-a schimbat. Nu mai e în apropiere sau cel puţin nu mai e în niciun loc aflat în raza percepţiilor noastre seismice. Iar fierberea şi măcinarea din el aproape au încetat.

„Dezafectat", ăsta e cuvântul pe care îl preferă

conductorii când este îndepărtat unul dintre noi. Ne-au cerut, fiecăruia în parte, să descriem ce simţim când are loc o asemenea schimbare, pentru că este o întrerupere a reţelei noastre. Printr-un acord nerostit, fiecare dintre noi a vorbit despre o senzaţie de pierdere: o retragere, o secare, o împuţinare a forţei semnalului. Printr-un acord nerostit, niciunul dintre noi nu a pomenit restul, care oricum ar fi imposibil de descris folosind cuvintele conductorilor. Ceea ce trăim este o senzaţie de ofilire, o

[1] Fenomen optic ce dă senzaţia existenţei unei lumini în interiorul unei pietre preţioase (n. tr.).

mâncărime în tot trupul, *năruirea-rezistenţa-încâlceala* cablurilor din perioada pre-sylanagisteană, pe care le descoperim uneori când explorăm pământul, ruginite şi ascuţite, expresie a deteriorării şi a potenţialului irosit. Ceva de genul ăsta. „Cine a dat ordinul?" mă interesez eu.

Gaewha a devenit un cutremur lent, trimiţând unde ce alcătuiesc tipare confuze de frustrare. „Conductorul Gallat. Ceilalţi conductori sunt furioşi din pricina asta şi cineva le-a raportat celor de sus şi de aceea au trimis-o pe Kelenli aici. A fost nevoie de forţele noastre reunite ca să controlăm onixul şi piatra-lunii. Işi fac griji cu privire la stabilitatea noastră."

îi răspund enervat. „Poate ar fi trebuit să se gândească la asta înainte..."

— Da, am legătură cu proiectul, ne întrerupe Kelenli, deşi conversaţia verbală nu a suferit nicio întrerupere. (Cuvintele sunt foarte lente în comparaţie cu graiul prin pământ.) Vedeţi voi, am

nişte simţuri mai stranii şi unele abilităţi similare cu ale voastre.

Apoi adaugă: „Am venit să vă învăţ".

Trece cu aceeaşi uşurinţă ca noi de la cuvintele conductorilor la limba noastră, graiul prin pământ. Prezenţa ei este, din punct de vedere comunicaţional, *metal greu radiant, linii magnetice cristalizate defier meteoritic,* cu straturi mai complexe sub ea, atât de tăioasă şi de puternică, încât eu şi Gaewha icnim de uimire.

Dar ce spune ea acolo? Să ne înveţe? Nu trebuie să învăţăm nimic! Am fost decantaţi ştiind deja aproape tot ce trebuia să ştim, iar restul l-am învăţat în primele săptămâni de viaţă alături de tovarăşii noştri acordori. Dacă n-am fi făcut-o, am fi şi noi pe parcela cu mărăcini.

Mă străduiesc să mă încrunt.

— Cum poţi tu să fii acordoare, ca noi?

Este o minciună rostită pentru observatorii noştri, care văd numai suprafaţa lucrurilor şi cred că asta-i valabil şi pentru noi. Nu e albă ca noi, nici scundă sau ciudată, dar am

recunoscut-o ca fiind una de-ale noastre de când am simţit cataclismul prezenţei ei. N-am nicio îndoială că-i de-ale noastre. Nu mă pot îndoi de incontestabil.

Kelenli zâmbeşte, un zâmbet ironic ce ia act de minciuna mea.

— Nu sunt chiar ca voi, dar pe aproape. Voi sunteţi opera de artă terminată, eu sunt modelul.

Fire de magie din pământ se încing şi vibrează, adăugând alte înţelesuri. „Prototip." O metodă de a controla experimentul care suntem noi, creată în avans, pentru a vedea cum trebuia să fim făcuţi. în locul multiplelor noastre diferenţe, ea are una singură. Are sessapinealele noastre grijuliu proiectate. Este suficient ca să ne ajute să ne ducem sarcina la bun sfârşit? Certitudinea prezenţei ei în pământ spune că da. Continuă prin cuvinte:

— Nu sunt cea dintâi care a fost făcută. Ci doar cea dintâi care a supravieţuit.

Toţi ridicăm o mână înaintea noastră, într-un gest care să ţină la distanţă Moartea crudă. Dar eu afişez mina unuia care nu înţelege şi mă întreb dacă ne putem încrede în ea. Am văzut cât de relaxată era conductoarea alături de ea. Pheylen este una dintre cei cumsecade, dar nici măcar ea nu uită vreodată ce suntem. Cu Kelenli însă a uitat. Poate că toţi oamenii o cred una de-ale lor până când cineva le spune contrariul. Cum o fi să fii tratat ca un om, deşi nu eşti unul? Şi mai e şi faptul că au lăsat-o singură cu noi. Pe noi ne tratează ca pe nişte arme care s-ar putea descărca accidental în orice clipă... dar în ea au încredere.

— Câte fragmente ai acordat până acum? întreb cu glas tare, de parcă asta chiar contează.

E totodată şi o provocare.

— Numai unu, răspunde Kelenli, dar continuă să zâmbească. Onixul.

Oh. Oh! Asta chiar contează! Schimb cu Gaewha o privire plină de mirare şi îngrijorare şi ne întoarcem din nou spre ea.

— Şi motivul pentru care sunt aici, continuă Kelenli - insistând deodată să ne ofere această informaţie importantă numai cu ajutorul cuvintelor, ceea ce, în mod pervers, nu face decât să le sublinieze importanţa -, este că s-a dat ordinul. Fragmentele sunt la capacitatea maximă de înmagazinare şi sunt gata pentru ciclul generativ. Centrul Miezului şi Zona Zero intră în direct în douăzeci şi opt de zile. Pornim în sfârşit Motorul Plutonic.

(Peste zeci de mii de ani, după ce oamenii vor uita în repetate rânduri ce sunt „motoarele" şi vor cunoaşte fragmentele numai sub denumirea de „obeliscuri", va exista un alt nume pentru obiectul care ne guvernează vieţile acum. Se va numi Poarta Obeliscului, ceea ce este mai poetic şi totodată jenant de primitiv. îmi place mai mult numele ăsta.)

în prezentul în care eu şi Gaewha stăm şi ne uităm la ea, Kelenli lansează un ultim şoc în vibraţia dintre celulele noastre.

„Asta înseamnă că am mai puţin de o lună ca să vă arăt cine sunteţi cu adevărat."

Gaewha se încruntă. Reuşesc să nu reacţionez, căci conductorii ne supraveghează trupurile, nu doar feţele, dar puţin lipseşte să nu mă trădez. Sunt foarte confuz şi destul de tulburat. Nu bănuiesc, în prezentul acelei conversaţii, că este începutul sfârşitului.

Pentru că, vezi tu, noi, acordorii, nu suntem orogeni. Oro- genia este ceea ce va deveni partea diferită din noi după generaţii de adaptare la o lume schimbată. Voi sunteţi varianta mai superficială, mai specializată, mai naturală a stranietă- ţii noastre nefireşti. Numai câţiva dintre

voi, ca Alabastru, se vor apropia de puterea şi de versatilitatea noastră, dar asta pentru că noi suntem construiţi cu tot atâta deliberare şi la fel de artificial ca fragmentele pe care voi le numiţi obeliscuri. Suntem părţi ale unei maşinării măreţe, un triumf al geninginerie, biomagestriei şi geomagestriei şi al altor discipline pentru care viitorul nu va avea nume. Ca o statuie,

un sceptru sau alt obiect de preţ, glorificăm prin însăşi prezenţa noastră lumea care ne-a creat.

Nu îi purtăm pică pentru asta, căci părerile şi experienţele noastre au fost şi ele construite cu grijă. Nu înţelegem că Kelenli a venit să ne ofere sentimentul apartenenţei la omenire. Nu înţelegem de ce ni s-a interzis conceptul până acum… dar o vom face.

Şi atunci vom înţelege că *oamenii* nu pot fi *proprietatea* nimănui. Şi, pentru că suntem şi una, şi alta, iar asta nu-i corect, în noi va lua naştere un nou concept, deşi nu am auzit cuvântul pe care conductorii nu au voie nici măcar să-l rostească în prezenţa noastră. Revoluţie.

Mă rog. Oricum nu prea ne folosesc nouă cuvintele. Dar asta e. începutul. Tu, Essun, vei vedea sfârşitul.

tu, dezechilibrată

Ai nevoie de câteva zile până îţi revii suficient ca să mergi singură. Imediat ce poţi, Ykka îţi ia purtătorii de targă şi le dă alte însărcinări, lăsându-te să te târăşti singură, slăbită şi, după pierderea braţului, stângace. în primele câteva zile, rămâi mult în urma grupului, ajungându-1 numai la câteva ore după ce şi-a aşezat tabăra pentru noapte. Când te duci şi tu să-ţi iei partea, din mâncarea la comun n-a mai rămas mare lucru. Bine că nu mai simţi foamea. N-au rămas nici prea multe locuri unde să-ţi întinzi aşternutul, deşi măcar ţi-au dat un rucsac şi ceva provizii de bază care să compenseze pierderea rucsafugului. Locurile libere nu sunt bune, aflate la marginea taberei sau de-a dreptul pe drum, unde riscul unui atac din partea sălbăticiunilor sau a comleşilor este mai mare. Dar te culci acolo pentru că eşti sfârşită. Presupui că, dacă vei fi cu adevărat în pericol, Hoa te va lua din nou de-aici: pare capabil să te transporte fără dificultate prin pământ, pe distanţe scurte. Chiar şi aşa, mânia Ykkăi este mai greu de îndurat decât credeai.

Tonkee şi Hoa rămân şi ei în urmă, cu tine. E aproape ca pe vremuri, numai că acum Hoa apare în timp ce mergi, rămâne în urmă, lăsându-te să-ţi continui drumul, apoi se iveşte din nou undeva înaintea ta. în general adoptă o postură neutră,

dar uneori mai face câte ceva ridicol, ca atunci când l-ai găsit într-o poză de alergător. Se pare că şi mâncătorii de piatră se plictisesc. Hjarka rămâne cu Tonkee, aşa că sunteţi patru. Ba nu, cinci: Lema rămâne şi el în urmă cu tine, furios din cauza a ceea ce percepe ca fiind rele tratamente faţă de unul dintre pacienţii săi. Nu crede că o femeie care a fost recent în comă ar trebui obligată să meargă pe jos, cu atât mai mult lăsată în urmă. încerci să-i spui să nu stea pe lângă tine, ca să nu-şi atragă mânia Castrimei asupra lui, dar el pufneşte batjocoritor şi spune că, dacă locuitorii Castrimei chiar vor să supere singura persoană din tot cornul care are pregătire de chirurg, atunci nu-1 merită. Ceea ce e... ei bine, un punct de vedere foarte valabil. Taci.

Dar te descurci mai bine decât se aştepta Lema. Asta mai ales pentru că n-ai fost cu adevărat în comă şi pentru că, în cele şapte sau opt luni cât ai locuit în Castrima, nu ţi-ai pierdut forma fizică dobândită pe drum. Vechile obiceiuri revin, cu uşurinţă chiar: găseşti un ritm constant, chiar dacă lent, care înghite kilometru după kilometru; porţi rucsacul jos, în aşa fel încât greutatea lui să ţi se sprijine pe fund în loc să-ţi apese umerii; ţii capul în piept când mergi, astfel încât cenuşa care cade să nu-ţi acopere ochelarii. Cu atâţia binevoitori în preajma ta, pierderea braţului e mai mult o sâcâială decât o dificultate. Pe lângă faptul că te dezechilibrează şi te chinuieşte cu mâncărimi sau dureri-fantomă ale unor degete sau ale unui cot care nu mai există, cea mai dificilă parte este îmbrăcatul în fiecare dimineaţă. E surprinzător ce repede te deprinzi să

te laşi pe vine ca să urinezi sau să defechezi fără să cazi, dar poate toate zilele alea cât ai purtat scutec constituie o motivaţie suplimentară.

Aşa că te descurci singură, la început mai încet, apoi devenind mai rapidă pe zi ce trece. Dar e o singură problemă cu toate astea: mergi în direcţia greşită.

într-o seară, Tonkee vine şi se aşază lângă tine.

— Nu poţi să pleci până nu înaintăm mai mult spre vest, zice ea fără altă introducere. Cred că până aproape de Merz. Şi, dacă vrei să ajungi aşa departe, trebuie să dregi lucrurile între tine şi Ykka.

Te uiţi urât la ea, deşi, după standardele lui Tonkee, ai fost chiar discretă. A aşteptat până când Hjarka a început să sforăie în aşternutul ei, iar Lerna s-a dus să folosească latrina taberei. Hoa se ţine încă prin apropiere, păzind micul vostru grup deloc discret, cu curbele chipului său de marmură neagră luminate de dedesubt de flăcări. Dar Tonkee ştie că-ţi e loial, în măsura în care loialitatea înseamnă ceva pentru el.

— Ykka mă urăşte, spui în cele din urmă, după ce căutătura ta încruntată nu reuşeşte să-i provoace lui Tonkee nici supărare, nici regret.

Ea dă ochii peste cap.

— Crede-mă că ştiu cum arată ura. Ykka e… speriată şi puţin supărată, dar o parte din asta o şi meriţi. I-ai pus oamenii în pericol.

— I-am *salvat* oamenii de pericol.

De cealaltă parte a taberei observi pe cineva mişcându-se cu stângăcie, ca pentru a ilustra afirmaţia ta. E un soldat de-al Rennanisului, unul dintre puţinii capturaţi în viaţă după bătălie. I-au pus un soi de jug, o scândură de lemn cu balamale care-i încinge gâtul ca o zgardă, având în ea două găuri ce-i ţin mâinile ridicate şi depărtate, legate prin lanţuri de cătuşele de la glezne. Primitiv, dar eficient. Lema tratează rosătu- rile prizonierilor şi, din câte ai înţeles, noaptea li se permite să-şi lepede jugurile. E un tratament mai bun decât cel de care ar fi avut parte castrimenii din partea rennanilor dacă situaţia ar fi stat invers, dar tot e jenant. Nu-i ca şi cum ren- nanii ar putea pleca. Chiar şi fără juguri, dacă vreunul dintre ei ar evada, fără provizii şi fără protecţia oferită de un grup numeros, ar fi mort în câteva zile. Jugurile

sunt doar o insultă suplimentară şi un mod neliniştitor de a le aminti că situaţia ar fi putut fi şi mai rea. Te uiţi în altă parte.

Tonkee îţi vede privirea.

— Da, ai salvat Castrima de un pericol şi ai pus-o într-al- tul la fel de mare. Ykka nu voia decât prima parte.

— N-aveam cum s-o evit pe-a doua. Ar fi trebuit să-i las pe mâncătorii de piatră să omoare toţi rogălăii? S-o omoare pe ea? Dac-ar fi reuşit, mecanismele geodei oricum n-ar mai fi funcţionat.

— Ştie asta. De-aia am zis că nu te urăşte. Dar...

Tonkee oftează, de parcă te-ai dovedit neaşteptat de grea de cap.

— Uite ce-i! Castrima a fost... este... un experiment. Nu geoda, oamenii. Ykka a ştiut dintotdeauna că nu era o treabă sigură să alcătuieşti un corn din sălbăticiuni şi rogălăi, dar mergea. îi făcuse pe cei vechi să priceapă că aveau nevoie de oameni noi. îi făcuse pe toţi să-i privească pe rogălăi ca pe nişte fiinţe umane. îi convinsese să locuiască sub pământ, în ruina unui mortciv care ne-ar fi putut ucide pe toţi în orice clipă. I-a împiedicat chiar să se întoarcă unul împotriva altuia când mâncătorul de piatră cenuşiu le-a oferit un motiv...

— Eu i-am oprit, bombăni tu.

Dar asculţi.

— Ai ajutat, admite Tonkee. Insă dacă ai fi fost doar tu? Ştii bine că n-ar fi mers. Castrima funcţionează datorită Ykkăi. Fiindcă oamenii ştiu că ea ar muri ca să ţină cornul ăsta-n viaţă. Ajută Castrima, şi Ykka va fi din nou de partea ta.

Vor trece săptămâni, luni poate, până să ajungi la oraşul ecuatorial Rennanis, acum pustiu.

— Ştiu unde-i Nassun în momentul ăsta! zici tu fierbând. Până ajung castrimenii în Rennanis, poate fi altundeva.

Tonkee oftează.

— Essun, deja au trecut câteva săptămâni!

Şi Nassun era probabil altundeva încă de când te-ai trezit. Tremuri. Nu-i raţional ce faci şi o ştii, dar izbucneşti:

— Dar, dacă plec acum, poate... poate reuşesc s-o ajung... poate Hoa reuşeşte să se acordeze din nou cu ea, poate eu...

Apoi amuţeşti, pentru că auzi cât de tremurătoare şi de stridentă ţi-e vocea, iar instinctele tale materne, ruginite, însă netocite, se trezesc şi te mustră: „Nu te mai smiorcăi!" Ceea

ce tocmai făceai. Aşa că-ţi înghiţi restul cuvintelor, dar încă tremuri uşor.

Tonkee clatină din cap cu o expresie care ar putea fi simpatie. Sau poate doar constată, stânjenită, cât de jalnică eşti.

— Măcar ştii că-i o idee proastă. Dar, dacă eşti atât de hotărâtă, mai bine începi de-acum.

Îţi întoarce spatele. Nu prea poţi s-o învinovăţeşti, nu-i aşa? Să se aventureze în necunoscutul plin de pericole mortale alături de o femeie care a distrus mai multe comunităţi sau să rămână cu un corn care, teoretic cel puţin, va avea în curând o nouă casă? Cu greu se poate numi alegere.

Dar ar fi trebuit să ştii că nu poţi ghici ce va face Tonkee. După ce te potoleşti şi te aşezi din nou pe piatra care ţi-a slujit drept scaun, o auzi oftând.

— Probabil pot să capăt nişte provizii în plus de la intendent dacă-i spun că-mi trebuie ca să plec să caut ceva pentru Inovatori. S-au obişnuit să fac asta. Dar nu sunt sigură că-1 pot convinge să-mi dea de ajuns pentru două persoane.

Îţi dai seama cu surprindere cât de recunoscătoare îi eşti pentru... Hm. Loialitate nu-i tocmai cuvântul potrivit. Ataşament? Poate. Poate chiar simplul fapt c-ai fost subiectul ei de studiu în tot acest timp şi nu-i dispusă să te lase să-i aluneci printre degete după ce te-a urmat de-a lungul deceniilor şi preţ de jumătate din Neclintire.

Pe urmă te încrunţi.

— Două? Nu trei?

Ai crezut că lucrurile mergeau bine între ea şi Hjarka.

Tonkee ridică din umeri, apoi se apleacă

greoaie să ia o îmbucătură din micul bol cu orez şi fasole pe care l-a umplut din oala comună. După ce înghite, zice:

— Prefer să fac estimări mai precaute. Bine-ar fi să-ncepi şi tu.

Se referă la Lema, care pare pe punctul de a se ataşa de tine. Nu ştii de ce. Nu eşti chiar un trofeu, plină de cenuşă şi fără o mână, şi jumătate din timp el pare să fie furios pe

tine. încă eşti surprinsă că nu-i furios tot timpul. Mereu a fost un băiat ciudat.

— în fine, vreau să te gândeşti la ceva, continuă Tonkee. Ce făcea Nassun când ai găsit-o?

Şi tresari. Fiindcă, fir-ar să fie, Tonkee a spus din nou cu glas tare un lucru pe care l-ai fi preferat nerostit şi ignorat.

Şi pentru că-ţi aminteşti momentul când, cu puterea Porţii curgând prin tine, te-ai întins şi ai atins şi ai simţit o rezonanţă familiară răspunzând atingerii tale. O rezonanţă sprijinită şi amplificată de ceva albastru, profund, care opunea o rezistenţă stranie conectării cu Poarta. Poarta ţi-a spus - cumva - că era safirul.

De ce se joacă fata ta de zece ani cu un obelisc?

Cum de e în viaţă fata ta de zece ani după ce s-a jucat cu un obelisc?

Te gândeşti la contactul acela momentan. Vibraţia-gust familiară a unei orogenii pe care ai ţinut-o în frâu încă dinainte să se nască şi ai antrenat-o de când avea doi ani, dar acum mult mai precisă şi mai intensă. Nu încercai să iei safirul lui Nassun, dar Poarta încerca, urmând instrucţiunile pe care nişte constructori de mult morţi le înscriseseră în reţeaua stratificată a onixului. însă Nassun a păstrat safirul. Chiar a respins Poarta Obeliscului.

Ce a făcut copila ta în acest an lung şi întunecat de a dobândit asemenea abilităţi?

— Nu ştii în ce situaţie se află, continuă Tonkee, făcân- du-te să te smulgi din reveria aceea teribilă şi să te concentrezi asupra ei. Nu ştii printre ce oameni trăieşte. Ai zis că e la Antarctice, undeva lângă coasta estică? în partea

aia de lume, Anotimpul n-ar trebui să se manifeste încă prea intens. Ce vrei să faci, s-o smulgi dintr-un corn unde-i în siguranţă, are suficientă mâncare şi mai poate vedea cerul şi s-o târăşti spre nord, către un corn aşezat pe Falie, unde vor fi cutremure constante şi unde următoarea emanaţie de gaze i-ar putea ucide pe toţi?

Te sfredeleşte din priviri:

— Vrei s-o ajuţi sau numai s-o ai iar alături? Nu-i tot aia.

— Jija l-a omorât pe Uche, izbucneşti tu.

Cuvintele nu dor decât dacă le gândeşti în timp ce le rosteşti. Decât dacă îţi aminteşti mirosul fiului tău, chicotitul lui sau imaginea cadavrului lui sub pătură. Decât dacă te gândeşti la Corindon... Te foloseşti de mânie ca să înăbuşi jun- ghiurile gemene de durere şi vinovăţie.

— Trebuie s-o iau de lângă el. Mi-a ucis băiatul!

— Dar nu ţi-a ucis încă fiica. Cât timp a avut la dispoziţie? Douăzeci de luni? Douăzeci şi una? Asta înseamnă ceva.

Tonkee îl vede pe Lerna revenind la tine prin mulţime şi oftează.

— Nu spun decât că sunt anumite lucruri la care ar trebui să te gândeşti. Şi nici nu-mi vine să cred că spun aşa ceva. Fiica ta e o altă persoană care poate folosi un obelisc şi eu nu pot nici măcar să mă duc s-o cercetez.

Tonkee lasă să-i scape un mârâit de frustrare:

— Urăsc nenorocitul ăsta de Anotimp! Trebuie să fiu atât de practică, dar-ar rugina!

Te pomeneşti chicotind, dar cam neconvingător. întrebările lui Tonkee sunt bune, desigur, şi la unele dintre ele n-ai răspuns. Le rumegi îndelung

în noaptea aceea şi în zilele următoare.

Rennanis e situat aproape pe Coasta de Vest, chiar dincolo de Deşertul Merz. Ca să ajungă acolo, locuitorii Castrimei vor trebui să traverseze deşertul, pentru că ocolirea lui ar lungi foarte mult călătoria - e vorba de câteva luni comparativ cu câţiva ani. Dar străbateţi într-un timp bun centrul Sudmedlatului, unde drumurile sunt practicabile şi bandiţii sau animalele sălbatice nu vă prea deranjează. Vânătorii au reuşit să găsească o mulţime de provizii pentru cămările cornului, inclusiv ceva mai mult vânat decât înainte. Nu-i de mirare, dat fiind că nu mai concurează cu roiurile de insecte. Nu-i de ajuns. Un corn de o mie şi ceva de oameni nu poate să se hrănească prea mult timp cu rozătoare mici şi cu păsări. E totuşi mai bine decât nimic.

Când începi să observi schimbările ce preced deşertul - rărirea pădurii scheletice, aplatizarea terenului, sărăcirea treptată a pânzei freatice - decizi că a venit în cele din urmă momentul să încerci să discuţi cu Ykka.

Aţi pătruns deja într-o pădure de piatră: o regiune plină de ţancuri înalte şi negre cu muchii tăioase, care întind gheare inegale către cerul de deasupra şi către voi pe măsură ce grupul pătrunde mai adânc printre ele. Nu sunt multe asemenea păduri pe lume. Cele mai multe sfârşesc sfărâmate de cutremure sau - pe vremea când mai exista un Epicentru - distruse intenţionat de jachetele-negre ale Epicentrului la cererea comurilor locale. Căci niciun corn nu trăieşte într-o pădure de piatră şi niciun corn bine condus nu vrea una prin apropiere. In afară de faptul că au

tendinţa de a se prăbuşi, strivind tot ce-i înăuntrul lor, mai sunt înţesate cu peşteri jilave şi alte forme de relief modelate de apă care constituie un cămin minunat pentru tot felul de exemplare periculoase ale faunei şi florei. Sau ale omenirii.

Drumul trece drept prin pădurea împietrită, ceea ce-i o mizerie. Nimeni cu mintea întreagă n-ar fi construit un drum printr-un asemenea ţinut. Dacă guvernatorul unui cvartent ar fi propus să folosească taxele oamenilor pentru a amenaja acest rai periculos al bandiţilor, ar fi fost înlocuit la alegerile următoare... sau i s-ar fi făcut de petrecanie în toiul nopţii. Ăsta-i primul indiciu că e ceva în neregulă. Al doilea este vegetaţia săracă din pădure. Mă rog, Anotimpul e aşa de înaintat, că nu-i prea multă vegetaţie nicăieri, dar aici nu se vede niciun semn că ar fi existat vreodată. Asta înseamnă că pădurea de piatră este recentă, atât de recentă, încât vântul şi ploaia n-au avut vreme să erodeze piatra şi să le permită plantelor să crească. Este atât de recentă, încât n-a existat înainte de începerea Anotimpului.

Indiciul numărul trei este ceea ce-ţi comunică propriile tale sessapineale. Majoritatea pădurilor de piatră sunt din calcar, rezultat al eroziunii apei de-a lungul a sute de milioane de ani. Aceasta-i din obsidian, sticlă vulcanică. Ţancurile ei zimţate nu sunt drepte, ci curbate spre interior. Există chiar şi câteva arcade de lavă nesfărâmate, boltindu-se pe deasupra drumului. De aproape este greu să-ţi dai seama, dar tu sessizezi tiparul general. întreaga pădure este un mugure de lavă solidificată în toiul erupţiei. Nicio bucată din drum nu a fost dislocată de explozia tectonică din jurul

său. Frumos lucrat, zău aşa!

Când o găseşti, Ykka se ceartă de zor cu o altă membră a cornului. A cerut un popas la vreo treizeci de metri de pădure şi oamenii se învârt de colo până colo, neştiind dacă au oprit numai ca să se odihnească sau dacă trebuie să aşeze tabăra, mai ales că s-a făcut destul de târziu. Membra cornului este o persoană pe care, în cele din urmă, o recunoşti: Esni Spinare-Lată Castrima, purtătoarea de cuvânt a uzcastei sale, îţi aruncă o privire neliniştită când te opreşti lângă ele, dar expresia i se îmblânzeşte după ce-ţi scoţi ochelarii şi masca. Nu te-a recunoscut pentru că ţi-ai îndesat zdrenţe în mâneca braţului lipsă, ca să-ţi ţină de cald. Reacţia ei e bine-venită, reamintindu-ţi că nu toţi cei din Castrima sunt supăraţi pe tine. Esni trăieşte fiindcă cea mai rea parte a atacului - solda- ţii din Rennanis încercând să-şi croiască o cărare însângerată printre Spinările-Late ce apărau Observatorul - s-a încheiat când i-ai închis în cristale pe mâncătorii de piatră duşmani.

Ykka însă nu se întoarce, deşi ar trebui să-ţi fi sesizat prezenţa fără probleme. Spune, adresându-i-se lui Esni, crezi tu, deşi remarca e valabilă şi pentru tine:

— Chiar nu vreau să mai aud alte argumente în clipa asta!

— Foarte bine, zici tu. Fiindcă înţeleg exact de ce te-ai oprit aici şi cred că-i o idee bună.

Ai vorbit puţin mai tare decât trebuia. Schimbi o privire cu Esni, comunicându-i că vrei să lămureşti treburile cu Ykka în momentul ăsta şi că poate Esni nu vrea să fie de faţă. Dar femeia care conduce apărarea cornului nu se sperie uşor, aşa

că nu eşti complet surprinsă văzând-o că-şi încrucişează braţele pe piept cu un aer amuzat, gata să savureze spectacolul.

Ykka se întoarce către tine încet, cu o expresie de iritare şi neîncredere.

— Mă bucur că mă aprobi, zice ea pe un ton care exprimă orice în afară de bucurie. Nu că mi-ar păsa de părerea ta.

Strângi din dinţi.

— O sessizezi, nu? Aş zice că e munca unuia cu patru sau cinci inele dacă n-aş şti că sălbăticiunile pot avea talente neobişnuite.

Te referi la ea. E o ramură de măslin în semn de pace. Sau poate o linguşeală.

Ea nu cade în capcană.

— O să mergem cât de mult putem până la căderea nopţii şi o să aşezăm tabăra acolo, zice indicând din cap pădurea. E prea mare ca s-o străbatem într-o singură zi. Poate am putea s-o ocolim, dar e ceva…

Privirea i se înceţoşează, apoi se încruntă şi-ţi întoarce spatele strâmbându-se, pentru că ţi-a dezvăluit o slăbiciune. E suficient de sensibilă ca să sessizeze ceva, dar nu şi ca să ştie exact ce anume.

Tu eşti cea care a petrecut ani în şir învăţând să citească rocile subsolului cu ajutorul orogeniei, aşa că-i oferi amănunte:

— în direcţia aia e o capcană acoperită cu frunze, zici tu arătând iarba de mult moartă care tiveşte marginea pădurii într-o parte. Dincolo de ea e o porţiune plină de curse. Nu pot să spun exact câte, dar sessizez o tensiune cinetică provenită de la sfori sau sârme. Dacă însă ocolim

pe partea cealaltă, acolo sunt coloane parţial retezate şi bolovani poziţionaţi ici şi colo la marginea pădurii. E uşor să declanşeze o prăbuşire în lanţ. Şi pot să sessizez găuri amplasate în locuri strategice printre coloanele exterioare. De acolo, o arbaletă sau chiar şi-un arc obişnuit pot produce o mulţime de pagube.

Ykka oftează.

— Mda. Deci cel mai bun drum chiar este prin pădure.

îi aruncă o căutătură lui Esni, care probabil pledase pentru drumul ocolit. Esni oftează şi ea, apoi ridică din umeri, dându-i dreptate.

Te întorci către Ykka.

— Oricine a făcut pădurea asta, dacă mai e în viaţă, are suficient talent şi precizie ca să îngheţe jumătate din corn în câteva secunde, aproape pe neaşteptate. Dacă vrei s-o traversezi, trebuie să stabilim nişte ture de veghe/muncă, iar când zic „noi", mă refer la orogenii cu mai mult autocontrol. Trebuie să ne ţii treji în noaptea asta.

Ea te priveşte cu ochii mijiţi:

— De ce?

— Pentru că, dacă doarme vreunul dintre noi când va avea loc atacul (eşti aproape sigură că va avea loc un atac), o să reacţionăm instinctiv.

Ykka se strâmbă. Nu-i o sălbăticiune oarecare, dar e suficient de sălbăticiune ca să ştie ce s-ar putea întâmpla dac-ar fi provocată să reacţioneze orogenic în timp ce doarme. Ar putea ucide accidental pe oricine nu-i omorât de atacatori.

— Căcat!

Pentru moment se uită în altă parte şi te întrebi dacă nu cumva se îndoieşte de spusele tale, dar se

pare că doar cugetă la ele.

— Bun! Atunci o să facem de veghe cu rândul. O să-i pun să lucreze pe rogălăii care nu sunt de veghe... ăăă... să desco- jească mazărea aia sălbatică pe care am găsit-o acum câteva zile. Sau să repare hamurile pe care le folosesc la cărat Spinările-Late. Pentru că mâine va trebui să fim căraţi în căruţe, fiind prea somnoroşi şi lipsiţi de vlagă ca să putem merge.

— Bine. Şi...

Eziţi. Nu încă. Nu poţi să-ţi recunoşti slăbiciunea de faţă cu aceste două femei, nu încă. Şi totuşi...

— Nu pe mine.

Ykka îţi aruncă imediat o căutătură piezişă. Esni te măsoară cu o privire sceptică, de parcă ar vrea să spună: „Şi ce bine te descurcai..." Te grăbeşti să adaugi:

— Nu ştiu de ce sunt capabilă acum. După ceea ce am făcut în Castrima de Jos... m-am schimbat.

Nici nu-i o minciună. Fără să te gândeşti cu adevărat, îţi atingi braţul lipsă, pipăindu-1 prin mâneca jachetei. Nimeni altcineva nu vede ciotul, dar eşti, deodată, extrem de conştientă de el. Ai descoperit că lui Hoa nu i-au plăcut urmele vizibile de dinţi lăsate de Antimoniu pe cioturile lui Alabastru. Al tău e neted, rotund, ca şlefuit. înghiţi-l-ar Pământul de perfecţionist!

Privirea Ykkăi urmează atingerea ta stângace. Tresare.

— Aha! Păi, cred că era de aşteptat. Falca i se încordează. Dar se pare că de sessizat poţi să sessisezi.

— Da. Pot să stau de pază. Numai că n-ar trebui

să fac... nimic.

Ykka clatină din cap, dar spune:

— Bine. Atunci ia tu ultimul schimb al nopţii!

Este cea mai puţin râvnită tură: când frigul e cel mai abitir, acum că temperaturile nocturne au început să coboare sub zero. Ora la care majoritatea oamenilor ar prefera să doarmă în aşternuturi calde. Este şi cel mai periculos moment al gărzii, când orice atacator cu bun-simţ ar năvăli peste un grup mare ca acesta, în speranţa că-i va surprinde pe apărători somnoroşi şi amorţiţi. Nu poţi să-ţi dai seama dacă e o dovadă de încredere sau o pedeapsă. Cu titlu de încercare, spui:

— Pot măcar să capăt o armă?

N-ai mai purtat una de când, la câteva luni după ce părăsiseşi Tirimo, ţi-ai dat cuţitul în schimbul unor măceşe uscate care să ţină scorbutul la distanţă.

- Nu.

Dar-ar rugina! Vrei să-ţi încrucişezi braţele pe piept, însă mâneca goală se clatină amintindu-ţi că nu poţi, aşa că te mulţumeşti să te strâmbi. (Ykka şi Esni se strâmbă şi ele.)

— Şi-atunci ce să fac? Să ţip cât pot de tare? Chiar ai de gând să pui tot cornul în pericol fiindcă ai ciudă pe mine?

Ykka dă ochii peste cap.

— Mânca-m-ar rugina!

Parcă-ţi auzi gândurile de mai devreme, aşa că te încrunţi.

— Incredibil! Tu-ţi închipui că sunt supărată din pricina geodei?

Nu poţi să nu te uiţi la Esni. Ea o priveşte pe

Ykka de parcă vrea să spună: „Păi, stai aşa, nu eşti?" E o privire suficient de grăitoare pentru amândouă.

Ykka se uită urât la voi, apoi îşi freacă obrazul şi lasă să-i scape un oftat exasperat.

— Esni, du-te şi... ei, căcat, du-te şi fă orice fac Spină- rile-Late! Essie, aici! Vino aici! Hai să facem câţiva paşi!

Te cheamă cu un gest brusc, mustind de frustrare. Eşti prea năucită ca să fii ofensată. Ea se răsuceşte pe călcâie şi tu o urmezi. Esni ridică din umeri şi se îndepărtează.

Preţ de câteva momente, umblaţi prin tabără în tăcere. Toţi par extrem de conştienţi de pericolul pădurii de piatră, aşa că popasul a devenit unul activ. Câteva Spinări-Late transportă lucruri dintr-o căruţă într-alta, mutând ce-i strict necesar în vehiculele cu roţi mai zdravene, care vor fi mai puţin încărcate. Mai uşor de înhăţat din fugă la ananghie. Vânătorii cioplesc pari ascuţiţi, confecţionaţi din copăceii us- caţi şi din crengile de lângă tabără. Când cornul îşi va aşeza tabăra pentru noapte, îi vor amplasa în jurul perimetrului, ca să-i silească pe atacatori să se încoloneze pe acolo pe unde îi vrea apărarea. Restul Spinărilor-Late profită de prilej ca să tragă un pui de somn, ştiind foarte bine că la căderea nopţii fie vor patrula, fie vor fi silite să doarmă la marginile taberei. „Spinări puternice care să-i păzească pe toţi", spune le- gea-n-piatră. Spinările-Late cărora nu le place să fie folosite ca scuturi umane pot să găsească o cale de a se distinge şi de a se transfera într-o altă castă sau pot să se alăture altui corn.

Strâmbi din nas când treci pe lângă şanţul săpat la iuţeală lângă drum, care e ocupat de şase persoane, în jurul cărora stau câţiva Rezistenţi mai tineri, pregătiţi pentru îndatorirea ingrată de a arunca ţărână peste rezultate. In mod neobişnuit, s-a format o coadă, scurtă ce-i drept, de inşi care aşteaptă să le vină rândul. Nu-i de mirare că atâţia oameni simt nevoia să-şi golească intestinele deodată: aici, în umbra ameninţătoare a pădurii de piatră, toată lumea e nervoasă. Nimeni nu vrea ca după lăsarea serii să fie prins cu pantalonii în vine.

Te gândeşti că s-ar putea să ai şi tu nevoie să te ghemu- ieşti pe marginea şanţului, când Ykka îţi întrerupe cugetările înţelepte spunând:

— Deci acum ne placi?

- Ce?!

Ea face un gest larg, cuprinzând întreaga tabără. Oamenii cornului.

— Eşti în Castrima de aproape un an. Ţi-ai făcut prieteni?

„Pe tine", îţi zici în gând înainte să te poţi opri.

— Nu, răspunzi cu voce tare.

Te studiază câteva clipe, făcându-te să te întrebi, cu un sentiment de vinovăţie, dacă nu cumva se aştepta s-o numeşti pe ea. Apoi oftează.

— L-ai luat pe Lerna la tăvălit? Presupun că gusturile nu se discută, dar Prăsitorii spun că toate semnele sunt vizibile. Eu, dac-aş vrea un bărbat, aş alege unul care nu vorbeşte prea mult. Deşi cu femeile e mai sigur. Ele ştiu cum să nu strice momentul.

Se întinde şi tresare simţind un junghi în spate. Te foloseşti de acest răgaz ca să-ţi ascunzi

expresia oripilată de pe faţă. Prăsitorii, dar-ar rugina-n ei, nu-s suficient de ocupaţi, din câte se pare!

— Nu, zici tu.

— Nu încă?

Oftezi.

— Nu... încă.

— Şi ce aştepţi, dar-ar rugina?! Drumul n-o să devină mai sigur!

Te uiţi urât la ea.

— Parcă nu-ţi păsa?

— Păi, nu-mi pasă. Dar te frec la icre cu asta ca să subliniez o chestie.

Ykka te conduce către căruţe, sau aşa crezi la început. Apoi treceţi de căruţe şi tu încremeneşti surprinsă.

Cei şapte prizonieri din Rennanis sunt aşezaţi aici, mâncând. Chiar şi când stau jos sunt diferiţi de locuitorii Cas- trimei, toţi rennanii fiind sanzedi puri sau destul de aproape ca să nu conteze, înalţi până şi pentru rasa lor, cu coame fuior-de-cenuşă sau cu codiţe şi raşi la tâmple sau cu părul tuns mai scurt şi înfoiat ca puful de păpădie pentru maximum de efect. Jugurile le-au fost scoase pe moment, deşi lanţurile care leagă fiecare prizonier de jugul său sunt încă la locul lor. Câteva Spinări-Late stau de pază prin preajmă.

Te miri că mănâncă, dat fiind că n-aţi aşezat tabăra pentru noapte. Spinările-Late de pază mănâncă şi ele, dar asta e logic: le aşteaptă o noapte lungă. Când tu şi Ykka vă apro- piaţi, rennanii îşi ridică privirile şi te opreşti locului, pentru că-1 recunoşti pe unul dintre ei. Danei, generalul armatei Rennanisului. E sănătoasă şi întreagă, cu excepţia semnelor roşii lăsate de jug în jurul gâtului şi al mâinilor. Ultima oară când ai văzut-o de aproape, convocase o Gardiană fără cămaşă ca să te ucidă.

Te recunoaşte şi ea, şi gura i se strânge schiţând o strâmbătură resemnată şi ironică. Apoi, foarte deliberat, te salută înclinând din cap şi se

întoarce la castronul ei.

Spre surprinderea ta, Ykka se ghemuieşte pe vine lângă Danei.

— Cum e mâncarea?

Danei dă din umeri, continuând să mănânce.

— Mai bună decât burta goală.

— E bună, spune alt prizonier, aflat în partea opusă a cercului.

Când un altul se uită urât la el, ridică din umeri:

— Păi, chiar este!

— Nu-i interesează decât să putem să le tragem căruţele, spune cel care s-a uitat urât.

— Da, i-o retează Ykka. Exact aşa e. Spinările-Late din Castrima primesc raţii şi un pat, când avem aşa ceva de oferit, în schimbul contribuţiei lor. Vouă ce v-a oferit Rennanisul?

— Poate nişte nenorocită de mândrie, zice încruntatul, încruntându-se şi mai tare.

— Mai taci, Phauld! zice Danei.

— Corciturile astea cred că...

Danei îşi pune jos castronul cu mâncare. încruntatul tace imediat, încordat, privind-o cu ochi măriţi. După un moment, Danei îşi ia castronul şi reîncepe să mănânce. în tot acest timp expresia nu i s-a schimbat. Te gândeşti că probabil a crescut copii.

Ykka, cu cotul rezemat de un genunchi, îşi odihneşte bărbia în pumn urmărindu-1 pe Phauld. îi spune lui Danei:

— Ce vrei să fac cu ăsta de-aici?

Phauld se încruntă imediat:

-Ce?

Danei ridică din umeri. Castronul i s-a golit, dar îşi plimbă un deget pe buza lui, culegând ultimele picături de sos.

— Nu mai e treaba mea să iau asemenea decizii.

— Nu pare prea deştept.

Ykka îl examinează cu buzele strânse.

— N-arată rău, dar e mai greu să-1 împerechezi dacă vrei inteligenţă, şi nu aspect frumos.

Danei nu zice nimic vreme de câteva clipe, timp în care Phauld îşi plimbă privirea de la ea la Ykka şi înapoi cu un aer tot mai incredul. Apoi Danei oftează adânc şi se uită şi ea la Phauld.

— Ce vrei să zic? Nu mai sunt comandanta lui. Nici măcar n-am vrut poziţia asta, am fost recrutată. Acum să dea rugi- na-n toate dacă-mi pasă!

— Nu-mi vine să cred! exclamă Phauld. Vocea lui e prea stridentă, panicată. Am luptat pentru tine!

— Şi-ai pierdut, zice Danei clătinând din cap. Acum e important să supravieţuieşti, să te adaptezi. Uită idioţeniile alea pe care le-ai auzit în Rennanis despre sanzedi şi corcituri. Aia era propagandă ca să unească cornul. Acum situaţia s-a schimbat. Nevoia este singura lege.

— Nu-mi cita legea-n-piatră, înghiţi-o-ar Pământul!

— îţi citează legea-n-piatră fiindcă nu pricepi care-i treaba, se răsteşte celălalt bărbat, cel căruia i-a plăcut mâncarea. Ne hrănesc. Ne lasă să dovedim că suntem de folos. E un test, dobitocule ce eşti! Ca să vadă dacă suntem dornici să ne câştigăm un loc în cornul ăsta!

— In cornul ăsta?!

Phauld indică tabăra cu o mişcare amplă a braţului. Râsul lui ricoşează din faţadele stâncoase. Oamenii privesc în jur, încercând să-şi dea seama dacă vocile astea răstite semnalează vreo problemă.

— Tu te auzi ce zici? Oamenii ăştia n-au nicio şansă. Ar trebui să găsească un loc unde să se adăpostească, poate să reconstruiască vreunul dintre comurile pe care le-am prădat noi. în loc...

Ykka se pune în mişcare cu o nonşalanţă care nu te înşală. Toţi au putut anticipa ce urmează, chiar şi Phauld, dar e prea încăpăţânat ca să admită realitatea. Ea se ridică şi îşi scutură cu un

gest inutil cenuşa de pe umeri, apoi traversează cercul şi pune o mână pe creştetul lui Phauld. El încearcă să se smucească, lovind-o peste mână.

— Nu mă aţin...

Şi amuţeşte. Ochii i se înceţoşează. Ykka i-a făcut lucrul acela pe care i l-a făcut lui Cutter în Castrima de Jos, când oamenii se pregăteau să se transforme într-o gloată pusă pe

linşat orogeni. Pentru că de data asta ştiai că o să se întâmple, reuşeşti să înţelegi mai bine cum creează ea pulsaţia aceea stranie. Este în mod clar magie, un soi de manipulare a filamentelor subţiri şi argintii care dansează şi pâlpâie între particulele substanţei ce alcătuieşte orice om. Pulsaţia Ykkăi retează mănunchiul de fire de la baza craniului lui Phauld, chiar deasupra sessapinealei. Fizic vorbind, totul e încă intact, dar din punct de vedere magic parcă i-ar fi retezat capul.

El se prăbuşeşte moale pe spate şi Ykka păşeşte în lături şi-l lasă să cadă inert pe sol.

Una dintre femeile din Rennanis scoate un icnet şi se trage îndărăt, cu lanţurile zăngănind. Gărzile schimbă o privire, indispuse, dar nu surprinse: prin corn s-a dus vorba despre ceea ce i-a făcut Ykka lui Cutter. Un bărbat din Rennanis care nu a vorbit până acum înjură încet într-un dialect costal. Nu e eturpică, aşa că nu-l înţelegi, totuşi spaima lui e evidentă. Danei se mulţumeşte să ofteze.

Ykka oftează şi ea privindu-l pe bărbatul mort. Apoi o priveşte pe Danei:

— îmi pare rău!

Danei îi răspunde cu un zâmbet abia perceptibil.

— Noi am încercat. Şi ai zis-o chiar tu: nu era prea deştept. Ykka încuviinţează. Din cine ştie ce motiv, în aceeaşi clipă îţi aruncă o privire. Habar n-ai ce învăţătură ar trebui să tragi de aici.

— Desfă cătuşele! spune ea.

Eşti nedumerită timp de o clipă, apoi îţi dai seama că era un ordin adresat paznicilor. Unul

dintre ei se apropie de celălalt, discută şi se apucă amândoi să aleagă chei de pe un inel. Ykka, dezgustată de ea însăşi, spune:

— Cine-i azi intendentul de serviciu? Memsid? Spune-i să ia un alt Rezistent şi să se ocupe de chestia asta.

Indică din cap cadavrul lui Phauld.

Toţi încremenesc. Nimeni nu protestează. Vânătorii găsesc mai mult vânat şi plante de cules, însă Castrima are

o grămadă de oameni cărora le trebuie mai multe proteine decât capătă, iar deşertul se apropie. Se ştia că se va ajunge la asta.

După un moment de tăcere, te apropii de Ykka.

— Eşti sigură? o întrebi încet.

Unul dintre paznici se apropie şi desface cătuşele de la gleznele lui Danei. Danei, care a încercat să ucidă toate fiinţele vii din Castrima. Danei, care a încercat să te ucidă pe tine.

— De ce nu? zice Ykka ridicând din umeri.

Vorbeşte suficient de tare ca s-o poată auzi prizonierii:

— De la atacul Rennanisului, ducem lipsă de Spinări-Late. Acum am şase înlocuitori.

— înlocuitori care o să ne înjunghie - sau poate numai pe tine - pe la spate, cu prima ocazie!

— Da, dacă nu cumva îi văd venind şi-i omor eu prima. Dar ar fi o prostie destul de mare din partea lor. Tocmai ce l-am ucis pe cel mai prost dintre ei, special pentru asta.

Ai senzaţia că Ykka nu încearcă să-i sperie pe oamenii din Rennanis. Ea doar expune nişte fapte.

— Vezi, Essie, asta tot încerc să-ţi spun. Lumea nu-i formată din prieteni şi duşmani. E formată din oameni care te pot ajuta şi oameni care-ţi stau în drum. Ce capeţi dacă-i omori pe inşii ăştia?

— Siguranţă.

— Există mai multe feluri de-a fi în siguranţă. Da, acum există o şansă mai mare să fiu lichidată peste noapte. Dar pentru corn e mai multă siguranţă. Şi cu cât e cornul mai puternic, cu atât sunt mai multe şanse să ajungem în Rennanis în viaţă.

Ridică din umeri şi priveşte pădurea de piatră.

— Oricine a construit asta e unul de-al nostru,

cu un talent real. O să avem nevoie de el.

— Ce? Acum vrei să adopţi... Clatini din cap neîncrezătoare. Sălbăticiuni violente cu apucături de bandiţi?

Dar te opreşti. Pentru că mai demult şi tu ai iubit o sălbăticiune violentă cu apucături de pirat.

Ykka te priveşte reamintindu-ţi-1 pe Innon şi jelindu-1 din nou. Apoi, cu o blândeţe remarcabilă, spune:

— Essie, am planuri cu bătaie mai lungă, nu vreau doar să supravieţuim de pe o zi pe alta. Poate-ar trebui să-ncerci şi tu.

Te uiţi în altă parte, simţindu-te în defensivă fără să ştii de ce. Luxul de a gândi mai departe de ziua de mâine este ceva de care nu prea ai avut prilejul să te bucuri.

— Eu nu-s staroste. Nu-s decât un rogălău.

Ykka înclină din cap, un soi de acceptare ironică. Tu nu foloseşti cuvântul ăsta la fel de des ca ea. Când îl rosteşte ea, o face cu mândrie. Când îl foloseşti tu, e un atac.

— Ei bine, eu sunt şi una, şi alta, zice Ykka. Staroste şi rogălău. Aleg să fiu ambele şi multe altele.

Trece pe lângă tine şi următoarele cuvinte ţi le aruncă peste umăr, ca şi cum n-au importanţă:

— Nu te-ai gândit deloc la noi când ai folosit obeliscurile alea, nu? Te-ai gândit să-ţi distrugi duşmanii. Te-ai gândit la supravieţuire, dar n-ai reuşit să treci mai departe. De-aia sunt aşa de supărată pe tine, Essie. Stai de luni în cornul meu şi eşti tot „doar un rogălău".

Apoi se îndepărtează, ţipând la toţi cei care pot s-o audă că pauza s-a terminat. O priveşti până se pierde în mulţimea de oameni ce se dezmorţesc bombănind, apoi îi arunci o privire lui Danei, care între timp s-a ridicat în picioare şi îşi masează dunga roşie de la o încheietură. Te urmăreşte cu o expresie voit neutră.

— Dacă moare, mori şi tu, îi zici.

Dacă Ykka nu vrea să aibă grijă de ea însăşi,

vei face tot ce poţi pentru ea.

Danei lasă să-i scape un pufnet scurt, amuzat:

— Asta e adevărat fie că mă ameninţi tu, fie că nu. Nimeni altcineva de aici nu e dispus să-mi dea o şansă.

îţi aruncă o privire sceptică, cu mândria ei sanzedă complet intactă, în ciuda răsturnării situaţiei:

— Nu te prea pricepi la asta, nu-i aşa?

Focuri din adâncuri şi găleţi ruginite! Te îndepărtezi, căci, dacă Ykka are o părere proastă despre tine numai fiindcă ai anihilat orice ameninţare, probabil nu i-ar plăcea deloc să te apuci să omori oamenii care te enervează numai aşa, dintr-o nimica toată.

*

2562: Cutremur de nouă în regiunea Coastei de Vest, cu epicentrul undeva în Cvartentul Baga. Conform loriştilor vremii, cutremurul „a transformat solul în lichid". (Poetic?) Un oraş de pescari a scăpat nevătămat. Din relatarea scrisă a unui sătean: „Rogăloi ticălos a pus capăt la cutremuru şi noi lam omorât pă iei." Conform raportului înaintat Epicentrului (împărtăşit cu permisiune) de Orogenul Imperial care a vizitat ulterior regiunea, cutremurul ar fi putut sparge o pungă cu petrol subacvatic aflată în apropierea coastei, dar rogălăul neînregistrat a împiedicat asta. Ar fi otrăvit apa şi plajele pe kilometri întregi de coastă.

Notiţele lui Yaetr Inovator Dibars

Nassun, hoinărind prin sălbăticie

Schaffa e suficient de cumsecade ca să-i conducă afară din Jekity pe ceilalţi opt copii ai Lunii Găsite, împreună cu Nassun şi cu el însuşi. îi spune femeii staroste că merg toţi să se antreneze la o depărtare de câţiva kilometri, ca să nu tulbure cornul cu seismele care ar putea rezulta. întrucât Nassun tocmai a trimis safirul la loc pe cer - cu mult zgomot, graţie bubuitului aerului dislocat, şi într-o manieră spectaculoasă, pentru că acesta s-a ivit brusc deasupra lor, uriaş, albastru intens şi mult prea aproape -, starostea se dă peste cap să le ofere copiilor rucsafugi cu de-ale gurii pentru drum, ca să-i vadă plecaţi cât mai repede. Nu sunt proviziile de care cineva are nevoie pentru o călătorie lungă. Nicio busolă, cizme de calitate medie, raţii care nu vor ţine mai mult de două săptămâni înainte să se strice. Dar e mai bine decât să plece cu mâna goală.

Nimeni din corn nu ştie că Umber şi Nida sunt morţi. Schaffa le-a dus trupurile în baraca Gardienilor şi i-a întins pe fiecare în patul lui, în poziţii demne. I-a reuşit mai bine cu Nida, care arată mai mult sau mai puţin intactă, cu excepţia cefei, decât cu Umber, al cărui cap este distrus. Apoi Schaffa a aruncat ţărână peste petele de sânge. Cei din Jekity o să-şi dea seama până la

urmă, dar atunci copiii Lunii Găsite vor fi dacă nu în siguranţă, măcar departe.

Pe Jija, Schaffa l-a lăsat grămadă acolo unde l-a doborât Nassun. De fapt, cadavrul nu e decât o grămadă de pietre frumoase, până când se uită cineva mai atent la unele dintre ele.

Copiii sunt tăcuţi când părăsesc cornul care i-a găzduit, în unele cazuri ani de zile. Pleacă pe scara rogălăilor, aşa cum a ajuns să fie numită neoficial (şi nepoliticos): şirul de coloane de bazalt din partea nordică a cornului, pe care numai oroge- nii îl pot traversa. Wudeh îi coboară la nivelul solului împingând una dintre coloanele de bazalt înapoi în străvechiul vulcan şi orogenia lui este mai stabilă decât i-a sessizat-o vreodată Nassun. Dar ea îi vede expresia disperată şi o doare sufletul.

Merg spre vest ca un grup, dar înainte să parcurgă un kilometru câţiva dintre copii plâng încet. Nassun, ai cărei ochi rămân uscaţi chiar şi când prin minte îi rătăcesc gânduri ca „mi-am ucis tatăl" şi „tati, mi-e dor de tine", suferă alături de ei. E o cruzime că ei trebuie să îndure asta, să fie daţi cenuşii în plin Anotimp din pricina acţiunii ei. (Din pricina a ceea ce a încercat Jija să facă, se străduieşte ea să-şi spună, fără s-o creadă.) Dar ar fi fost o cruzime şi mai mare să-i lase în Jekity, unde, dându-şi seama ce s-a întâmplat, locuitorii s-ar fi întors împotriva lor.

Oegin şi Ynegen sunt singurele care o privesc pe Nassun cu ceva ce aduce a înţelegere. Au fost cele dintâi care au ieşit afară după ce ea a smuls safirul de pe cer. Pe când ceilalţi i-au văzut doar pe Schaffa luptându-se cu Umber şi pe Oţel ucigând-o pe Nida, ele două au văzut ce a încercat Jija să-i facă lui Nassun. înţeleg că Nassun s-a apărat, aşa cum ar fi făcut-o oricine. Dar toată lumea şi-o aminteşte ucigându-1 pe Eitz. De atunci unii au iertat-o, după cum a prezis Schaffa, mai ales Peek cea timidă, cu cicatricea ei, care i-a povestit lui Nassun între patru ochi ce i-a făcut

bunicii care o lovise cu cuţitul în faţă cu atâţia ani în urmă. Copiii orogeni se învaţă de timpuriu cu regretul.

Asta nu înseamnă însă că nu se mai tem de Nassun, dar frica e mai puternică decât minciunile pe care şi le spun de obicei copiii. în fond, ei nu au suflete de ucigaşi... spre deosebire de Nassun.

(Deşi nu vrea asta, nu mai mult decât tine.)

Acum grupul se află, la propriu, la o răspântie unde o cărare de la nord-est spre sud-est se intersectează cu Drumul Imperial mai vestic Jekity - Tevamis. Schaffa spune că Drumul Imperial îi va conduce la un moment dat către un drum suspendat, ceva despre care Nassun a auzit, deşi nu a văzut niciunul în lungile ei călătorii. Răspântia asta însă este locul ales de Schaffa ca să-i anunţe pe ceilalţi copii că nu-1 mai pot însoţi.

Singura care protestează este Shirk.

— N-o să mâncăm mult, îi spune ea lui Schaffa cu disperare în glas. Nu... nu trebuie să ne hrăneşti. Lasă-ne numai să te urmăm. O să ne găsim singuri de mâncare, ştiu eu cum!

— Cel mai probabil eu şi Nassun vom fi urmăriţi, spune Schaffa.

Vocea lui rămâne tot timpul blândă. Nassun ştie că asta îi face spusele şi mai dureroase. Blândeţea lui Schaffa demonstrează limpede că lui chiar îi pasă. Despărţirile sunt mai uşoare când sunt crude.

— O să facem o călătorie lungă şi periculoasă. Sunteţi mai în siguranţă pe cont propriu.

— Mai în siguranţă fără un corn! zice Wudeh şi râde.

E cel mai amar sunet pe care l-a auzit Nassun de la el.

Shirk a început să plângă. Lacrimile lasă dâre surprinzător de curate prin cenuşa ce începe să-i întunece obrazul.

— Nu înţeleg! Ai avut grijă de noi. îţi place de noi, Schaffa, mai mult decât le-a plăcut lui Umber sau Nidei. De ce-ai... dacă urma să... să...

— încetează! spune Lashar.

în ultimul an s-a înălţat ca o fată sanzedi de neam bun. Deşi cu timpul s-a descotorosit aproape complet de aerele ei de genul „bunicul era ecuatorial", când este supărată se refugiază în aroganţa care-i e caracteristică. Şi-a încrucişat braţele şi şi-a întors ochii de la cărare, către un pâlc de dealuri sterpe aflate la distanţă.

— Ai şi tu ceva mândrie, dar-ar rugina! Am fost daţi cenuşii, dar încă suntem în viaţă şi asta-i tot ce contează. La noapte putem să ne găsim adăpost printre dealurile alea.

Shirk se uită urât la ea:

— Alea nu-s un adăpost! O să murim de foame sau...

— Ba n-o să murim!

Deshati, care până acum a privit în pământ scurmând cu un picior stratul încă subţire de cenuşă, îşi ridică iute privirea. Se uită la Schaffa, dar le vorbeşte lui Shirk şi celorlalţi:

— Sunt locuri unde putem trăi. Trebuie numai să-i facem să ne deschidă porţile.

Pe chip i se poate citi o expresie încordată, hotărâtă. Schaffa îi aruncă o privire cercetătoare şi, spre lauda ei, ea nu tresare.

— Adică să intraţi cu forţa? o întreabă el.

— Asta vrei să facem, nu-i aşa? Nu ne-ai trimite în lume dacă n-ai fi de acord ca noi să facem... ceea ce trebuie.

încearcă să ridice din umeri. E prea încordată ca să-i iasă gestul nepăsător pe care şi l-a dorit. A arătat mai degrabă ca un spasm, ca un tic.

— N-am mai fi în viaţă dacă n-ai fi de acord cu asta.

Nassun priveşte în pământ. E vina ei că alegerile celorlalţi copii s-au redus la asta. în Luna Găsită a existat frumuseţe. Printre copii asemenea ei, Nassun a putut să se bucure de ceea ce este şi de ceea ce poate face, alături de oameni care îi înţelegeau şi-i împărtăşeau această bucurie. Acum ceva bun şi întreg a murit.

„In cele din urmă, vei ucide tot ce iubeşti", i-a

spus Oţel. O doare că trebuie să-i dea dreptate.

Schaffa îi priveşte pe copii îndelung, cugetând. Degetele îi tresar, reamintindu-şi poate de o altă viaţă şi de un alt eu, care nu ar fi putut îndura ideea de a asmuţi opt tineri Misalemi asupra lumii. Dar acea versiune a lui Schaffa e moartă. Tresărirea e doar un reflex.

— Da, spune el. Asta vreau să faceţi dacă aveţi nevoie să mă auziţi zicând-o cu glas tare. Aveţi o şansă mai bună într-un corn mare şi prosper decât pe cont propriu. Aşa că daţi-mi voie să vă fac o sugestie.

Schaffa înaintează şi se lasă pe vine ca s-o privească pe Deshati în ochi, întinzând totodată o mână ca să atingă umărul slăbuţ al lui Shirk. Le spune tuturor, cu aceeaşi intensitate şi blândeţe ca până atunci:

— La început omorâţi numai unu. Alegeţi pe cineva care încearcă să vă facă rău, dar numai o persoană, chiar dacă sunt mai multe care încearcă. Scoateţi-i din luptă pe ceilalţi, dar nu vă grăbiţi când ucideţi acea singură persoană. Faceţi-i sfârşitul dureros. Asiguraţi-vă că victima voastră ţipă. E important. Dacă cel dintâi pe care-l omorâţi nu scoate un sunet... mai omorâţi pe cineva.

Ei îl privesc lung. Până şi Lashar pare descumpănită. Nassun însă l-a văzut pe Schaffa ucigând. O fi renunţat el la o parte din ce era, dar ce-a mai rămas e încă un artist al terorii. Sunt norocoşi că a considerat necesar să le împărtăşească secretele artei lui. Speră că ei apreciază asta.

El continuă:

— După ce l-aţi omorât, lămuriţi-i pe cei prezenţi c-aţi procedat astfel numai ca să vă apăraţi. Apoi oferiţi-vă să munciţi în locul mortului sau să-i apăraţi pe ceilalţi de pericole... dar ei vor recunoaşte ultimatumul. Trebuie să vă accepte în corn.

Face o pauză, aţintindu-şi ochii-de-gheaţă

asupra lui Deshati.

— Ce faceţi dacă vă refuză?

Ea înghite în sec.

— I-îi omorâm pe toţi.

El zâmbeşte din nou, pentru prima oară de când a părăsit Jekity, şi o mângâie pe ceafă cu aprobare şi afecţiune.

Shirk scoate un mic icnet, atât de şocată, încât se opreşte din plâns. Oegin şi Ynegen se îmbrăţişează şi pe chip nu li se citeşte decât disperarea. Lashar strânge din fălci, cu nările

dilatate. E decisa să ia cuvintele lui Schaffa în serios. La fel şi Deshati, Nassun vede asta... deşi, făcând-o, ceva în Deshati va muri.

Schaffa o ştie şi el. Când se ridică şi o sărută pe Deshati pe frunte, o face cu atâta tristeţe, încât Nassun simte un nou junghi în inimă.

— „Totul se schimbă pe durata unui Anotimp", spune el. Trăiţi. Vreau să trăiţi!

O lacrimă se prelinge pe obrazul lui Deshati înainte să apuce s-o strivească între gene. înghite zgomotos în sec. Dar încuviinţează şi se îndepărtează de el, amestecându-se printre ceilalţi. îi separă un golf: Nassun şi Schaffa de o parte, copiii Lunii Găsite de cealaltă. Căile lor s-au despărţit. Schaffa nu dă vreun semn de disconfort. Ar trebui: Nassun observă că argintul din el s-a însufleţit şi pulsează, protestând faţă de decizia lui de a-i lăsa pe aceşti copii să plece. însă el nu-şi trădează durerea. Când face ce crede că-i corect, durerea nu face decât să-i dea putere.

Se ridică.

— Şi dacă Anotimpul dă semne că ar trece... fugiţi! îm- prăştiaţi-vă şi pierdeţi-vă urma cât de bine puteţi. Gardienii nu sunt morţi, micuţilor. Vor reveni. Şi, odată ce se va duce vestea despre ce aţi făcut, vor pomi pe urmele voastre.

Gardienii obişnuiţi, Nassun ştie că la ei se referă, la cei necontaminaţi, aşa cum a fost şi el cândva. Acei Gardieni au dispărut de la începutul Anotimpului sau cel puţin Nassun n-a auzit că s-ar fi alăturat vreunui corn şi nici nu i-a întâlnit pe drum. „Vor reveni" sugerează că s-au dus într-un loc anume. Unde? Undeva unde Schaffa şi ceilalţi Gardieni contaminaţi n-au vrut sau n-au putut să

meargă.

Dar ce contează e că acest Gardian, oricât de contaminat ar fi, îi ajută. Nassun se simte năpădită de o speranţă iraţională. In mod sigur sfaturile lui Schaffa îi vor ajuta să găsească adăpost undeva. Aşa că înghite în sec şi adaugă:

— Toţi sunteţi foarte buni la orogenie. Poate cornul pe care îl alegeţi... poate o să...

Se întrerupe, neştiind ce voia de fapt să spună. „Poate o să vă placă" asta gândeşte, dar i se pare o prostie. Sau „poate puteţi să le fiţi de folos", numai că lucrurile nu stăteau aşa. Comurile angajau orogeni de-ai Epicentrului numai pe perioade scurte, ca să facă ce trebuia făcut şi să plece, sau cel puţin aşa spune Schaffa. Nici chiar comurile aflate lângă falii sau puncte fierbinţi nu voiau să aibă orogeni care să locuiască acolo în permanenţă, oricât de mult ar fi avut nevoie de ei.

însă, înainte ca Nassun să-şi găsească cuvintele, Wudeh se uită urât la ea.

— Gura!

Nassun îl priveşte nedumerită.

-Ce?

Peek şuieră către Wudeh, cerându-i să tacă, dar el o ignoră.

— Gura! Te urăsc, mânca-te-ar Pământul! Nida obişnuia să-mi cânte.

Apoi, pe neaşteptate, izbucneşte în plâns. Peek pare nedumerită, dar ceilalţi îl înconjoară, murmurându-i cuvinte ali- nătoare şi bătându-1 pe umeri.

Lashar urmăreşte scena şi-i aruncă lui Nassun o ultimă privire plină de reproş, apoi îi spune lui Schaffa:

— Atunci o să pornim la drum. îţi mulţumesc, Gardianule, dacă... dacă are vreo importanţă.

Se întoarce şi-i îmboldeşte pe ceilalţi. Deshati merge cu capul în pământ, fără să privească în urmă. Ynegen ezită un moment între cele două grupuri, apoi îi aruncă lui Nassun o privire şi îi

şopteşte „îmi pare rău!" Pleacă şi ea, grăbindu-se să-i ajungă din urmă pe ceilalţi.

Imediat ce copiii nu se mai văd, Schaffa pune o mână pe umărul lui Nassun şi o călăuzeşte în altă direcţie, către vest, de-a lungul Drumului Imperial.

După câţiva kilometri parcurşi în tăcere, ea spune:

— Tot mai crezi că ar fi fost mai bine să-i omori?

— Da, spune el şi-i aruncă o privire. O ştii şi tu la fel de bine ca mine.

Nassun strânge din dinţi.

— Ştiu.

Un motiv în plus să oprească asta. Să oprească tot.

— Te gândeşti la o destinaţie, spune Schaffa.

Nu e o întrebare.

— Da. Eu... Schaffa, trebuie să ajung de cealaltă parte a lumii.

Parc-ar spune „Trebuie să ajung pe o stea", dar cum ceea ce trebuie de fapt să facă nu diferă cu mult de asta, a decis să nu se jeneze de această absurditate mai mică.

Spre surprinderea ei, în loc să râdă, el o studiază pieziş.

— In Centrul Miezului?

- Ce?

— Un oraş aflat pe partea cealaltă a lumii. Acolo vrei să mergi?

Ea înghite în sec şi-şi muşcă buza.

— Nu ştiu. Ştiu numai că ceea ce-mi trebuie este...

Nu are cuvinte pentru asta, aşa că face mâinile căuş şi îşi agită degetele, trimiţând unde imaginare să se izbească şi să se contopească.

— Obeliscurile... trag de locul ăla. Pentru asta au fost făcute. Dacă ajung acolo, cred că aş putea să... ăăă... trag în direcţia opusă? Nu pot s-o fac de altundeva, pentru că...

Nu poate explica. Linii de forţă, contact vizual, configuraţii matematice... toate cunoştinţele de care are nevoie sunt în mintea ei, însă limba ei nu le poate reda. O parte din asta e un dar din partea safirului, iar altele sunt aplicaţii ale teoriilor pe

care i le-a predat mama ei şi altele derivă din corelarea teoriei cu observaţiile, la care se adaugă instinctul.

— Nu ştiu care oraş de-acolo e cel bun. Poate dacă mă apropii mai mult şi călătoresc un timp prin zonă...

— Centrul Miezului e unicul lucru de pe partea aia a lumii, mititico.

- E... ce?

Schaffa se opreşte brusc şi-şi leapădă rucsacul. Nassun îl imită, interpretând-o ca pe un semnal că e timpul să facă un popas. Sunt la adăpostul unui deal care e de fapt un pinten de lavă străveche a marelui vulcan de sub Jekity. In regiunea asta sunt tot felul de terase naturale, săpate în obsidian de vânt şi ploaie, deşi stânca aflată la câţiva centimetri dedesubt este prea dură pentru agricultură şi chiar pentru păduri. Câţiva copaci încăpăţânaţi, cu rădăcini puţin adânci, se leagănă pe terasele pustii, acoperite de cenuşă, deşi cei mai mulţi sunt pe moarte din pricina ploii de cenuşă. Nassun şi Schaffa vor putea vedea orice posibilă ameninţare cât încă-i departe.

în timp ce Nassun scoate nişte mâncare pe care s-o împartă cu el, Schaffa desenează cu degetul ceva pe un petic de cenuşă din apropiere. Nassun îşi întinde gâtul şi vede că a trasat pe sol două cercuri. Intr-unui schiţează conturul aproximativ al Neclintirii, familiar lui Nassun din timpul lecţiilor de geografie de la creşă, numai că de data asta el desenează Neclintirea în două bucăţi, despărţită de o linie aflată aproape de ecuator. Falia, da, care a devenit o graniţă mai greu de trecut decât miile de kilometri de ocean.

însă celălalt cerc, care, înţelege Nassun, reprezintă lumea, rămâne neatins cu excepţia unui singur punct situat aproape de ecuator, mai la est de longitudinea medie a cercului. Nu desenează amplasamentul unei insule sau al unui continent. Doar acel punct singuratic.

— Odată, pe faţa pustie a lumii au existat multe oraşe, explică Schaffa. De-a lungul mileniilor,

multe civilizaţii au construit pe ocean sau sub ocean. Niciunul n-a rezistat însă prea mult. N-a rămas decât Centrul Miezului.

Care se află, la propriu, la distanţă de o lume.

— Cum putem ajunge acolo?

— Dacă...

Amuţeşte. La vederea expresiei pierdute de pe chipul lui, Nassun simte o gheară în stomac. De data asta el tresare şi

închide şi ochii, de parcă încercarea de a-şi accesa vechiul sine i-ar fi sporit durerea.

— Nu-ţi aminteşti?

El oftează.

— îmi amintesc că odinioară ştiam.

Nassun îşi dă seama că ar fi trebuit să se aştepte la una ca asta. îşi muşcă buzele.

— S-ar putea să ştie Oţel.

Un muşchi al fălcii lui Schaffa se încordează fugar, apărând şi dispărând.

— Intr-adevăr, s-ar putea.

Oţel, care s-a făcut nevăzut în timp ce Schaffa se ocupa de cadavrele celorlalţi doi Gardieni, ar putea să-i asculte ascuns în piatra din jur. Să-nsemne oare ceva că nu s-a ivit deja ca să le spună ce să facă? Poate n-au nevoie de el.

— Şi Epicentrul Antarctic? Ei n-au chestiile astea scrise pe undeva?

îşi aminteşte că a văzut biblioteca Epicentrului, înainte ca ea, Schaffa şi Umber să se aşeze la masă cu conducătorii lui, să bea câte o ceaşcă de sigurin şi să-i ucidă pe toţi. Era o încăpere nefiresc de înaltă, plină până-n tavan cu cărţi. Lui Nassun îi plac cărţile - mama ei îi cumpăra câte una la câteva luni, o adevărată risipă, şi uneori Nassun mai căpăta şi unele la mâna a doua dacă Jija le considera potrivite pentru copii - şi-şi aminteşte veneraţia pe care a simţit-o, căci nu mai văzuse niciodată atâtea cărţi la un loc. în mod sigur unele dintre ele conţin informaţii despre... oraşe foarte vechi de care n-a auzit nimeni şi unde numai Gardienii ştiu cum se ajunge. Aăă... Hm!

— Puţin probabil, spune Schaffa confirmând bănuielile lui Nassun. Şi până acum Epicentrul a fost deja anexat de vreun alt corn sau ocupat de

vreo bandă de comleşi. Avea recolte numai bune de cules şi în locuinţele lui se putea trăi. Ar fi o greşeală să revenim acolo.

Nassun îşi muşcă buza de jos.

— Poate... o barcă?

Nu ştie nimic despre bărci.

— Nu, mititico. O barcă n-ar fi bună pentru o călătorie atât de lungă.

Face o pauză plină de semnificaţii şi Nassun încearcă să se oţelească pentru ceea ce va veni. Acum o va abandona, simte asta cu o certitudine dureroasă, înspăimântătoare. Acum va vrea să afle ce pune ea la cale şi va refuza să fie părtaş. De ce-ar face-o? Până şi ea ştie că-şi doreşte ceva îngrozitor.

— Presupun, aşadar, că vrei să preiei controlul asupra Porţii Obeliscului, spune Schaffa.

Nassun icneşte. Schaffa ştie ce-i Poarta Obeliscului? Când Nassun a aflat numele ei abia în dimineaţa asta, de la Oţel? Dar ştiinţa lumii, toate mecanismele ei stranii şi eonii ei de secrete au rămas în general intacte în mintea lui Schaffa. Numai lucrurile care au legătură cu fostul său sine s-au pierdut pentru totdeauna... ceea ce înseamnă că ruta către Centrul Miezului este ceva ce Vechiul Schaffa trebuia să ştie neapărat. Ce înseamnă asta?

— Aăă, da. De-aia vreau să ajung în Centrul Miezului.

La vederea surprinderii ei, gura lui se arcuieşte.

— Nassun, găsirea unui orogen care să poată activa Poarta a fost motivul iniţial pentru care noi am înfiinţat Lima Găsită.

— Ce?! De ce?

Schaffa îşi ridică ochii spre cer. Soarele a început să apună. Mai au cam o oră de mers înainte să se întunece prea tare ca să mai poată

înainta. însă el priveşte safirul, care nu pare să se fi deplasat vizibil din poziţia sa de deasupra Jekityului. Frecându-şi ceafa absent, Schaffa îi contemplă conturul vag printre norii tot mai denşi şi încuviinţează ca pentru sine.

— Eu, Nida şi Umber, spune el. Acum vreo zece ani, am fost... instruiţi... să călătorim spre sud şi să ne găsim unii pe alţii. Ni s-a cerut să căutăm şi să antrenăm orogeni care aveau potenţialul de a se conecta cu obeliscurile. Să fie clar, ăsta-i un lucru pe care Gardienii nu-l fac în mod normal, pentru

că nu poate exista decât un motiv ca să încurajezi un orogen pe calea obeliscului. Dar asta a vrut Pământul. Nu ştiu de ce. în acea perioadă eram... mai puţin înclinat să pun întrebări.

Gura îi schiţează un zâmbet scurt, ruşinat.

— Acum am nişte presupuneri.

Nassun se încruntă.

— Ce presupuneri?

— Că Pământul are propriile lui planuri pentru oameni...

Deodată Schaffa se încordează din tot trupul şi se clatină. Nassun îl prinde repede, ca să nu cadă, şi din reflex el îşi pune un braţ pe după umerii ei. O strânge foarte tare, dar ea nu protestează. Este evident că el are nevoie de alinarea prezenţei ei. Că Pământul e mai supărat pe el ca oricând, poate pentru că-i trădează secretele, e un lucru la fel de palpabil ca pulsaţia argintului de-a lungul fiecărui nerv şi în jurul fiecărei celule din trupul lui.

— Nu vorbi! spune Nassun cu un nod în gât. Nu mai spune nimic! Dacă te face să suferi aşa...

— Nu mă conduce el pe mine! spune Schaffa între două gâfâituri. Nu mi-a luat esenţa! Poate că... ah... m-am băgat în ţarcul lui, dar nu mă poate pune în lesă!

— Ştiu.

Nassun îşi muşcă buza. El se lasă cu toată greutatea pe ea şi asta face ca genunchiul pe care se sprijină s-o doară groaznic de tare. Insă nu-i pasă.

— Dar nu trebuie să-mi zici totul *acum.* O să-mi dau eu seama de una singură.

„Are toate indiciile", îşi spune ea. Vorbind despre talentul lui Nassun de a se conecta cu

obeliscurile, Nida spusese cândva: „E o chestie pe care încercam s-o eliminăm în Epicentru." Atunci Nassun nu înţelesese, dar acum, după ce a perceput ceva din imensitatea Porţii Obeliscului, poate ghici de ce Taica Pământ o vrea moartă dacă ea nu mai e sub controlul lui Schaffa - şi, prin el, al Pământului.

Nassun îşi muşcă buza. O să înţeleagă Schaffa? Dacă el se va decide să plece sau, şi mai rău, se va întoarce împotriva ei, nu e sigură că va putea îndura. Aşa că respiră adânc.

— Oţel spune că Luna se întoarce.

Pentru o clipă, dinspre Schaffa nu vine decât tăcere. E o tăcere încărcată de surprindere.

— Luna.

— E reală, izbucneşte ea.

Deşi nu ştie dacă e adevărat, nu-i aşa? N-are decât cuvântul lui Oţel pe care să se bazeze. Nici nu-i sigură ce anume este Luna, cu excepţia faptului că e copilul de mult pierdut al Taicii Pământ, aşa cum spun poveştile. Şi totuşi ştie că, măcar în privinţa asta, Oţel spune adevărul. Nu o sessizează şi nu există fire argintii trădătoare pe cer, dar o crede, aşa cum crede că lumea mai are o faţă, chiar dacă ea n-a văzut-o, aşa cum ştie de ce iau naştere munţii şi aşa cum e sigură că Taica Pământ e real, şi e viu, şi e duşmanul. Unele adevăruri sunt pur şi simplu prea enorme ca să le negi.

însă, spre surprinderea ei, Schaffa spune:

— O, ştiu că Luna e reală.

Poate că durerea l-a mai lăsat. Acum expresia i s-a înăsprit şi se uită la discul înceţoşat şi intermitent al soarelui, acolo unde se chinuieşte să străpungă norii, aproape de orizont.

— Tu... Da? Atunci îl crezi pe Oţel?

— Te cred pe tine, mititico, pentru că orogenii simt atracţia Lunii când se apropie. E la fel de natural să fii conştientă de ea cum e faptul că sessizezi cutremurele. Dar am şi văzut-o.

Apoi o scrutează pe Nassun cu atenţie.

— Dar de ce ţi-a spus mâncătorul de piatră despre Lună? Nassun trage aer adânc în piept şi-1 eliberează cu un oftat.

— Chiar îmi doream să trăiesc într-un loc plăcut, spune ea. Să locuiesc undeva cu... cu tine. Nu m-ar fi deranjat să muncesc şi să fac tot ce pot ca să fiu un membru de nădejde al unui corn. Poate aş fi putut fi loristă.

Simte cum i se încleştează fălcile.

— Dar nu pot face asta, oriunde m-aş duce. Nu fără să fiu silită să ascund ceea ce sunt. Schaffa, îmi place orogenia atunci când nu trebuie s-o ascund! Nu cred că faptul c-o am, că sunt un, un... rogălău...

Trebuie să se oprească, roşind şi încercând să se scuture de ruşinea de a fi folosit un cuvânt atât de urât, dar, urât cum e, în clipa asta este cuvântul potrivit.

— Nu cred că, dacă sunt unul, înseamnă că sunt rea, ciudată sau periculoasă...

Se întrerupe din nou, nelăsându-şi gândurile s-o ia pe această cale, care o duce înapoi către: „Dar uite ce de lucruri rele ai făcut."

Inconştient, Nassun îşi dezgoleşte dinţii şi strânge din pumni.

— Nu-i cinstit, Schaffa! Nu-i cinstit că oamenii vor să fiu rea, ciudată sau periculoasă, că mă *fac* să fiu rea...

Clatină din cap, bâjbâind după cuvinte.

— Vreau să fiu o fată ca oricare. Dar nu-s, şi toată lumea, multă lume, mă urăşte fiindcă nu-s o fată ca oricare. Tu eşti singurul care nu mă urăşte pentru... pentru ceea ce sunt. Şi asta nu-i cinstit.

— Nu, nu e.

Schaffa îşi schimbă poziţia, rezemându-se cu spatele de rucsac. Pare epuizat.

— Dar vorbeşti de parcă-i uşor să le ceri oamenilor să-şi învingă spaimele, mititico.

Şi, deşi el n-o spune, Nassun se gândeşte brusc: „Jija n-a putut."

Stomacul lui Nassun se revoltă subit, atât de vertiginos, încât e silită să-şi apese pumnul peste buze şi să se gândească cu încăpăţânare la cenuşă şi urechile îngheţate. N-are nimic în stomac cu excepţia unui pumn de curmale pe care de abia le-

a mâncat, dar senzaţia e oricum îngrozitoare.

In mod atipic, Schaffa nu se apropie s-o aline. Se mulţumeşte s-o privească cu o expresie ostenită, dar altminteri indescifrabilă.

— Ştiu că ei nu-s în stare.

Da, vorbitul o ajută. Stomacul nu i se linişteşte, dar nu se mai simte pe punctul de a vomita.

— Ştiu că ei - odihniţii - nu vor înceta să se teamă. Dacă tata n-a putut...

Greaţă. îşi smulge gândurile de la finalul frazei.

— O să continue să fie speriaţi la nesfârşit şi o să trăim aşa pentru totdeauna şi nu-i cinstit. Ar trebui să existe o... o soluţie. Nu-i cinstit să nu se termine niciodată!

— Dar vrei să impui o soluţie, mititico? întreabă Schaffa.

Vocea lui e blândă. Ea îşi dă seama că el a ghicit deja. O cunoaşte mult mai bine decât se cunoaşte ea însăşi şi-l iubeşte din pricina asta.

— Sau un sfârşit?

Ea se ridică şi începe să păşească descriind cercuri mici, strâmte, între rucsacul ei şi al lui. Asta îi mai domoleşte greaţa şi tensiunea fără nume care o copleşeşte.

— Nu ştiu care-i soluţia.

Dar ăsta nu e chiar adevărul şi Schaffa miroase minciunile aşa cum animalele de pradă miros sângele. O priveşte mijindu-şi ochii.

— Dar, dacă ai şti cum, ai drege lucrurile?

Şi atunci amintirile erup fulgerător şi Nassun revede ultima ei zi în Tirimo, la care nu şi-a permis să se gândească de mai bine de un an.

Cum a venit acasă. Cum l-a văzut pe tatăl ei în mijlocul sufrageriei, respirând precipitat. Cum s-a întrebat ce era în neregulă cu el. Cum s-a întrebat de ce în clipa aceea nu semăna cu tatăl ei, cu ochii prea mari, cu gura căscată, cu umerii strânşi într-un fel care părea dureros. Şi apoi Nassun îşi

aminteşte cum şi-a coborât privirea.

Cum şi-a coborât privirea şi s-a uitat şi s-a tot uitat gândind: „Ce e asta?" Şi privind şi întrebându-se „E o minge?" ca acelea pe care copiii de la creşă le luau la şuturi în timpul prânzului, numai că mingile alea erau din piele, iar ceea

ce se găsea la picioarele tatei avea altă nuanţă de cafeniu, cafeniu cu pete vineţii peste tot, cu cocoloaşe şi pe jumătate dezumflat, dar „Nu, nu e o minge, stai aşa, ăla-i un ochi?" Poate, dar închis şi atât de umflat, încât semăna cu o boabă uriaşă de cafea. Nu era o minge, pentru că purta hainele fratelui ei, inclusiv pantalonii cu care Nassun îl îmbrăcase de dimineaţă, în timp ce Jija era ocupat să le facă pacheţelele cu mâncare pentru creşă. Uche nu voia să poarte pantalonii pentru că era încă un copilaş şi-i plăcea să se prostească, aşa că Nassun fusese nevoită să danseze dansul poponeţului şi el răsese, vai, cum mai răsese! Râsul lui era lucrul care-i plăcea ei cel mai tare şi, când terminase dansul, el o lăsase să-i pună pantalonii drept răsplată, ceea ce înseamnă că forma de pe podea „e Uche, ăla e Uche, e Uche..

— Nu! gâfâie Nassun. Nu le-aş drege! Nici dac-aş şti cum!

S-a oprit locului. îşi apasă un braţ peste pântece. Pe celălalt, strâns în pumn, şi l-a îndesat în gură. Acum scuipă cuvintele în jurul lui, se îneacă cu ele în timp ce-i izvorăsc din gâtlej, se ţine de pântece, care e atât de plin de lucruri cumplite, încât trebuie să le lase afară ca să nu o sfârtece pe dinăuntru. Ele i-au schimonosit vocea, transformând-o într-un mârâit surd, sugrumat, întrerupt când şi când de sunete mai piţigăiate, pentru că abia se abţine să nu urle.

— Nu le-aş drege, Schaffa, n-aş face-o, îmi pare rău, nu vreau să le dreg, vreau să-i omor pe toţi cei care mă urăsc...

îşi simte pântecele atât de greu, încât nu mai poate sta în picioare. Se lasă pe vine, apoi în genunchi. Vrea să vomite, dar, în loc s-o facă,

scuipă cuvinte pe solul dintre palmele ei.

— Să piară! Vreau să piară tot, Schaffa! Vreau să ARDĂ, vreau să ardă şi să piară, să nu mai rămână nimic, nici ură, nici omoruri, NIMIC pur şi simplu, nimic, mânca-l-ar rugina, nimic PENTRU TOTDEAUNA...

Mâinile lui Schaffa, solide şi puternice, o saltă în picioare. Se luptă cu el, încercând să-l lovească. N-o face din răutate sau de frică. Nu vrea să-l rănească. Dar trebuie să elibereze

cumva o parte din ce e înăuntrul ei, altfel va înnebuni. Şi, în timp ce ţipă şi dă din picioare şi loveşte cu pumnii şi muşcă, se trage de haine şi de păr şi încearcă să-şi izbească fruntea de a lui, îşi înţelege pentru prima oară tatăl. Cu o mişcare rapidă, Schaffa o răsuceşte cu spatele la el şi o cuprinde cu braţul lui mare, ţintuindu-i mâinile pe lângă trup ca să nu-1 poată răni nici pe el, nici pe sine în paroxismul furiei.

„Aşa a simţit Jija", remarcă o parte distantă şi detaşată a ei, care pluteşte pe deasupra tuturor ca un obelisc. „Asta s-a petrecut în sinea lui când şi-a dat seama că mama l-a minţit, că eu l-am minţit şi că Uche l-a minţit. Asta l-a făcut să mă arunce jos din căruţă. De asta a venit azi-dimineaţă la Luna Găsită cu cuţitul în mână."

Iată! Asta e partea de Jija din ea, care-o face să se zbată, să ţipe, să plângă. în acest moment de nefericire şi de furie dezlănţuită, se simte mai aproape ca oricând de tatăl ei.

Schaffa o ţine până când ea oboseşte. în cele din urmă, Nassun se lasă moale, tremurând şi gâfâind, scâncind încet, cu faţa plină de lacrimi şi de muci.

Când devine clar că Nassun nu va izbucni din nou, Schaffa îşi schimbă poziţia, aşezându-se pe jos cu picioarele încrucişate şi trăgând-o în poală. Ea se lipeşte de el, aşa cum a făcut cândva o altă fată, cu mulţi ani înainte şi la multi kilometri depărtare, după ce el i-a spus că trebuia să treacă un test dacă voia să trăiască. Dar Nassun şi-a dat deja testul, până şi vechiul Schaffa ar fi de acord cu asta. La apogeul furiei ei, orogenia lui Nassun

nu a avut nici măcar o tresărire şi ea nu s-a întins deloc către argint.

— Şşş, o alină Schaffa, aşa cum a făcut tot timpul, deşi acum îi masează spatele şi-i şterge câte o lacrimă stingheră. Şşş. Biata de tine! Ce necinstit din partea mea! Când abia în dimineaţa asta...

Oftează.

— Taci, mititica mea. Odihneşte-te!

Nassun e stoarsă şi golită de toate în afară de durere şi de furie, care curg prin ea ca două şuvoaie rapide de lavă, transformând tot ce le iese în cale într-o masă incandescentă, clocotitoare. Durere şi furie şi un ultim sentiment preţios, neîntinat.

— Numai pe tine te iubesc, Schaffa, spune ea cu voce răguşită, obosită. Eşti singurul motiv pentru care n-aş face-o. Dar... dar eu...

El o sărută pe frunte.

— Alege sfârşitul de care ai nevoie, Nassun.

— Nu vreau, spune ea şi se opreşte să înghită în sec. Vreau ca tu... vreau să trăieşti!

El râde cu blândeţe.

— Tot copil eşti după toate prin câte ai trecut!

Asta o doare, însă e clar ce-a vrut el să spună. Nu le poate avea pe amândouă, şi pe Schaffa viu, şi dispariţia urii din lume. Trebuie să aleagă una sau alta.

Apoi Schaffa repetă cu fermitate:

— Alege sfârşitul de care ai nevoie!

Nassun se retrage puţin ca să-1 poată privi. El zâmbeşte din nou şi privirea-i e limpede.

-Ce?

El o îmbrăţişează cu blândeţe.

— Tu eşti ispăşirea mea, Nassun. Tu eşti toţi copiii pe care ar fi trebuit să-i iubesc şi să-i protejez până şi de mine însumi. Şi dacă asta îţi va aduce pacea…

O sărută pe frunte.

— Atunci voi fi Gardianul tău până când lumea toată va arde, micuţa mea.

E o binecuvântare şi un balsam. In cele din urmă, greaţa o eliberează din gheare. în braţele lui Schaffa, în siguranţă şi acceptată, adoarme în sfârşit şi visează o lume dogorind şi topindu-se şi atingând şi ea un soi de pace.

— Oţel! strigă ea în dimineaţa următoare.

Oţel se iveşte dinaintea lor, în mijlocul drumului, cu braţele încrucişate şi cu o expresie vag amuzată pe chip.

— în termeni relativi, cel mai scurt drum către Centrul Miezului nu e departe, spune el când ea îl întreabă despre lucrurile pe care Schaffa nu şi le mai aminteşte. E o călătorie de o lună sau cam aşa ceva. Desigur…

Se întrerupe ostentativ. S-a oferit să-i ducă el însuşi pe Nassun şi pe Schaffa de cealaltă parte a lumii, căci, se pare, mâncătorii de piatră sunt capabili de aşa ceva. I-ar scuti de multe greutăţi şi pericole, dar ar trebui să se încredinţeze în mâinile lui Oţel cât timp i-ar transporta prin pământ, în maniera stranie şi înspăimântătoare a celor ca el.

— Nu, mulţumesc, spune din nou Nassun.

Nu-1 întreabă pe Schaffa ce părere are, deşi el stă sprijinit de un bolovan din apropiere. Nu trebuie să-l întrebe. In mod evident, pe Oţel nu-1

interesează decât Nassun. Ar fi o nimica toată să uite să-1 ia şi pe Schaffa sau să-l piardă pe drumul către Centrul Miezului.

— Dar ce poţi să ne spui despre locul ăla unde trebuie să mergem? Schaffa nu-şi mai aminteşte.

Privirea cenuşie a lui Oţel se abate către el. Schaffa îi răspunde cu un zâmbet de o seninătate înşelătoare. Până şi argintul din el se domoleşte, chiar dacă numai pe moment. Poate că nici Taica Pământ nu-1 place pe Oţel.

— Se cheamă *staţie,* explică Oţel după un moment. E veche. Voi aţi zice că este ruina unui mortciv, deşi încă intactă, adăpostită în alte ruine, care nu-s aşa. Cu mult timp în urmă, oamenii foloseau staţiile, sau mai bine zis vehiculele găzduite în ele, ca să călătorească pe distanţe mari mai repede decât dacă ar fi mers pe jos. în zilele astea însă, numai noi, mâncătorii de piatră, şi Gardienii ne mai amintim de existenţa staţiilor.

Zâmbetul lui, neschimbat de când a apărut, e fix şi ironic. Pare să i se adreseze cumva lui Schaffa.

— Toţi plătim un preţ pentru putere, spune Schaffa.

Vocea lui e rece şi mătăsoasă, ca atunci când se gândeşte să facă lucruri rele.

- Da.

Oţel face o pauză cu o secundă prea lungă.

— Şi ca să foloseşti mijlocul ăsta de transport trebuie plătit un preţ.

— N-avem bani sau altceva cu care să ne putem târgui, spune Nassun îngrijorată.

— Din fericire, sunt şi alte modalităţi de a plăti.

Deodată Oţel e în altă poziţie, cu faţa în sus.

Nassun îi urmăreşte privirea, se întoarce şi - oh! Este safirul, care s-a apropiat puţin peste noapte. Acum se află la jumătatea distanţei dintre ei şi Jekity.

— Staţia, continuă Oţel, datează dinaintea Anotimpurilor. Din vremea când au fost construite obeliscurile. Toate arte- factele rămase de la acea civilizaţie recunosc aceeaşi sursă de putere.

— Vrei să zici... Nassun respiră scurt. Argintul...

— Aşa îi spui? Ce poetic!

Nassun ridică din umeri stânjenită.

— Nu ştiu cum altcumva să-i spun.

— O, cum s-a schimbat lumea!

Nassun se încruntă, dar Oţel nu-şi explică afirmaţia enigmatică.

— Urmează drumul până ajungi la Moşu' Ştirb. Ştii unde e?

Nassun îşi aminteşte că l-a văzut pe hărţile Antarcticelor cu o viaţă în urmă şi că numele a făcut-o să chicotească. Ii aruncă o privire lui Schaffa, care încuviinţează şi spune:

— Putem să-l găsim.

— Atunci ne întâlnim acolo. Ruina se află exact în centrul pădurii de iarbă, în inelul interior. Intraţi în Moşu' Ştirb imediat după răsărit. Indreptaţi-vă către centru fără să pierdeţi vremea. Nu vreţi să fiţi încă în pădure după apus.

Apoi Oţel face o pauză, adoptând o nouă poză, una de o îngândurare demonstrativă. Are capul înclinat într-o parte şi degetele îi ating bărbia.

— Mă aşteptasem să fie mama ta.

Schaffa încremeneşte. Nassun e surprinsă de valul de căldură, apoi de frig, care o străbate. Treptat, bâjbâind prin aceste emoţii straniu de complexe, întreabă:

— Ce vrei să zici?

— Doar că m-am aşteptat ca ea să facă toate astea.

Oţel nu ridică din umeri, dar ceva din vocea lui sugerează nonşalanţă.

— I-am ameninţat cornul. Prietenii, oamenii la care ţine acum. M-am gândit că se vor întoarce împotriva ei şi că atunci alegerea asta i se va părea mai uşoară.

Oamenii la care ţine acum.

— Nu mai e în Tirimo?

— Nu. S-a alăturat altui corn.

— Şi... nu s-au întors împotriva ei?

— în mod surprinzător, nu.

Ochii lui Oţel se mişcă în lateral pentru a-i întâlni pe ai lui Nassun.

— Ştie unde eşti acum. Poarta i-a spus. Dar nu vine încoace, sau nu încă. Mai întâi vrea să-şi vadă prietenii instalaţi în siguranţă.

Nassun strânge din fălci.

— Oricum eu nu mai sunt în Jekity. Şi în curând n-o să mai aibă nici Poarta, aşa că n-o să mă poată găsi şi a doua oară.

Oţel se întoarce complet cu faţa la ea, cu mişcări prea lente şi prea fluide ca să fie umane, deşi mirarea lui pare sinceră. Nu-i place când el se mişcă lent. O trec fiorii.

— Intr-adevăr, nimic nu durează o veşnicie,

spune el.

— Ce înseamnă asta?

— Numai că te-am subestimat, micuţă Nassun.

Imediat Nassun simte că nu poate suferi modul ăsta de adresare. El îşi ia din nou poza gânditoare, mişcându-se repede de data asta, spre uşurarea ei.

— Cred că ar fi bine să n-o mai fac pe viitor.

Şi cu asta dispare. Nassun se încruntă nedumerită la Schaffa, care clatină din cap. Apoi îşi iau rucsacurile în spinare şi pornesc spre vest.

*

2400: Ecuatorialele Estice (verifică dacă reţeaua de noduri din regiune nu era cam rarefiată, pentru că...), com necunoscut. Un vechi cântec local despre o infirmieră care a oprit o erupţie neaşteptată şi un curs piroclastic[I] transfor- mându-le în gheaţă. Unul dintre pacienţii ei s-a aruncat în faţa unei săgeţi de arbaletă ca să o apere de mulţime. Mulţimea a lăsat-o să plece şi ea a dispărut.

Notiţele lui Yaetr Inovator Dibars

I Curent rapid de gaze toxice şi materie vulcanică (cenuşă, rocă fierbinte şi lavă semisolidificată), antrenat de gravitaţie, (n. tr.).

Syl Anagist: Patru

Toată energia este aceeaşi, deşi cunoaşte diferite nume şi stări de agregare. Mişcarea creează căldură, care e totodată şi lumină, care formează unde ca sunetul ce strânge sau relaxează legăturile atomice ale cristalului, în timp ce acesta zumzăie animat de forţe puternice sau slabe. în rezonanţă geamănă cu toate este magia, emisia radiantă a vieţii şi a morţii.

Acesta este rolul nostru: să întreţesem energiile disparate. Să le manipulăm, să le temperăm şi, trecându-le prin prisma sensibilităţii noastre, să producem o forţă unică, imposibil de negat. Să transformăm larma într-o simfonie. Motorul Plutonic este instrumentul. Noi suntem acordorii săi.

Şi acesta este scopul: Geoezoteritatea. Geoezoteritatea caută să stabilească un ciclu energetic de o eficienţă infinită. Dacă vom reuşi, lumea nu va mai cunoaşte niciodată lipsurile sau dezbinarea... sau cel puţin aşa ni se spune. Conductorii ne explică prea puţine pe lângă ceea ce trebuie să ştim ca să ne îndeplinim rolurile. E destul să ştim că noi - noi, cei mărunţi şi neînsemnaţi - vom contribui la punerea omenirii pe calea către un viitor strălucit dincolo de orice imaginaţie. Poate că suntem unelte, dar suntem unele fine, în slujba unui scop măreţ. E uşor să te mândreşti cu asta.

Suntem atât de acordaţi între noi, încât, la început, lipsa lui Tetlewha ne provoacă dificultăţi.

Când ne unim, alcătuind reţeaua noastră de iniţializare, aceasta este dezechilibrată. Tetlewha era contratenorul nostru, acoperind lungimile medii de undă ale spectrului. In lipsa lui, eu sunt cel mai apropiat înlocuitor, dar rezonanţa mea naturală e ceva mai acută.

*Cerul de piatră 1*99

Reţeaua rezultată este mai slabă decât ar trebui. Filamentele ce ne conectează se întind în căutarea amplitudinii medii a lui Tetlewha.

în cele din urmă, Gaewha reuşeşte să compenseze lipsa lui. Coboară mai jos, rezonează mai puternic şi acoperă golul. Trebuie să petrecem câteva zile refăcând întreaga reţea ca să creăm o armonie nouă, dar nu e dificil, ci doar ne ia timp. Nu e prima oară când a trebuit s-o facem.

Kelenli ni se alătură numai uneori în reţea. Este frustrant, pentru că vocea ei - profundă, puternică şi clară, trimiţân- du-ţi gâdilături în tălpi - e perfectă. Mai bună decât a lui Tetlewha, cu o rezonanţă mai amplă decât ale noastre la un loc. Dar conductorii ne spun să nu ne obişnuim cu ea. „O să servească în timpul secvenţei de pornire a motorului, dar numai dacă reuşeşte să vă înveţe să faceţi ce face ea", spune unul dintre ei când îl întreb. „în Ziua Lansării, conductorul Gallat o vrea numai să fie la îndemână."

Ceea ce, la prima vedere, pare de bun-simţ.

Când Kelenli e parte din noi, preia conducerea. O face în mod natural, pentru că prezenţa ei este mai puternică decât ale noastre. De ce? O fi ceva din felul în care-i făcută? E altceva. E... o notă înăbuşită. Un gol arzător, perpetuu, la jumătatea liniilor ei echilibrate, în epicentrul lor, pe care niciunul dintre noi nu-1 înţelege. Un gol similar se află în fiecare dintre noi, dar al nostru este vag şi

intermitent, strălucind ocazional numai pentru a se domoli imediat. Al ei arde statornic, dispunând în aparenţă de rezerve nelimitate de combustibil.

Orice o fi această notă înăbuşită, conductorii au descoperit că se combină de minune cu haosul devorator al onixului. Onixul este piatra de control a întregului Motor Plutonic şi, deşi există şi alte moduri de a pomi motorul - mai brutale, ocolite, implicând reţele secundare sau piatra-lunii -, în Ziua Lansării vom avea neapărat nevoie de precizia şi de controlul onixului. Fără el, şansele noastre de a iniţia Geoezoteritatea sunt mult reduse... dar până acum niciunul dintre noi nu a

putut controla onixul mai mult de câteva minute. Observăm însă cuprinşi de veneraţie cum Kelenli îl foloseşte preţ de o oră fără să pară tulburată când se desprinde de el. Când ne conectăm cu onixul, el ne pedepseşte, golindu-ne de tot ce ne poate prisosi şi cufundându-ne într-un somn reparator care durează ore sau zile. Dar nu şi pe ea. Pe ea, firele lui o mângâie în loc s-o sfâşie. Onixul o place. Este o explicaţie iraţională, dar toţi ne-am gândit la ea, aşa că ăştia sunt termenii în care începem să privim lucrurile. Acum ea trebuie să ne înveţe cum să-i fim mai plăcuţi onixului, în locul ei.

Când reuşim să ne recalibrăm şi ei ne eliberează din scaunele de sârmă care ne susţin trupurile în timp ce minţile ne sunt conectate, iar noi ne clătinăm şi trebuie să ne sprijinim de conductori ca să revenim fiecare în camera lui... când toate astea s-au terminat, ea vine să ne viziteze. Pe rând, în A
aşa fel încât conductorii să nu bănuiască nimic. In întâlniri faţă în faţă, în care ne spune tot felul de nimicuri cu glas tare, transmiţându-ne tuturor lucrurile importante în graiul prin pământ.

Simte mai acut decât noi ceilalţi fiindcă este mai experimentată, explică ea. Pentru că a trăit în afara complexului de clădiri care înconjoară fragmentul local şi care a constituit întreaga noastră lume de când am fost decantaţi. A vizitat mai multe noduri ale Syl Anagistului decât cel în care locuim noi. A atins mai multe fragmente, nu numai ametistul local. A fost şi în Zona Zero, unde se află piatra-lunii. Ne copleşeşte admiraţia.

— Am context, ne spune - sau mai degrabă îmi spune - ea. E aşezată pe canapeaua mea. Eu m-am

lăţit cu faţa în jos pe scaunul din fereastră, privind în direcţia opusă ei.

— Când o să-1 ai şi tu, o să fii la fel de precis.

(E un soi de dialect numai al nostru, în care pământul este folosit ca să adauge sens cuvintelor rostite cu glas tare. Spune pur şi simplu: „Sunt mai bătrână", iar turuiala unui substrat tasat îi nuanţează cuvintele, adăugându-le forţa deformatoare

a timpului. E *metamorfică,* s-a transformat ca să îndure presiuni insuportabile. Ca să simplific povestea, o să traduc totul în cuvinte, mai puţin acolo unde nu pot.)

— Ar fi bine dac-am fi la fel de precişi cum eşti tu acum, răspund eu ostenit.

Nu mă plâng. Zilele de recalibrare sunt întotdeauna dificile.

— Dă-ne context atunci, ca să facem onixul să ne asculte, iar pe mine să nu mă mai doară capul.

Kelenli oftează.

— Intre zidurile astea nu există nimic de care să te poţi ascuţi pe tine însuţi. (Avalanşă de resentiment, măcinat şi împrăştiat iute. „V-au ţinut la adăpost şi în siguranţă.") Dar cred că pot să te ajut pe tine şi pe ceilalţi să faceţi asta dacă vă scot de aici.

— Să mă ajuţi să... mă ascut?

(Ea mă linişteşte cu o mângâiere trecătoare: „Ei nu vă fac niciun bine ţinându-vă aşa")

— Trebuie să înţelegeţi mai multe despre voi. Despre ceea ce sunteţi.

Nu înţeleg de ce crede că nu înţeleg.

— Sunt o unealtă.

Ea spune:

— Dacă eşti o unealtă, nu ar trebui să fii cât mai bine ascuţită?

Vocea ei e calmă. Şi totuşi, o vibraţie mânioasă, înăbuşită, a întregului ambient - tremurul moleculelor de aer, presiunea straturilor de sub noi, un scrâşnet ascuţit, strident, la limita abilităţii noastre de a sessiza - îmi spune că pe Kelenli au înfuriat-o spusele mele. îmi întorc privirea spre ea şi mă pomenesc fascinat că această dihotomie nu i se citeşte deloc pe chip. Şi în privinţa asta ne

seamănă. Am învăţat demult să nu ne manifestăm durerea, spaima sau tristeţea nicăieri deasupra solului sau sub cer. Conductorii ne spun că am fost construiţi precum statuile: reci, nepăsători, tăcuţi. Nu

înţelegem de ce ne cred aşa; în fond, dacă ne atingi, suntem la fel de calzi ca ei. Simţim emoţii, aşa cum par să simtă şi ei, deşi părem mai puţin înclinaţi să le exprimăm pe chip sau prin limbajul corporal. Poate pentru că avem graiul prin pământ? (Lucru pe care ei nu par să-l remarce. Asta e bine. In pământ, putem fi noi înşine.) Nu ne-a fost niciodată clar dacă am fost construiţi greşit sau dacă ei ne înţeleg greşit. Sau dacă are importanţă care din astea două e valabilă.

Kelenli e calmă la exterior, deşi clocoteşte pe dinăuntru. O privesc atât de insistent, încât brusc îşi revine şi mă surprinde. Zâmbeşte.

— Cred că mă placi.

Mă gândesc la posibilele implicaţii.

— Nu în felul ăla, zic eu din obişnuinţă.

A trebuit să le explic asta de câteva ori conductorilor juniori sau altor membri ai personalului. Şi în privinţa asta am fost făcuţi asemenea statuilor, iar partea asta din proiect chiar le-a ieşit, aşa că, deşi capabili să ne împerechem, suntem complet neinteresaţi şi, dacă ne-am osteni s-o facem, infertili. Kelenli e şi ea la fel? Nu, conductorii spun că ea e diferită într-o singură privinţă. Are sessapinealele noastre puternice, complexe şi flexibile, pe care nimeni altcineva din lume nu le mai deţine. în celelalte privinţe e asemănătoare lor.

— Ce noroc atunci că nu vorbeam despre sex.

Dinspre ea soseşte un zumzet amuzat care mă irită şi totuşi îmi place. Nu ştiu de ce.

Ignorând confuzia mea subită, Kelenli se ridică.

— O să mă-ntorc, spune ea şi pleacă.

Nu revine timp de câteva zile. Rămâne însă o

parte distantă a reţelei noastre. în această calitate e prezentă când ne trezim şi când mâncăm, când defecăm, când dormim şi ne visăm visele, când suntem mândri de noi înşine şi unii de alţii. Cu ea nu ne simţim supravegheaţi, deşi exact asta face. Nu pot vorbi în numele altora, dar mie îmi place s-o am prin preajmă.

Nu toţi ceilalţi o plac pe Kelenli. Gaewha mai ales se revoltă împotriva ei şi-mi transmite gândurile prin metoda noastră privată.

— Apare tocmai când l-am pierdut pe Tetlewha? Chiar când proiectul se apropie de sfârşit? Am muncit din greu ca să ajungem cine suntem. N-o s-o laude pe ea pentru munca noastră după ce se termină totul?

— E numai o rezervă, zic eu încercând să fiu vocea raţiunii. Şi vrea ce vrem şi noi. Trebuie să cooperăm.

— Aşa spune ea.

E Remwha, care se crede mai deştept decât noi ceilalţi. (Am fost creaţi cu inteligenţe egale. Remwha e pur şi simplu măgar.)

— Conductorii au avut un motiv pentru care au ţinut-o departe de noi până acum. O fi genul care provoacă probleme.

„E o prostie", îmi zic în gând, deşi nu-mi permit s-o spun nici măcar în graiul prin pământ. Suntem parte a unei maşinării imense. Tot ce contribuie la îmbunătăţirea funcţionării maşinăriei contează. Tot ce nu are legătură cu asta - nu. Dacă Kelenli ar fi provocat probleme, Gallat ar fi trimis-o pe parcela cu mărăcini, lângă Tetlewha. E un lucru pe care-l înţelegem toţi. Gaewha şi Remwha sunt pur şi simplu dificili.

— Dacă e genul care provoacă probleme, o să iasă la iveală cu timpul, zic eu cu fermitate.

Asta nu încheie discuţia, dar măcar o amână.

A doua zi Kelenli revine. Conductorii ne adună la un loc ca să ne explice.

— Kelenli a cerut să vă ia într-o misiune de acordare, spune cel trimis să ne informeze.

E mai înalt decât noi, mai înalt chiar decât

Kelenli, şi suplu. Ii place să se îmbrace în culori asortate şi cu nasturi bogat ornaţi. Are părul lung şi negru. Pielea lui e albă, deşi nu la fel de albă ca a noastră. Ochii lui însă sunt ca ai noştri: albi pe fond alb. Albi ca gheaţa. N-am mai pomenit ca vreunul dintre ei să aibă ochi ca ai noştri. E Conductorul Gallat, şeful

proiectului. Mă gândesc la Gallat ca la un fragment plutonic, unul limpede, alb ca diamantul. Are unghiuri precise şi faţete regulate, e frumos într-un fel unic, şi mai e şi mortal dacă nu e mânuit cu precizie. Nu ne permitem să ne gândim că este cel care l-a ucis pe Tetlewha.

(Nu e cine crezi tu. Vreau ca Gallat să aibă faţa lui, la fel cum vreau ca tu să ai faţa ei. Asta e pericolul unei memorii defectuoase.)

— O misiune… de acordare, spune Gaewha vorbind rar, ca să arate că nu înţelege.

Kelenli deschide gura gata să spună ceva, apoi se opreşte şi se întoarce către Gallat, care zâmbeşte sincer.

— Sperăm ca toţi să ajungeţi la performanţele lui Kelenli, şi totuşi voi performaţi sistematic sub potenţial, spune el.

Ne încordăm jenaţi, extraordinar de conştienţi de critica din spusele lui, dar el se mulţumeşte să ridice din umeri.

— M-am consultat cu biomagestra-şefă şi ea insistă că abilităţile voastre nu diferă semnificativ. Sunteţi la fel de *capabili* ca ea, dar nu demonstraţi aceeaşi *pricepere.* Putem face o serie de schimbări ca să încercăm să corectăm discrepanţa, nişte acordaje fine ca să zicem aşa, dar am prefera să nu ne asumăm un asemenea risc atât de aproape de data lansării.

Vibrăm la unison un moment, bucurându-ne foarte tare la auzul spuselor lui.

— Ea a spus că a venit aici ca să ne înveţe contextul, zic eu prudent.

Gallat încuviinţează.

— Ea crede că soluţia ar consta în experienţele exterioare. Creşterea expunerii la stimuli, provocări mai mari care să vă testeze capacitatea de a rezolva probleme, lucruri de felul ăsta. E o propunere bună şi prezintă avantajul de a fi neinvazivă, dar de dragul proiectului nu vă putem trimite afară pe toţi odată. Dacă s-ar întâmpla ceva? O să vă împărţim în două grupuri. întrucât Kelenli e una singură, asta înseamnă

/105 că jumătate dintre voi vor merge cu ea acum şi restul peste o săptămână.

Afară. O să ieşim afară. îmi doresc cu disperare să fac parte din primul grup, dar ştim toţi că nu-i bine să ne trădăm dorinţele de faţă cu conductorii. Uneltele nu ar trebui să-şi dorească atât de evident să evadeze din lada lor.

în loc s-o fac, spun:

— Suntem suficient de acordaţi unii cu alţii şi fără misiunea care ni s-a propus. (Vocea mea este inexpresivă. Ca a unei statui.) Simulările arată că suntem capabili să controlăm Motorul conform aşteptărilor.

— Şi am putea la fel de bine să ne împărţim în şase grupuri în loc de două, adaugă Remwha şi din această propunere înţeleg cât de nerăbdător e şi el. Nu va avea fiecare grup experienţe diferite? Din câte înţeleg eu, exteriorul... ăăă... nu se poate controla efectul expunerii. Dacă trebuie să ne rupem din timpul destinat pregătirilor ca să facem asta, nu trebuie să o facem într-un fel care să minimalizeze riscurile?

— Cred că în şase grupuri nu ar fi nici eficient, nici necostisitor, zice Kelenli în timp ce ne comunică fără cuvinte aprobarea şi amuzamentul provocate de teatrul pe care-1 jucăm.

îi aruncă o privire lui Gallat şi ridică din umeri, fără să se deranjeze să pretindă că nu are emoţii. Pare pur şi simplu plictisită.

— Am putea la fel de bine să organizăm un singur grup, nu două sau şase. Putem planifica ruta, putem amplasa pază suplimentară de-a lungul ei, putem implica poliţia nodală pentru supraveghere şi transport. Sincer, cred că ieşirile

repetate nu vor face decât să sporească şansele ca unii cetăţeni neloiali să poată anticipa ruta şi să pună la cale… neplăceri.

Posibilitatea unor neplăceri ne intrigă pe toţi. Kelenli ne domoleşte vibraţiile agitate.

în timp ce ea se ocupă de noi, conductorul Gallat tresare. Lovitura ei şi-a nimerit ţinta.

— Posibilitatea unor câştiguri substanţiale e motivul pentru care veţi merge, ne spune el.

încă zâmbeşte, dar zâmbetul lui este mai tăios. Nu cumva a apăsat uşor pe cuvântul „veţi"? Atât de infimă, această perturbare a vorbirii audibile. Deduc de-aici nu numai că ne va lăsa să mergem, ci şi că s-a răzgândit cu privire la ideea de a ne trimite în mai multe grupuri. în parte pentru că propunerea lui Kelenli chiar era mai bună, dar în parte fiindcă e iritat de aparenta noastră lipsă de chef.

Ca de obicei, Remwha şi-a folosit firea enervantă ca pe o daltă de diamant. „Excelentă treabă", pulsez către el. El îmi răspunde cu o undă politicoasă de mulţumire.

Vom pleca în aceeaşi zi. Conductorii juniori aduc în camera mea haine potrivite pentru o călătorie afară. îmbrac cu grijă stofa mai groasă şi pantofii, fascinat de texturile lor diferite, apoi mă aşez în tăcere în timp ce conductorul junior îmi împleteşte părul alb într-o singură coadă.

— Asta e necesar la exterior? întreb eu.

Sunt sincer curios, căci conductorii îşi poartă părul în tot felul de coafuri. Pe unele nu le pot copia, căci părul meu e aspru şi înfoiat şi nu ar sta buclat sau întins. Numai părul nostru e aşa. Al lor are texturi variate.

— Ar putea fi de ajutor, spune juniorul. Oricum o să ieşiţi în evidenţă, dar cu cât vă putem face să păreţi mai normali, cu atât mai bine.

— Oamenii vor şti că suntem o parte a Motorului, zic eu cu mândrie, îndreptându-mi uşor spinarea.

Pentru câteva clipe, mişcarea degetelor lui încetineşte. Nu cred că-şi dă seama.

— Nu e chiar... Cel mai probabil vor crede că sunteţi altceva. Dar nu-ţi face griji! O să trimitem gărzi cu voi, ca să ne asigurăm că nu vor fi probleme. N-o să le vedeţi, dar vor fi acolo. Kelenli insistă că nu trebuie să vă simţiţi protejaţi, chiar dacă veţi fi.

— Cel mai probabil vor crede că suntem altceva, repet eu rar, îngândurat.

Degetele lui tresar, trăgându-mă de păr mai tare decât ar fi fost cazul. Nu mă crispez şi nu mă feresc. Se simt mai bine dacă se gândesc la noi ca la nişte statui, iar acestea, se presupune, nu simt durerea.

— Ei bine, e o posibilitate nu prea mare, dar trebuie să ştie că nu sunteţi... adică e...

Oftează.

— O, Moarte crudă, e complicat! Nu-ţi face griji!

Conductorii spun asta ori de câte ori fac o greşeală. Nu le-o transmit imediat celorlalţi, pentru că reducem la minimum comunicarea în afara întrunirilor aprobate. Oamenii care nu sunt acordori nu pot percepe magia decât la un nivel foarte rudimentar. Folosesc maşini şi instrumente pentru a face ceea ce pentru noi e natural. Totuşi, ne monitorizează întotdeauna într-o anumită măsură, aşa că nu le putem permite să afle că vorbim între noi şi că-i auzim atunci când ei cred că n-o putem face.

în curând sunt gata. După ce discută prin reţea cu ceilalţi conductori, al meu decide să-mi dea pe faţă cu fard şi cu pudră. Ar trebui să mă facă să semăn mai mult cu ei. De fapt, arăt ca o persoană a cărei piele a fost vopsită în cafeniu. Probabil am un aer nesigur când mă pune să mă privesc în oglindă. Conductorul meu oftează şi se plânge că nu e artist.

Apoi mă duce într-un loc pe care nu l-am mai văzut decât de câteva ori, deşi e în clădirea care mă găzduieşte: foaierul de la parter. Aici pereţii nu sunt albi: verdele şi cafeniul naturale ale

celulozei autoregenerabile au fost lăsate să prospere. Cineva a plantat căpşuni căţărătoare, pline pe jumătate cu flori albe şi pe jumătate cu fructe coapte. E frumos. Noi şase stăm lângă piscina din podea aşteptând-o pe Kelenli şi încercând să nu-i băgăm în seamă pe membrii personalului care, venind şi plecând, se holbează la noi: şase omuleţi îndesaţi, de înălţime sub medie, cu păr alb înfoiat şi feţe vopsite,

cu gurile schiţând zâmbete politicoase, defensive. Dacă există paznici, nu-i putem deosebi de gură-cască.

Când Kelenli se apropie însă în cele din urmă de noi, remarc gărzile. Ale ei se deplasează odată cu ea, fără să se ostenească să se ascundă: o femeie înaltă cu pielea cafenie şi un bărbat care ar putea fi fratele ei geamăn. îmi dau seama că i-am mai văzut urmând-o, în alte ocazii în care a venit să ne viziteze. Când ea ajunge lângă noi, ei rămân câţiva paşi în spate.

— Bine, deci sunteţi gata, zice ea.

Apoi se strâmbă şi întinde mâna, atingând obrazul lui Dushwha. Degetul ei mare se murdăreşte de pudră.

— Serios?

Dushwha se uită în altă parte. Nu i-a plăcut niciodată să fie silit să-i copieze pe creatorii noştri, nici în privinţa hainelor, nici a sexului şi în mod clar nici în asta.

— Ar trebui să ajute, murmură cu un aer nefericit, încercând probabil să se convingă pe sine.

— Vă face să bateţi şi mai tare la ochi. Şi oricum ei îşi vor da seama ce sunteţi.

Se întoarce şi priveşte către unul dintre paznici: femeia.

— îi duc să cureţe mizeria asta. Vrei să mă ajuţi?

Femeia se mulţumeşte să o privească în tăcere. Kelenli râde ca pentru sine, cu o veselie sinceră.

Ne conduce într-un alcov pentru nevoi personale. Gărzile se postează afară, în timp ce ea ne stropeşte pe faţă cu apă din partea curată a

bazinului de colectare şi curăţă fardul cu o cârpă absorbantă. Fredonează în timp ce o face. înseamnă că e fericită? Când mă prinde de braţ ca să-mi cureţe fardul de pe faţă, o privesc cercetător, încercând să înţeleg. Observă, iar privirea-i devine mai atentă.

— Eşti un gânditor, spune ea.

Nu sunt sigur ce înţelege prin asta.

— Toţi suntem, zic eu.

îmi permit să nuanţez: „Trebuie să fim."

— Exact. Tu gândeşti mai mult decât trebuie.

Se pare că o dâră cafenie de la rădăcina părului de pe frunte se dovedeşte mai încăpăţânată. Ea o şterge, se strâmbă, o freacă din nou, oftează, udă cârpa şi freacă iar.

Eu continui s-o privesc cercetător.

— De ce râzi de teama lor?

E o întrebare stupidă. Ar fi trebuit s-o pun prin intermediul pământului, nu cu glas tare. Ea încetează să-mi mai şteargă faţa. Remwha îmi aruncă o privire plină de reproş, apoi se duce la intrarea alcovului. îl aud cerându-i gardie- nei să aibă amabilitatea să întrebe un conductor dacă nu riscăm să facem arsuri ale pielii ieşind la soare neprotejaţi de farduri. Gardiana râde şi îşi cheamă tovarăşul, împărtăşin- du-i întrebarea de parcă ar fi ceva ridicol. în răgazul pe care ni-1 oferă această diversiune, Kelenli reîncepe să mă cureţe.

— De ce n-aş râde? mă întreabă.

— Le-ar plăcea mai mult de tine dacă n-ai râde.

Nuanţez fără cuvinte: aliniament, contopire armonică, maleabilitate, conciliere, îmblânzire. Dacă vrea să fie plăcută.

— Poate nu vreau să mă placă.

Ridică din umeri şi se apleacă să clătească din nou cârpa.

— Ar trebui. Eşti ca ei.

— Nu îndeajuns.

— Mai mult decât mine.

Asta e evident. Are genul lor de frumuseţe, genul lor de normalitate.

— Dacă ai încerca…

Ea râde şi de mine. Nu cu răutate, ştiu asta instinctiv. Cu milă. Dar, dincolo de râs, prezenţa ei devine brusc neclintită şi încordată, ca roca sub presiune în clipa de dinainte să devină altceva. E mânioasă din nou. Nu pe mine, ci din cauza cuvintelor mele. Se pare că mereu reuşesc s-o înfurii.

„Se tem de noi pentru că există", spune ea. „N-am făcut nimic altceva care să le provoace frica decât să existăm. Nu putem face nimic pentru a le câştiga aprobarea decât încetând să existăm… deci putem fie să murim aşa cum vor ei, fie să râdem de laşitatea lor şi să ne vedem de vieţile noastre."

Mai întâi mi se pare că nu înţeleg tot ce mi-a spus. Dar înţeleg, nu-i aşa? Cândva eram şaisprezece. Acum am rămas doar şase. Ceilalţi au pus întrebări şi din cauza asta au fost dezafectaţi. S-au supus necondiţionat şi au fost dezafectaţi. Au negociat. Au renunţat. Au cooperat. Au disperat. Am încercat tot, am făcut tot ce ne-au cerut şi chiar mai mult de-a- tât, şi totuşi n-am mai rămas decât şase.

„Asta înseamnă că noi suntem mai buni decât ceilalţi", îmi zic supărat. Mai deştepţi, mai adaptabili, mai talentaţi. Asta contează, nu?

Suntem piese ale unei maşinării imense, culmea biomagestriei Syl Anagistului. Dacă unul dintre noi a trebuit îndepărtat din maşinărie din pricina defectelor...

„Tetlewha nu avea defecte", se răsteşte Remwha ca o falie de decroşare[II].

îl privesc nedumerit. A revenit în alcov şi aşteaptă alături de Bimniwha şi Salewha. S-au curăţat de fard singuri, la fântână, cât timp Kelenli s-a ocupat de mine, de Gaewha şi de Dushwha. Gărzile cărora le-a distras atenţia sunt tot afară şi chicotesc din pricina întrebării pe care le-a pus-o. El mă priveşte furios. Când mă încrunt, repetă: „Tetlewha nu avea defecte."

Strâng din dinţi. „Dacă Tetlewha nu avea defecte, înseamnă că a fost dezafectat fără motiv."

„Da." Remwha, care nici în zilele lui bune nu pare mulţumit, rânjeşte dezgustat. De mine. Sunt atât de şocat de gestul lui, încât uit să mai mimez indiferenţa. „Asta spune şi ea. Că nu contează ce facem. Ei sunt problema."

Nu contează ce facem. Ei sunt problema.

După ce termină să mă cureţe, Kelenli îmi cuprinde faţa în palme.

— Ştii ce înseamnă cuvântul „ancestral"?

L-am auzit şi i-am dedus sensul din context. E dificil să îmi readuc gândurile pe făgaşul de dinainte, după riposta mânioasă a lui Remwha. Noi doi nu ne-am plăcut niciodată, dar... Clatin din cap şi mă concentrez asupra întrebării pe care mi-a pus-o Kelenli.

II Falie care se formează când desprinderea are loc pe orizontală, şi nu pe direcţie verticală, cum se întâmplă de obicei (n. tr.).

— Un lucru ancestral e ceva depăşit, dar de care nu poţi să scapi complet. Ceva ce nu mai este dorit, dar e încă necesar.

Ea ne adresează un zâmbet crispat, mai întâi mie, apoi lui Remwha. A auzit tot ce mi-a spus.

— E suficient. Amintiţi-vă cuvântul ăsta azi!

Apoi se ridică în picioare. O privim tustrei. Nu e doar mai înaltă şi cu pielea mai cafenie, dar se mişcă mai mult şi respiraţia ei e mai amplă. O adorăm pentru ceea ce este. Ne temem de lucrul în care ne va transforma.

— Veniţi! spune ea şi noi o urmăm în lumea exterioară.

*

2613: Un vulcan subacvatic masiv a erupt în Strâmtoarea Tasr, între Pustiul Polar Antarctic şi Neclintire. Selis Cârmu- itor Zenas, necunoscută până atunci ca orogenă, a potolit vulcanul, deşi nu a reuşit să scape de tsunamiul provocat de acesta. Cerurile Antarcticelor au fost întunecate vreme de cinci luni, dar s-au limpezit chiar înainte de declararea oficială a unui Anotimp. Imediat după tsunami, soţul lui Selis - conducătorul cornului în momentul erupţiei, demis prin alegeri de urgenţă - a încercat să-şi apere copilul de un an de o gloată de supravieţuitori şi a fost ucis. Cauza morţii este contestată: unii spun că mulţimea l-a omorât cu pietre, alţii că a fost strangulat de un Gardian. Gardianul a dus copilul orfan la Garant.

Notiţele lui Yaetr Inovator Dibars

cineva nu te-a uitat

Atacul are loc, cu precizie, înaintea zorilor.

Toţi sunt pregătiţi. Tabăra este aşezată cam la treimea drumului ce străbate pădurea de piatră, căci până aici au ajuns locuitorii Castrimei înainte ca întunericul să le facă înaintarea prea periculoasă. Ar trebui să poată traversa pădurea mâine până la apus, presupunând că va supravieţui cineva nopţii ăsteia.

Te învârţi agitată prin tabără, şi nu eşti singura. Vânătorii ar trebui să doarmă, fiindcă în timpul zilei acţionează ca iscoade, pe lângă faptul că acoperă mult teren în căutare de plante şi vânat. Vezi însă că destui dintre ei sunt treji. Spinările-Late ar trebui să doarmă cu schimbul, dar sunt treze, la fel şi numeroşi membri ai altor caste. O vezi pe Hjarka aşezată pe o grămadă de bagaje, cu capul în piept şi ochii închişi, însă picioarele îi sunt încordate, gata de salt, şi în fiecare mână are câte un cutit de sticlă. Somnul nu i-a des-

*

cleştat degetele.

Având în vedere toate astea, momentul atacului este nefericit ales, dar nu există vreunul mai bun, aşa că, se pare, atacatorii au decis să acţioneze cu ce au. Eşti prima care sessizează şi te răsuceşti pe călcâie strigând un avertisment, în timp ce îţi îngustezi percepţia, pătrunzând în acea regiune a minţii tale de unde poţi să le porunceşti

vulcanilor. In solul din apropiere a fost înrădăcinat un epicentru adânc şi puternic, îl urmezi până în mijlocul acestui potenţial tor, centrul cercului, ca un şoim care a văzut o pradă. In dreapta drumului. La şase metri în interiorul pădurii de piatră, ascuns vederii de meandrele potecii şi de plantele atârnătoare.

- Ykka!

Ea se iveşte imediat dintre corturi.

— Da, l-am simţit.

— E încă inactiv.

Prin asta vrei să spui că torul nu a început să extragă căldură sau mişcare din mediul înconjurător. Dar epicentrul ăla e adânc ca o rădăcină pivotantă. Regiunea asta n-a acumulat foarte mult potenţial seismic şi o bună parte din presiunea asupra stratelor mai adânci a fost consumată pentru crearea pădurii de piatră. Dar întotdeauna dai de căldură dacă pătrunzi suficient de adânc, iar acesta e adânc. Solid. De o precizie tipică Epicentrului.

— Nu trebuie să ne luptăm! strigă pe neaşteptate Ykka în direcţia pădurii.

Tresari, cu toate că n-ar trebui. Te şochează că a vorbit serios, deşi chiar ar trebui s-o cunoşti de-acum. înaintează încordată, cu genunchii îndoiţi de parcă ar fi gata să se repeadă în pădure, cu braţele întinse dinaintea ei şi mişcân- du-şi degetele.

Acum este mai uşor să iei contact cu magia, deşi, din obişnuinţă, încă începi concentrându-te asupra ciotului braţului drept. N-o să-ţi vină niciodată la fel de natural ca orogenia, dar măcar percepţia ta se comută rapid. Ykka e cu mult

înaintea ta. In jurul ei şi mai ales în faţă, vălurele şi fulgere argintii dansează şi pâlpâie pe sol, răspândindu-se pe măsură ce le extrage din pământ însuşindu-şi-le. Puţina vegetaţie pe care o sessizezi în interiorul pădurii de piatră îi uşurează treaba. Lujerii proaspeţi şi muşchiul însetat de lumină acţionează ca nişte cabluri, conducând şi organizând argintul în tipare care au sens. Care sunt previzibile. Care caută... ah! Te încordezi în acelaşi moment ca Ykka. Acolo!

Deasupra epicentrului adânc, în centrul unui tor care nu a început încă să se învârtă, stă ghemuită o siluetă cu conturul argintat. Putând să faci comparaţia pentru prima oară, remarci că argintul unui orogen e mai strălucitor, dar totodată mai puţin complex decât acela al plantelor şi al insectelor din jur. Aceeaşi... ăăă... cantitate, dacă se poate folosi acest cuvânt, dacă n-ar fi mai bine să spui „capacitate" sau „potenţial" sau „vitalitate", dar alt model. Argintul orogenu- lui se concentrează în câteva linii strălucitoare ce se aliniază urmând aceleaşi direcţii. Nu pâlpâie şi nici torul lui n-o face. El - e doar o presupunere, dar simţi că-i corectă - ascultă.

Ykka, un alt contur precis de argint concentrat, încuviinţează satisfăcută. Se caţără în vârful bagajelor dintr-o căruţă, pentru ca vocea să-i răzbată până mai departe.

— Sunt Ykka Rogălău Castrima, strigă ea. Şi ea e un rogălău. (Presupui că acum arată către tine.) Şi el. (Temell.) La fel şi copiii de colo. Noi nu omorâm rogălăi.

Face o pauză:

— Ţi-e foame? Avem ceva hrană de prisos. Nu trebuie să-ncerci s-o iei.

Epicentrul nu se clinteşte.

Altceva însă o face, în partea opusă a pădurii, unde nişte mănunchiuri de fire firave şi rarefiate de argint pornesc să se mişte haotic şi se năpustesc către voi. Ceilalţi bandiţi. Pă- mântule crud, te-ai concentrat atât de tare pe rogălău, încât nici nu i-ai remarcat pe cei din spatele tău! Acum însă îi auzi, voci ridicate, blestemând, duduitul picioarelor pe nisipul amestecat cu cenuşă. Spinările-Late din acea parte a barierei din pari dau alarma.

— Atacă! strigi tu.

— Nu mai spune! se răsteşte Ykka scoţându-şi cuţitul de sticlă.

Te retragi în cercul de corturi, nespus de conştientă de vulnerabilitatea ta, o senzaţie stranie şi neplăcută. E cu atât mai rău, cu cât eşti capabilă să sessizezi în continuare şi instinctele te îndeamnă să intervii acolo unde vezi că ai putea fi de ajutor. Un pâlc de atacatori se repede asupra unei porţiuni a

perimetrului unde parii sunt mai rari şi apărătorii mai puţini şi deschizi ochii, ca să-i priveşti cum încearcă să-şi croiască drum cu forţa. Sunt bandiţi comleşi tipici: murdari, descărnaţi, îmbrăcaţi într-o combinaţie de zdrenţe decolorate de cenuşă şi haine mai noi, furate. I-ai putea lichida pe toţi şase dintr-o suflare, cu un singur tor precis.

Dar mai simţi şi... ce? Cât de aliniată eşti. Argintul Ykkăi este concentrat, ca al tuturor rogălăilor pe care i-ai observat, dar al ei e încă multistratificat, neregulat, uşor instabil. Curge în toate direcţiile când ea sare din căruţa cu bagaje strigân- du-le oamenilor să ajute puţinele Spinări-Late care se luptă cu agresorii şi repezindu-se ea însăşi în ajutor. Magia ta curge clară şi fluidă, fiecare linie potrivindu-se perfect ca direcţie şi ritm cu celelalte. Nu ştii cum s-o faci să redevină ce a fost sau dacă măcar e posibil. Şi simţi instinctiv că, dacă o să foloseşti argintul în starea asta, o să-ţi condenseze laolaltă toate particulele din trup, la fel de ordonat ca un zidar care înalţă un zid de cărămidă. Tot aşa o să te transformi şi tu în piatră.

Aşa că te împotriveşti instinctelor şi te ascunzi, oricât de umilitor ţi se pare. Mai sunt şi alţii aici, ghemuiţi în cercul de corturi din centru: copiii mici, o mână de bătrâni, o femeie cu o sarcină atât de înaintată, încât şi-a pierdut orice flexibilitate a mişcărilor, deşi are o arbaletă încărcată în mâini, şi doi Prăsitori înarmaţi cu cuţite, în mod evident responsabili cu apărarea ei şi a copiilor.

Când scoţi capul ca să vezi cum merge lupta, surprinzi o privelişte uimitoare. Danei a luat unul dintre parii ascuţiţi la un capăt care alcătuiesc

gardul şi-1 mânuieşte, croindu-şi o cărare însângerată printre inamici. E fenomenală, întorcân- du-se şi înjunghiind, parând şi înjunghiind din nou, răsucind parul între două atacuri de parcă luptase cu comleşii de un milion de ori. Nu-i vorba numai de experienţa ei de Spinare-Lată, e altceva. Este pur şi simplu bună. Dar e logic, nu? Cei din Rennanis n-au făcut-o generalul armatei lor mulţumită personalităţii ei fermecătoare.

In cele din urmă, nu e cine ştie ce luptă. Douăzeci sau treizeci de comleşi sfrijiţi împotriva membrilor antrenaţi, hrăniţi şi pregătiţi ai unui corn? De asta comurile supravieţuiesc Anotimpurilor şi de asta, pe termen lung, pierderea apartenenţei la un corn reprezintă o condamnare la moarte. Probabil erau disperaţi. în ultimele luni e imposibil să fi fost cine ştie ce trafic pe drumul ăsta. Ce-or fi crezut?

Orogenul lor, îţi dai seama deodată. S-au aşteptat ca el să le câştige lupta. Dar el tot nu mişcă, nici orogenic, nici fizic.

Te ridici şi treci pe lângă grupuri care încă se luptă. îţi potriveşti masca şi ieşi de pe drum, furişându-te dincolo de parii ce alcătuiesc perimetrul, cufundându-te mai adânc în pădurea de piatră. După lumina focurilor de tabără, întunericul te orbeşte, aşa că te opreşti câteva clipe şi-ţi laşi ochii să se adapteze. Nu poţi şti ce fel de capcane au pus comle- şii. N-ar trebui să faci asta singură. Şi eşti surprinsă din nou când, între două clipiri ale pleoapelor, începi să vezi iar în argint. Insecte, resturi de frunze, o pânză de păianjen, până şi pietrele - totul pâlpâie în modele stranii, marmorate, cu celulele şi particulele evidenţiate de reţeaua care le leagă.

Şi oameni. Te opreşti când îi desluşeşti, bine camuflaţi în eflorescenţa de argint care-i pădurea. Rogălăul stă tot unde era, o formă strălucitoare printre liniile mai delicate. Dar într-o mică grotă, la şase metri mai în adâncul pădurii, sunt ghemuite alte două siluete. Şi alte două trupuri, undeva deasupra, în vârful ţancurilor curbate ce alcătuiesc pădurea. Străji poate? Niciunii nu se

mişcă prea mult. Nu-ţi dai seama dacă te-au văzut sau dacă urmăresc bătălia. Ai încremenit, surprinsă de brusca schimbare a percepţiei tale. E o consecinţă secundară a faptului că ai învăţat să vezi argintul din tine şi din obeliscuri? Poate că, odată ce o poţi face, ajungi să-1 vezi pretutindeni. Sau poate ai halucinaţii, ca un soi de imagini întipărite pe retină. în fond, Alabastru n-a spus niciodată c-ai putea vedea aşa... dar când s-a străduit Alabastru să fie un profesor bun?

Mai înaintezi puţin pe bâjbâite, cu mâna întinsă înainte în caz că e vreo iluzie, dar dacă este, e una foarte precisă. E ciudat să calci pe o reţea de argint, însă după un timp te obişnuieşti.

Reţeaua distinctivă a orogenului şi torul lui în aşteptare nu sunt departe, dar se află undeva deasupra solului. Poate cu vreo trei metri mai sus de locul unde stai tu. Găseşti o explicaţie când terenul începe să urce abrupt şi simţi piatra sub mână. Vederea ta obişnuită s-a adaptat suficient ca să observi un stâlp înclinat şi probabil uşor de escaladat, cel puţin de cineva care are mai mult de o mână. Aşa că te opreşti la picioarele lui şi spui:

- Hei!

Niciun răspuns. Auzi o răsuflare: iute, superficială, reţinută. Ca şi cum cineva se străduieşte din greu să nu fie auzit respirând.

- Hei.

Scrutând întunericul, întrezăreşti în cele din urmă o construcţie din crengi stivuite, scânduri vechi şi resturi. O ascunzătoare poate. Probabil că de-acolo de sus se vede drumul. Pentru orogenul de rând vederea nu contează. Cei neantrenaţi nu pot să-şi canalizeze puterea. In schimb, un orogen pregătit de Epicentru are nevoie să vadă ca să facă deosebirea dintre a îngheţa nişte provizii utile şi a-i îngheţa pe oamenii care le apără.

Cineva se mişcă deasupra ta. Ai simţit răsuflarea potic- nindu-se? Te gândeşti ce să spui, dar în mintea ta nu e decât o întrebare: ce caută un orogen pregătit de Epicentru printre comleşi? O fi fost plecat în vreo misiune când a apărut Falia. Fără un Gardian - altfel ar fi mort -, ceea ce înseamnă că era cvintinelar sau mai mult, poate

un triinelar ori un cvadriine- lar care şi-a pierdut partenerul de rang mai înalt. Te vezi pe tine însăţi dacă ai fi fost pe drumul către Allia când s-a produs Falia. Ştiind că Gardianul tău ar putea veni să te caute, dar pariind că poate o să te considere moartă... Nu! Exerciţiul

de imaginaţie se încheie aici. Schaffa ar fi venit după tine. Schaffa chiar a venit după tine.

Dar asta se petrecea între Anotimpuri. Se presupune că Gardienii nu se alătură comurilor la venirea unui Anotimp, ceea ce înseamnă că mor, şi de fapt singurul Gardian pe care l-ai văzut de când cu Falia a fost femeia care o însoţea pe Danei şi armata din Rennanis. Aceea a murit în furtuna de gândaci-fierbători pe care ai invocat-o şi te bucuri de asta, dat fiind că era unul dintre ucigaşii cu pielea dezgolită care sunt chiar mai răi decât restul. Oricum, iată o altă Jachetă Neagră de una singură şi poate înspăimântată şi pregătită să ucidă dintr-o clipă în alta. Ştii cum e, nu? Dar asta nu a atacat încă. Trebuie să găseşti o cale de a stabili o legătură cu ea.

— îmi amintesc, spui tu.

Vocea ta e joasă, abia un murmur. Ca şi cum nici tu nu vrei să auzi ce spui.

— îmi amintesc de creuzete. De instructorii care ne omorau ca să ne salveze. Te-au s-silit şi pe tine să ai copii?

Corindon. Mintea ta se fereşte de aceste amintiri.

— Ţie ţi-au... căcat!

Mâna pe care ţi-a rupt-o Schaffa cândva, mâna ta dreaptă, se află undeva în ceea ce trece drept stomacul lui Hoa. Dar încă o simţi. Dureri-fantomă ale unor oase-fantomă.

— Ştiu că te-au frânt. Mâna ta. Pe noi toţi. Ne-au frânt ca să poată...

Din ascunzătoare auzi foarte limpede un icnet stins de oroare.

Torul se dezlănţuie, învârtindu-se cu o viteză

ameţitoare şi extinzându-se spre exterior ca o explozie. Eşti atât de aproape, încât nu lipseşte mult să te prindă. Icnetul ăla a fost însă un avertisment suficient, aşa că te-ai pregătit orogenic, chiar dacă fizic n-ai putut s-o faci. Fizic tresari şi asta e prea mult pentru echilibrul precar al trupului tău fără o mână. Cazi pe spate, aterizând zdravăn în fund, dar ai fost instruită cu asprime încă din copilărie să-ţi menţii controlul

 pe un nivel, chiar dacă îl pierzi pe altul, aşa că în aceeaşi clipă îţi încordezi sessapineala şi îi smulgi pur şi simplu epicentrul din pământ, inversându-1. E uşor: eşti mult mai puternică. Reacţionezi şi cu magie, înhăţând firele agitate de argint pe care le-a stârnit torul... şi-ţi dai seama abia acum că orogenia afectează magia, dar nu este ea însăşi magie, ba chiar magia se fereşte de ea. De aceea nu poţi face oroge- nie de nivel înalt fără să-ţi afecteze negativ capacitatea de a folosi magia şi ce plăcut e să înţelegi asta în cele din urmă! Netezeşti firele magice dezlănţuite şi potoleşti totul deodată, iar singurul lucru care ţi se întâmplă e că te pomeneşti cu pielea acoperită de o pojghiţă de chiciură. E rece, dar e numai pe piele. O să supravieţuieşti.

Apoi eliberezi totul şi toată orogenia şi magia îţi sunt smulse ca o bucată de elastic prea întinsă. Totul în tine pare să zbârnâie în replică, în rezonanţă şi - oh, nu! - simţi amplitudinea rezonanţei crescând, în timp ce încep să ţi se alinieze celulele şi... devin piatră compactă.

Nu poţi să opreşti procesul. Poţi totuşi să-l direcţionezi. In secunda pe care o ai la dispoziţie, decizi ce parte a trupului îţi poţi permite s-o pierzi. Părul! Nu, prea multe fire şi prea mult din el se află departe de foliculii care constituie partea lui vie. Ai putea s-o faci, dar ar dura prea mult şi, până să termini, jumătate din scalpul tău ar fi de piatră. Degetele de la picioare? Ai nevoie de ele ca să poţi merge. Degetele de la mâini? Nu mai ai decât una şi trebuie s-o păstrezi intactă cât mai mult.

Sânii. Ei bine, şi aşa n-ai de gând să mai faci copii!

E de ajuns să direcţionezi rezonanţa, împietrirea, către unul singur. Trebuie să o porţi prin glandele de la subsuoară, dar reuşeşti să o ţii departe de stratul de muşchi. In felul ăsta, e posibil ca vătămarea să nu-ţi stânjenească mişcările şi respiraţia. Alegi sânul stâng, ca să compensezi pentru braţul drept pierdut. Oricum sânul drept ţi-a plăcut mereu mai mult. Era mai drăguţ. Şi, când s-a terminat, rămâi întinsă, încă în viaţă,

extrem de conştientă de greutatea suplimentară de pe pieptul tău, prea şocată ca să jeleşti. încă.

Apoi te ridici stângace, strâmbându-te, în timp ce persoana din ascunzătoare lasă să-i scape un chicotit nervos şi spune:

— O, dar-ar rugina! O, Pământule! Damaya? Chiar eşti tu! Scuze pentru torul ăla, voiam doar... Nu ştii cum a fost! Nu-mi vine să cred. Ştii ce i-au făcut lui Fractură?

„Arkete", îţi spune memoria în timp ce gura ta rosteşte:

— Maxixil!

E Maxixil.

*

Maxixil e numai jumătate din ce-a fost. Cel puţin din punct de vedere fizic.

Picioarele i se termină dincolo de coapse. Mai are doar un ochi sau doar unul funcţional. Stângul e înceţoşat, vătămat şi nu se mişcă în sincron cu celălalt. Pe partea stângă a capului - nu i-a rămas mai nimic din frumosul lui păr blond, fuior-de-cenuşă, pe care ţi-1 aminteşti atât de bine, acum tăiat periuţă cu cuţitul - e o reţea de cicatrice trandafirii care, ţi se pare, îi sigilează complet urechea. Cicatricele îi încreţesc fruntea şi obrazul şi îi trag gura puţin într-o parte.

Dar se târăşte destul de sprinten afară şi jos din ascunzătoare, mergând în mâini şi ridicându-şi torsul şi cioturile picioarelor prin forţa muşchilor. Se deplasează mult prea bine fără picioare, deci probabil c-o face deja de ceva timp. Ajunge lângă tine înainte să reuşeşti să te ridici.

— Chiar tu eşti! Parcă auzisem că erai doar la al patrulea inel. Chiar mi-ai întors torul pe dos? Eu sunt un şesar. Şase! Dar aşa am ştiut, vezi tu, pentru că te sessizezi la fel, tot liniştit pe dinafară şi fierbând de furie pe dinăuntru, deci chiar eşti tu.

Ceilalţi comleşi încep şi ei să coboare de la posturile lor. Te încordezi când îşi fac apariţia, nişte sperietori slabe, zdrenţă- roase şi împuţite, privindu-te prin ochelari furaţi sau improvizaţi şi pe deasupra unor măşti care în mod evident au fost cândva haine. Dar nu te atacă. Se adună şi vă privesc pe tine şi pe Maxixil.

îl examinezi în timp ce el se învârte în jurul tău, balan- sându-se rapid pe mâini. Poartă zdrenţele unui comles, mai multe straturi de haine cu mâneci lungi, dar vezi cât de musculoşi îi sunt umerii şi braţele sub cârpa zdrenţuită. Restul trupului e pipernicit. Are faţa atât de suptă, încât e dureros s-o priveşti, însă e clar ce anume a avut prioritate asupra corpului în lungile luni de foame.

— Arkete, spui tu, pentru că-ţi aminteşti că întotdeauna a preferat numele primit la naştere.

El se opreşte şi te priveşte un moment, cu capul înclinat într-o parte. Poate îl ajută să vadă mai bine cu unicul lui ochi bun. Dar expresia de pe faţa lui îţi spune tot ce trebuie să ştii. Nu mai e Arkete, aşa cum nici tu nu mai eşti Damaya. S-au schimbat prea multe. Bine, atunci să fie Maxixil!

— Ţi-ai amintit, spune el totuşi.

în acest moment de calm, în ochiul furtunii de vorbe de dinainte, îl întrevezi pe băiatul fermecător şi grijuliu de odinioară. Deşi coincidenţa e aproape prea mare. Unicul lucru mai straniu ar fi să dai peste... fratele pe care până adineauri chiar ai uitat că l-ai avut. Cum îl chema? Pe focurile din adâncuri, ai uitat! Dar probabil că, şi dacă l-ai vedea, nu l-ai recunoaşte. Pietricelele de la Epicentru ţi-au fost adevăraţii fraţi, dacă nu de sânge, atunci întru durere.

Clatini din cap concentrându-te, apoi

încuviinţezi. Eşti în picioare acum, scuturându-ţi frunzele şi cenuşa de pe fund, deşi cu stângăcie din pricina greutăţii suplimentare de pe piept.

— Şi eu mă mir că-mi aduc aminte. Probabil mi-ai făcut o impresie de neuitat.

Zâmbeşte şi el cu un zâmbet strâmb. Doar jumătate de faţă i se mişcă aşa cum ar trebui.

— Eu am uitat. Sau măcar m-am străduit din greu să uit. îţi încordezi maxilarul, oţelindu-te:

— îmi... pare rău.

E inutil. Probabil că nici nu-şi mai aminteşte pentru ce îţi pare rău.

El ridică din umeri.

— Nu mai contează.

— Ba contează.

— Ba nu, spune el şi preţ de o clipă se uită în altă parte. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine după aia. N-ar fi trebuit să te urăsc. N-ar fi trebuit să-i dau voie ei, lor, să mă schimbe. Dar am făcut-o şi acum... acum nimic din toate astea nu mai contează.

Ştii exact la cine se referă când spune „ea". După incidentul cu Fractură, care a scos la iveală o reţea de pietricele ce încercau pur şi simplu să supravieţuiască şi o reţea şi mai vastă de adulţi ce le exploatau disperarea... îţi aminteşti. Maxixil, revenind în barăcile pietricelelor într-o zi cu ambele mâini rupte.

— E mai bine decât ce i-au făcut lui Fractură, murmuri tu, înainte să te gândeşti că poate n-ar trebui s-o spui.

Dar el încuviinţează fără urmă de surprindere.

— Odată am fost într-o staţie nodală. Nu era ea. Habar n-am ce-o fi fost în ruginitura mea de minte! Dar voiam să îi caut pe toţi. înaintea Anotimpului.

Scoate un chicotit frânt, amar.

— Nici măcar nu-mi plăcea de ea. Dar voiam să ştiu.

Clatini din cap. Nu fiindcă nu înţelegi impulsul. Ai minţi dac-ai spune că nu te-ai gândit şi tu la asta, în toţi anii de când ai aflat adevărul. Să vizitezi pe rând toate staţiile. Să găseşti o cale de a le vindeca sessapinealele vătămate şi de a-i elibera. Sau de a-i ucide, într-un gest de îndurare. Ah, ai fi fost un instructor atât de bun dacă Epicentrul ţi-ar fi dat o

*1*123 şansă! Dar, desigur, n-ai făcut nimic. Şi, desigur, nici Maxixil n-a făcut nimic ca să-i salveze pe administratorii nodurilor. Numai Alabastru a reuşit aşa ceva.

Respiri profund.

— Sunt cu ei, zici tu smucind din cap în direcţia drumului. Ai auzit ce-a zis starostea noastră. Orogenii sunt bine-veniţi.

El se clatină uşor sprijinit în cioturi şi în braţe. E greu să-i desluşeşti faţa pe întuneric.

— Pot s-o sessizez. Ea e starostea?!

— Da. Şi toţi membrii cornului ştiu asta. Ei sunt... cornul ăsta este...

Şi tragi aer adânc în piept.

— Noi. Suntem un corn care încearcă să facă lucrurile altfel. Orogeni şi odihniţi care nu se ucid între ei.

El râde, ceea ce-i provoacă un acces de tuse. Celelalte sperietori chicotesc şi ele, dar pe tine tuşea lui Maxixil te îngrijorează. E uscată, bolovănoasă. Nu sună bine deloc. A respirat prea mult fără mască. E şi sonoră. Dacă Vânătorii nu se aţin prin apropiere, supraveghindu-vă şi probabil gata să tragă în el şi în ai lui, eşti dispusă să-ţi mănânci rucsafugul.

Când i se domoleşte accesul de tuse, el îşi înclină capul şi te priveşte cu o sclipire de amuzament în ochiul sănătos.

— Şi eu fac la fel, zice cu glas tărăgănat, indicând cu o mişcare a bărbiei grupul lui. Ruginiturile astea stau cu mine fiindcă nu o să le mănânc. Nu mă calcă pe nervi pentru că altfel o să le omor. Iată: coexistenţa paşnică!

îi priveşti încruntată. E greu să le vezi expresiile.

— Dar nu i-au atacat pe ai mei.

Altfel ar fi morţi.

— Nuuu, ăla era Olemshyn.

Maxixil ridică din umeri şi gestul îi face tot corpul să salte.

— Ticălosul e pe jumătate sanzed. A fost dat afară din două comuri, pentru „probleme cu controlul furiei", zice el. Ne-ar fi dus pe toţi la moarte cu jafurile lui, aşa c-am anunţat că toţi cei care voiau să trăiască şi erau dispuşi să mă suporte

puteau să mă urmeze şi de atunci ne-am descurcat singuri. Partea asta din pădure i-a noastră, partea aia a fost a lor.

Două bande de comleşi, nu una. Deşi a lui Maxixil nu prea se califică: numai el şi o mână de oameni? Dar a zis-o singur: toţi cei care au putut îndura să trăiască cu un rogă- lău l-au urmat. Desigur, s-au dovedit a nu fi prea numeroşi.

Maxixil se întoarce şi urcă până la jumătatea ascunzătorii, ca să poată să stea jos şi totodată să fie la acelaşi nivel cu tine. Efortul îl costă o nouă rafală de tuse.

— Cred că se aştepta să vă atac, continuă el după ce tuşea se domoleşte. Aşa procedam de obicei: eu îi îngheţam, grupul lui înhăţa tot ce putea până apăream eu cu ai mei şi aveam toţi suficient ca s-o mai ducem o vreme. Dar ce-a zis staros- tea ta m-a dat peste cap.

Se uită în altă parte, clătinând din cap.

— Olemshyn ar fi trebuit să se dezangajeze când a văzut că nu v-am îngheţat, dar ce să-i faci? Am zis că avea să-i ducă pe toţi la moarte.

— Mda.

— Drum bun, cale bătută! Ce s-a întâmplat cu braţul tău?

Te priveşte din nou. Nu-ţi poate vedea sânul stâng, deşi eşti puţin înclinată spre stânga. Greutatea lui e dureroasă şi-ţi trage carnea în jos.

— Ce s-a întâmplat cu picioarele tale? contraataci tu.

El zâmbeşte strâmb şi nu răspunde. Nu răspunzi nici tu.

— Deci nu vă omorâţi între voi, spune Maxixil

clătinând din cap. Şi chiar merge?

— Deocamdată da. Oricum, ne dăm silinţa.

— N-o să ţină.

Maxixil se foieşte din nou şi-ţi mai aruncă o privire.

— Cât te-a costat să li te alături?

Nu zici nimic, pentru că de fapt nu asta te întreabă. Vezi târgul pe care l-a încheiat ca să supravieţuiască: talentul lui în schimbul raţiilor anemice de hrană şi al adăpostului

îndoielnic oferit de bandiţi. Pădurea asta de piatră, această capcană mortală, el a făcut-o. Câţi oameni a ucis pentru bandiţii lui?

Câţi ai ucis tu pentru Castrima?

Nu-i totuna.

Câţi oameni avea armata Rennanisului? Pe câţi i-ai condamnat la moarte, gătiţi de vii de insecte? Câte movile de cenuşă sunt răspândite acum prin Castrima, cu câte o mână sau un picior încălţat cu cizmă iţindu-se afară?

Nu-i deloc totuna. Era care pe care.

Ca şi Maxixil, încercând să supravieţuiască. El sau ei. Strângi din dinţi, amuţind disputa internă. Nu-i momentul pentru ea.

— Nu putem..., începi să zici şi te răzgândeşti. Există şi alte soluţii în afară de omor. Alte... Nu trebuie să fim... aşa.

Cuvintele Ykkăi, nefireşti şi mustind de ipocrizie pe buzele tale. Şi oare mai sunt adevărate? Castrima nu mai are geoda care-i silea pe orogeni şi odihniţi să coopereze. Poate se va dezintegra mâine.

Poate. Dar mai e până atunci, aşa că te sileşti să termini.

— Maxixil, nu trebuie să fim ce ne-au făcut ei să fim.

El clatină din cap, privind frunzele moarte.

— Şi numele ăsta ţi-1 aminteşti.

îţi umezeşti buzele.

— Da. Eu sunt Essun.

El se încruntă uşor, poate pentru că e un nume fără nicio legătură cu rocile. De-asta l-ai şi ales. Nu te întreabă nimic, în cele din urmă oftează.

— Uită-te la mine, Essun, dar-ar rugina! Ascultă bolovanii din pieptul meu! Chiar dacă

starostea ta ar primi o jumătate de rogălău, n-o să mai rezist mult timp. Şi în plus...

Fiindcă e aşezat, îşi poate folosi mâinile şi gesticulează indicând celelalte sperietori din jur.

— Niciun corn nu ne-ar primi, zice una dintre siluetele mai mici.

Crezi că e vocea unei femei, dar e aşa de răguşită şi de sfârşită, că nu poţi fi sigură.

— Nici să nu încerci să joci jocul ăsta cu noi.

Te foieşti jenată. Femeia are dreptate: poate că Ykka ar fi dispusă să primească un rogălău fără corn, dar nu şi pe ceilalţi. Pe de altă parte, nu reuşeşti niciodată să-ţi imaginezi ce va face Ykka.

— Pot să întreb.

Chicoteli de jur împrejur, stridente, slabe, ostenite. Maxixil contribuie şi el cu tuşea lui zornăitoare. Oamenii ăştia sunt aproape morţi de foame şi jumătate dintre ei sunt bolnavi. N-are rost. Şi totuşi...

— Dacă nu vii cu noi, o să mori aici, îi spui lui Maxixil.

— Majoritatea proviziilor erau la gaşca lui Olemshyn. O să mergem să le luăm.

Fraza e urmată de o pauză. Este oferta care dă startul târguielii.

— Şi fie ne primiţi pe toţi, fie nu vine niciunul.

— Depinde de staroste, spui tu, refuzând să-ţi iei un angajament.

Dar recunoşti o tocmeală când o auzi. Orogenia lui antrenată de Epicentru, în schimbul calităţii de membru al cornului pentru el şi mâna lui de oameni, cu proviziile bandiţilor ca bonus. Şi e gata să vă întoarcă spatele dacă Ykka nu-i de acord cu condiţiile lui. Asta te deranjează.

— O să pun o vorbă bună despre caracterul tău, sau mai bine zis despre caracterul tău de acum treizeci de ani.

El schiţează un zâmbet. îţi e greu să nu-1 consideri compătimitor. „Uită-te cum încerci să dai chestiei ăsteia semnificaţii pe care nu le are."

Dar probabil îi atribui propriile tale gânduri.

— Cunosc oarecum regiunea. Asta v-ar putea fi de folos, întrucât e evident că vă duceţi undeva.

Indică din bărbie lăzile de lângă drum, pe care se reflectă lumina focului.

— Mergeţi undeva, nu?

— Rennanis.

— Nişte cretini!

Ceea ce înseamnă că armata Rennanisului trebuie să fi trecut prin această regiune în drumul ei către sud. îţi per- miţi un zâmbet.

— Cretini, dar morţi.

— Aha.

Mijeşte ochiul sănătos.

— Au distrus comurile din toată regiunea. De aia ne-a mers atât de prost: odată ce rennanii şi-au terminat treaba, n-au mai existat convoaie pe care să le jefuim. Deşi am ses- sizat ceva ciudat în direcţia în care s-au dus.

Amuţeşte privindu-te atent, pentru că ştie, cum să nu ştie. Orice rogălău cu inele trebuie să fi sessizat activitatea Porţii Obeliscului, când ai pus capăt războiului dintre Rennanis şi Castrima într-o manieră atât de decisivă. Poate n-au ştiut ce anume sessizau şi, dacă nu se pricep la magie, n-au putut oricum percepe evenimentul în totalitatea lui, dar au surprins măcar contracurenţii.

— Ăăă... eu am fost, zici tu.

îţi vine surprinzător de greu s-o recunoşti.

— Pe focurile din adâncuri, Dam... Essun. Cum?

Tragi aer adânc în piept. Ii întinzi mâna. Prea multe lucruri din trecutul tău revin să te bântuie. Nu poţi uita niciodată de unde vii, fiindcă trecutul însuşi nu te lasă. Dar poate Ykka a nimerit-o. Poţi să respingi rămăşiţele vechiului tău sine şi să pretinzi că nimic şi nimeni altcineva nu contează... sau poţi să le îmbrăţişezi. Să le recuperezi şi să devii mai puternică, mai întreagă.

— Hai să discutăm cu Ykka! spui tu. Dacă te

adoptă - pe tine şi pe ai tăi -, o să-ţi povestesc tot.

Şi, dacă nu-i atent, o să sfârşeşti prin a-1 învăţa şi pe el cum s-o facă. în fond, e un hexainelar. Dacă eşuezi, altcineva va trebui să-ţi preia mantia.

Spre surprinderea ta, el îţi priveşte mâna cu prudenţă.

— Nu-s sigur că vreau să ştiu tot.

Asta te face să zâmbeşti.

— Păi, chiar nu vrei. El zâmbeşte strâmb.

— Nici tu nu vrei să ştii tot ce mi s-a întâmplat mie. înclini din cap.

— Bine, atunci ne-am înţeles. Numai părţile bune. El zâmbeşte larg. îi lipseşte un dinte.

— Alea-s prea puţine până şi pentru o poveste bună a poploriştilor. Nimeni n-ar cumpăra o poveste ca aia.

Dar pe urmă îşi schimbă grijuliu poziţia şi-ţi întinde mâna dreaptă. Pielea nu-i pur şi simplu bătătorită, e dură ca osul şi murdară. După asta, fără să te gândeşti, îţi ştergi mâna pe pantaloni. La vederea gestului, oamenii lui chicotesc.

Apoi îl conduci către Castrima, către lumină.

*

2470: La Antarctice. O dolină masivă a început să se deschidă sub oraşul Bendine (cornul a murit la scurt timp după asta). Sol carstic, nu seismic, dar scufundarea oraşului a generat unde pe care orogenii din Epicentrul Antarctic le-au simţit. Din Epicentru, au reuşit să mute cumva oraşul într-o poziţie mai stabilă, salvând cea mai mare parte a populaţiei. Analele Epicentrului precizează că asta s-a soldat cu moartea a trei orogeni seniori.

Notiţele lui Yaetr Inovator Dibars

Nassun îşi croieşte propria soartă

După standardele unui Anotimp, călătoria de o lună până la ruina mortcivului lui Oţel este lipsită de evenimente. Nassun şi Schaffa adună suficientă hrană, cu toate că încep amândoi să piardă în greutate. Umărul lui Nassun se vindecă fără complicaţii, deşi are febră şi se simte slăbită vreo două zile, dar i se pare că în acele zile Schaffa decretează popasurile mai devreme decât ar fi făcut-o în mod normal. în cea de a treia zi febra dispare, rana face coajă şi ei îşi reiau drumul.

Nu întâlnesc aproape pe nimeni, deşi nu-i de mirare la un an şi jumătate de la instalarea Anotimpului. Până acum, oricine e comles s-a alăturat deja unei cete de bandiţi şi oricum nici din astea n-au mai rămas multe, doar cele mai crude sau cele care au avut vreun avantaj dincolo de sălbăticie şi de canibalism. Majoritatea lor s-au deplasat probabil spre nord, spre Sudmedlat, unde sunt mai multe comuri pe care să le prade. Nici măcar bandiţilor nu le plac Antarcticele.

în multe feluri, această singurătate îi convine lui Nassun. Nu mai sunt alţi Gardieni în jurul cărora să umble pe vârfuri. Nici oameni de rând a căror teamă iraţională trebuie mereu luată în calcul. Nici măcar alţi copii orogeni. Nassun le simte lipsa, duce dorul trăncănelii şi camaraderiei de care s-a bucurat pentru scurt timp printre ei,

dar, când e să tragi linia, adevăru-i că le purta pică pentru timpul şi atenţia pe care le primeau de la Schaffa. Este suficient de mare ca să ştie că-i o copilărie din partea ei să fie geloasă. (Şi părinţii ei îl adorau pe Uche, dar acum e teribil de evident că a-i acorda cuiva mai multă atenţie nu-i neapărat un semn de favoritism.) Ceea ce nu înseamnă că nu este bucuroasă - şi dornică - să-l aibă pe Schaffa numai pentru ea.

Ziua, timpul lor împreună trece în cea mai mare parte în tăcere, într-o atmosferă prietenoasă. Noaptea dorm lipiţi unul de altul ca să se apere de frigul crescând, simţindu-se în siguranţă pentru că Nassun a demonstrat, dincolo de orice îndoială, că orice schimbare cât de mică a ambientului, orice zgomot de paşi pe solul din apropiere e de-ajuns ca s-o trezească. Uneori Schaffa nu doarme. încearcă, dar nu reuşeşte şi zace întins tremurând uşor, ţinându-şi răsuflarea din când în când şi încercând să-şi stăpânească tresăririle muşchilor, astfel încât chinul lui tăcut să n-o deştepte. Când doarme, are un somn agitat şi superficial. Uneori Nassun nu doarme nici ea, suferind în tăcere alături de el.

Aşa că se hotărăşte să facă ceva în privinţa asta. E ceva ce a învăţat la Luna Găsită, deşi la scară mai mică. Uneori lasă mica piatră a miezului din sessapineala lui să absoarbă o parte din argintul ei. Nu ştie de ce funcţionează treaba asta, dar îşi aminteşte că i-a văzut pe Gardienii Lunii Găsite luând argint de la pupilii lor şi apoi expirând de parcă ar fi simţit o uşurare după ce-i dăduseră pietrei miezului altceva de ros.

Schaffa însă n-a mai luat argint, de la ea sau de

la altcineva, din ziua în care ea i-a oferit tot argintul ei - ziua în care Nassun a înţeles adevărata natură a aşchiei de metal din creierul lui. Crede că ştie de ce s-a oprit Schaffa. în acea zi, între ei s-a schimbat ceva şi el nu mai vrea să se hrănească din ea ca un soi de parazit. Dar tot de aceea Nassun îl hrăneşte acum pe furiş cu magie. Pentru că între ei s-a schimbat ceva, pentru că el nu-i un parazit dacă şi ea are nevoie de el şi pentru că, dacă i-ar oferi-o, el n-ar accepta.

(în curând va învăţa cuvântul „simbioză" şi va încuviinţa, mulţumită că are în sfârşit un nume pentru asta. Dar, cu mult înainte, va decide deja că „familie" este o denumire destul de bună.)

Când Nassun îi dă din argintul ei lui Schaffa, deşi el este adormit, trupul lui îl înghite atât de iute, încât ea trebuie să-şi smucească mâna ca să nu piardă prea mult. Are numai câteva picături de prisos. Dacă-i dă mai mult, a doua zi ea va fi cea obosită şi incapabilă să meargă. însă chiar şi cantitatea aceea mică este de ajuns ca să-l ajute să doarmă şi, pe măsură ce trec zilele, Nassun descoperă că începe să producă mai mult argint. Este o schimbare bine-venită; acum îi poate alina durerea fără să se epuizeze. Ori de câte ori îl vede pe Schaffa cufundat într-un somn adânc şi liniştit se simte mândră, se simte bună, chiar dacă ştie că nu-i aşa. Nu contează. E hotărâtă să fie o fiică mai bună pentru Schaffa decât a fost pentru Jija. Totul va fi mai bine, până la sfârşit.

în unele seri, Schaffa îi spune poveşti până e gata masa. In ele, Yumenesul de odinioară este un loc minunat şi straniu, o lume la fel de străină ca fundul mării. (E vorba mereu despre Yumenesul de odinioară. Yumenesul recent e pierdut pentru el, laolaltă cu amintirile acelui Schaffa care a fost.) Lui Nassun îi vine greu să înţeleagă până şi ideea de Yumenes: milioane de oameni, niciunul fermier sau miner sau altă meserie pe care s-o cunoască ea, mulţi dintre ei obsedaţi de mode, politici şi apartenenţe mai complexe decât cele ţinând pur şi simplu de castă şi de rasă. Cârmuitori, dar totodată membri ai elitei familiilor de Cârmuitori din Yumenes. Spinările-Late din sindicat şi cele neafiliate, deosebindu-se unele de altele prin relaţiile şi siguranţa lor financiară. Inovatori din familii vechi de generaţii care se întreceau între ei să fie trimişi la Universitatea a Şaptea şi Inovatori care se mulţumeau numai să

construiască şi să repare nimicuri în mahalalele oraşului. îşi dă seama cu uimire că o mare parte din strani- etatea Yumenesului venea pur şi simplu din faptul că rezistase atât de mult. Avusese familii străvechi. Cărţi mai vechi decât Tirimo, adăpostite în bibliotecile sale. Organizaţii care îşi aminteau şi răzbunau jigniri datând cu trei Anotimpuri în urmă.

Schaffa îi povesteşte şi despre Epicentru, deşi nu prea multe. Este o altă gaură în memoria sa, adâncă şi fără fund ca un obelisc, deşi Nassun descoperă că nu se poate abţine să nu-i exploreze marginile. în fond, este locul unde a trăit mama ei cândva şi, în ciuda a toate, asta o fascinează. Schaffa însă nu şi-o aminteşte prea bine pe Essun, chiar şi când Nassun îşi adună curajul să-l întrebe direct. încearcă să-i răspundă, dar, când o face, glasul i se poticneşte şi pe faţa lui mai palidă ca de obicei străfulgeră o expresie chinuită, tulburată. Ca urmare, ea se sileşte să-i pună întrebările astea fără grabă, la intervale de ore sau chiar zile, ca să-i dea timp să-şi revină. Nu află decât puţine lucruri pe care să nu le fi ghicit deja despre mama ei, Epicentru şi viaţa dinaintea Anotimpului. Dar o ajută să audă toate astea.

Kilometrii trec aşa, cu amintiri şi cu dureri ocolite.

Condiţiile de la Antarctice se înrăutăţesc pe zi ce trece. Ploaia de cenuşă nu mai e intermitentă, iar peisajul a început să se transforme într-o natură moartă alcătuită din dealuri, movile şi vegetaţie uscată, sculptate într-un material cenuşiu-palid. Lui Nassun începe să i se facă dor de soare, într-o seară aud scâncetul a ceea ce trebuie să fie o kirkhusa mare care se hârjoneşte sau vânează, dar, din fericire, sunetul e îndepărtat. într-o zi trec pe lângă un heleşteu a cărui suprafaţă acoperită de cenuşă seamănă cu dosul unei oglinzi. Sub ea, apa e tulburător de nemişcată ţinând cont că heleşteul este alimentat de un pârâu rapid. Deşi ploştile le sunt aproape goale, Nassun se uită la Schaffa şi acesta încuviin-

ţează ostenit, prudent. La prima vedere nu pare să fie nimic în neregulă, dar... Supravieţuirea într-un Anotimp nu depinde numai de uneltele potrivite, ci şi de instinctele potrivite. Evită apa liniştită şi rămân în viaţă.

în seara celei de a douăzeci şi noua zile, ajung într-un loc unde Drumul Imperial încetează brusc să mai urce şi coteş- te spre sud. Nassun sessizează că drumul urmează ceva ce pare a fi buza unui crater. Au ajuns pe culmea ce înconjoară

regiunea circulară neobişnuit de plată şi drumul urmează culmea, descriind un arc în jurul zonei vătămate şi revenind spre vest odată ajuns de partea cealaltă. în centru însă, Nassun vede, în cele din urmă, o minune.

Moşu' Ştirb e o soma, o caldeiră formată în interiorul altei caldeire. Este neobişnuită prin forma ei perfectă. Din câte a citit Nassun, de obicei caldeira exterioară, mai veche, este deteriorată grav de erupţia care creează caldeira interioară, mai nouă. în acest caz, cea exterioară e intactă, un cerc aproape perfect, deşi a suferit eroziunea timpului şi a fost invadată de o pădure. Nassun n-o poate vedea sub toate plantele astea, dar o sessizează limpede. Caldeira interioară are o formă mai degrabă ovală şi scânteiează atât de tare de la distanţă, încât Nassun poate ghici ce s-a întâmplat fără să mai fie nevoită să sessizeze. Erupţia trebuie să fi fost aşa fierbinte la un moment dat, că întreaga formaţiune geologică aproape s-a autodistrus. Ce a mai rămas s-a transformat în sticlă, călită atât de bine prin metode naturale, încât secolele de intemperii nu au vătămat-o foarte tare. Vulcanul care a creat această soma s-a stins acum, străvechea lui cameră cu magmă e de mult goală, nici măcar o ultimă undă de căldură nu mai dăinuie. Cândva însă Moşu' a fost scena unei uimitoare - şi oribile - sfâşieri a scoarţei terestre.

Urmând sfatul lui Oţel, înnoptează la un kilometru sau doi de Moşu' Ştirb. în orele de dinaintea zorilor, Nassun se trezeşte la auzul unui chirăit îndepărtat, dar Schaffa o linişteşte.

— L-am mai auzit din când în când, spune el încet, cu vocea acoperită de trosnetul focului.

A insistat ca de data asta să facă de gardă, aşa că Nassun a stat prima de veghe.

— E ceva în pădurea Moşului. Dar nu pare să se-ndrepte încoace.

Ea îl crede. Dar niciunul dintre ei nu doarme bine în acea noapte.

Dimineaţă se trezesc înaintea răsăritului şi pornesc la drum. în lumina zorilor, Nassun priveşte craterul dublu, înşelător de liniştit dinaintea lor. De aproape e mai uşor să vezi spărturile făcute la intervale regulate în pereţii caldei- rei interioare: cineva a vrut ca oamenii să poată pătrunde. Podeaua caldeirei exterioare e complet năpădită de plante, o pădure fremătătoare de iarbă verde-gălbuie, asemenea copacilor, care pare să fi sufocat orice altă plantă din zonă. Nu sessizează poteci făcute de animale prin ea.

Adevărata surpriză însă se află dedesubtul Moşului.

— Ruina lui Oţel, spune ea. E sub pământ!

Schaffa îi aruncă o privire surprinsă, dar nu protestează.

— în camera cu magmă?

— Poate?

La început nici lui Nassun nu-i vine să creadă, dar argintul nu minte. Extinzându-şi în jur sensibilitatea sesunală, observă ceva şi mai straniu. Argintul urmează contururile topografiei şi pădurea, aşa cum face pretutindeni. Aici însă e mai strălucitor şi pare să curgă mai fluid de la o plantă la alta, de la o piatră la alta. Se uneşte, formând cursuri mai mari şi mai scânteietoare, contopite ca pâraiele, aşa că ruina se află în mijlocul unei băltoace de lumină pâlpâitoare, agitată. E atât de multă, încât ea nu poate desluşi detaliile, doar un spaţiu gol şi contururile unor clădiri. Ruina asta-i imensă. Un oraş ca niciunul sessizat de Nassun vreodată.

Dar a mai sessizat şi altă dată asemenea

torente de argint agitat. Nu poate să nu se întoarcă pentru a-i arunca o privire safirului care se vede vag la o depărtare de câţiva kilometri. L-au lăsat în urmă, însă tot se ţine după ei.

— Da, spune Schaffa.

A urmărit-o cum a făcut legăturile astea, fără să-i scape nimic.

— Nu-mi amintesc de oraşul ăsta, dar ştiu altele ca el. în asemenea locuri au fost construite obeliscurile.

Ea clatină din cap încercând să cuprindă totul cu mintea.

— Ce s-a întâmplat cu oraşul? Cândva aici trebuie să fi trăit o mulţime de oameni.

— Sfărâmarea.

Ea trage aer în piept. A auzit despre asta, firește, şi a crezut-o aşa cum cred copiii majoritatea poveştilor. îşi aminteşte că a citit în cărţile de la creşă o frază a unui artist redând incidentul: fulgere şi pietre căzând din cer, focul erupând din sol, mici siluete umane fugind, sortite pieirii.

— Deci asta a fost? Un vulcan mare?

— Aşa a arătat Sfărâmarea aici, spune Schaffa privind pădurea agitată. Altundeva a fost altfel. Nassun, Sfărâmarea a fost ca o sută de Anotimpuri diferite, lovind toate deodată, pretutindeni în lume. E o minune că omenirea a supravieţuit.

Felul în care a spus-o... Pare imposibil, dar Nassun îşi muşcă buza.

— Erai... îţi aduci aminte de toate astea?

El o priveşte surprins, apoi zâmbeşte pe jumătate ostenit, pe jumătate ironic.

— Nu. Cred... probabil că m-am născut la scurt timp după asta, deşi n-am nicio dovadă. însă sunt destul de sigur că, şi dacă mi-aş putea aminti Sfărâmarea, aş prefera să n-o fac.

Oftează şi clatină din cap.

— Soarele-i sus. Hai să înfruntăm viitorul şi să lăsăm în urmă trecutul!

Nassun încuviinţează şi părăsesc cărarea, pătrunzând printre copaci.

Sunt stranii, cu frunze lungi şi subţiri ca nişte fire supradimensionate de iarbă şi trunchiuri subţiri şi flexibile care cresc la numai doi paşi unul de altul. în unele locuri, Schaffa e nevoit să

se oprească şi să împingă în lături doi-trei copaci ca să se poată strecura printre ei. Le îngreunează foarte mult deplasarea şi nu trece mult până când Nassun începe să gâfâie. Se opreşte, leoarcă de sudoare, dar Schaffa continuă să înainteze.

— Schaffa, spune ea, vrând să ceară o pauză.

— Nu, spune el dând la o parte un alt copac, cu un icnet. Nu uita avertismentul mâncătorului de piatră, micuţo! Trebuie să ajungem în centrul pădurii înainte de apus. E evident că trebuie să folosim fiecare minut pe care-1 avem la dispoziţie până atunci.

Are dreptate. Nassun înghite în sec, începe să respire adânc şi continuă să-şi croiască drum prin pădure alături de el.

îşi formează un ritm, lucrând împreună. Ea e capabilă să afle cea mai rapidă cărare care nu presupune să-ţi cro- ieşti drum printre copaci şi, când o face, el o urmează. Când însă aceste cărări se înfundă, el începe să împingă, să frângă şi să calce în picioare copacii până când eliberează drumul şi atunci ea îl urmează. în timpul scurtelor răgazuri, poate să-şi mai tragă sufletul, dar nu prea mult. Simte un junghi într-o parte. începe să nu mai vadă clar, pentru că frunzele copacilor i-au desprins şuviţe din cocurile ei gemene şi cârlionţii, întinşi din cauza sudorii, îi atârnă pe ochi. îşi doreşte cu disperare să se poată odihni vreo oră. Să bea apă. Să mănânce. Dar, pe măsură ce trec orele, norii de deasupra lor devin tot mai cenuşii şi este din ce în ce mai greu să-şi dea seama cât le-a mai rămas din zi.

— Pot..., începe Nassun, căutând o cale de a folosi oroge- nia sau argintul sau *ceva* ca să elibereze drumul.

— Nu, spune Schaffa, intuind cumva ce voia ea să spună.

A scos de undeva un pumnal de sticlă neagră. Nu-i foarte folositor în situaţia actuală, deşi cumva

a reuşit să se folosească de el, înjunghiind trunchiurile ierbii-copac înainte să le calce în picioare. Asta le face să se frângă mai uşor.

— Dacă îngheţi plantele astea, o să ne fie şi mai greu să trecem printre ele, iar un cutremur ar putea să surpe camera cu magmă de sub noi.

— Atunci a-argintul...

- Nu.

Se opreşte numai o clipă şi se întoarce privind-o cu asprime. Nu gâfâie, observă ea tristă, deşi o peliculă de sudoare îi face fruntea să lucească.

— Nassun, ar putea fi alţi Gardieni prin preajmă. E puţin probabil în etapa asta, dar posibilitatea există.

Nassun bâjbâie după o altă întrebare, pentru că pauza îi dă timp să-şi tragă sufletul.

— Alţi Gardieni?

O, dar el i-a zis că se duc toţi undeva pe durata Anotimpurilor şi că *staţia* asta despre care le-a povestit Oţel este mijlocul prin care o fac.

— Iţi aminteşti ceva?

— Nimic mai mult, din păcate.

El schiţează un zâmbet cunoscător, ca şi cum ştie ce face ea.

— Ştiu numai că aşa vom ajunge acolo.

— Unde să ajungem?

Zâmbetul i se stinge şi pe chip îi apare pentru o clipă, tulburătoare, familiară, acea expresie pierdută.

— în Garant.

Ea îşi aminteşte cu întârziere că numele lui complet este Schaffa Gardian Garant. Nu s-a întrebat niciodată unde e cornul ăsta, Garant. Dar ce înseamnă dacă drumul către Garant trece printr-un oraş subteran mort?

— D-de ce?

El clatină din cap şi expresia i se înăspreşte.

— Nu mai trage de timp! Pe lumina asta chioară, nu toţi vânătorii nocturni o să aştepte căderea nopţii.

îşi ridică ochii spre cer cu o expresie ce trădează doar o iritare vagă, ca şi cum nu le-ar

ameninţa vieţile.

N-are rost să i se plângă că-i gata să cadă din picioare. E un Anotimp. Cine cade moare. Aşa că se înghesuie prin deschizătura pe care a făcut-o el şi începe din nou să caute ruta cea mai bună.

în cele din urmă reuşesc, ceea ce-i bine, fiindcă altminteri asta ar deveni povestea despre cum ai aflat despre moartea fiicei tale şi, în durerea ta, ai lăsat să se aleagă praful de întreaga lume.

Nici măcar nu se poate spune că scapă la mustaţă. Deodată, ultimul pâlc de ierburi-copaci se răreşte, dând la iveală o trecătoare netedă tăiată în inelul caldeirei interioare. Pereţii trecătorii se ridică mult deasupra capului lor, deşi de departe nu păruseră atât de înalţi, şi trecătoarea însăşi este suficient de largă pentru ca două căruţe trase de cai să poată merge alături fără dificultate. Pereţii îi sunt acoperiţi cu muşchi tari şi cu un soi de viţă lemnoasă, din fericire moartă, căci altfel s-ar putea încurca în ea, încetinindu-şi şi mai mult înaintarea, în schimb grăbesc pasul, dând la o parte ramurile moarte, şi brusc se pomenesc afară din trecătoare, pe o lespede lată şi rotundă dintr-un material impecabil de alb, care nu este nici metal, nici piatră. Nassun a mai văzut aşa ceva în apropierea ruinelor altor mortcivuri. Uneori, noaptea, emană o strălucire vagă. Lespedea umple în întregime caldeira interioară.

Oţel le-a spus că ruina mortcivului se află aici, în centru, dar Nassun nu vede înaintea lor decât o buclă graţioasă de metal care se înalţă, pe cât se pare, direct din materialul alb. Se încordează la vederea acestei noutăţi, prudentă ca un supravieţuitor experimentat al Anotimpurilor. Schaffa, în schimb, se îndreaptă către el fără nicio ezitare. Se opreşte alături şi pentru un moment pe chipul lui apare o expresie stranie, provocată, bănuieşte Nassun, de conflictul dintre ceea ce trupul lui a făcut din obişnuinţă şi ceea ce mintea

lui nu reuşeşte să-şi amintească... dar pe urmă el pune mâna pe cârcelul cu care se încheie obiectul metalic.

Deodată, pe piatra din jurul lui apar ca de nicăieri forme plate şi linii luminoase. Nassun scoate o exclamaţie de surpriză, dar acestea nu fac altceva decât să înainteze, aprinzând altele şi altele, răspândindu-se şi strălucind până când pe piatra de la picioarele lui Schaffa apare o formă rectangulară.

Un zumzet vag, abia audibil, o face pe Nassun să tresară şi să se uite speriată în jur, însă peste o clipă materialul alb din faţa lui Schaffa dispare. Nu alunecă în lături, nici nu se deschide ca o uşă. Pur şi simplu dispare. Şi totuşi este o uşă, înţelege brusc Nassun.

— Şi-am ajuns, murmură Schaffa.

Pare el însuşi cam surprins.

Dincolo de uşă se află un tunel care se curbează treptat, coborând tot mai jos, în pământ. Panouri dreptunghiulare înguste strălucesc de o parte şi de alta a treptelor, luminând drumul. Bucata rotunjită de metal e o balustradă, înţelege ea când se apropie de Schaffa şi percepţia i se reajustează. Ceva de care să te ţii în timpul coborârii în adâncuri.

într-o zonă îndepărtată a pădurii de iarbă pe care tocmai au traversat-o răsună un soi de scrâşnet strident, pe care Nassun îl identifică imediat ca fiind produs de un animal. Ceva chitinos probabil. O versiune mai zgomotoasă - şi venind de mai aproape - a sunetului pe care l-au auzit cu o noapte în urmă. Nassun tresare şi se uită la Schaffa.

— Cred că-i un fel de greier, spune el.

Muşchii fălcii îi sunt încordaţi şi priveşte înapoi, către tre- cătoarea pe care tocmai au traversat-o, deşi acolo nu se vede nicio mişcare... sau nu încă.

— Sau poate-s cicade. înăuntru, acum! Am mai văzut cândva un mecanism asemănător ăstuia. Ar trebui să se închidă după ce trecem.

îi face semn să intre prima, ca să-i poată apăra el spatele. Nassun trage aer în piept şi-şi

aminteşte că asta e ceea ce trebuie făcut pentru a crea o lume care nu va mai face rău nimănui. Apoi se repede pe scări în jos. Cu cinci-şase paşi înainte i se aprind în cale panouri luminoase, care se sting la trei paşi în urma ei. Odată ce au coborât vreun metru, materialul alb care acoperea scările reapare, exact aşa cum a spus Schaffa, retezând orice zgomot dinspre pădure.

Apoi nu mai e nimic în afară de lumină, de scări şi de oraşul de mult uitat aflat undeva dedesubt.

*

2699: Două Jachete Negre de-ale Epicentrului, chemate în cornul Deejna (Cvartentul Uher, Coasta de Vest, lângă Lanţul Vulcanic Kiash) când Muntele Imher a dat semne de erupţie. Jachetele Negre au informat oficialităţile cornului că erupţia era iminentă şi că avea să afecteze întregul lanţ Kiash, inclusiv Nebunia (numele dat de localnici vulcanului care a declanşat Anotimpul Nebuniei: Imher se află situat deasupra aceluiaşi punct fierbinte.) Stabilind că domolirea Imherului le depăşea posibilităţile, Jachetele Negre - un trii- nelar şi celălalt, se presupune, un heptainelar, deşi nu purta inele din cine ştie ce motiv - au încercat oricum, pentru că nu mai aveau timp să trimită după nişte Orogeni Imperiali cu mai multe inele. Au reuşit să domolească erupţia suficient pentru ca un Orogen Imperial senior, un nonainelar, să sosească şi să readucă din nou vulcanul la starea lui de adormire. (Triinelarul şi heptainelarul au fost găsiţi ţinân- du-se de mână, cu trupurile carbonizate şi îngheţate.)

Notiţele lui Yaetr Inovator Dibars

Syl Anagist: Trei

Fascinant! Pe măsură ce povestesc, devine mai uşor să-mi amintesc... sau poate că, în ciuda a toate, încă sunt uman.

*

La început, excursia noastră constă pur şi simplu din actul de a merge prin oraş. Ne-am petrecut puţinii ani de la decantare afundaţi în sesuna, simţul energiei în toate formele ei. Plimbarea prin lumea exterioară ne sileşte să fim atenţi la celelalte simţuri ale noastre, cele inferioare, şi la început asta ne copleşeşte. Tresărim simţind prin încălţări elasticitatea trotuarelor din fibră presată, atât de diferită de lemnul tare din reşedinţa noastră. Strănutăm, încercând să respirăm aerul îmbibat de izul vegetaţiei rupte, de compuşi chimici şi de mii de răsuflări străine. Primul strănut îl sperie până la lacrimi pe Dushwha. Ne astupăm urechile cu palmele, încercând fără succes să ţinem la distanţă nenumăratele voci, geamătul zidurilor, foşnetul frunzelor şi maşinăriile care vuiesc undeva departe. Bimniwha încearcă să ţipe ca să se facă auzită în ciuda zgomotului şi nu revine la vorbirea normală decât după ce Kelenli se vede silită să se oprească şi s-o liniştească. Eu mă feresc ţipând speriat la vederea păsărilor aşezate pe un tufiş din apropiere, şi eu sunt cel mai calm dintre noi.

Ceea ce ne potoleşte, în cele din urmă, este şansa de a vedea fragmentul plutonic de ametist în toată splendoarea lui. E uimitor, pulsând în ritmul fluxului lent al magiei deasupra inimii oraşului-nod. Fiecare nod din Syl Anagist s-a adaptat în moduri unice climei locale. Am auzit despre noduri din

deşert, unde clădirile sunt crescute din cactuşi gigantici cu coaja întărită. Despre noduri oceanice, construite de organisme de corali proiectate să crească şi să moară la comandă. (Viaţa e sacră în Syl Anagist, dar uneori moartea-i necesară.) Nodul nostru, nodul ametistului, a fost cândva o pădure străveche, aşa că nu pot să nu mă gândesc că în marele cristal s-a păstrat ceva din măreţia copacilor de odinioară. în mod sigur asta îl face să fie mai maiestuos şi mai puternic decât celelalte fragmente ale maşinăriei! E o idee complet iraţională, dar, în timp ce contemplăm fragmentul de ametist, mă uit la tovarăşii mei acordori şi le văd întipărită pe chipuri aceeaşi dragoste.

(Ni s-au spus poveşti despre lume, care cu mult timp în urmă era diferită. Cândva, oraşele nu numai că erau ele însele moarte, jungle de piatră şi metal care nu creşteau şi nu se schimbau, ci erau chiar mortale, otrăvind solul şi făcând apa de nebăut, influenţând vremea însăşi prin simpla lor existenţă. Syl Anagist e mai bun, dar, când ne gândim la oraşul-nod în sine, nu simţim nimic. Nu înseamnă nimic pentru noi: clădiri pline de oameni pe care nu-i putem înţelege, ocupaţi cu treburi care ar trebui să conteze, dar nu contează. Fragmentele, însă? Le auzim vocile. Le cântăm cântecul magic. Ametistul e parte din noi şi noi din el.)

— O să vă arăt trei lucruri pe durata acestei călătorii, spune Kelenli, odată ce am contemplat ametistul suficient ca să ne calmăm. Dacă are vreo importanţă pentru voi, aceste lucruri au fost examinate cu atenţie de conductori.

Spunând acestea, se uită demonstrativ la Remwha, întrucât el a opus cea mai mare rezistenţă faţă de excursia asta. Remwha se preface că suspină plictisit. Sunt amândoi actori excelenţi, jucând dinaintea gărzilor noastre vigilente.

Apoi pornim din nou, conduşi de Kelenli. Ce contrast între comportarea ei şi a noastră! Ea merge relaxată, cu capul sus, ignorând tot ce nu e important, radiind încredere şi calm, în spatele ei, noi pornim, ne oprim şi-apoi ne grăbim din

*1*143 nou s-o ajungem, timizi şi stângaci, distraşi de tot ce vedem. Oamenii ne privesc, dar nu cred că albeaţa pielii noastre li se pare lucrul cel mai straniu. Cred că pur şi simplu arătăm ca nişte nătărăi.

Am fost mereu o fire mândră şi amuzamentul lor mă ustură, aşa că mă îndrept de spate şi încerc să merg ca Kelenli, chiar dacă asta presupune să ignor multe dintre minunile şi potenţialele pericole din jur. Gaewha observă şi ea şi încearcă să ne imite pe amândoi. Remwha o vede şi pare enervat, trimiţându-ne un mic val prin intermediul ambientului: „Pentru ei o să fim întotdeauna doar nişte ciudăţenii."

îi răspund cu o pulsaţie mânioasă, de bas: „Nu despre ei e vorba."

El oftează, dar începe să mă imite. Ceilalţi îi urmează exemplul.

Am ajuns în cvartentul cel mai sudic al oraşului-nod, unde aerul are un vag miros de sulf. Mirosul, spune Kelenli, vine de la plantele responsabile cu reciclarea apei reziduale, mai dese aici, unde canalizarea scoate la suprafaţă apa cenuşie a oraşului. Plantele curăţă apa din nou şi îşi întind frunzişul des şi viguros deasupra străzilor, făcând umbră, aşa cum au fost proiectate, dar nici cei mai buni geningineri nu pot împiedica plantele trăitoare de pe urma deşeurilor să împrumute ceva din mirosul hranei lor.

— Vrei să ne arăţi infrastructura de gestionare a reziduurilor? o întrebă Remwha pe Kelenli. Mă simt deja mult mai contextualizat!

Kelenli pufneşte.

— Nu tocmai.

Coteşte şi brusc ne pomenim în faţa unei clădiri abandonate. Ne oprim şi o privim. Iedera se caţără pe zidurile făcute dintr-un soi de lut roşu modelat în formă de cărămizi, şi se încolăceşte în jurul unora dintre stâlpi, care-s de marmură. Cu excepţia iederei însă, nicio parte a clădirii nu e vie. E lătăreaţă, joasă şi seamănă cu o cutie paralelipipedică.

Nu sessizăm nicio presiune hidrostatică susţinându-i pereţii. Probabil stă în picioare cu ajutorul forţei şi al unor lianţi chimici. Ferestrele sunt numai din sticlă şi metal şi nu văd nematocişti care să crească pe suprafeţele lor. Cum ţin în siguranţă lucrurile dinăuntru? Uşile sunt din lemn uscat, vopsit cu lac maroniu roşcat şi cioplit cu motive imitând iedera, în mod surprinzător, efectul e reuşit. Treptele sunt dintr-o suspensie bej-alburie pe bază de nisip. (Cu secole înainte i se spunea ciment.) întregul ansamblu e nefiresc de demodat şi totuşi intact şi funcţional şi deci fascinant prin unicitatea sa.

— E atât de... simetric, zice Bimniwha strâmbându-se uşor.

— Da, spune Kelenli.

S-a oprit dinaintea clădirii ca să ne dea timp s-o contemplăm pe îndelete.

— Dar cândva oamenii credeau că aşa ceva este frumos. Haideţi să mergem!

Porneşte.

Remwha priveşte în urma ei.

— Ce?! înăuntru?! Chestia asta e sigură din punct de vedere structural?

— Da. Şi da, intrăm.

Kelenli se opreşte şi-l priveşte peste umăr, surprinsă poate să constate că măcar o parte din împotrivirea lui n-a fost prefăcătorie. Prin mediul înconjurător o simt atingându-1 liniştitor. Remwha e mai măgar decât de obicei când se simte speriat sau mânios, aşa că mângâierea ei ajută: tresăririle lui nervoase încep să se domolească. Dar ea trebuie să joace teatru în continuare pentru numeroşii noştri observatori.

— Deşi, dacă vrei, presupun că poţi să rămâi afară.

Aruncă o privire către gărzile sale, femeia şi bărbatul cu pielea cafenie care stau lângă ea. Nu s-au ţinut departe de grupul nostru, spre deosebire de celelalte gărzi pe care le-am întrezărit din când în când urmându-ne de departe.

Gardiana se uită urât la ea.

— Ar trebui să ştii mai bine!

— Era doar o idee.

Kelenli ridică din umeri şi face semn cu capul către clădire, adresându-i-se de data asta lui Remwha.

— Se pare că, de fapt, n-ai de ales. Dar clădirea n-o să-ţi cadă în cap, îţi promit.

O urmăm. Remwha merge ceva mai încet, dar în cele din urmă ne ajunge şi el.

Când trecem pragul, un holosemn se scrie singur în aerul dinaintea noastră. Nu am fost învăţaţi să citim, iar literele holosemnului par oricum ciudate, dar pe urmă din difuzoarele clădirii răsună o voce: „Bine aţi venit la povestea ascensiunii!" Nu înţeleg ce înseamnă. In interiorul clădirii, mirosul e... rău. Aerul e stătut, uscat şi prăfos, ca şi cum nimic nu absoarbe dioxidul de carbon. Vedem că mai sunt oameni aici, adunaţi în marele foaier deschis al clădirii sau urcând scările ei curbate, gemene, privind fascinaţi lambriurile de lemn sculptat care împodobesc fiecare scară. Nu ne privesc, distraşi de stranietatea mai mare a locului.

însă pe urmă Remwha întreabă:

— Ce e asta?

Neliniştea lui, transmiţându-se în toată reţeaua noastră, ne face să-l privim. Stă încruntat, înclinându-şi capul într-o parte şi apoi în cealaltă.

— Ce anu..., dau să întreb, apoi aud? sessizez? şi eu.

— O să vă arăt, spune Kelenli.

Ne conduce mai adânc în clădirea pătrăţoasă. Mergem pe lângă vitrine de cristal, fiecare păstrând în interiorul ei o piesă de echipament incomprehensibil, dar evident foarte vechi.

Disting o carte, un colac de sârmă şi bustul cuiva. Alături de fiecare sunt plăcuţe care explică de ce sunt importante, cred eu, totuşi nu pot pricepe nicio explicaţie suficient de bine ca să înţeleg întregul.

Apoi Kelenli ne conduce pe un balcon lat, cu o balustradă demodată din lemn sculptat. (Asta ne îngrozeşte mai tare

decât orice. Trebuie să ne încredem într-o balustradă confecţionată dintr-un copac mort, neconectat la reţeaua de alarmă a oraşului. De ce nu au plantat o iederă care să ne prindă în cădere? Vremurile de demult au fost oribile!) Şi iată-ne privind de sus o cameră deschisă, imensă, şi un obiect care aparţine acestui loc mort la fel de mult ca noi. Adică deloc.

Mai întâi îmi spun că este un alt motor plutonic, unul întreg, nu doar un fragment al unei maşinării mai mari. Da, iată cristalul înalt şi impunător din centru. Iată şi alveola din care creşte. Motorul acesta a fost chiar activat: o bună parte din structura lui pluteşte zumzăind uşor la câţiva metri de podea. Dar aceasta este singura parte a motorului care are sens pentru mine. In jurul cristalului central plutesc obiecte mai lungi, concave: întreg ansamblul are un vag aspect floral, ca o crizantemă stilizată. Cristalul central emană o strălucire aurie palidă, iar în cristalele auxiliare verdele de la bază se transformă treptat în albul vârfului. Frumos, deşi straniu.

Dar, când privesc motorul altfel decât cu ochii şi-l ating cu nervii mei acordaţi la perturbaţiile pământului, scot o exclamaţie de surpriză. Moarte crudă! Reţeaua de magie creată de acest ansamblu este magnifică! Zeci de linii argintii, ca nişte fire ţesute de păianjeni, susţinându-se unele pe altele. Energii din tot spectrul şi în toate formele, interconectate şi schimbându-şi starea, în ceea ce pare a fi un haos controlat. Cristalul central scânteiază din când în când, trecând de la o potenţialitate la alta sub ochii mei. Şi e atât de mic! N-am văzut motor mai bine construit.

Raportat la dimensiunile sale, nici măcar Motorul Plutonic nu-i atât de puternic sau de precis. Dacar fi fost construit la fel de eficient ca acest motor micuţ, conductorii n-ar fi trebuit să ne mai creeze pe noi.

Şi totuşi, ansamblul este lipsit de sens. Minimotorul nu e hrănit cu suficientă magie ca să producă toată energia pe care o detectez aici. Şi clatin din cap, dar acum pot să aud ceea ce a auzit şi Remwha: un ţiuit discret, insistent. Tonuri multiple, contopindu-se obsedant şi făcându-mi perişorii de

pe ceafă să se zburlească... îl privesc pe Remwha cum încuviinţează încordat.

Magia motorului nu are niciun scop pe care să-l pot detecta, altul decât acela de a suna şi de a fi frumos. Şi cumva - mă înfior înţelegând instinctiv, dar împotrivindu-mă, pentru că asta contrazice tot ce am învăţat despre legi, atât cele fizice, cât şi cele magice - dispozitivul ăsta produce mai multă energie decât consumă.

Mă încrunt la Kelenli, care m-a urmărit în tot acest timp.

— Aşa ceva n-ar trebui să existe, spun eu.

Am folosit doar cuvinte. Nu ştiu cum altfel să exprim ceea ce simt. Şoc? Neîncredere? Teamă, cine ştie de ce. Motorul Plutonic este cea mai avansată creaţie a geomagestriei. Asta ne-au spus conductorii în mod repetat în toţi anii de când am fost decantaţi... şi totuşi. Acest motoraş bizar, pe jumătate uitat într-un muzeu prăfuit, este mai avansat. Şi pare să fi fost construit fără alt scop decât frumuseţea.

De ce mă sperie înţelegerea acestui lucru?

— Dar există, spune Kelenli.

Se reazemă cu coatele de balustradă, părând vag amuzată, dar dincolo de armoniile discrete ale maşinăriei expuse sessizez ghiontul pe care mi-l transmite prin intermediul ambientului.

„Gândeşte!" îmi spune ea fără cuvinte. Mă urmăreşte pe mine în particular. Gânditorul ei.

îi privesc pe ceilalţi. Făcând-o, remarc din nou gărzile lui Kelenli. S-au poziţionat fiecare la un capăt al balconului, de unde pot vedea atât coridorul pe care am venit, cât şi sala de expoziţie. Par plictisite amândouă. Kelenli ne-a adus aici. A obţinut acceptul conductorilor ca să

ne aducă aici. Vrea să vedem în acest motor străvechi ceva ce paznicii ei nu văd. Dar ce?

înaintez punându-mi mâinile pe balustrada moartă şi privesc intens, ca şi cum asta mă poate ajuta. Ce să cred? E aceeaşi structură de bază ca a altor motoare plutonice. Numai

scopul lui diferă... Nu, nu. Aprecierea asta-i prea simplistă. Diferenţa, aici, este una de... filosofie. De atitudine. Motorul Plutonic este o unealtă. Lucrul ăsta? E... artă!

Şi atunci înţeleg. N-a fost construit de Syl Anagist!

O privesc pe Kelenli. Trebuie să folosesc cuvinte, dar conductorii care vor auzi raportul gărzilor nu trebuie să poată ghici nimic din el.

— Cine?

Ea zâmbeşte şi tot trupul mă furnică, asaltat de ceva ce nu pot numi. Sunt gânditorul ei şi este mulţumită de mine şi n-am fost aşa de fericit în viaţa mea.

— Voi, răspunde ea spre totala mea confuzie.

Apoi se desprinde de balustradă.

— Mai am multe să vă arăt. Veniţi!

*

Totul se schimbă pe durata unui Anotimp.

Prima Tăbliţă, *Despre supravieţuire,*
versetul doi

tu, făcând planuri în avans

Ykka se dovedeşte mai dispusă decât te-ai fi aşteptat să îl adopte pe Maxixil şi pe ai lui. Nu-i fericită că Maxixil are o formă avansată de cenuşă la plămâni, fapt confirmat de Lema după ce toţi s-au spălat cu buretele şi au avut parte de o consultaţie preliminară. Nu-i face plăcere nici să afle că alţi patru dintre oamenii lui au probleme medicale serioase, de la fistule până la lipsa totală a dinţilor, sau riscă să nu supravieţuiască revenirii la o alimentaţie normală. Dar, după cum vă informează ea pe voi, cei din consiliul ad-hoc, vorbind tare ca să audă oricine ascultă, este dispusă să accepte multe din partea unora care contribuie cu provizii suplimentare, o bună cunoaştere a zonei şi o orogenie precisă, ce poate apăra grupul de atacuri. Şi, adaugă ea, Maxixil nu trebuie să trăiască la nesfârşit, ci numai suficient cât să ajute cornul.

Nu adaugă „spre deosebire de Alabastru", ceea ce e frumos - sau măcar suspect de milos - din partea ei. E surprinzător că îţi respectă durerea şi poate-i un semn că începe să te ierte. O să fie bine să ai o prietenă din nou. *Prieteni.* Din nou.

Deşi, fireşte, nu-i de ajuns. Nassun trăieşte şi tu ţi-ai revenit în mare parte după coma provocată de uzul Porţii, aşa că duci o luptă zilnică pentru a-ţi aminti de ce rămâi alături de castrimeni. Uneori

e de ajutor să enumeri motivele. în primul rând de dragul viitorului lui Nassun, ca să ai unde s-o adăposteşti odată ce ai regăsit-o. Al doilea motiv e că nu poţi s-o faci singură şi nu-i corect s-o mai laşi pe Tonkee să te însoţească, oricât şi-ar dori-o. Nu cât timp orogenia ta e compromisă. Călătoria lungă înapoi spre sud ar fi o condamnare la moarte pentru amândouă. Hoa n-o să te poată ajuta cu gătitul, cu îmbrăcatul şi cu orice altă acţiune pentru care ai nevoie de două mâini. Şi motivul numărul trei şi cel mai important: nu ştii încotro să te îndrepţi. Hoa ţi-a confirmat că Nassun e în mişcare, îndepărtându-se constant de locul safirului de când ai deschis Poarta Obeliscului. Chiar dinainte de a te trezi, era deja prea târziu ca s-o mai găseşti.

Dar există speranţă. Intr-o dimineaţă devreme, după ce Hoa te-a uşurat de povara de piatră a sânului tău stâng, îţi zice încet:

— Cred că ştiu unde se duce. Dacă am dreptate, o să se oprească în curând.

Pare nesigur. Nu, nu nesigur. Tulburat.

Stai pe un ieşind de piatră ceva mai departe de tabără, re- venindu-ţi după... extracţie. N-a fost atât de stânjenitor pe cât te-ai aşteptat. Ţi-ai ridicat straturile de haine, dezgolin- du-ţi sânul împietrit. El l-a atins şi sânul s-a desprins imediat de trupul tău, rămânându-i în palmă. L-ai întrebat de ce n-a făcut la fel şi cu braţul şi el a răspuns: „Procedez cum e mai confortabil pentru tine." Apoi ţi-a dus sânul la buze şi tu ai decis să contempli fascinată zona plată, uşor rugoasă, unde a fost. Te doare puţin, dar nu eşti sigură dacă e durerea amputării sau ceva mai existenţial.

(Trei muşcături, de atâta are nevoie ca să înghită sânul preferat al lui Nassun. Simţi o mândrie perversă la gândul că ai mai găsit o persoană pe care s-o hrăneşti cu el.)

în timp ce-ţi tragi la loc cu stângăcie cămaşa şi hainele de pe deasupra, cu un singur braţ - îndesând în cupa sutienului o flanelă mai uşoară ca să nu alunece -, cercetezi unda de nelinişte pe care ai auzit-o în vocea lui Hoa ceva mai devreme.

— Tu ştii ceva!

Hoa nu răspunde imediat. Crezi că va trebui să-i aminteşti că ăsta e un parteneriat, că eşti decisă să prinzi Luna şi

*1*151 să pui capăt acestui Anotimp nesfârşit, că ţii la el, dar că nu poate să-ţi mai ascundă asemenea lucruri... şi tocmai atunci el spune:

— Cred că Nassun vrea să deschidă chiar ea Poarta Obeliscului.

Reacţia ta e imediată şi viscerală. Spaimă pură. Probabil nu asta ar trebui să simţi. Logica ţi-ar cere să te îndoieşti că o fată de zece ani poate fi capabilă de o ispravă pe care tu cu greu ai dus-o la capăt. Dar îţi aminteşti cum ţi-ai simţit fetiţa vibrând cu o putere mânioasă, albastră, şi ai ştiut imediat că ea înţelege obeliscurile mai bine decât le vei înţelege tu vreodată, aşa că nu ţi-e deloc greu să crezi premisa de bază a lui Hoa: că micuţa ta e mai mare decât credeai.

— O s-o omoare! izbucneşti tu.

— Cel mai probabil da.

O, Pământule!

— Dar poţi să-i iei din nou urma? Ai pierdut-o după Castrima.

— Da, acum, că e acordată cu un obelisc.

Dar, din nou, simţi în vocea lui şovăiala aceea stranie. De ce? De ce îl supără atât de tare că... Oh! Oh, Pământule arzând! înţelegerea face vocea să-ţi tremure:

— Ceea ce înseamnă că acum orice mâncător de piatră o poate simţi. Asta vrei să zici?

Situaţia din Castrima, repetată. Rubinia şi Marmură Untoasă şi Rochie Naşpa, fie să nu-i mai vezi niciodată pe paraziţii ăia! Din fericire, pe cei mai mulţi dintre ei i-a ucis Hoa.

— Atunci devin ai tăi interesaţi de noi, aşa-i? Când începem să folosim obeliscurile sau când suntem pe punctul de a fi capabili s-o facem.

- Da.

Un singur cuvânt, moale şi lipsit de inflexiuni, dar de acum îl cunoşti.

— Focuri din adâncuri! Unul de-ai tăi e deja pe urmele ei!

Nu credeai că mâncătorii de piatră sunt capabili să ofteze, dar în mod sigur ăsta-i sunetul care iese din pieptul lui Hoa.

— Cel pe care tu îl numeşti Cenuşiul.

Ţi se face frig. Insă da. De fapt, ghiciseşi deja. Câţi orogeni capabili să manevreze obeliscurile au existat pe lume în ultimul timp? Trei? Alabastru, tu şi acum Nassun. Poate şi Uche, pentru scurt timp, şi poate pe vremea aceea vreun mâncător de piatră o fi dat târcoale pe lângă Tirimo. Ticălosul e sigur tare dezamăgit că Uche a murit ca urmare a unei pruncucideri, şi nu împietrind.

Scrâşneşti din dinţi şi simţi un gust de fiere în gură.

— O manipulează.

Să activeze Poarta şi să se transforme în piatră, ca să poată fi *mâncată.*

— Asta a încercat în Castrima, să ne sileaască pe Alabastru, pe mine sau pe Ykka, dar-ar rugina, pe oricare dintre noi, să facem ceva care ne depăşeşte puterile şi să ne transformăm în…

Pui mâna pe semnul împietrit de pe pieptul tău.

— Mereu au existat printre noi unii care au folosit disperarea şi deznădejdea ca pe nişte arme.

A spus-o încet, de parcă s-ar fi ruşinat.

Deodată eşti furioasă pe tine însăţi, pe neputinţa ta. Faptul că tu eşti adevărata ţintă a acestei mânii nu te opreşte s-o reverşi asupra lui.

— Mie mi se pare că asta faceţi *toţii*

Hoa s-a poziţionat în aşa fel încât să privească spre roşul stins al orizontului, o statuie aducând un omagiu nostalgiei prin liniile ei îngândurate, înghiţite de umbră. Nu se întoarce, dar îi simţi durerea în glas.

— Nu te-am minţit.

— Nu, dar c-ai amânat să-mi spui adevărul atâta vreme, încât e totuna!

Te freci la ochi. A trebuit să-ţi scoţi ochelarii de protecţie ca să-ţi pui cămaşa şi acum ţi-a intrat cenuşă în ei.

— Ştii ce, pur şi simplu nu vreau să mai aud nimic acum! Trebuie să mă odihnesc, zici ridicându-te în picioare. Du-mă înapoi!

Deodată mâna lui e întinsă înspre tine.

— Mai e ceva, Essun.

— Ţi-am spus...

— Te rog! E ceva ce trebuie să ştii.

Aşteaptă până când taci fumegând de furie. Apoi spune:

— Jija a murit.

încremeneşti.

*

în clipa asta îmi amintesc de ce spun povestea prin ochii tăi, şi nu printr-ai mei: pentru că la exterior te pricepi mult prea bine să ascunzi ceea ce simţi. Faţa ţi-a devenit inexpresivă, privirea - ferită. Dar eu te cunosc. Chiar te cunosc. Uite ce se petrece înăuntrul tău.

*

Te surprinde că eşti surprinsă. Adică nu mânioasă, sau tristă, sau năpădită de trăiri contrare. Ci doar... surprinsă. Dar asta fiindcă primul tău gând, după uşurarea că „acum Nassun e în siguranţă", este...

„Nu-i aşa?"

Apoi te surprinde că ţi se face frică. Nu eşti sigură de ce ţi-e frică, însă îi simţi gustul acru pe limbă.

— Cum? întrebi tu.

— Nassun, spune Hoa.

Spaima ta creşte.

— Nu putea să-şi fi pierdut controlul asupra propriei oro- genii. N-a mai făcut asta de la cinci

ani...

— N-a fost orogenie. Şi-a fost intenţionat.

Iată-l, în cele din urmă. Şocul dinaintea unui seism de nivelul Faliei, înăuntrul tău. îţi ia un moment până să exclami cu glas tare:

— Ea l-a omorât? Intenţionat?

- Da.

Şi-atunci amuţeşti, năucită, tulburată. Mâna lui Hoa e în continuare întinsă spre tine. Oferindu-ţi răspunsuri. Nu eşti sigură că vrei să ştii, dar... chiar şi aşa, îl iei de mână. Poate căutând alinare. Nu e închipuire când această mână o strânge pe a ta, doar puţin, într-un fel care te face să te simţi mai bine. Dar el continuă să aştepte. Ii eşti foarte recunoscătoare pentru respectul pe care ţi-1 arată.

— Este... Unde este..., începi să zici când te simţi pregătită. (Nu eşti pregătită.) Pot să ajung cumva acolo?

— Acolo?

Eşti sigură că ştie la ce te referi. Dar vrea să se convingă că ştii ce-i ceri.

înghiţi în sec şi încerci să găseşti un răspuns:

— Erau la Antarctice. Jija nu putea s-o fi târât pe drumuri în tot timpul ăsta. A avut un loc sigur şi timp să devină mai puternică...

Mult mai puternică.

— Pot să-mi ţin răsuflarea sub pământ dacă tu... Du-mă unde s-a...

Ba nu. Nu acolo vrei de fapt să mergi. Nu mai ocoli adevărul!

— Du-mă unde e Jija. Unde... unde a murit.

Timp de jumătate de minut el nu se mişcă. Ai remarcat că are obiceiul ăsta. Pauzele pe care le face înainte să răspundă la anumite replici variază ca durată. Uneori, când îţi răspunde, cuvintele lui aproape se suprapun peste ale tale, iar alteori începi să crezi că nu te-a auzit când, în sfârşit, decide să-ţi răspundă. Nu crezi că gândeşte în

timpul ăla. Crezi că pur şi simplu pentru el timpul - o secundă sau zece, acum sau mai târziu - nu contează. Te-a auzit. O să-ţi răspundă el în cele din urmă.

Ca dovadă, silueta lui se înceţoşează uşor, deşi vezi len- toarea cu care îşi încheie gestul, punându-şi şi cealaltă mână

peste a ta şi prinzându-ţi-o ca pe un sandviş între palmele lui dure. Presiunea ambelor mâini sporeşte până când strân- soarea e fermă. Nu neplăcută, dar...

— închide ochii!

Nu ţi-a mai cerut asta până acum.

— De ce?

El te trage în adânc. Mai în adânc decât ai ajuns vreodată şi, de data asta, deplasarea nu e instantanee. Icneşti fără să vrei, descoperind astfel că, de fapt, nu trebuie să-ţi ţii răsuflarea. Pe măsură ce întunericul devine tot mai dens, este luminat de străfulgerări roşcate şi apoi, pentru un scurt moment, străbaţi iute o zonă de portocaliu şi roşu topit şi întrevezi extrem de fugar un spaţiu vast, tremurător, unde în depărtare ceva explodează în jerbe de fragmente semilichide, strălucitoare, apoi întunericul te înconjoară din nou şi pe urmă te pomeneşti pe teren deschis, sub un cer acoperit cu o pătură subţire de nori.

— De aia, răspunde Hoa.

— Futu-i rugina mă-sii!

încerci să-ţi smulgi mâna dintr-a lui, dar nu reuşeşti.

— Ce căcat, Hoa?!

Mâinile lui Hoa nu-ţi mai presează palma atât de tare între ele, aşa că reuşeşti să te eliberezi. Te îndepărtezi clăti- nându-te şi te pipăi, căutând vreo rană. Eşti teafără: nici arsă, nici strivită de presiune aşa cum ar fi trebuit, nici sufocată şi nici măcar zguduită. Sau nu prea tare.

Te îndrepţi şi-ţi treci palma peste faţă.

— Bine. O să ţin minte că mâncătorii de piatră nu zic nimic doar ca să se afle-n treabă. Chiar nu mi-am dorit niciodată să văd focul din adâncuri.

Dar acum eşti aici, în vârful unui deal care se află el însuşi pe un soi de platou. Reperul tău este cerul. Aici e o dimineaţă meii târzie decât acolo unde erai: imediat după răsărit, nu înainte să se crape de ziuă. Soarele chiar se vede, deşi cam anemic, prin stratul de nori de cenuşă de deasupra. (Te surprinzi

tânjind la vederea lui.) Dar faptul că-1 poţi vedea înseamnă că eşti mai departe de Falie decât cu câteva momente în urmă. Priveşti spre vest şi pâlpâirea stinsă a unui obelisc albas- tru-închis în depărtare îţi confirmă presupunerea. Acesta-i locul unde, acum o lună, când ai deschis Poarta Obeliscului, ai simţit-o pe Nassun.

(încolo. într-acolo a pornit. Dar drumul până acolo străbate mii de kilometri pătraţi de Neclintire.)

Te răsuceşti şi descoperi că eşti înconjurată de un mic pâlc de clădiri de lemn aflate pe culmea dealului, inclusiv un depozit pe picioroange, câteva şoproane şi ceva ce seamănă cu nişte clădiri de dormitoare sau clase. însă totul este împrejmuit cu un gard ordonat, din coloane de bazalt perfect egale. Un orogen a făcut asta, controlând explozia lentă a marelui vulcan de sub picioarele tale: pentru tine este la fel de evident ca soarele de pe cer. Dar, la fel de evident, nu-i nimeni în tot complexul. Nu se vede nicio persoană, iar reverberaţiile paşilor pe sol vin de mai departe, de dincolo de gard.

Curioasă, te îndrepţi către o deschizătură din gardul de bazalt, de unde şerpuieşte în jos o cărare pe jumătate de pământ, pe jumătate din bolovani. La poalele dealului se află un sat care ocupă restul platoului. Ar putea fi orice corn, de oriunde. Desluşeşti case de diverse forme, majoritatea cu grădini în care cresc legume, câteva depozite de alimente, ceva ca o baie publică, şura unui cărămidar. Oamenii care se mişcă printre clădiri nu se uită în sus, şi de ce-ar face-o? Aici, unde soarele încă străluceşte cât de

cât, e o zi frumoasă. Au ogoare de cultivat şi - acelea legate de unul dintre turnurile de veghe sunt luntri? - de organizat drumuri până la marea din apropiere. Complexul, orice ar fi, e neimportant pentru ei.

întorci spatele satului şi atunci observi creuzetul.

Se află la marginea complexului, pe o porţiune puţin mai ridicată decât restul, dar vizibil de unde stai tu. Când ai terminat de urcat şi dai cu ochii de interiorul cavităţii lui pavate cu bolovani şi cărămizi, îţi întinzi simţurile sub pământ,

*1*157 căutând, în virtutea unui vechi obicei, cea mai apropiată piatră marcată. Nu e departe, la numai un metru jumătate sau un metru optzeci. îi examinezi suprafaţa şi descoperi urmele vagi ale unei dălţi sau ale unui ciocan. PATRU. E prea uşor. Pe vremea ta, pietrele erau marcate cu vopsea şi cu cifre, ceea ce le făcea mai greu de deosebit. Dar piatra e destul de mică şi aşa. Oricine-i mai prejos de un cvadriinelar ar reuşi cu greu s-o găsească şi s-o identifice. Au greşit detaliile, dar elementele de bază sunt exacte.

— Nu poate fi Epicentrul Antarctic, spui tu ghemuindu-te şi atingând un bolovan din interiorul cercului.

E doar piatră, în locul mozaicului superb pe care ţi-1 aminteşti, însă, din nou, au prins ideea.

Hoa stă în continuare acolo unde aţi ieşit din pământ, cu mâinile încă pregătite s-o cuprindă pe a ta, poate pentru călătoria de întoarcere. Nu răspunde, dar oricum vorbeşti mai mult pentru tine.

— Mereu am auzit că Antarcticul era mic, dar asta nu-i nimic, continui tu. Asta e o tabără.

Nu există Grădina Inelară. Nici clădirea principală. Şi auziseşi că Epicentrul Arctic şi cel Antarctic erau frumoase, în ciuda dimensiunilor şi a poziţiei lor izolate. E logic: frumuseţea Epicentrului era unicul lucru cu care se puteau lăuda orogenii autorizaţi de stat. Această sărmană adunătură de colibe nu se conformează ideologiei. în plus...

— E deasupra unui vulcan. Şi prea aproape de odihniţii din vale.

Aşezarea aceasta nu este Yumenes, înconjurat de administratori de noduri şi beneficiind de

protecţia suplimentară a numeroşi orogeni seniori foarte puternici. Aici, o criză de nervi a unei pietricele surescitate poate transforma întreaga regiune într-un crater.

— Ăsta nu-i Epicentrul Antarctic, spune Hoa.

El de obicei vorbeşte încet, dar acum stă cu spatele la tine, ceea ce-i face vocea să sune şi mai înfundat.

— Acela e mai la vest şi a fost deja epurat. Acolo nu mai trăieşte niciun orogen.

Sigur c-a fost epurat! Strângi din dinţi, alungând tristeţea.

— Deci aşa a înţeles cineva să-şi aducă omagiul. Un supravieţuitor?

Fără să vrei, descoperi un nou jalon sub pământ, o piatră mică şi rotundă, aflată poate la cinci metri adâncime. NOUA scrie pe ea cu cerneală. O citeşti fără dificultate. Clătinând din cap, te ridici şi te întorci să explorezi restul complexului.

Apoi te opreşti brusc, încordată, la vederea unui bărbat care iese şchiopătând dintr-una dintre clădirile ca nişte barăci. Se opreşte şi el, privindu-te surprins.

— Tu cine rugina mă-sii eşti? întreabă el cu accentul tărăgănat specific Antarcticelor.

Sensibilitatea ta plonjează în pământ... apoi ţi-o retragi grăbită. A fost o prostie, pentru că - ai uitat? - orogenia te va ucide. Şi bărbatul nici măcar nu-i înarmat. E destul de tânăr, probabil numai de douăzeci şi ceva de ani, deşi are un început de chelie. Şchioapătă uşor şi una dintre ghete e mai înaltă decât cealaltă... aha! Probabil omul bun la toate al aşezării, venit să se îngrijească de nişte clădiri care ar putea fi folosite din nou într-o bună zi.

— Ăăă... bună, te bâlbâi tu.

Apoi amuţeşti, neştiind cum să continui.

— Bună.

Omul dă cu ochii de Hoa şi tresare, apoi se holbează la el cu şocul neprefăcut al unuia care a

auzit despre mâncătorii de piatră numai din poveştile loriştilor, şi poate nici pe acelea nu le-a crezut. Abia pe urmă pare să-şi amintească iar de tine şi se încruntă văzându-ţi cenuşa de pe haine şi din păr, dar, în mod limpede, nu eşti o apariţie la fel de impresionantă.

— Spune-mi că aia-i o statuie! zice el, apoi râde uşor, nervos. Numa' că nu era aci când am urcat dealul. Ăăă... bună, presupun?

Hoa nu se deranjează să răspundă, deşi observi că şi-a schimbat direcţia privirii, urmărindu-1 pe el, nu pe tine. Te oţeleşti şi înaintezi.

— îmi pare rău că te-am speriat, spui tu. Eşti din cornul ăsta?

în cele din urmă, atenţia bărbatului se concentrează asupra ta.

— Aăă... da. Dar tu nu eşti.

în loc să pară neliniştit, te priveşte nedumerit.

— Eşti şi tu Gardian?

Tot trupul începe să te furnice. Pentru o clipă îţi vine să ţipi „Nu", apoi bunul simţ preia controlul. Zâmbeşti. Ei zâmbesc tot timpul.

— Şi eu?

Acum tânărul te măsoară din cap până-n picioare, cuprins poate de bănuieli. Nu-ţi pasă atât timp cât îţi răspunde la întrebări şi nu te atacă.

— Da, spune el după un moment. I-am găsit p-ăia doi morţi după ce copiii au plecat în excursie să se antreneze.

Buzele i se arcuiesc uşor. Nu eşti sigură dacă se îndoieşte c-au plecat să se antreneze, dacă-i supărat din pricina „ălora doi morţi" sau dacă aşa rânjesc de obicei oamenii când discută despre rogălăi, căci în mod evident asta erau copiii respectivi. Dacă aici au fost nişte Gardieni.

— Starostea a zis că într-o zi s-ar putea să vină alţi Gardieni. In fond, şi ăia trei de i-am avut s-au ivit de nicăieri, unul câte unul, de-a lungul anilor. Presupun că tu ai cam întârziat.

— Aha. (E surprinzător de uşor să te prefaci că eşti Gardian. Trebuie doar să zâmbeşti încontinuu şi să nu oferi nicio informaţie.) Şi când au plecat ceilalţi... să se antreneze?

— Acu' vreo lună.

Tânărul se foieşte, făcându-se comod, şi întoarce privirea către obeliscul de safir din depărtare.

— Schaffa a zis c-o să se-ndepărteze suficient ca să nu simţim replicile a orice aveau să facă puştanii. Cred că asta înseamnă destul de departe.

Schaffa! Zâmbetul îţi îngheaţă pe chip. Nu poţi să nu-i şuieri numele.

— Schaffa.

Tânărul te priveşte încruntându-se. In mod clar suspicios.

— Da. Schaffa.

Nu se poate! E mort!

— înalt, păr negru, ochi-de-gheaţă, accent ciudat?

Tânărul se mai relaxează.

— O. Deci îl cunoşti?

— Da. Chiar foarte bine.

E uşor să zâmbeşti. E mai greu să-ţi înăbuşi impulsul de a urla, de a-1 apuca pe Hoa şi de a-i cere să vă poarte pe amândoi prin pământ acum, acum, acum, ca să poţi să-ţi salvezi fiica. Cel mai greu este să nu cazi la pământ şi să te faci ghem, încercând să-ţi strângi la piept mâna pe care n-o mai ai, dar care te doare. Pământule crud, cum te mai doare, ca şi cum s-a rupt din nou, o durere-fantomă atât de reală, încât ochii ţi se umplu de lacrimi!

Orogenii Imperiali nu-şi pierd controlul. N-ai mai fost o „jachetă neagră" de aproape douăzeci de ani şi-ţi pierzi controlul mai tot timpul, dar chiar şi aşa vechea disciplină te ajută să-ţi revii. Nassun, copila ta, e în mâinile unui monstru. Trebuie să înţelegi cum s-a întâmplat asta.

— Foarte bine, repeţi tu. (Venind din partea unui Gardian, repetiţia nu pare stranie.) Poţi să-mi povesteşti despre una dintre elevele lui? O fată

din mediat, subţirică şi cu pielea cafenie, păr creţ, ochi cenuşii...

— Da. Nassun. Fata lui Jija.

Acum tânărul s-a relaxat complet, neremarcând că tu eşti mai încordată decât înainte.

— Pământule crud, sper că Schaffa o s-o omoare în timpul excursiei ăsteia!

Ameninţarea nu te vizează pe tine, dar sensibilitatea îţi plonjează din nou în pământ înainte să ţi-o smuceşti îndărăt. Ykka are dreptate: chiar ar trebui să te descotoroseşti de reflexul ăsta de a ucide pe toată lumea. Măcar zâmbetul nu ţi-a tremurat nicio clipă.

- Zău?

— Da. Cred că ea a făcut-o... Deşi putea fi oricare dintre ei, înghiţi-i-ar Pământul! Numai că fata aia mă băga cel mai tare în sperieţi.

încordează maxilarul, remarcând în cele din urmă cât de tăios e zâmbetul tău. Dar şi asta-i ceva ce nu i-ar da de bănuit unui ins familiarizat cu Gardienii. Omul se uită pur şi simplu în altă parte.

— „A făcut-o"? întrebi tu.

— A! Da, presupun că n-ai de unde să ştii. Vino să-ţi arăt!

Se întoarce pe călcâie şi şchioapătă către capătul nordic al complexului. îl urmezi, după ce schimbi o privire cu Hoa. Şi aici terenul urcă puţin, culminând cu o porţiune plată, care a fost în mod evident folosită pentru observaţii astronomice sau pentru studierea orizontului. De aici se poate vedea o bună parte a regiunii înconjurătoare, care mai are o cantitate şocantă de plante verzi sub un strat relativ recent şi încă subţire de cenuşă albicioasă.

Dar aici mai e ceva foarte straniu. O grămadă de resturi. La început te gândeşti că e grămada de sticlă reciclabilă. Jija avea una în apropierea casei voastre din Tirimo şi vecinii lăsau acolo sticla spartă, ca să aibă el din ce să facă mânerele cuţitelor de sticlă. Unele bucăţi par de o calitate mai bună decât sticla obişnuită: poate cineva a

aruncat şi nişte pietre semipreţioase neşlefuite. E un amalgam de culori, cafeniu, cenuşiu şi puţin albastru, dar o mulţime de roşu. însă în toate astea există un model, ceva ce te face să te opreşti, să-ţi înclini capul şi să încerci să examinezi priveliştea în ansamblu. Când o faci, observi că, la marginea grămezii, culorile şi aranjamentul pietrelor aduc vag cu un mozaic. Cizme, dacă

cineva ar fi sculptat nişte cizme din piatră şi pe urmă le-ar fi sfărâmat. Iar aceia ar trebui să fie nişte pantaloni, numai că printre ei se vede alb-gălbuiul unui os şi...

Nu!

Focule din adâncuri!

Nu! Nassun a ta n-a făcut asta, ea nu putea face aşa ceva, ea...

A făcut-o.

Citindu-ţi chipul, tânărul oftează. Ai uitat să zâmbeşti, dar aşa ceva ar şoca până şi un Gardian.

— Şi nouă ne-a luat ceva pân' să ne dăm seama la ce ne uitam, spune el. Poate tu înţelegi ce-i cu asta.

Te priveşte plin de speranţă.

Clatini din cap şi el oftează.

— Păi, s-a-ntâmplat chiar înainte să plece toţi. Intr-o dimineaţă am auzit ceva ca un tunet. Am ieşit afară şi obeliscul - unul mare şi albastru, care se tot învârtea prin preajmă de câteva săptămâni, ştii cum fac ele - dispăruse. Apoi, mai târziu în aceeaşi zi, s-a auzit acelaşi zgomot puternic, bum...

îşi loveşte palmele între ele imitând sunetul. Reuşeşti să nu tresari.

— Şi s-a întors! Apoi deodată Schaffa i-a spus starostei că trebuie să plece şi c-o să ia copiii cu el. Fără nicio explicaţie pentru chestia cu obeliscul. Fără să spună că Umber şi Nida - ăştia sunt ceilalţi doi, Gardienii care conduceau locul ăsta împreună cu Schaffa - erau morţi. Capul lui Umber era zdrobit. Nida...

Clatină din cap. Expresia de pe chipul lui e una de silă profundă.

— Ceafa ei era... Dar Schaffa n-a zis nimic. A luat copiii şi-a plecat. Multă lume a-nceput să spere că n-o să-i mai aducă înapoi.

Schaffa. Asta e partea pe care trebuie să te concentrezi. Asta contează, nu ce a fost, ci ce este... dar nu-ţi poţi desprinde ochii de la Jija. „Foc şi rugină, Jija. Jija."

De dragul tău, îmi doresc să mai fi fost o făptură din carne şi sânge. Să mai fi fost un acordor, ca să-ţi pot vorbi prin intermediul temperaturilor, presiunilor şi reverberaţiilor pământului. Cuvintele sunt mult, mult prea nedelicate pentru conversaţia asta. în fond, ai ţinut la Jija atât cât ţi-au permis-o secretele tale. Ai crezut că te-a iubit, şi chiar te-a iubit atât cât i-au permis-o secretele tale. Numai că dragostea şi ura nu se exclud reciproc, după cum am descoperit cu mult, mult timp în urmă.

îmi pare rău.

*

Te sileşti să vorbeşti.

— Schaffa nu se mai întoarce.

Pentru că trebuie să-l găseşti şi să-l omori... dar, dincolo de spaima şi de oroarea ta, vocea raţiunii începe să se facă auzită. Această imitaţie stranie a Epicentrului, care nu-i adevăratul Epicentru unde ar fi trebuit el să o ducă pe Nassun. Aceşti copii, adunaţi, nu ucişi. Nassun, controlând un obelisc fără să se ascundă şi într-o măsură suficient de mare ca să facă asta... şi totuşi Schaffa n-a ucis-o. Aici se petrece ceva ce nu pricepi.

— Spune-mi mai multe despre bărbatul ăsta, spui tu, indicând cu bărbia grămada de nestemate.

Fostul tău soţ.

Tânărul ridică din umeri şi hainele-i foşnesc.

— A, da, păi... Deci îl chema Jija Rezistent Jekity.

Tânărul priveşte grămada de pietre şi nu crezi

că te-a văzut tresărind, căci numele cornului este greşit.

— Era nou-venit în corn, un meşteşugar. Sunt prea mulţi bărbaţi, dar aveam mare nevoie de un făuritor de unelte, aşa că, atunci când s-a ivit, l-am fi primit oricum, atât timp cât nu era bătrân, bolnav sau nebun pe faţă. Ştii?

Ridică din umeri.

— Când au ajuns aici, fata părea în regulă. Nu ţi-ai fi dat seama că-i una dintre ei, era atât de cuminte şi de politicoasă. Cineva o crescuse bine.

Zâmbeşti din nou. Un zâmbet autentic de Gardian, cu fălcile încleştate.

— Ne-am dat seama ce era numai fiindcă Jija venise aici. Auzise nişte zvonuri cum că rogălăii ar fi putut deveni... ne-rogălăi, sau cam aşa ceva. O grămadă de vizitatori ne întreabă despre asta.

Te încrunţi şi aproape că-ţi iei ochii de la Jija. Ne-rogălăi?

— Nu că s-ar fi întâmplat aşa ceva.

Tânărul oftează şi îşi schimbă poziţia bastonului ca să stea mai confortabil.

— Şi nu c-am fi fost dispuşi să primim în corn vreun copil care să fi fost cândva unul dintre ei. Dacă creştea şi avea copii care erau şi ei anormali? Trebuie să elimini cumva impuritatea, nu? Oricum, până acum câteva săptămâni, fata a avut grijă ca lumea de tatăl ei. Vecinii au povestit că într-o seară l-au auzit ţipând la ea şi pe urmă ea s-a mutat aici sus, cu ceilalţi. Se vedea cu ochiul liber cât îl... zăpăcise pe Jija schimbarea asta. începuse să vorbească singur, zicând că ea nu mai era fiica lui. înjura tot timpul în gura mare. Dădea în lucruri - în pereţi şi aşa mai departe - când credea că nu-1 vede nimeni. Şi fata... fata s-a îndepărtat de el. Nu-i aduc nicio vină, căci în perioada aia toată lumea era ca pe ace în preajma lui. Ăştia tăcuţi sunt cei mai periculoşi, nu? Aşa că am văzut că ea începuse să petreacă mai mult timp cu Schaffa. Ca un boboc de raţă, mereu pe urmele lui. Cum se oprea el locului o clipă, cum îl lua de mână. Şi el...

Tânărul te măsoară prudent.

— Nu prea vă vede omu' pe voi fiind tandri. Dar el părea s-o preţuiască mai presus de orice. Chiar am auzit că era să-l omoare pe Jija când a vrut să se ia de ea.

Mâna pe care n-o mai ai zvâcneşte din nou, dar e o durere vagă, nu sfâşietoare ca mai înainte. Pentru că... el n-a fost silit

*1*165 să-i rupă mâna lui Nassun, nu? Nu, nu, nu. Asta i-ai făcut-o chiar tu. Şi Uche a fost o altă mână frântă, de data asta de Jija. Schaffa *a apărat-o* de Jija. Schaffa a fost tandru cu ea; tu numai te-ai străduit să fii. Şi gândul care urmează te face să te cutremuri toată pe dinăuntru, şi e nevoie de puterea unei voinţe care a distrus oraşe ca să nu te trădezi, dar...

Dar...

Cât de bine-venită trebuie să fi fost pentru Nassun dragostea condiţionată şi previzibilă a unui Gardian, după ce dragostea necondiţionată a părinţilor ei o dezamăgise, şi nu doar o dată?

închizi ochii câteva clipe, fiindcă nu crezi că Gardienii plâng.

Faci un efort şi spui:

— Ce aşezare-i asta?

El te priveşte surprins, apoi trage cu coada ochiului către Hoa, aflat ceva mai în spate.

— E cornul Jekity, Gardiano. Deşi Schaffa şi ceilalţi numeau partea asta - şi cuprinde cu un gest larg complexul din jurul vostru - Luna Găsită.

Sigur că da. Şi sigur că Schaffa ştia deja secretele lumii, secrete pe care tu le-ai aflat plătind cu carnea şi sângele tău.

Cât taci, tânărul te priveşte îngândurat.

— Pot să te prezint starostei. Ştiu că se va bucura să avem din nou Gardieni aici. Sunt de ajutor împotriva banditilor.

îl priveşti din nou pe Jija. Vezi o piatră preţioasă care reproduce la perfecţiune un degeţel. îl recunoşti. Ai sărutat degeţelul ăla...

E prea mult, nu poţi să faci asta, trebuie să te calmezi, trebuie să pleci de aici înainte să primeşti

şi alte lovituri.

— Eu... t-trebuie...

Respiri adânc şi te calmezi.

— îmi trebuie timp ca să evaluez situaţia. Vrei să te duci să o anunţi pe staroste că voi veni în scurt timp să-i prezint respectele mele?

Tânărul te priveşte pieziş, dar ştii că nu e rău dacă pari puţin ciudată. E obişnuit cu ciudăţenia Gardienilor. Poate din această cauză încuviinţează şi se retrage stângaci.

— Pot să te întreb ceva?

„Nu."

-Da.

El îşi muşcă buzele.

— Ce se-ntâmplă? E ca şi cum... Nimic din ce se petrece în ultimul timp nu-i normal. Adică da, e un Anotimp, dar chiar şi-aşa e ceva în neregulă. Gardienii nu duc rogălăii la Epicentru. Rogălăii fac chestii de care n-a mai auzit nimeni.

Indică din cap grămada care-i Jija.

— Orice se va fi-ntâmplat în nord. Până şi chestiile alea de pe cer, obeliscurile... Totul e... Oamenii vorbesc. Spun că poate lumea nu va mai reveni la normal. Niciodată.

Te uiţi la Jija, dar te gândeşti la Alabastru. Nu ştii de ce.

— Normalitatea cuiva e Sfărâmarea altcuiva.

Te dor obrajii de atâta zâmbit. Să zâmbeşti credibil e o artă şi tu nu te pricepi deloc.

— Ar fi fost plăcut, desigur, să avem toţi normalitate, dar n-au fost destui care să vrea s-o împărtăşească. Aşa că acum ardem toţi.

El te priveşte lung, îngrozit. Apoi murmură ceva şi pleacă, ocolindu-1 de departe pe Hoa. Călătorie sprâncenată!

Te ghemuieşti lângă Jija. E frumos aşa, numai pietre preţioase colorate. E totodată monstruos. Dedesubtul culorilor percepi haosul firelor magiei din el. E altceva decât s-a întâmplat cu braţul şi cu

sânul tău. El a fost spulberat şi rearanjat la întâmplare, la un nivel infinitezimal.

— Ce-am făcut? întrebi tu. Ce-am făcut-o să fie?

Hoa apare la periferia vederii tale.

— Puternică, spune el.

Clatini din cap. Nassun era puternică oricum.

— In viaţă.

închizi iar ochii. E singurul lucru care ar trebui să conteze, că ai adus pe lumea asta trei copii şi că acesta, ultimul şi atât de preţios, mai respiră. Şi totuşi.

„Am făcut-o să fie ca mine. Pământul să ne înghită pe-amândouă! Am făcut-o la fel ca *mine.*"

Şi poate de aceea Nassun e încă în viaţă. Dar acesta este şi motivul - înţelegi, în timp ce te uiţi la ceea ce i-a făcut lui Jija şi-ţi dai seama că nici măcar nu mai poţi să-l răzbuni pe Uche, fiindcă fiica ta a făcut-o în locul tău - pentru care te temi de ea.

Şi iată-1, lucrul pe care ai evitat să-l înfrunţi în tot acest timp, kirkhusa cu botul mânjit de cenuşă şi de sânge. Jija ţi-era dator pentru fiul tău, dar în schimb tu îi eşti datoare lui Nassun. N-ai salvat-o de Jija. N-ai fost acolo când avea nevoie de tine, când lumea chiar s-a sfârşit. Cum îndrăzneşti să-ţi închipui că o poţi proteja? Şi-a găsit propriii protectori, unii mai buni: Cenuşiul şi Schaffa. A găsit puterea de a se apăra singură.

Eşti foarte mândră de ea. Şi n-ai curajul să te mai apropii de ea vreodată.

Mâna grea şi dură a lui Hoa îţi poposeşte pe umărul teafăr.

— Nu e o idee bună să mai rămâi aici.

Clatini din cap. Oamenii cornului ăstuia n-au decât să vină. N-au decât să-şi dea seama că nu eşti un Gardian. Dacă vreunul va observa, în sfârşit, cât de mult semeni cu Nassun, n-are decât! N-au decât să vină cu praştiile şi cu arbaletele lor...

Mâna lui Hoa se face căuş, cuprinzându-ţi umărul într-o strânsoare ca de menghină. Ştii ce urmează, dar nu te stră- duieşti să te pregăteşti

când el te trage în pământ, revenind în nord. Ţii ochii deschişi tot timpul şi priveliştea nu te tulbură. Focurile din pământ nu se compară cu ce simţi acum, mamă ratată ce eşti!

Ieşiţi amândoi din pământ într-o parte mai liniştită a taberei, deşi se află lângă un mic pâlc de copaci pe care, judecând

după duhoare, mulţi l-au folosit ca pisoar. Când Hoa îţi dă drumul, faci câţiva paşi, apoi te opreşti. In mintea ta e un gol.

— Nu ştiu ce să fac.

Hoa tace. Mâncătorii de piatră nu-şi bat capul cu mişcări sau cuvinte inutile, iar el şi-a făcut deja clare intenţiile. Ţi-o imaginezi pe Nassun discutând cu Cenuşiul şi râzi încet, pentru că el pare mai animat şi mai vorbăreţ decât semenii lui. Bine. E un mâncător de piatră numai bun pentru ea.

— Nu ştiu încotro s-o apuc, zici tu.

In ultimul timp ai dormit în cortul lui Lema, dar nu la asta te referi. în tine e un spaţiu pustiu. Un gol dureros.

— Nu mi-a mai rămas nimic.

— Ai cornul şi pe semenii tăi, spune Hoa. O să ai o casă odată ce ajungi în Rennanis. Ai o viaţă.

Oare chiar ai toate astea? „Morţii n-au dorinţe", spune legea-n-piatră. Te gândeşti la Tirimo, când n-ai vrut să aştepţi să vină moartea, aşa c-ai ucis cornul. Moartea e mereu cu tine. Moartea eşti tu.

Vorbindu-i spinării tale încovoiate, Hoa spune:

— Eu nu pot muri.

Te încrunţi, smulsă din melancolie de această afirmaţie aparent fără legătură. Apoi înţelegi: îţi spune că pe el n-o să-l pierzi. Nu se va fărâmiţa ca Alabastru. Nu vei fi năucită de durerea pierderii lui Hoa, aşa cum ţi s-a întâmplat cu Corindon, cu Innon, cu Alabastru, cu Uche şi acum cu Jija. Nu poţi să-l răneşti pe Hoa în mod semnificativ.

— Pe tine e sigur să te iubesc, murmuri surprinsă.

- Da.

în mod straniu, asta îţi mai uşurează greutatea de pe piept. Nu cu mult, dar ajută.

— Cum reuşeşti? îl întrebi.

E greu să-ţi imaginezi. Să nu poţi muri nici dacă vrei, chiar dacă tot ce cunoşti şi tot ce iubeşti se spulberă în jurul tău. Silit să continui oricum. Indiferent cât de obosit eşti.

— Mergi înainte, zice Hoa.

-Ce?

— Mergi. înainte.

Şi apoi dispare în adâncuri. Undeva în apropiere, dac-o să ai nevoie de el. Acum însă are dreptate: n-ai nevoie de el.

Nu poţi să gândeşti. Ţi-e sete, ţi-e foame şi mai eşti şi obosită. Partea asta a taberei pute. Ciotul braţului te doare. Inima te doare şi mai tare.

Dar faci un pas către tabără. Şi apoi altul. Şi altul, înainte.

2490: Antarctice, lângă coasta estică, un com agricol fără nume la treizeci şi doi de kilometri de oraşul Jekity. Un incident de origine iniţial necunoscută i-a transformat în sticlă pe toţi locuitorii cornului. (?? E corect? Sticlă, nu gheaţă? De găsit surse suplimentare.) Mai târziu, cel de al doilea soţ al starostelui a fost găsit în viaţă în oraşul Jekity şi s-a descoperit că era rogălău. în urma unui interogatoriu intens al miliţiei cornului, a recunoscut că el era făptaşul. A pretins că fusese singurul mod de a împiedica vulcanul Jekity să erupă, deşi acesta nu manifestase niciun semn de erupţie. Rapoartele indică faptul că mâinile bărbatului erau împietrite. Interogatoriul a fost întrerupt de un mâncător de piatră care a ucis şaptesprezece miliţieni şi l-a tras pe rogălău cu el în pământ. Au dispărut amândoi.

Notiţele lui Yaetr Inovator Dibars

Nassun sub pământ

Scara albă se încolăceşte în jos o bună bucată de timp. Pereţii tunelului sunt apropiaţi, apăsători, dar aerul, nu se ştie cum, nu e stătut. Să scape de ploaia de cenuşă este în sine o noutate, însă Nassun bagă de seamă că nici praful nu prea s-a depus. Ciudat, nu? Totul e ciudat aici.

— De ce nu-i praf? întreabă ea în timp ce înaintează.

La început vorbeşte în şoaptă, dar treptat se relaxează... puţin. Se află totuşi în ruina unui mortciv şi a auzit o mulţime de poveşti de-ale loriştilor despre pericolele acestor locuri.

— Cum de mai funcţionează luminile? Uşa aia prin ca- re-am intrat aici, cum de mai funcţionează?

— N-am idee, mititico.

Acum Schaffa i-a luat-o înainte pe scări, în ideea de a înfrunta el primul orice ameninţare. Nassun nu-i vede faţa, aşa că trebuie să-i deducă dispoziţia după umerii lui lăţi. (O deranjează că face asta, că-1 supraveghează constant, pândind orice schimbare de dispoziţie, orice semn de încordare. E un alt obicei pe care l-a deprins

alături de Jija. Nu pare să se poată descotorosi de el în prezenţa lui Schaffa sau a oricui.) Din câte vede, el e obosit, dar altminteri - bine. Mulţumit, poate, că au ajuns aici. Cu ochii în patru după pericole, dar şi ea e la fel.

— în cazul ruinelor mortcivurilor, răspunsul uneori e „pur şi simplu".

— îţi... aminteşti ceva, Schaffa?

O ridicare din umeri, nu atât de nonşalantă pe cât ar fi trebuit.

— Câte ceva. Străfulgerări. „De ce"-uri mai degrabă decât „ce"-uri.

— Atunci de ce? De ce vin Gardienii aici pe durata Anotimpurilor? De ce nu rămân oriunde sunt şi nu ajută comurile cărora li s-au alăturat, cum ai ajutat tu Jekityul?

Scările sunt puţin cam late pentru paşii lui Nassun, chiar şi când se aţine pe partea lor interioară, mai îngustă. Din când în când, e nevoită să se oprească şi să-şi pună amândouă picioarele pe aceeaşi treaptă, ca să se odihnească, apoi se grăbeşte să-l ajungă. El înaintează într-un ritm regulat, fără să se uite dacă ea îl urmează, dar brusc, tocmai când ea îi pune aceste întrebări, ajung pe un palier. Spre marea uşurare a lui Nassun, Schaffa se opreşte în cele din urmă şi face semn că se pot aşeza să se odihnească. Ea e încă leoarcă de sudoare după frenezia cu care şi-a croit drum prin pădurea de iarbă, deşi acum, că se mişcă mai încet, a început să se usuce. Prima gură de apă din ploscă e dulce, iar podeaua, deşi tare, e răcoroasă şi alinătoare. Deodată i se face somn. Ei bine, e noapte afară, la suprafaţa care acum răsună de ţârâitul cosaşilor şi al cicadelor.

Schaffa scotoceşte în rucsacul lui şi-i dă o

bucată de pastramă. Ea oftează şi începe s-o mestece conştiincioasă. Văzând-o bosumflată, el zâmbeşte şi, poate ca s-o îmbuneze, îi răspunde în cele din urmă la întrebare:

— Plecăm pe durata Anotimpurilor pentru că nu avem nimic de oferit unui corn, mititico. De exemplu, eu nu pot avea copii, ceea ce mă face un membru nu tocmai ideal al oricărui corn care m-ar adopta. Oricât aş contribui la supravieţuirea unui corn, investiţia în mine va da roade numai pe termen scurt.

Ridică din umeri.

— Şi, cu timpul, fără orogeni de care să ne ocupăm, noi, Gardienii, devenim... nişte persoane alături de care e greu să trăieşti.

Pentru că lucrurile alea din capetele lor îi fac să tânjească mereu după magie, înţelege ea. Şi, dacă orogenii produc suficient argint cât să le prisosească, odihniţii - nu. Ce se petrece când un Gardian ia argint de la un odihnit? Poate de aceea pleacă Gardienii, ca să nu afle nimeni.

— Dar de ce nu poţi avea copii? insistă ea. Ai încercat vreodată?

Poate că-i o întrebare prea personală, dar el nu s-a supărat niciodată când i-a pus asemenea întrebări.

El ia o gură de apă din ploscă. Atunci când o lasă jos, pare confuz.

— Ar fi mai clar dacă aş spune că nu trebuie să am copii, îi răspunde. Gardienii transmit orogenia mai departe.

- Oh!

Mama sau tatăl lui Schaffa au fost probabil orogeni! Sau poate bunicii lui? Oricum, la el orogenia nu s-a manifestat aşa cum s-a manifestat

la Nassun. Mama lui - decide din- tr-un capriciu că trebuie să fi fost mama lui, deşi nu are niciun motiv - n-a trebuit să-l antreneze sau să-l înveţe să mintă ori să-i frângă mâna.

— Ce norocos, murmură ea.

El tocmai ridica din nou plosca la gură, dar se opreşte. Ceva îi străfulgeră pe chip. A învăţat să-i cunoască această expresie anume, deşi e foarte rară. Uneori el descoperă că a uitat lucruri pe care ar fi vrut să şi le amintească, însă în clipa asta îşi aminteşte ceva ce şi-ar dori să poată uita.

— Nu chiar atât de norocos.

îşi pipăie ceafa. Reţeaua luminoasă suprapusă peste sistemul lui nervos e încă activă, rănindu-1, atacându-1, încercând să-l supună. în centrul reţelei se află aşchia din piatra miezului, pe care cineva a pus-o acolo. Pentru prima oară, Nassun se întreabă *cum* a ajuns în el. Se gândeşte la cicatricea lungă şi urâtă de pe ceafa lui, cea care l-a făcut să-şi lase părul lung - ca s-o acopere, crede ea. Se înfioară uşor, înţelegând ce înseamnă cicatricea aceea.

- Nu...

Nassun încearcă să-şi scoată din minte imaginea lui Schaffa urlând în timp ce cineva îl taie.

— Nu-i înţeleg pe Gardieni. Mă refer la celălalt soi de Gardieni. Nu-i... Sunt groaznici.

Şi nu-şi poate imagina că Schaffa a fost vreodată asemenea lor.

Un timp el nu răspunde şi continuă amândoi să-şi mestece mâncarea. Apoi el zice încet:

— Nu-mi mai amintesc detaliile, numele şi majoritatea chipurilor. Dar sentimentul general rămâne, Nassun. îmi amintesc că i-am iubit pe

orogenii cărora le eram Gardian... sau măcar credeam că-i iubesc. Voiam să fie în siguranţă, chiar dacă asta însemna să abat asupra lor cruzimi minore ca să ţin adevărata cruzime la distanţă. Simţeam că orice era de preferat genocidului.

Nassun se încruntă.

— Ce-i aia genocid?

El zâmbeşte din nou, de data asta cu tristeţe:

— Dacă vânezi şi ucizi fiecare orogen şi dacă suceşti gâtul fiecărui copil orogen care se naşte ulterior şi dacă toţi cei ca mine, care poartă această moştenire, sunt ucişi sau sterilizaţi şi dacă se neagă până şi ideea că orogenii sunt oameni... asta ar însemna genocid. Să omori membrii unui popor, mergând până la dispariţia însăşi a ideii că şi ei sunt oameni.

— Oh, zice Nassun, copleşită de o greaţă inexplicabilă. Dar asta...

Schaffa înclină din cap, aprobând ideea ei nerostită: „Dar asta s-a şi întâmplat."

— Asta e misiunea unui Gardian, mititico. împiedicăm dispariţia orogeniei, pentru că adevăru-i că oamenii lumii ăsteia n-ar supravieţui fără ea. Orogenii sunt esenţiali. Şi totuşi, tocmai fiindcă sunteţi esenţiali, nu vi se permite să aveţi de ales. Trebuie să fiţi unelte... iar uneltele nu pot fi oameni. Gardienii păstrează unealta şi, în măsura în care e posibil s-o facă fără să altereze utilitatea uneltei, ucid persoana.

Nassun îl priveşte şi înţelegerea o zguduie ca un cutremur neprevăzut de nivelul nouă. Aşa-i lumea... şi totuşi nu. Ceea ce li se întâmplă orogenilor nu se întâmplă pur şi simplu. A fost făcut să li se întâmple, de către Gardieni, după ani

şi ani de strădanii. Poate au şoptit la urechea fiecărei căpetenii războinice sau Cârmuitor, încă din vremurile dinainte de Sanze. Poate că au fost de faţă chiar şi în timpul Sfărâmării, infiltrân- duse în pâlcurile de supravieţuitori zdrenţăroşi şi îngroziţi pentru a le spune pe cine să dea vina pentru nefericirea lor, cum să-i găsească şi ce să le facă vinovaţilor odată ce i-au găsit.

Toţi cred că orogenii sunt înspăimântători şi puternici, şi chiar aşa sunt. Nassun e convinsă că, dacă ar vrea cu adevărat, ar putea şterge Antarcticele de pe faţa pământului, deşi probabil ar avea nevoie de safir ca s-o facă fără să moară. Dar, în ciuda puterilor ei, e numai o copilă. Trebuie să mănânce şi să doarmă la fel ca toate fetiţele şi trebuie să fie înconjurată de alţi oameni dacă vrea să continue să mănânce şi să doarmă. Oamenii au nevoie de alţi oameni ca să supravieţuiască. Dar dacă va trebui să lupte împotriva fiecărei persoane din fiecare corn ca să poată trăi? împotriva fiecărui cântec, a fiecărei poveşti şi istorii, a Gardienilor şi a miliţienilor, a legilor Imperiale şi chiar a legii-în-piatră? împotriva unui tată care nu poate să se împace cu ideea că fiica lui e un rogălău? împotriva propriei disperări când contemplă efortul colosal necesar ca să poată fi fericită?

Ce poate face orogenia împotriva tuturor acestora? Pesemne s-o ţină în viaţă. Dar a fi în viaţă nu-i totuna cu a trăi şi cumva... cumva nu toate genocidele lasă în urmă cadavre.

Şi acum e mai sigură ca oricând că Oţel avea dreptate, îşi ridică ochii către Schaffa.

— Până când lumea toată va arde.

Sunt cuvintele lui, când ea i-a spus la ce voia să folosească Poarta Obeliscului.

Schaffa clipeşte, apoi îi zâmbeşte, zâmbetul teribil şi tandru al unui bărbat care a ştiut dintotdeauna că dragostea şi

/175 cruzimea sunt două feţe ale aceleiaşi monede. O trage mai aproape şi o sărută pe frunte şi ea îl strânge tare în braţe, bucuroasă să aibă, în sfârşit, un părinte care s-o iubească aşa cum trebuie.

— Până când lumea toată va arde, mititico, murmură el în părul ei. Sigur că da.

*

De dimineaţă pornesc din nou să coboare scara în spirală.

Primul semn al schimbării este apariţia unei alte balustrade, pe cealaltă parte a scării. Balustrada este făcută din- tr-un material straniu, un metal strălucitor, fără urmă de cocleală sau pete. Acum însă sunt două balustrade şi scara devine suficient de lată pentru ca două persoane să poată merge umăr la umăr. Apoi scara în spirală începe să se descolăcească, păstrându-şi înclinaţia, dar devenind din ce în ce mai puţin curbată, până când, în cele din urmă, se pierde drept înainte, în întuneric.

După vreo oră de mers, tunelul se deschide brusc, iar pereţii şi tavanul dispar. Acum coboară printr-un spaţiu deschis, de-a lungul unui şir de trepte luminate, legate între ele, ce nu par a fi susţinute de nimic. N-ar trebui să existe asemenea trepte, ţinute în aer numai de balustradă şi, se pare, unele de altele, dar nu tremură şi nu scârţâie când Nassun şi Schaffa le coboară. Orice o fi materialul din care-s făcute, este mai dur decât piatra obişnuită.

Şi acum descind într-o peşteră masivă. Pe întuneric e imposibil să vezi cât e de mare, deşi raze piezişe coboară din cercurile de lumină albă

şi rece presărate la intervale neregulate pe tavanul cavernei. Lumina cade peste... nimic. Podeaua peşterii este o întindere vastă şi goală, presărată la întâmplare cu grămezi informe de nisip. Dar acum, că se află în ceea ce Nassun a luat drept o cameră cu magmă de mult golită, poate sessiza mai limpede şi îşi dă seama pe loc cât de tare s-a înşelat.

— Nu-i o cameră cu magmă, îi spune ea lui Schaffa cu un ton plin de veneraţie. Caverna nu exista când a fost construit oraşul.

-Ce?

Ea clatină din cap.

— Nu era acoperită. Trebuie să fi fost... nu ştiu. Ce rămâne după erupţia unui vulcan?

— Un crater?

Ea încuviinţează cu un gest rapid, încântată de ceea ce a înţeles.

— Pe atunci era deschis către cer. Oamenii au construit oraşul în crater. Dar pe urmă a avut loc o altă erupţie, chiar în centrul oraşului.

Arată înaintea lor, în beznă. Scara se îndreaptă direct către ceea ce ea percepe ca fiind epicentrul acelei distrugeri de demult.

Dar nu poate fi aşa. în funcţie de tipul de lavă, o erupţie ar fi trebuit să distrugă oraşul şi să umple vechiul crater. în schimb, nu se ştie cum, lava a ţâşnit în sus şi deasupra oraşului, arcuindu-se şi solidificându-se ca să formeze această cavernă. Lăsând oraşul din crater mai mult sau mai puţin intact.

— Imposibil, zice Schaffa încruntându-se. Nici cea mai vâscoasă lavă nu s-ar comporta aşa. Dar...

Se întunecă la faţă. Iar încearcă să răsfoiască printre amintirile lui trunchiate, cenzurate sau poate pur şi simplu înceţoşate de vârstă. Impulsiv, Nassun îl apucă de mână ca să-l încurajeze. El îi aruncă o privire, îi zâmbeşte absent, apoi se încruntă din nou.

— Dar cred că... un orogen ar putea face asta. Ar fi însă nevoie de o putere rară şi probabil de ajutorul unui obelisc. Un decainelar. Cel puţin.

Nassun se încruntă nedumerită. Dar, în esenţă, ce-a zis el se potriveşte: cineva a făcut asta. Nassun ridică ochii spre tavanul cavernei şi-şi dă seama cu întârziere că ceea ce a luat drept nişte stalactite cam ciudate sunt de fapt - icneşte

surprinsă - contururile unor clădiri care au dispărut! Da, iată un vârf ascuţit care trebuie să fi fost al unei turle. Acolo e curbura unei arcade. Dincolo sunt spiţe şi curbe ordonate care par ciudat de organice, ca lamelele unei ciuperci. Dar, deşi tavanul peşterii este plin de asemenea resturi fosilizate, lava lor solidificată se opreşte la câteva zeci de metri de sol. Nassun înţelege că şi „tunelul" din care tocmai au ieşit este tot ce a mai rămas dintr-o clădire. Privind înapoi, vede că exteriorul tunelului seamănă cu oasele de sepie pe care le folosea tatăl ei ca să cizeleze uneltele mai fine: mai solid şi din acelaşi material alb şi ciudat ca lespedea de la suprafaţă. Probabil aceea era partea de sus a clădirii. însă, la câţiva metri dedesubtul locului unde se termină bolta, clădirea se termină şi ea, fiind înlocuită de scara cea albă şi stranie. A fost probabil construită cândva după dezastru, dar cum? Şi de cine? Şi de ce?

încercând să înţeleagă ce vede, Nassun studiază mai atent podeaua peşterii. Nisipul este alb, deşi bălţat pe alocuri cu petice mai cenuşii, întrepătrunse cu cafeniu. Ici şi colo, bare deformate de metal sau fragmente imense, sparte, din ceva mai mare, alte clădiri poate, se iţesc din nisip ca oasele din- tr-un mormânt pe jumătate dezgropat.

Dar şi asta e greşit, înţelege Nassun. Aici nu-i destul material ca să constituie rămăşiţele unui oraş. N-a văzut ea prea multe ruine ale unor mortcivuri, sau oraşe, ca să fim sinceri, totuşi a citit şi a auzit poveşti despre ele. E sigură că oraşele sunt pline de clădiri din piatră şi depozite din lemn şi poate porţi metalice şi străzi pavate.

Relativ vorbind, oraşul ăsta nu e nimic. Numai metal şi nisip.

îşi coboară mâinile, pe care le-a ridicat fără să-şi dea seama în timp ce simţurile ei acorporale străfulgerau de colo colo, cercetând. Are nechibzuinţa de a privi în jos, ceea ce face ca distanţa dintre scara pe care stă şi fundul nisipos al peşterii să se caşte vertiginos, devenind parcă şi mai mare. Se

trage îndărăt, mai aproape de Schaffa, care îi pune pe umăr o mână liniştitoare.

— Oraşul ăsta..., spune Schaffa.

Ea îl priveşte surprinsă. Pare îngândurat.

— E un cuvânt în mintea mea, dar nu ştiu ce e. Un nume? Ceva care are sens în altă limbă?

Scutură din cap.

— Dar, dacă oraşul ăsta este cel care cred eu că e, am auzit poveşti despre măreţia lui. Cândva, se spune, oraşul ăsta avea miliarde de locuitori.

Asta pare imposibil.

— într-un singur oraş? Cât de mare era Yumenes?

— Avea câteva milioane.

El zâmbeşte văzând că a lăsat-o cu gura căscată, apoi redevine ceva mai serios.

— Şi acum cam la atâta se reduc toţi oamenii în întreaga Neclintire. Când am pierdut Ecuatorialele, am pierdut cea mai mare parte a omenirii. Şi totuşi, cândva, lumea a fost chiar mai mare de-atât.

Nu se poate. Craterul ăsta vulcanic nu-i atât de vast. Oricum. .. Nassun sessizează cu delicateţe pe sub nisip şi pietriş, căutând o dovadă a imposibilului. Stratul de nisip este mai gros decât s-a aşteptat ea. Dar adânc sub suprafaţa lui descoperă imprimate trasee cu linii lungi şi drepte. Drumuri? Şi fundaţii, deşi sunt ovale, rotunde sau cu tot soiul de alte forme stranii: curbe ca de clepsidră, S-uri dolofane şi adâncituri în formă de castron. Nicio formă pătrată. Contururile stranii ale acestor fundaţii o nedumeresc, apoi îşi dă seama că tot ce sessizează e dintr-o materie mineralizată, alcalină. O, e pietrificat! Ceea ce

înseamnă că iniţial... Nassun scoate un icnet.

— E lemn! exclamă ea cu glas tare.

O clădire cu temelii din lemn? Nu, e ceva ca lemnul, dar totodată ca polimerul ăla pe care îl făcea tatăl ei şi aducând puţin cu materialul straniu, nu tocmai piatră, al scării pe

care stau. Toate drumurile pe care le sessizează sunt cumva similare.

— Praf. Schaffa, e numai praf acolo jos. Nu e nisip, e praf! Sunt plante, multe plante, moarte de atâta vreme, că s-au uscat şi s-au sfărâmat. Şi...

Privirea ei revine la bolta de lavă de deasupra. Cum trebuie să fi fost? întreaga peşteră învăluită într-o lumină roşie. Aerul prea fierbinte ca să-l respiri. Clădirile rezistaseră mai mult, suficient de mult pentru ca lava să înceapă să se răcească în jurul lor, dar orice făptură din oraşul ăsta se prăjise probabil în primele câteva ore după ce fusese îngropată sub o bulă de foc.

Căci şi asta se găseşte în nisip: numeroase fiinţe carbonizate şi fărâmiţate.

— Curios, spune Schaffa.

Se apleacă peste balustradă, nesocotind distanţa până jos, şi studiază peştera. Nassun simte că i se strânge stomacul de grija lui.

— Un oraş construit din plante.

Apoi privirea lui devine mai atentă.

— Dar acum nu mai creşte nimic aici.

Da. E celălalt lucru pe care Nassun l-a remarcat. De acum a călătorit destul, a văzut destule alte peşteri ca să ştie că locul ăsta ar trebui să mustească de viaţă, de licheni, lilieci şi insecte albe, oarbe. îşi comută percepţia în domeniul argintului, căutând liniile fine care ar trebui să fie pretutindeni în mijlocul acestor resturi organice. Le găseşte, multe chiar, dar e ceva straniu. Liniile curg laolaltă concentrându-se, firele mici devin canale groase, aşa cum curge magia înăuntrul unui orogen. N-a mai văzut niciodată asta întâmplându-se în animale, plante sau sol. Aceste cursuri mai concentrate se unesc

şi continuă să înainteze în direcţia spre care duce şi scara. Le urmează dincolo de treptele pe care le poate vedea, simţindu-le cum se îngroaşă şi devin mai luminoase... şi se opresc dintr-odată undeva în faţă.

— Acolo e ceva rău, spune Nassun simţind c-o furnică pielea.

Deodată se opreşte din sessizat. Nu ştie de ce, dar nu vrea să sessizeze ce e înainte.

— Nassun?

— Ceva mănâncă locul ăsta.

Cuvintele îi ţâşnesc de pe buze şi după aceea se întreabă de ce le-a rostit. Dar acum, că le-a zis, simte că erau corecte.

— De-aia nu creşte nimic aici. Ceva fură toată magia. Fără ea, totul e mort.

Schaffa o priveşte îndelung. Una dintre mâinile lui, vede Nassun, a poposit pe mânerul pumnalului de sticlă prins pe coapsă. îi vine să râdă. Ce se află înaintea lor nu poate fi înjunghiat. Dar nu râde, fiindcă ar fi o cruzime şi fiindcă brusc i se face teamă că, dacă ar începe să râdă, nu s-ar mai putea opri.

— Nu trebuie să mergem mai departe, propune Schaffa.

E asigurarea plină de blândeţe şi foarte necesară că el nu îşi va pierde respectul faţă de ea dacă teama o va face să abandoneze.

Dar pe Nassun gândul o supără. Are mândria ei.

— N-nu. Hai să înaintăm.

înghite în sec.

— Te rog!

— Bine atunci!

Pornesc. Cineva sau ceva a săpat un canal prin praf deasupra şi în jurul scării imposibile. Continuă să coboare, trecând pe lângă munţi de praf. Apoi însă Nassun zăreşte un alt tunel dinaintea ei. Acesta se află pe fundul cavernei - în

sfârşit - şi gura lui e imensă. Când scara ajunge în cele din urmă jos, făcându-se una cu podeaua de piatră, deasupra capului lor se ridică arcade concentrice, sculptate fiecare în marmură de altă culoare. Mai departe tunelul se îngustează. Dincolo de asta e numai întunericul. Podeaua intrării este din ceva ce pare smălţuit, plăcuţe în degradeuri de albastru,

negru şi roşu-închis. Culorile sunt vii, frumoase, o uşurare pentru ochi după atâta alb şi cenuşiu, şi totuşi de o stranie- tate imposibilă. Cumva, praful oraşului nu s-a aşternut peste această intrare.

Prin arcada aceea ar putea trece zeci de oameni deodată. Sute pe minut. Acum însă aici se află doar unul, privindu-i de sub o bandă de marmură trandafirie ce contrastează cu trupul lui şters, lipsit de culoare. Oţel.

Nu se clinteşte când se apropie Nassun. (Schaffa se apropie şi el, dar mai încet, încordat.) Privirea cenuşie a lui Oţel e aţintită asupra unui obiect de alături, care lui Nassun nu-i e familiar, cum i-ar fi mamei sale: un soclu hexagonal ridi- cându-se din podea, ca o aşchie de cristal fumuriu retezată de la jumătate. Baza de sus e uşor înclinată. Braţul lui Oţel e întins către obiect, înfăţişându-i-1: „E pentru tine."

Aşa că Nassun se concentrează asupra soclului. întinde mâna, dar şi-o smuceşte înapoi, căci, înainte ca degetele ei să atingă suprafaţa înclinată, marginea ei se luminează de jur împrejur. Semne roşu strălucitor plutesc în aerul de deasupra cristalului, gravând simboluri în vid. Nu le înţelege sensul, însă culoarea o tulbură. îşi ridică ochii spre Oţel, care nu s-a clintit, dând impresia c-a stat în aceeaşi poziţie de când a fost construit locul ăsta.

— Ce înseamnă astea?

— Că vehiculul despre care ţi-am zis este în prezent nefuncţional, spune vocea care iese din pieptul lui Oţel. Va trebui să-1 alimentezi şi să reiniţiezi sistemul înainte să putem folosi această staţie.

— Re., reiniţiez?

încearcă să-şi imagineze ce legătură au nişte iniţiale cu ruinele străvechi, apoi decide să se ocupe de partea pe care o înţelege.

— Cum îl alimentez?

Deodată Oţel stă într-o postură diferită, cu faţa către galeria ce se afundă în măruntaiele staţiei.

— Intră şi alimentează rădăcina cu putere. O să stau aici ca să iniţiez pornirea odată ce are suficientă energie.

— Ce? Nu înţe...

Ochii lui cenuşiu-în-cenuşiu se mută pe faţa ei.

— O să vezi înăuntru ce trebuie să faci.

Nassun îşi mestecă interiorul obrazului, scrutând adâncul galeriei. E foarte întuneric înăuntru.

Mâna lui Schaffa îi atinge umărul.

— O să vin cu tine, se-nţelege.

Se-nţelege. Nassun înghite în sec, încuviinţând recunoscătoare. Apoi ea şi Schaffa pătrund în beznă.

Bezna nu persistă mult timp. La fel ca pe scara albă, mici panouri luminoase încep să strălucească pe o parte şi pe alta a tunelului, pe măsură ce ei înaintează. Luminile sunt slabe şi gălbui într-un fel care te duce cu gândul la bătrâneţe sau la uzură sau... ei bine, da, la oboseală. Din cine ştie ce motiv, acesta e cuvântul care se iveşte în mintea lui Nassun. Lumina e suficientă ca să se răsfrângă din marginile plăcuţelor de sub picioarele lor. De-a lungul pereţilor tunelului sunt uşi şi firide şi, la un moment dat, Nassun descoperă o maşinărie stranie suspendată în beznă la trei metri deasupra ei. Arată ca... o căruţă? Fără roţi şi fără jug, din acelaşi material neted ca scările, pare să fi circulat de-a lungul unei căi săpate în perete. Scopul său evident pare a fi transportul de persoane. Poate aşa se deplasau oamenii care nu puteau sau nu voiau să meargă? Acum e neclintită

şi întunecată, încremenită pentru totdeauna în perete, unde a lăsat-o conducătorul ei.

Observă lumina ciudată, albăstrie, ce luminează tunelul ceva mai în faţă, dar asta n-o pregăteşte suficient pentru momentul în care drumul coteşte subit la stânga şi se pomenesc amândoi într-o nouă peşteră. Această cavernă mult mai mică nu e prăfuită, sau în tot cazul nu prea tare. In schimb, adăposteşte o coloană colosală din sticlă vulcanică negru-albăstruie.

Coloana e uriaşă, neregulată, imposibilă. Nassun o priveşte cu gura căscată - umple aproape toată caverna, din podea până-n plafon şi dincolo de el. E evident din prima clipă că este rezultatul solidificat prin răcire rapidă a ceea ce trebuie să fi fost o explozie colosală. La fel cum este incontestabil că asta-i sursa bolţii de lavă care a curs în caverna alăturată.

— Am înţeles, spune Schaffa. Până şi el pare copleşit, cu vocea înmuiată de veneraţie. Uite!

Arată în jos. Asta îi permite în sfârşit lui Nassun să găsească un reper în funcţie de care să stabilească perspectiva, dimensiunile şi distanţa. Obiectul este enorm, pentru că acum poate vedea terase ce coboară către baza sa, încon- jurându-1 în octogoane concentrice. Sunt trei. I se pare că pe terasa exterioară sunt clădiri. Sunt grav avariate, pe jumătate prăbuşite, nişte cochilii goale, dar ea sessizează imediat de ce mai există, când cele din peştera pe care a lăsat-o în urmă s-au spulberat. Căldura care trebuie să fi umplut caverna asta a metamorfozat ceva din substanţa clădirilor, întărindu-le şi conservându-le. A existat şi un impact care a provocat vătămări. Toate clădirile au aceeaşi faţadă năruită, cea orientată către coloana uriaşă. Mutându-şi privirea de la ceea ce presupune a fi o clădire cu trei etaje la coloana de sticlă, Nassun estimează că aceasta nu-i atât de departe pe cât pare. E pur şi simplu mult mai mare decât a presupus iniţial. Mărimea acestui... o!

— Un obelisc, şopteşte ea.

Şi atunci poate să sessizeze şi să-şi imagineze ce s-a petrecut la fel de limpede ca şi cum ar fi fost de faţă.

Cu mult timp în urmă, aici, pe fundul peşterii, a existat un obelisc cu un capăt înfipt în sol ca un soi de plantă bizară. La un moment dat, obeliscul s-a desprins din gaură, plutind şi pâlpâind deasupra imensităţii stranii a oraşului aşa cum fac semenele sale... şi pe urmă ceva a mers foarte, foarte prost. Obeliscul a... căzut. Nassun îşi imaginează că încă se aude

ecoul impactului. N-a căzut pur şi simplu, ci s-a înfipt, străpungând solul şi îngropându-se adânc, adânc, tot mai adânc, alimentat de toată puterea argintului concentrat din miezul său. Nassun nu-i poate urmări înaintarea mai mult de un kilometru şi jumătate în jos, dar n-are niciun motiv să-şi imagineze că nu şi-a văzut de drum. Habar n-are încotro.

Şi în urma lui, venind direct din cea mai topită parte a pământului, focul din adâncuri a ţâşnit ca o adevărată arteziană şi a îngropat oraşul.

în jur nu se vede nimic ce ar putea alimenta staţia cu energie. Dar Nassun observă că iluminatul cavernei vine de la nişte piloni imenşi de lumină albastră aflaţi la baza coloanei de sticlă. Aceştia alcătuiesc terasa interioară, cea mai joasă. Ceva produce lumina asta.

Schaffa a ajuns şi el la aceeaşi concluzie.

— Tunelul se termină aici, spune el indicând pilonii albaştri şi baza coloanei. N-avem unde altundeva să mergem decât mai aproape de baza monstruozităţii ăsteia. Dar eşti sigură că vrei să calci pe urmele oricui a făcut asta?

Nassun îşi muşcă buza de jos. Nu vrea. Acesta este lucrul rău pe care l-a sessizat de când era pe scară, deşi încă nu-i poate ghici sursa. însă...

— Oţel vrea să văd orice-o fi aici, jos.

— Şi eşti sigură că vrei să faci ce-şi doreşte el, Nassun?

Nu. Oţel nu-i demn de încredere. Dar ea s-a devotat deja ţelului de a distruge lumea. Orice o fi vrând Oţel nu poate fi mai rău de atât. Aşa că Nassun face semn că da, iar Schaffa înclină simplu din cap, acceptându-i decizia, apoi îi întinde mâna

şi străbat împreună drumul către piloni.

Să treci pe lângă terase e ca şi cum ai umbla printr-un cimitir şi Nassun se simte obligată să păstreze o tăcere respectuoasă. Printre clădiri distinge pasarele carbonizate, jardiniere din sticlă topită care cândva vor fi conţinut plante, stâlpi şi construcţii stranii a căror utilitate nu crede că ar putea-o pricepe chiar dacă n-ar fi pe jumătate topite. Decide că stâlpul

acela e pentru priponit caii, iar cadrul celălalt e locul unde îşi întindeau tăbăcarii pieile la uscat. încercarea de a suprapune familiarul peste straniu nu funcţionează prea bine, fireşte, pentru că la oraşul ăsta nimic nu-i normal. Dacă oamenii care au trăit aici călăreau ceva, nu erau cai. Dacă făceau oale sau unelte, ele nu erau din lut sau obsidian, iar cei care le produceau nu erau simpli meşteşugari. Este vorba despre oamenii care au construit un obelisc şi apoi i-au pierdut controlul. Nu poţi şti ce minunăţii şi ce orori le umpleau străzile.

Neliniştită, Nassun se întinde spre suprafaţă să atingă safirul, în principal ca să se asigure că o poate face prin toate tonele de lavă răcită şi de oraş pietrificat şi descompus. îi e la fel de uşor să se conecteze de aici ca de la suprafaţă, ceea ce-i o uşurare. El o trage cu blândeţe - sau cu câtă blândeţe o poate face un obelisc - şi pentru moment se lasă atrasă în lumina aceea apoasă, fluidă. Nu se sperie când e absorbită, în măsura în care te poţi încrede într-un lucru neînsufleţit, Nassun se încrede în obeliscul de safir. în fond, el i-a spus despre Centrul Miezului şi acum simte un alt mesaj în inter- stiţiile scânteietoare ale liniilor lui dese...

— înainte, izbucneşte ea, speriindu-se singură.

Schaffa se opreşte şi o priveşte:

-Ce?

Nassun clatină din cap, în timp ce mintea ei revine în trup, despărţindu-se de albastrul acela.

— Aăă... locul care trebuie alimentat cu energie. E înainte, cum a zis Oţel. Dincolo de pistă.

- Pistă?

Schaffa se întoarce şi priveşte în josul drumului în pantă. Deasupra lor e cea de a doua terasă, o suprafaţă netedă din substanţa albă care nu-i piatră. Constructorii obeliscului par s-o fi folosit pentru clădirile cele mai vechi şi mai durabile.

— Safirul... cunoaşte locul ăsta, încearcă ea să explice.

E o explicaţie poticnită, la fel de dificilă ca încercarea de a-i descrie orogenia unui odihnit.

— Nu locul ăsta anume, ci un altul asemănător...

Se întinde din nou către obelisc, punând întrebări fără cuvinte, şi e aproape copleşită de un torent albastru de imagini, senzaţii şi convingeri. Perspectiva i se schimbă. Stă în centrul celor trei terase, nu în cavernă, ci privind către un orizont albastru pe dinaintea căruia norii fierb, gonesc, dispar şi renasc. In jurul ei, terasele freamătă de lume, deşi totul se contopeşte într-o ceaţă şi ceea ce poate distinge în cele câteva clipe de nemişcare e de neînţeles. Vehicule ciudate, semănând cu căruţa pe care a văzut-o în tunel, circulă de-a lungul pereţilor clădirilor, urmând piste marcate cu lumini diferite. Clădirile sunt îmbrăcate în verdeaţă: iederă şi acoperişuri ierboase şi flori revărsându-se pe pereţi şi peste pragurile de sus. Oameni, sute de oameni, intră şi ies din ele şi străbat drumurile în sus şi-n jos, într-un flux rapid, ceţos, neîntrerupt. Nu le poate vedea feţele, dar surprinde un păr negru ca al lui Schaffa, cercei cu motive reproducând iedera, o rochie învolburându-se în jurul unor glezne, mişcarea unor degete împodobite cu teci de smalţ colorat.

Şi pretutindeni, absolut pretutindeni, argintul ascuns sub căldură şi mişcare, materia obeliscurilor. Se întreţese şi curge, formând nu pâraie, ci fluvii, şi, coborându-şi ochii, vede că stă într-o băltoacă de argint lichid care îi pătrunde în trup prin picioare...

De data asta Nassun se clatină uşor când revine la realitate şi Schaffa îi pune o mână fermă pe umăr, sprijinind-o.

— Nassun!

— N-am nimic, spune ea.

Nu-i chiar sigură, dar o spune oricum, fiindcă nu vrea ca el să-şi facă griji. Şi fiindcă e mai uşor să spună asta decât „Cred că timp de un minut am fost un obelisc."

Schaffa îi dă ocol şi se ghemuieşte în faţa ei, prinzând-o de umeri. îngrijorarea de pe chipul lui aproape - aproape - că eclipsează oboseala, vagile semne de rătăcire şi toate celelalte mărturii ale luptei ce se poartă dincolo de masca lui. Aici,

*1*187 sub pământ, durerea lui s-a înteţit. N-a spus-o, şi Nassun nu ştie de ce s-a înteţit, dar e conştientă de asta.

Dar.

— Nu te încrede în obeliscuri, micuţo, spune el.

Spusele lui nu par atât de ciudate sau de nepotrivite, pe cât ar trebui. Dintr-un impuls, Nassun îl îmbrăţişează pe Schaffa. El o ţine strâns, masându-i spatele cu mişcări liniştitoare.

— Le-am permis câtorva să progreseze, îi murmură el la ureche.

Nassun clipeşte nedumerită, amintindu-şi-o pe biata Nida, nebuna şi ucigaşa Nida, care odată a spus şi ea ceva de genul ăsta.

— La Epicentru. Mi s-a permis să-mi amintesc asta pentru că e important. Puţinii care dobândeau nouă sau zece inele... erau întotdeauna capabili să simtă obeliscurile şi obeliscurile puteau şi ele să-i simtă. Te-ar fi atras către ele într-un fel sau altul. Le lipseşte ceva, sunt incomplete şi asta e ceea ce le trebuie de la un orogen. Dar obeliscurile i-au ucis, Nassun a mea...

îşi îngroapă faţa în părul ei. Nassun e murdară şi n-a mai făcut o baie adevărată din Jekity, dar cuvintele lui îi alungă gândurile astea banale.

— Obeliscurile... îmi amintesc! Te vor schimba, te vor reface dacă pot. Asta vrea mâncătorul ăla de piatră, înghi- ţi-l-ar Pământul!

Braţele lui se încordează o clipă, ca un ecou al puterii de odinioară, şi e cel mai minunat sentiment din lume. în clipa aceasta e sigură că el nu va şovăi niciodată, nu va dispărea tocmai când va avea nevoie de el, nu va deveni niciodată o biată fiinţă umană supusă greşelii. Şi, pentru puterea lui, îl iubeşte mai mult decât viaţa însăşi.

— Da, Schaffa, promite ea. O să am grijă. N-o să le las să câştige.

„N-o să-/ las", gândeşte şi ştie că şi el gândeşte la fel. N-o să-l lase pe Oţel să câştige. Cel puţin nu înainte să obţină ea ce vrea.

Deci s-au decis. Nassun se retrage din îmbrăţişare, iar Schaffa încuviinţează şi se ridică în picioare. Pornesc din nou înainte.

Terasa interioară se află în umbra albastră şi sumbră a coloanei de sticlă. Stâlpii sunt mai mari decât păreau de departe, poate de două ori mai înalţi decât Schaffa, de trei-pa- tru ori mai groşi şi zumzăind vag, acum, că Nassun şi Schaffa s-au apropiat suficient ca să-i audă. Sunt aranjaţi în cerc în jurul a ceea ce trebuie să fi fost cândva locul de repaus al unui obelisc, ca un amortizor protejând celelalte două terase, mai depărtate. Ca un gard, despărţind viaţa fremătătoare a oraşului de... asta.

Asta: mai întâi Nassun crede că e un desiş de mărăcini. Lujerii mărăcinilor se târăsc şi se încâlcesc pe pământ şi escaladează partea interioară a pilonilor, umplând în întregime spaţiul dintre ei şi coloana de sticlă. Apoi vede că nu sunt lujeri; le lipsesc frunzele. Le lipsesc şi spinii. Sunt doar vrejurile încolăcite, noduroase şi groase ca odgoanele a ceva ce pare a fi lemn, dar miroase vag a fungus.

— Ce ciudat! spune Schaffa. Am dat în sfârşit peste ceva viu?

— P-poate nu e vie?

Pare moartă, deşi iese în evidenţă prin faptul că şi-a păstrat forma recognoscibilă de plantă, în loc să se fărâmiţeze pradă descompunerii. Lui Nassun nu-i place aici, printre lianele hidoase şi în umbra coloanei de sticlă. La asta serveau pilonii? Ca să ocrotească oraşul de spectacolul grotesc al mărăcinilor?

— Şi poate a crescut aici după... după restul.

Apoi remarcă ceva la vrejul cel mai apropiat. E diferit de cele din jur. Acelea sunt în mod evident moarte, uscate şi înnegrite, pe alocuri chiar rupte. Acesta însă pare viu. E noduros şi vânos, cu o scoarţă asemănătoare lemnului, ce pare bătrână şi aspră, dar întreagă. Podeaua de sub el e presărată cu gunoaie: grămezi cenuşii şi praf, zdrenţe putrede, ba chiar şi o bucată de funie ruptă, acoperită cu mucegai.

E ceva ce Nassun refuză să facă de când a pătruns în peştera cu coloana de sticlă. Sunt unele lucruri pe care chiar nu vrea să le ştie. Acum închide ochii şi cercetează vrejul pe dinăuntru cu simţul argintului.

La început e greu. Celulele lui - pentru că e ceva viu, mai degrabă ca o ciupercă decât ca o plantă, dar felul în care funcţionează are totodată ceva mecanic, artificial - sunt atât de dense, încât nu se aşteaptă să vadă vreo urmă de argint între ele. Sunt mai dense decât cele din trupurile oamenilor. De fapt, structura materiei lui este aproape cristalină, celule aliniate în mici matrice ordonate, cum Nassun nu a mai văzut niciodată în ceva viu.

Acum, că Nassun a privit în spaţiile din substanţa vrejului, vede că acesta nu are pic de argint în el. Are însă... Nu ştie cum să le descrie. Spaţii negative? Unde ar trebui să fie argintul, dar nu e. Spaţii care pot fi umplute cu argint. Şi, în timp ce le explorează cu prudenţă, fascinată, începe să remarce cum trag de percepţia ei, tot mai mult, până când Nassun şi-o eliberează scoţând o exclamaţie.

„O să vezi ce trebuie să faci. E evident", a zis Oţel.

Schaffa, care s-a lăsat pe vine ca să cerceteze bucata de frânghie, se opreşte şi îi aruncă o privire, încruntându-se:

— Ce s-a întâmplat?

Ea îi susţine privirea, dar nu are cuvinte cu care să-i explice ce trebuie făcut. Cuvintele alea nu există. Ştie însă ce trebuie să facă ea. Mai face un pas către vrejul însufleţit.

— Nassun! o previne Schaffa pe un ton plin de

îngrijorare.

— Trebuie s-o fac, Schaffa, spune ea.

Deja îşi ridică mâinile. Aici venea tot argintul din caverna exterioară, îşi dă ea seama. Planta asta îl mânca pe tot. De ce? în cele mai profunde şi străvechi mecanisme ale cărnii ei, ştie răspunsul.

— Trebuie să... ăăă... alimentez sistemul.

Apoi, înainte s-o poată opri Schaffa, Nassun cuprinde planta cu ambele mâini.

Nu e dureros. Asta-i capcana. De fapt, senzaţia care i se răspândeşte prin tot trupul e una plăcută. Relaxantă. Dacă n-ar putea percepe argintul sau felul în care vrejul începe imediat să absoarbă orice fragment de argint dintre celulele ei, ar crede că toată treaba asta îi face bine. Deşi, de fapt, o va ucide în câteva minute.

Dar are acces la mai mult argint decât cel din trupul său. Leneşă, învingându-şi toropeala, Nassun se întinde după safir... iar safirul îi răspunde imediat şi cu uşurinţă.

„Amplificatoare", aşa le-a numit Alabastru, cu mult timp înainte ca Nassun să se fi născut măcar. „Baterii", ăsta-i termenul în care te gândeşti tu la ele şi aşa i le-ai explicat odată Ykkăi.

Nassun le priveşte ca fiind pur şi simplu motoare. A văzut motoare la treabă: dispozitivele simple pe bază de pompă şi turbină care reglau reţeaua geo şi hidro de acasă, din Tirimo, şi, uneori, unele mai complexe, ca ascensoarele pentru grâne. Ce înţelege ea despre motoare nu ar umple nici un degetar, dar până şi o copilă de zece ani pricepe un lucru: ca să funcţioneze, motoarele au nevoie de combustibil.

Aşa că se lasă în voia albastrului şi puterea safirului curge prin ea. Simţind influxul acesta neaşteptat, vrejul din mâinile ei pare să tresară, deşi e sigură că-i numai imaginaţia. Apoi îi vibrează în mâini şi vede cum spaţiile goale şi lacome ale matricei se umplu cu argint scânteietor şi, imediat, ceva redi- recţionează lumina scânteietoare către altceva...

Un pocnet sonor umple caverna. E urmat de altele, mai stinse, compunând o cadenţă, apoi un

zumzet jos, tot mai rapid. Peştera se luminează brusc, căci pilonii albaştri devin albi şi mult mai luminoşi, la fel şi luminile galbene şi obosite pe care le-au urmat prin tunelul cu podea mozaicată. Chiar şi cufundată în adâncurile safirului, Nassun tresare şi în clipa următoare Schaffa a smuls-o de lângă plantă. O trage la piept cu mâini tremurânde, dar nu spune nimic, deşi, când Nassun se lipeşte moale de el, uşurarea lui e palpabilă.

Brusc, ea se simte atât de sleită, încât numai îmbrăţişarea lui o mai ţine în picioare.

Şi, între timp, pe şine se apropie ceva.

E o apariţie fantomatică, verde fosforescent, asemenea cărăbuşilor, aerodinamică şi graţioasă, care s-a ivit aproape silenţios de undeva de dincolo de coloana de sticlă. Nassun nu înţelege la ce anume se uită. Are o vagă formă de lacrimă, deşi vârful ascuţit este asimetric, curbându-se în sus într-un fel care o face să se gândească la un ciocan cu gheară. E mare cam cât o casă şi totuşi pluteşte nesusţinută de nimic la câţiva centimetri deasupra pistei. E imposibil de ghicit din ce e făcută, deşi pare să aibă... piele? Da. De aproape, Nassun vede că suprafaţa vehiculului are aceeaşi textură fin ridată ca pielea groasă, bine lucrată. Ici şi colo pe piele se văd nişte umflături ciudate, neregulate, cam de mărimea unui pumn. Nu par să aibă vreo utilitate vizibilă.

Dar obiectul se înceţoşează şi pâlpâie. De la soliditate la transparenţă şi înapoi, ca un obelisc.

— Foarte bine, spune Oţel, care s-a ivit din nou în faţa lor şi lângă vehicul.

Nassun e prea epuizată ca să tresară, deşi a început să-şi revină. Mâinile lui Schaffa se încleştează din reflex pe umerii ei, apoi se relaxează. Oţel îi ignoră pe amândoi. Şi-a întins un braţ către straniul vehicul plutitor, ca un artist mândru care-şi prezintă cea mai recentă creaţie. Spune:

— I-ai dat sistemului mai multă energie decât era absolut necesar. Excesul a fost redirecţionat către lumini, după cum vezi, şi către alte sisteme, cum ar fi controlul ambiental. Inutil, dar presupun că n-are ce să strice. In lipsa unei alte surse de

energie, o să se epuizeze iar în câteva luni.

Vocea lui Schaffa e joasă şi foarte rece:

— Treaba asta putea s-o ucidă.

Oţel continuă să zâmbească. Nassun începe să suspecteze că e o încercare de a imita zâmbetele frecvente ale Gardienilor.

— Da, dacă n-ar fi folosit obeliscul, spune el şi în vocea lui nu e nici urmă de scuză. De obicei, când cineva încarcă sistemul, survine moartea. Dar orogenii capabili să utilizeze magia pot supravieţui, la fel şi Gardienii, care de obicei se pot alimenta de la o sursă externă.

„Magie?" se gândeşte Nassun nedumerită pe moment.

însă Schaffa înţepeneşte. Mai întâi furia lui o miră, dar apoi înţelege: Gardienii obişnuiţi, cei necontaminaţi, extrag argintul din pământ şi-l introduc în vrej. Gardienii ca Umber şi Nida probabil ar fi putut-o face şi ei, deşi n-ar fi urmărit decât să servească interesele Taicii Pământ. Dar Schaffa, în ciuda pietrei miezului, nu se poate baza pe argintul Pământului şi nu se poate servi de el cum pofteşte. Dacă Nassun a fost în pericol din cauza plantei, numai neputinţa lui Schaffa e de vină.

Sau cel puţin asta sugerează Oţel. Nassun îl priveşte incredulă, apoi se răsuceşte către Schaffa. Deja se simte mai bine.

— Ştiam că pot, spune ea.

Schaffa continuă să-l ţintuiască cu privirea pe Oţel. Nassun îl apucă de cămaşă şi trage ca să-l facă să se uite la ea. El tresare şi o priveşte surprins.

— Ştiam. Şi nu te-aş fi lăsat să atingi vrejurile, Schaffa! Numai din cauza mea...

Aici vocea i se poticneşte, înecată în lacrimi. Unele dintre ele sunt provocate de nervi şi de epuizare. Cele mai multe provin însă dintr-un sentiment de vină care creşte în ea de luni întregi şi care se revarsă acum numai pentru că e prea

obosită ca să se mai controleze. E vina ei că Schaffa a pierdut tot: Luna Găsită, copiii la care ţinea, tovărăşia altor Gardieni, sursa de putere care ar fi trebuit să-i parvină prin piatra miezului, chiar şi somnul tihnit noaptea. Din cauza ei a coborât el în praful unui oraş mort, de aceea sunt pe cale să se încredinţeze unei maşinării mai vechi decât Sanze şi poate chiar decât întreaga Neclintire, pentru a porni către un loc imposibil şi a făptui ceva imposibil.

Cu priceperea cuiva cu o lungă experienţă în îngrijirea copiilor, Schaffa înţelege imediat toate astea. încruntarea îi dispare şi, clătinând din cap, se lasă pe vine ca s-o poată privi în ochi.

— Nu, spune el. Nu eşti tu de vină, Nassun a mea. Oricât m-a costat şi oricât mă va mai costa, nu uita niciodată că eu... că eu...

Ceva se schimbă pe chipul lui. Pentru o clipă, confuzia aceea teribilă apare din nou, ameninţând să şteargă până şi acest moment în care vrea să-şi afirme puterea. Nassun îşi ţine răsuflarea şi se concentrează asupra lui prin intermediul argintului, scrâşnind din dinţi când vede că piatra miezului s-a însufleţit iarăşi, chinuindu-i nervii cu cruzime şi întin- zându-şi plasa prin creierul lui, încercând până şi acum să-l silească să i se supună.

„Nu!" îşi spune ea cu o furie subită. îl prinde de umeri şi-l zgâlţâie. Efortul îi solicită tot trupul, fiindcă Schaffa e un bărbat solid, dar îl face să tresară şi să se concentreze, în ciuda confuziei.

— Eşti Schaffa, spune ea. Asta eşti! Şi... şi ai ales!

Pentru că e important. Pentru că asta e ceea ce lumea le interzice celor ca ei doi.

— Nu mai eşti Gardianul meu, eşti...

în sfârşit, îndrăzneşte s-o spună cu voce tare:

— Eşti noul meu tată! Bine? Şi... şi asta înseamnă că suntem o familie... şi trebuie să lucrăm împreună. Aşa face o familie, nu? Aşa că uneori o să mă laşi să te protejez eu pe tine.

Schaffa o priveşte lung, apoi oftează şi se întinde să o sărute pe frunte. După ce o sărută rămâne aşa, cu nasul înfundat în părul ei. Nassun se străduieşte din răsputeri şi reuşeşte să nu

izbucnească în plâns. Când, în cele din urmă, el vorbeşte, confuzia aceea oribilă a pierit şi la fel şi o parte din ridurile pe care durerea i le-a săpat în jurul ochilor.

— Foarte bine, Nassun. Uneori poţi să mă protejezi tu pe mine.

Acestea fiind stabilite, ea smiorcăie, îşi şterge nasul cu mâneca şi se răsuceşte către Oţel. El nu şi-a schimbat poziţia, aşa că ea se desprinde de Schaffa şi se apropie, oprin- du-se chiar în faţa sa. Ochii lui se mişcă, urmărind-o cu o lentoare leneşă.

— Să nu mai faci aşa ceva.

Aproape că s-a aşteptat să-l audă spunând, cu vocea lui atotştiutoare, „Ce anume?" Insă el zice:

— E o greşeală să-l luăm cu noi.

Pe Nassun o trece un val de frig, urmat de altul de căldură. E o ameninţare sau un avertisment? Orice-o fi, nu-i place. Are fălcile atât de încleştate, încât, când încearcă să vorbească, e cât pe ce să-şi muşte limba.

— Nu-mi pasă!

îi răspunde tăcerea. E o capitulare? Un acord? Refuzul de a se certa? Nassun nu ştie. Vrea să ţipe la el: „Promite-mi că n-o să-i mai faci rău lui Schaffa!" Deşi pare greşit să ţipi la un adult. Dar şi-a petrecut ultimul an şi jumătate descoperind în mod repetat că adulţii sunt şi ei oameni, că greşesc câteodată şi că uneori ar trebui să ţipe cineva la ei.

însă Nassun e obosită, aşa că, în loc s-o facă, se retrage lângă Schaffa şi-l prinde strâns de mână, apoi îi aruncă lui Oţel o căutătură încruntată, sfidându-1 să mai spună ceva. Dar el n-o face. Bine!

Atunci vehiculul verde pulsează şi se răsucesc toţi să-l privească. Ceva... Nassun se cutremură, scârbită şi totuşi fascinată. Ceva *creşte* din nodulii răspândiţi la suprafaţa lui. Fiecare excrescenţă e lungă de câţiva metri, îngustă şi asemănătoare

unei pene mai rare la vârf. în câteva momente au apărut câteva zeci, ondulându-se şi fluturând uşor în bătaia unei brize pe care nimeni n-o simte. „Cili", îşi zice brusc Nassun, amintindu-şi o poză dintr-un vechi manual de bi- omestrie de la creşă. Sigur că da! De ce oamenii care şi-au construit case din plante nu ar fi făcut şi vehicule care să semene cu nişte microbi?

Unele pene pâlpâie mai rapid decât altele, adunându-se laolaltă pentru un moment într-un punct aflat pe o latură a vehiculului. Apoi penajul se dă în lături, lipindu-se de suprafaţa sidefie şi scoţând la iveală o intrare dreptunghiulară. Dincolo de ea, Nassun vede o lumină blândă şi şiruri de scaune ce par surprinzător de confortabile. Vor călători cu stil până pe partea cealaltă a lumii.

Nassun îşi ridică ochii spre Schaffa, care încuviinţează cu fălcile încleştate. Ea nu-l priveşte pe Oţel, care nu s-a mişcat şi nu încearcă să li se alăture.

Apoi urcă la bord amândoi, iar penajul se împleteşte în urma lor. După ce se aşază, marele vehicul scoate un sunet surd, sonor, apoi se pune în mişcare.

*

Când cade cenuşa, averea nu face doi bani.
Tăbliţa a Treia, *Construcţii,* versetul zece

Syl Anagist: Doi

E o casă magnifică, compactă, dar cu o arhitectură elegantă şi plină de mobile frumoase. Privim cu gura căscată arcadele, vitrinele cu cărţi şi balustradele de lemn ale scărilor. Din pereţii de celuloză cresc puţine plante, aşa că aerul este uscat şi puţin stătut. Ne îngrămădim laolaltă în încăperea mare aflată în partea din faţă a clădirii, temându-ne să ne mişcăm, temându-ne să atingem ceva.

— Locuieşti aici? o întreabă unul dintre noi pe Kelenli.

— Când şi când, spune ea. Urmaţi-mă!

Are chipul inexpresiv, dar în vocea ei e ceva care mă nelinişteşte.

Ne conduce prin casă. O sufragerie uimitor de confortabilă: fiecare suprafaţă, până şi podeaua, este moale şi se poate sta pe ea. Mă şochează că nimic nu e alb. Pereţii sunt verzi şi în unele locuri a fost aplicată o vopsea roşu intens, vibrantă. în camera alăturată, paturile sunt acoperite cu o ţesătură albastră şi aurie cu texturi contrastante. Nimic nu e dur, nimic nu-i dezgolit şi niciodată nu m-am mai gândit la camera în care locuiesc ca la o celulă, dar acum, pentru prima oară, o fac.

M-am gândit la multe lucruri noi în ziua aceea, mai ales în timpul călătoriei către acea casă. Am mers pe jos tot drumul, cu picioare din ce în ce mai îndurerate din cauza efortului neobişnuit, şi lumea s-a uitat la noi la fiecare pas. Unii au şuşotit între ei. Cineva a întins mâna şi m-a mângâiat în

treacăt pe păr, chicotind când m-am ferit cu întârziere. La un moment dat, un bărbat s-a luat după noi. Era mai în vârstă, cu părul cărunt şi scurt cu o textură aproape la fel ca a noastră,

şi a început să ne arunce tot soiul de vorbe mânioase. Unele cuvinte nu le cunoşteam. („Progenitura nieşilor" şi „limbă bifurcată", de exemplu.) Pe altele le ştiam, dar nu le-am înţeles. („Greşeli" şi „ar fi trebuit să vă ştergem de pe faţa pământului", ceea ce este ilogic, pentru că toţi am fost construiţi deliberat şi cu foarte multă grijă.) Ne-a acuzat că minţim, deşi nimeni nu-i vorbise, şi că numai ne prefăceam că am dispărut (undeva). A spus că părinţii lui şi părinţii părinţilor lui l-au învăţat despre adevărata oroare, despre adevăratul duşman, că monştrii ca noi erau duşmanii oamenilor cumsecade şi că avea să se asigure că nu vom mai face rău nimănui.

Apoi s-a apropiat mai mult, cu pumnii lui mari încleştaţi. In timp ce înaintam uluiţi, atât de năuciţi, încât nici nu ne-am dat seama de pericol, unii dintre gardienii noştri discreţi au devenit deodată mai indiscreţi şi l-au tras pe bărbat în nişa unei clădiri, unde l-au imobilizat, în timp ce ţipa şi se zbătea străduindu-se să ajungă la noi. In tot acest timp, Kelenli şi-a continuat drumul cu capul sus, fără să-l privească pe bărbat. Neştiind ce altceva să facem, am urmat-o şi după un timp bărbatul a rămas în urmă, iar zgomotul oraşului i-a înghiţit cuvintele.

Mai târziu, Gaewha, tremurând uşor, a întrebat-o pe Kelenli ce era în neregulă cu bărbatul furios. Kelenli a râs încet şi a spus: „E sylanagistean". Gaewha a tăcut nedumerită. I-am trimis toţi pulsaţii scurte, asigurând-o că eram la fel de

nedumeriţi şi că nu era vina ei.

Asta e viaţa normală din Syl Anagist, înţelegem noi străbă- tându-1. Oameni normali pe străzi normale. Atingeri normale, care ne fac să ne ferim, să ne crispăm sau să batem grăbiţi în retragere. Case normale cu mobilier normal. Priviri normale, care te evită, se încruntă sau cochetează. Cu fiecare privelişte normală, oraşul ne învaţă cât de anormali suntem. Niciodată până acum nu mi-a păsat că suntem nişte construcţii, rezultatul geninginerii maeştrilor biomageştri, decantaţi direct în formă adultă ca să nu avem nevoie de alăptare. Până acum,

am fost... mândru de ceea ce sunt. Am fost mulţumit. Dar acum văd cum ne privesc aceşti oameni normali şi mă doare inima. Nu înţeleg de ce.

Poate că mersul pe jos m-a afectat.

Acum Kelenli ne conduce prin casa elegantă. Trecând printr-un cadru, descoperim că în spatele casei se întinde o grădină enormă. La baza treptelor şi de o parte şi de alta a cărării de pământ sunt răzoare de flori cât vezi cu ochii, iar parfumul lor ne atrage mai aproape. Nu sunt ca răzoarele cultivate cu precizie produse de geningineri în complexul nostru, cu florile lor pâlpâitoare, în culori asortate. Cele de aici cresc la întâmplare şi sunt poate inferioare, cu tulpini care mai scurte, care mai lungi şi cu petale nu întotdeauna perfecte. Şi totuşi... îmi plac. Covorul de muşchi care acoperă cărarea te invită să-1 examinezi mai îndeaproape, aşa că ne sfătuim rapid, prin unde pulsânde, pe când îngenunchem încercând să înţelegem de ce e atât de elastic şi de plăcut sub paşii noştri. O foarfecă atârnată de un par îmi stârneşte curiozitatea. Mă opun impulsului de a-mi însuşi câteva dintre frumoasele flori purpurii, deşi Gaewha încearcă foarfecă şi pe urmă strânge câteva flori în pumn cu un gest pătimaş. Nu ni s-a permis niciodată să avem lucruri numai ale noastre.

O privesc pe Kelenli pe furiş, obsesiv, în timp ce ea ne urmăreşte cum ne jucăm. Intensitatea interesului meu mă nedumereşte şi mă sperie puţin, deşi par incapabil să-i rezist. Conductorii nu au reuşit să ne facă lipsiţi de emoţii, am ştiut-o dintotdeauna, dar eram... Ei bine, eu credeam că

suntem mai presus de asemenea trăiri intense. Asta-i răsplata aroganţei mele. Iată-ne aici, pierduţi în senzaţii şi reacţii. Gaewha se ghemuieşte într-un colţ cu foarfecă, gata să apere florile cu preţul vieţii ei. Dushwha se învârte în cerc râzând dezlănţuit. Nu ştiu exact de ce. Bimniwha l-a încolţit pe unul dintre paznici şi-l bombardează cu întrebări despre tot ce am văzut pe drum încoace; bărbatul are un aer disperat şi pare să spere că-1 va salva cineva. Salewha şi Remwha discută

intens, ghemuiţi lângă un mic heleşteu, încercând să determine dacă vietăţile care se mişcă prin apă sunt peşti sau broaşte. Discuţia lor se poartă numai cu cuvinte, nu în graiul prin pământ.

Şi eu o urmăresc pe Kelenli ca un prost ce sunt. Vreau să înţeleg ce învăţăminte doreşte să tragem din obiectul acela de artă de la muzeu şi din după-amiaza asta idilică petrecută în grădină. Faţa şi sessapinealele ei nu dezvăluie nimic, dar e în regulă. Sunt mulţumit să-i privesc pur şi simplu chipul şi să mă scald în prezenţa ei orogenică profundă, puternică. E ilogic. Probabil că o deranjez, deşi, dacă-i aşa, mă ignoră. Vreau să discut cu ea. Vreau *să fiu* ea.

Decid că sentimentul ăsta înseamnă dragoste. Chiar dacă n-o fi, ideea este destul de nouă ca să mă fascineze, aşa că mă hotărăsc să mă las purtat de val.

După un timp, Kelenli se ridică şi se îndepărtează de porţiunea de grădină pe unde hoinărim noi. în centrul grădinii se află o construcţie mică, aducând cu o căsuţă, dar din cărămizi de piatră, nu din celuloză însufleţită ca majoritatea clădirilor. O iederă foarte hotărâtă i-a îmbrăcat complet peretele mai apropiat. Când deschide uşa căsuţei, numai eu o observ. Când intră, toţi dinăuntru au lăsat baltă tot ce făceau şi s-au ridicat în picioare, privind-o şi ei. Ea se opreşte, amuzată - cred - de tăcerea noastră bruscă şi de neliniştea care ne-a cuprins. Apoi oftează şi face semn din cap, un „Veniţi!" fără cuvinte. Ne îmbulzim pe urmele ei.

înăuntru - ne înghesuim cu grijă după Kelenli şi abia încăpem -, căsuţa are o podea de lemn şi ceva

mobilier. E aproape la fel de golaşă precum celulele noastre din complex, dar există diferenţe importante. Kelenli se aşază pe unul dintre scaune şi ne dăm seama: e a ei. *A ei.* Este... celula ei? Nu. Pretutindeni sunt ciudăţenii, lucruri care oferă indicii incitan- te despre personalitatea şi trecutul lui Kelenli. Cărţile de pe rafturile din colţ semnifică existenţa cuiva care a învăţat-o să citească. Peria de pe marginea chiuvetei este un indiciu că-şi

aranjează singură părul, fără prea multă răbdare, dacă e să judecăm după firele rămase printre perii ei. Casa mare este probabil locul unde ar trebui ea să se afle, şi poate chiar doarme acolo uneori. Această căsuţă din grădină, însă... e căminul ei.

— Am crescut împreună cu Conductorul Gallat, spune încet Kelenli. (Ne-am aşezat în jurul ei, pe podele, pe scaune şi pe pat, şi îi sorbim fascinaţi cuvintele.) Crescută alături de el, eu - experimentul, el - testul de control, aşa cum eu sunt controlul vostru. E un om ca toţi oamenii, cu excepţia unui strop indezirabil de ascendenţă.

Clipesc din ochii mei de gheaţă gândindu-mă la Gallat şi deodată înţeleg multe lucruri noi. Ea zâmbeşte la vederea gurii mele căscate de uimire. Dar zâmbetul ei nu durează.

— Ei... părinţii lui Gallat, pe care-i crezusem şi ai mei, nu mi-au spus de la început ce eram. Am mers la şcoală, m-am jucat şi am făcut tot ceea ce făcea o fată sylanagisteană normală care creşte. însă ei nu mă tratau la fel. Mult timp am crezut că era din cauza a ceva ce făcusem.

Privirea ei devine visătoare, încărcată de o veche amărăciune.

— M-am întrebat de ce eram atât de îngrozitoare, încât nici măcar părinţii mei nu păreau să mă poată iubi.

Remwha se lasă pe vine şi plimbă o mână pe scândurile podelei. Nu ştiu de ce face asta. Salewha se află încă afară, de vreme ce căsuţa lui Kelenli este prea aglomerată pentru gustul ei. S-a dus să privească o pasăre micuţă şi iute care zboară de la o floare la alta. Ascultă însă prin intermediul nostru, prin uşa deschisă. Toţi trebuie

să auzim ce ne povesteşte Kelenli cu vocea şi cu vibraţia şi cu privirea ei grea, neşovăitoare.

— De ce te-au minţit? întreabă Gaewha.

— Ăsta era experimentul: voiau să vadă dacă puteam să fiu om, zice Kelenli zâmbind ca pentru sine.

Se apleacă înainte pe scaun, cu coatele pe genunchi, şi-şi priveşte mâinile.

— Voiau să vadă dacă, crescută printre oameni normali şi decenţi, puteam să devin dacă nu normală, măcar decentă. Aşa că orice succes al meu era considerat un succes sylana- gistean, iar orice eşec sau comportament urât - o dovadă a degenerării genetice.

Eu şi Gaewha schimbăm o privire.

— De ce te purtai urât? întreabă ea nedumerită.

Kelenli se trezeşte din reverie şi ne priveşte o clipă, moment în care simţim prăpastia dintre noi. Ea se crede una dintre noi, ceea ce şi este. Totodată, se gândeşte la ea ca la o persoană. Cele două concepte sunt incompatibile.

— Moarte crudă, spune ea încet, mirată, ca un ecou al propriilor noastre gânduri. Voi chiar nu ştiţi nimic, este?

Paznicii noştri s-au postat în capătul treptelor ce duc spre grădină şi nu aud ce vorbim. Spaţiul ăsta e cel mai privat de care ne-am bucurat azi. Aproape sigur sunt microfoane, însă lui Kelenli nu pare să-i pese, iar nouă nici atât. îşi ridică genunchii la piept şi-i cuprinde cu braţele, ciudat de vulnerabilă pentru cineva a cărei prezenţă în strate e la fel de profundă şi densă ca a unui munte. Mă întind şi-i ating glezna, un gest extraordinar de îndrăzneţ, şi ea clipeşte şi-mi zâmbeşte, apoi îmi acoperă degetele cu mâna ei. O să am nevoie de secole după asta ca să-mi înţeleg sentimentele.

Contactul pare să-i fi dat puteri lui Kelenli. Zâmbetul i se stinge şi spune:

— Atunci o să vă povestesc eu.

Remwha încă studiază podeaua de lemn.

Frecând-o cu degetele, reuşeşte să-i transmită, prin intermediul moleculelor de praf: „E bine ce faci?" Mi-e ciudă, fiindcă ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta.

Ea clatină din cap zâmbitoare. Nu, nu e bine ce face.

Totuşi o face, prin graiul din pământ, ca să ştim că e adevărat.

Ţine minte ce ţi-am spus. Neclintirea acestor zile este compusă din trei continente, nu dintr-unul singur. Numele lor, dacă are vreo importanţă, sunt Maecar, Kakhiarar şi Cilir. Syl Anagist a început ca o parte a Kakhiararului, apoi a devenit tot Kakhiararul, apoi şi tot Maecarul. Totul a devenit Syl Anagist.

Cilirul, aflat la sud, era cândva un ţinut mic şi neînsemnat, ocupat de multe popoare mici şi neînsemnate. Unul dintre ele se numea thniess. Era greu să-i rosteşti numele cum trebuie, aşa că sylanagistenii l-au numit niess. Cele două cuvinte nu însemnau acelaşi lucru, dar ultimul e denumirea care a prins.

Sylanagistenii le-au ocupat pământul. Cei din neamul niess au luptat, dar au reacţionat totodată ca orice vietate încolţită: prin diaspora, trimiţând departe ce mai rămăsese din ei, să prindă rădăcini şi să supravieţuiască acolo unde se putea. Urmaşii acestor nieşi au devenit parte din orice ţară, din orice popor, amestecându-se cu ceilalţi şi adaptându-se obiceiurilor locale. Au reuşit însă să-şi păstreze identitatea, continuând să-şi vorbească limba, chiar dacă au devenit fluenţi în multe alte limbi. Şi-au păstrat şi câteva dintre vechile tradiţii, cum ar fi aceea de a-şi despica limba cu săruri acide, din motive ştiute numai de ei. Şi, deşi şi-au pierdut în linii mari aspectul distinctiv dobândit cât trăiseră izolaţi, în ţărişoara lor, mulţi au păstrat destul ca, până în ziua de azi, ochii-de-gheaţă şi părul fuior-de-cenuşă să constituie un soi de stigmat.

Da, acum înţelegi.

Dar ceea ce-i făcea pe nieşi complet diferiţi de

ceilalţi era magia lor. Magia există pretutindeni în lume. Toţi o văd, o simt, curg laolaltă cu ea. In Syl Anagist, magia este cultivată în fiecare răsad de flori, şir de copaci sau zid îmbrăcat în iederă. Fiecare gospodărie sau afacere e silită să-şi producă partea sa, canalizată apoi prin lujeri proiectaţi de geningi- neri şi prin pompe pentru a deveni sursa de energie a unei civilizaţii globale. în Syl Anagist e ilegal să ucizi, căci viaţa este o resursă nepreţuită.

Cei din neamul niess nu credeau aşa ceva. Insistau că magia nu putea fi posedată, la fel cum viaţa nu putea fi posedată, aşa că le iroseau pe amândouă, construind (printre multe altele) motoare plutonice care nu făceau nimic. Erau pur şi simplu... frumoase. Sau o provocare pentru minte. Sau proiectate din simpla plăcere de a inventa. Şi totuşi, această „artă" era mai puternică şi funcţiona mai eficient decât tot ce reuşiseră să construiască sylanagistenii.

Cum a început? Trebuie să înţelegeţi că la rădăcina acestor lucruri stă întotdeauna frica. Nieşii arătau altfel, se purtau altfel, erau altfel, dar în fond fiecare grup e diferit de celelalte. Doar diferenţele nu sunt de-ajuns ca să provoace necazuri. Cu un secol înainte ca eu să fiu creat, Syl Anagistul terminase deja de asimilat restul lumii. Toate oraşele erau Syl Anagist. Toate limbile fuseseră înlocuite cu sylanagisteana. Dar nimeni nu se teme mai tare şi nu nutreşte frici mai stranii decât cuceritorii. Invocă neîncetat fantome, îngroziţi că într-o zi victimele le vor plăti cu aceeaşi monedă, deşi de fapt victimele şi-au văzut de viaţa lor, nesinchisindu-se de asemenea meschinării. Cuceritorii sunt înspăimântaţi de ziua în care vor descoperi că n-au fost superiori, ci doar mai norocoşi.

Aşa că, atunci când magia nieşilor s-a dovedit mai eficientă decât a sylanagistenilor, deşi nieşii n-o foloseau ca pe o armă...

Asta ne-a povestit Kelenli. Poate totul a început cu şuşoteli despre irisurile albe din cauza cărora nieşii aveau vederea slabă şi înclinaţii perverse sau despre limbile lor bifurcate, care nu puteau rosti adevărul. Genul ăsta de aroganţă, de

terorism cultural se mai petrece, dar lucrurile s-au agravat. Pentru savanţi a devenit uşor să-şi bazeze carierele şi reputaţiile pe lucrări care susţineau că sessapinealele nieşilor erau diferite în esenţă - mai sensibile, mai active, mai necontrolate, mai necivilizate - şi că asta era sursa ciudăţeniei magiei lor. Asta îi făcea să nu fie acelaşi soi de oameni ca restul. în cele din urmă: nu la fel de umani ca ceilalţi. In final: deloc umani.

Odată ce nieşii au dispărut, a devenit evident că faimoasele sessapineale ale nieşilor nu existau. Savanţii şi biomageş- trii avuseseră o mulţime de prizonieri pe care să-i studieze, dar, oricât se străduiseră, nu izbutiseră să găsească nicio deosebire evidentă faţă de oamenii obişnuiţi. Asta era intolerabil. Mai mult decât intolerabil. In fond, dacă nieşii erau nişte fiinţe umane oarecare, atunci pe ce bază fundamentaseră cuceririle militare, reinterpretările pedagogice şi chiar noile discipline de studiu? Până şi marele vis, Geoezoteritatea, se dezvoltase pe baza ideii că teoria magestrică sylanagisteană - cu dispreţul ei faţă de eficienţa nieşilor, prezentată ca un accident fiziologic norocos - era superioară şi infailibilă.

Dacă nieşii erau oameni ca toţi oamenii, lumea clădită pe inumanitatea lor avea să se dezintegreze.

Aşa că... ne-au făcut pe noi.

Noi, rămăşiţele grijuliu proiectate şi la fel de grijuliu denaturate ale nieşilor, avem sessapineale mult mai complexe decât ale oamenilor de rând. Prima creată a fost Kelenli, dar ea nu era suficient de diferită. Nu uita, nu trebuia să fim numai unelte, ci şi mituri. Ca urmare, noi, creaţiile mai târzii, am primit trăsături nies exagerate: feţe late, guri mici, piele aproape fără culoare, păr care râde de ideea de pieptăn şi staturi foarte mărunte. Ne-au privat sistemul limbic de neurochimicale şi vieţile de experienţă, limbaj şi cunoaştere. Şi abia acum, când am fost modelaţi ca o întrupare a fricilor lor, sunt mulţumiţi. îşi

spun că au captat în noi chintesenţa şi puterea a ceea ce erau cu adevărat nieşii şi se felicită că i-au transformat pe vechii lor duşmani în ceva folositor.

Dar noi nu suntem nieşi. Nu suntem nici măcar mândrele simboluri ale triumfului intelectual, aşa cum am crezut eu. Syl Anagist e construit pe minciună şi noi suntem produsul acestei minciuni. Ei nu ştiu cine suntem cu adevărat.

Depinde, aşadar, de noi să ne hotărâm soarta şi viitorul.

Când lecţia lui Kelenli se termină, au trecut câteva ore. Stăm la picioarele ei şocaţi, schimbaţi şi schimbându-ne sub efectul cuvintelor ei.

Se face târziu. Ea se ridică.

— Mă duc să fac rost de mâncare şi de pături, ne spune. O să staţi aici în noaptea asta. Mâine o să vizităm cel de-al treilea şi ultimul element al misiunii voastre de acordare.

N-am mai dormit niciodată altundeva decât în celulele noastre. E palpitant. Gaewha trimite mici pulsaţii de încântare, în timp ce Remwha este un zumzet constant de plăcere. Dushwha şi Bimniwha trimit când şi când unde ample de anxietate: o să fim în regulă dacă facem ceea ce fiinţele umane au făcut mereu de-a lungul istoriei lor - să dormim altundeva? Se ghemuiesc împreună căutând siguranţa, deşi un timp asta nu face decât să le crească anxietatea. Nu ni se permite să ne atingem prea des. Dar se mângâie reciproc şi astfel se calmează treptat.

Pe Kelenli, spaima lor o amuză:

— O să fiţi în siguranţă, deşi cred c-o să descoperiţi asta singuri de dimineaţă, spune ea.

Apoi porneşte spre ieşire. Stau lângă uşă, privind pe fereastră Luna care abia a răsărit. Ea mă atinge pentru că-i stau în drum. Dar nu mă mişc imediat. Dată fiind direcţia spre care dă fereastra celulei mele, n-am şansa să văd Luna prea des. Vreau să mă bucur cât pot de frumuseţea ei.

— De ce ne-ai adus aici? o întreb pe Kelenli continuând să privesc Luna. De ce ne-ai povestit toate astea?

Ea nu răspunde imediat. Cred că se uită şi ea la

Lună. Apoi spune, prin vibraţii meditative ale pământului: „Am studiat ce am putut despre nieşi şi cultura lor. N-a mai rămas mult din ei şi a trebuit să cern adevărul de minciună. Dar exista... un obicei printre ei. O vocaţie. Nişte oameni a căror meserie era să vegheze ca adevărul să fie spus."

Mă încrunt nedumerit.

— Şi atunci... ce? Ai decis să duci mai departe tradiţia unui popor mort?

Cu cuvinte. Sunt încăpăţânat.

Ea ridică din umeri:

— De ce nu?

Clatin din cap. Sunt obosit şi copleşit şi poate şi puţin mânios. Ziua asta mi-a dat peste cap simţul sinelui. Mi-am petrecut toată viaţa ştiind că sunt o unealtă: nu o persoană, dar măcar un simbol al puterii, inteligenţei şi mândriei. Acum ştiu că de fapt sunt un simbol al paranoiei, lăcomiei şi urii. E mult de digerat.

— Lasă-i în pace pe nieşi! mă răstesc. Sunt morţi. Nu văd ce rost are să încerci să ţi-i aminteşti!

Vreau s-o înfurii, dar ea se mulţumeşte să ridice din umeri.

— Asta e alegerea ta, odată ce ştii suficient ca să iei o decizie bazată pe informaţii.

— Poate nu voiam să fiu informat.

Mă rezem de geamul uşii, care e rece şi nu-mi pişcă degetele.

— Voiai să fii suficient de puternic ca să controlezi onixul.

Râd încet, prea obosit ca să-mi amintesc că ar trebui să pretind că nu simt nimic. Sper că observatorii noştri nu vor remarca. Recurg la graiul prin pământ şi vorbesc cu amărăciunea unui punct fierbinte sub presiune, amestecată cu dispreţ, umilinţă şi durere. „Ce contează?" spun toate astea. „Geoezoteritatea e o minciună!"

Ea îmi alungă autocompătimirea cu un râs blând, inexorabil ca o falie de decroşare.

— Gânditorul meu! Nu mă aşteptam la melodramă din partea ta.

— Ce e aia melo…

Clatin din cap şi amuţesc, obosit să tot descopăr câte nu ştiu. Da, m-am bosumflat.

Kelenli oftează şi-şi pune palma pe umărul meu. Tresar, neobişnuit cu căldura mâinii altcuiva, dar ea nu şi-o retrage şi asta mă calmează.

— Gândeşte-te! repetă ea. Merge Motorul Plutonic, sau nu? Dar sessapinealele tale? Nu eşti cine te-au făcut ei să fii. Oare asta neagă ceea ce eşti?

— Eu… întrebarea asta e ilogică.

Dar acum nu fac decât să mă încăpăţânez. înţeleg ce vrea să zică. Nu sunt ceea ce m-au făcut ei să fiu. Sunt altceva. Sunt puternic în moduri pe care ei nu le-au anticipat. M-au făcut, dar nu mă controlează, nu complet. De aceea am emoţii, deşi ei au încercat să le elimine. De aceea avem graiul prin pământ… şi poate şi alte talente despre care conductorii noştri nu ştiu nimic.

Ea mă bate pe umăr, mulţumită că par să cuget la tot ce mi-a zis. Un spaţiu de pe podeaua casei ei mă cheamă. O să dorm atât de bine la noapte… Dar mă lupt cu oboseala şi rămân concentrat asupra ei, pentru că deocamdată am nevoie de ea mai mult decât de somn.

— Te vezi ca una dintre acei… mărturisitori ai adevărului? o întreb.

— Lorist. Cel din urmă lorist al nieşilor, dacă am dreptul să pretind această calitate.

Surâsul îi piere brusc şi-mi dau seama pentru prima dată cât de cumplite sunt oboseala, amărăciunea şi asprimea pe care le acoperă zâmbetele ei.

— Loriştii erau războinici, povestitori, nobili. Spuneau adevărul prin cărţi, prin cântece şi prin

arta motoarelor. Eu nu fac decât să vorbesc. Dar simt că mi-am câştigat dreptul să pretind o parte din mantia lor.

„In fond, nu toţi luptătorii se folosesc de cuţite."

Cu graiul prin pământ nu se poate rosti decât adevărul, ba uneori chiar mai mult adevăr decât ai vrea. Simt... ceva în tristeţea ei. O suferinţă chinuită de gânduri. Un sentiment de teamă, ca o gură de săruri acide. Hotărârea de a proteja... ceva. A dispărut, o vibraţie stinsă, înainte să pot citi mai mult.

Ea respiră adânc şi zâmbeşte din nou. Atât de puţine dintre zâmbetele ei sunt reale.

— Ca să controlezi onixul, continuă ea, trebuie să-i înţelegi pe nieşi. Conductorii nu-şi dau seama, dar el reacţionează mai bine la anumite rezonanţe emoţionale. Tot ce-ţi spun ar trebui să te ajute.

Apoi, în cele din urmă, mă împinge cu blândeţe la o parte, ca să poată ieşi. întrebarea trebuie pusă acum:

— Şi ce s-a întâmplat cu nieşii? rostesc eu rar.

Se opreşte şi chicoteşte, şi măcar de data asta râsul ei este autentic.

— O să afli mâine. Mergem să-i vedem.

Nu înţeleg.

— La mormintele lor?

— Viaţa e sacră în Syl Anagist, spune ea peste umăr.

A ieşit pe uşă şi continuă să meargă fără să se oprească sau să se întoarcă.

— Nu ştiai?

Şi cu asta, dispare.

E un răspuns pe care simt că ar trebui să-l

înţeleg, dar în felul meu sunt încă inocent. Kelenli e blândă. Mă lasă să-mi păstrez inocenţa asta încă o noapte.

*

Către Alma Inovator Dibars
de la Yaetr Inovator Dibars

Alma, comitetul nu-mi poate retrage finanţarea. Priveşte, astea sunt numai datele referitoare la incidente. Uită-te la ultimele zece!

2729
2714 - 2719: Anotimpul Sufocării
2699
2613
2583

2562
2530
2501
2490
2470
2400
2322 - 2329: Anotimpul Acid

Pe cei de la A Şaptea îi interesează măcar că ideea pe care ne-am făcut-o despre frecvenţa evenimentelor declanşatoare de Anotimpuri este greşită? Nu se petrec la intervale de două-trei sute de ani, ci mai degrabă de treizeci-patruzeci! Dacă nu ar fi fost rogălăii, am fi murit de o mie de ori pân-acum. Şi, cu datele astea şi cu celelalte pe care le-am adunat, încerc să asamblez un model de predicţie a Anotimpurilor mai dificile. E un ciclu, un ritm. Nu ar trebui să ştim dinainte dacă următorul Anotimp va fi mai lung sau mai rău? Cum ne putem pregăti pentru viitor dacă refuzăm să ţinem seama de trecut?

deşertul, pe scurt, şi tu

Pe durata Anotimpurilor, deşerturile sunt printre cele mai neplăcute locuri. Tonkee o anunţă pe Ykka că apa nu va fi o problemă. Inovatorii Castrimei au asamblat deja mai multe dispozitive pe care le numesc captatoare de rouă. Nici soarele nu va fi o problemă, mulţumită norilor de cenuşă, cărora n-ai fi crezut c-o să ajungi să le fii recunoscătoare. De fapt va fi chiar răcoare, deşi mai puţin în timpul zilei. S-ar putea chiar să aveţi parte de ceva ninsoare.

Nu, pericolul deşerturilor pe durata unui Anotimp este că toate animalele şi insectele hibernează îngropate adânc în nisip, unde încă-i cald. Unii pretind că au descoperit o metodă sigură de a dezgropa şopârle adormite şi altele asemenea, dar de obicei astea sunt escrocherii. Puţinele comuri aflate la marginea deşertului păstrează cu străşnicie astfel de secrete. Plantele de la suprafaţă probabil s-au ofilit deja ori au fost mâncate de vietăţile ce se pregăteau să hiberneze, aşa că deasupra n-a mai rămas decât nisip şi cenuşă. Sfatul pe care-1 dă legea-n-piatră cu privire la deşerturi în perioada Anotimpurilor e simplu: Ocoleşte-le! însă doar dacă nu vrei să mori de foame.

Cornul îşi petrece două zile într-o tabără aşezată la marginea Merzului, ocupat cu pregătirile, deşi adevărul - pe care Ykka ţi l-a

mărturisit în timp ce stăteaţi împreună şi împărţeaţi ultima ta lubă - este că, oricât v-aţi pregăti, călătoria tot nu va fi uşoară. Vor muri oameni. Tu nu vei fi unul dintre ei. E o senzaţie curioasă să ştii că Hoa te poate transporta până în Centrul Miezului în caz de pericol. E ca şi cum trişezi. Numai că nu-i aşa. Ai de gând să-i ajuţi cât o să poţi şi, pentru că nu vei muri, o să vezi o grămadă de oameni suferind. Măcar atât poţi să faci, acum, că te-ai dedicat cauzei Castrimei. Să fii martoră şi să lupţi din răsputeri ca să împiedici moartea să ceară mai mult decât i se cuvine.

între timp, cei cărora le-a venit rândul să gătească fac ture duble frigând insecte, uscând tuberculi, cocând pâine din ultimele rezerve de grâu, sărând carnea. După ce au mâncat suficient ca să prindă puteri, supravieţuitorii din grupul lui Maxixil s-au dovedit foarte utili la adunatul proviziilor, căci unii dintre ei sunt localnici şi-şi amintesc unde ar trebui să fie ferme părăsite sau ruine rămase în urma cutremurului ce a produs Falia care să nu fi fost prădate chiar de tot. Viteza e esenţială: supravieţuirea înseamnă să câştigi competiţia dintre lăţimea Merzului şi proviziile Castrimei. Din cauza asta, Tonkee, care, spre marea ei iritare, a devenit tot mai des purtătoarea de cuvânt a Inovatorilor, supraveghează reasamblarea şi reconfigurarea rapidă a căruţelor cu provizii, după un model mai uşor şi mai rezistent la şocuri, care ar trebui să fie mai lesne de tras prin nisipul deşertului. Rezistenţii şi Prăsitorii redistribuie proviziile rămase, în aşa fel încât să se asigure că pierderea oricărei căruţe, dacă va trebui abandonată vreuna, nu va provoca lipsa vreunui produs esenţial.

în noaptea dinaintea plecării, stai ghemuită lângă unul dintre focuri, învăţând, încă cu greutate, cum să mănânci cu o singură mână, când cineva se aşază lângă tine. Te sperie puţin şi tresari suficient cât să-ţi cadă din farfurie pâinea cu mălai. Mâna care pătrunde în câmpul tău vizual ca să recupereze pâinea este latră şi de culoarea bronzului, plină de cicatrice dobândite în luptă şi are în jurul încheieturii o bucăţică de mătase galbenă moarată, acum murdară şi zdrenţuită, dar încă recognoscibilă ca atare. Danei.

— Mulţumesc, zici tu sperând că nu se va folosi de prilej ca să înceapă o conversaţie.

— Se zice că ai studiat la Epicentru cândva, spune ea dân- du-ţi pâinea.

N-ai noroc, se pare!

Chiar n-ar trebui să te surprindă că oamenii din Castrima te bârfesc. Decizi că nu-i cazul să-ţi pese şi te foloseşti de pâine ca să mai iei o gură de fiertură. Azi e deosebit de bună, îngroşată cu mălai şi aromată cu carnea moale şi sărată care s-a găsit din belşug de când cu pădurea de piatră. Toată lumea are nevoie de oricâtă grăsime poate asimila ca să se pregătească pentru deşert. Nu te gândeşti la came.

— Aşa-i, spui tu pe ceea ce speri că e un ton de avertisment.

— Câte inele?

Te strâmbi scârbită, te gândeşti cum să-i explici despre inelele neoficiale pe care ţi le-a dat Alabastru, te gândeşti cât de mult le-ai depăşit până şi pe acelea, te gândeşti să fii modestă… şi în cele din urmă optezi pentru un răspuns corect.

— Zece.

Essun Decainelara, aşa ţi-ar zice acum la Epicentru dacă seniorii ar binevoi să-ţi accepte noul nume şi dacă Epicentrul ar mai exista. Nu că mai contează.

Danei scoate un fluierat admirativ. Ce ciudat să întâlneşti o persoană care ştie asemenea lucruri şi-i pasă de ele!

— Se spune că poţi face tot felul de lucruri cu obeliscurile, continuă ea. Că aşa ne-ai învins în Castrima. Nu m-am aşteptat să poţi înfuria gândacii în felul ăla. Sau să prinzi în cursă atâţia mâncători de piatră.

Te prefaci că nu-ţi pasă şi te concentrezi asupra pâinii cu mălai. E puţin dulce. Cei de la bucătărie încearcă să consume zahărul, ca să facă loc unor lucruri comestibile cu valoare nutriţională mai mare. E delicioasă.

— Se spune, continuă Danei privindu-te pieziş, că un ro- gălău decainelar ar fi făcut lumea să crape la Ecuatoriale.

Bun, deci nu.

— Un orogen.

-Ce?

— O-ro-gen!

O fi o meschinărie. Fiindcă Ykka insistă să transforme rogălău într-un nume de uzcastă, toţi odihniţii folosesc cuvântul de parcă n-ar însemna mare lucru. Nu e o meschinărie. înseamnă ceva.

— Nu „rogălău". Tu n-ai dreptul să spui „rogălău". Nu ţi l-ai câştigat încă.

Timp de câteva răsuflări se face linişte.

— Bine, zice apoi Danei.

N-a vorbit ca şi cum şi-ar cere scuze, dar nici ca şi cum ţi-ar cânta în strună. Pur şi simplu

acceptă noua regulă. Şi nici nu mai insinuează că tu ai fi persoana care a provocat Falia.

— Dar ideea rămâne valabilă. Poţi să faci chestii de care cei mai mulţi orogeni nu-s în stare. Aşa-i?

- Da.

Sufli un fulg de cenuşă care s-a aşezat pe un cartof copt.

— Se spune, zice Danei proptindu-şi palmele pe genunchi şi aplecându-se înainte, că ştii cum să pui capăt Anotimpului ăstuia. Că o să pleci în curând undeva şi-o să încerci s-o faci. Şi că, atunci când o să pleci, o să ai nevoie de oameni care să te însoţească.

Ce? Te încrunţi la cartoful tău.

— Te oferi voluntar?

— Poate.

Te holbezi la ea.

— Abia ai fost acceptată în rândurile Spinărilor-Late.

Danei te mai priveşte un moment, cu o expresie în continuare impenetrabilă. Nu-ţi dai seama că şovăie, încercând să decidă dacă să-ţi dezvăluie sau nu ceva despre ea, decât când oftează şi o face.

— De fapt, eu sunt din casta loriştilor. Am fost cândva Danei Lorist Rennanis. Danei Spinare-Lată Castrima n-o să sune bine niciodată.

Probabil pari sceptică în timp ce încerci să ţi-o imaginezi cu buzele negre. Ea dă ochii peste cap şi se uită în altă parte.

— Rennanisul n-avea nevoie de lorişti, aşa a zis starostele. Avea nevoie de soldaţi. Şi toată lumea ştie că loriştii se pricep să lupte…

-Ce?!

Ea oftează.

— Loriştii ecuatoriali se pricep. Aceia dintre noi care provin din vechi familii de loriști se antrenează în lupta corp la corp, în artele războiului şi aşa mai departe. Ne face mai utili pe durata Anotimpurilor şi mai capabili să apărăm cunoaşterea.

Nu ştiuseşi asta. Dar...

— Să apăraţi cunoaşterea?

Un muşchi tresare pe obrazul lui Danei.

— Soldaţii pot ajuta un corn să supravieţuiască unui Anotimp, dar povestitorii sunt cei care au ajutat Sanze să supravieţuiască timp de şapte.

— Ah! Corect.

Ea face un efort vizibil să nu clatine din cap în faţa provincialismului ăstuia din Mediat.

— în fine. E mai bine să fii general decât came de tun, dat fiind că astea erau singurele două variante care mi s-au oferit. Dar am încercat să nu uit cine sunt cu adevărat...

Brusc, expresia ei se întunecă.

— Ştii că nu mai reuşesc să-mi amintesc precis cuvintele de pe Tăbliţa a Treia? Sau povestea împăratului Mutshatee? Abia au trecut doi ani fără poveşti, şi-am şi-nceput să le uit. Nu m-am gândit c-o să se întâmple atât de repede.

Nu eşti sigură ce să spui. Pare atât de posomorâtă, încât aproape-ţi vine s-o liniştești. „A, nu, o să fie în regulă acum, că nu mai ai mintea ocupată cu măcelărirea întregului Sudmedlat." Dar nu crezi că ai putea să spui asta fără să pari puţin nesinceră.

Danei încleştează maxilarul cu un aer hotărât şi-ţi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Oricum, recunosc momentul când începe să se scrie o nouă poveste.

— Eu... nu ştiu nimic despre aşa ceva.

Ea ridică din umeri.

— Eroul poveştii nu ştie niciodată.

Erou? Râzi tăios. Nu poţi să nu te gândeşti la Allia, Tirimo, Meov, Rennanis şi Castrima. Eroii nu cheamă roiuri de gândaci de coşmar care să le mănânce duşmanii. Eroii nu sunt monştri în ochii fiicelor lor.

— N-o să uit ce sunt, continuă Danei.

Şi-a proptit o mână pe genunchi şi s-a aplecat înainte, insistentă. Cândva în ultimele zile a pus mâna pe un cuţit şi l-a folosit ca să-şi radă ţeasta pe părţi. Tunsoarea îi face chipul să pară supt, flămând.

— Dacă eu sunt ultimul lorist ecuatorial rămas, atunci datoria mea e să te însoţesc. Să scriu povestea celor întâmplate şi, dacă supravieţuiesc, să mă asigur că lumea o aude.

E ridicol. Te uiţi lung la ea.

— Nici nu ştii unde mergem.

— M-am gândit să stabilim mai întâi dacă merg sau nu, dar putem trece la amănunte dacă vrei.

— N-am încredere în tine! exclami tu exasperată.

— Nici eu n-am încredere în tine. Dar nu trebuie să ne plăcem ca să lucrăm împreună.

Farfuria ei e goală. O ridică şi îi face semn unuia dintre puştii care se ocupă de curăţenie să vină să o ia.

— Şi doar nu-i ca şi cum am vreun motiv să te omor. De data asta.

Şi e mai rău că Danei a zis asta, că-şi aminteşte cum a asmuţit asupra ta un Gardian fără cămaşă şi n-o încearcă niciun regret. Da, era război şi da, mai târziu i-ai nimicit armata, dar…

— Oameni ca tine n-au nevoie de un motiv!

— Nu cred că ai habar cu adevărat cine sau ce sunt „oamenii ca mine".

Nu e furioasă. Afirmaţia a fost făcută pe un ton pragmatic.

— Dar, dacă ai nevoie de alte motive, uite încă unu: Rennanisul e o mizerie. Sigur, oferă apă, mâncare şi adăpost. Dacă-i adevărat că acum oraşul e pustiu, starostea voastră are dreptate să vă conducă într-acolo. E mai bine decât să fii comles sau să reconstruieşti altundeva, fără depozite de alimente. Dar altfel e o mizerie. Aş prefera să fiu în mişcare.

— Prostii! zici tu încruntată. Niciun corn nu poate fi aşa de rău.

Danei pufneşte sarcastic, o singură dată. Asta te nelinişteşte.

— Tu gândeşte-te la ce ţi-am zis, spune ea în cele din urmă, apoi se ridică şi pleacă.

*

— Sunt de acord să vină şi Danei cu noi, spune Lerna mai târziu în acea noapte, după ce-i relatezi conversaţia. E o luptătoare bună. Cunoaşte drumul. Şi are dreptate: n-are motive să ne trădeze.

Eşti pe jumătate adormită din pricina sexului. Acum, că s-a întâmplat în cele din urmă, e dezamăgitor. Sentimentele tale pentru Lema nu vor fi niciodată intense sau lipsite de vinovăţie. Mereu te vei simţi prea bătrână pentru el. Dar asta e. Ţi-a cerut să-i arăţi ce a mai rămas din sânul tău şi ai făcut-o, crezând că asta va pune capăt interesului său faţă de tine. Peticul nisipos e aspru şi neregulat comparativ cu cafeniul mătăsos

al torsului tău, ca o cicatrice, deşi de o culoare şi o textură nefirească. L-a examinat cu mâini blânde şi a declarat că pare suficient de sănătos şi nu-i nevoie să te bandajeze. Tu i-ai spus că nu te doare. Nu i-ai mărturisit teama ta că nu vei mai putea simţi niciodată nimic. Că te schimbai, împietrind, şi nu numai într-un singur fel, devenind doar arma în care

*1*217 toată lumea încearcă să te transforme. N-ai zis: „Poate ţi-ar fi mai bine fără o dragoste neîmpărtăşită."

Chiar dacă nu i-ai zis nimic din toate astea, după consultaţie el te-a privit şi ţi-a replicat:

— Eşti tot frumoasă.

Se pare că aveai nevoie să auzi asta mai mult decât credeai. Şi acum eşti aici.

Aşa că-i procesezi cuvintele cu lentoare, fiindcă te-a făcut să te simţi din nou relaxată, moale, umană. Trec vreo zece secunde înainte să exclami:

- „Cu noi"?!

El se mulţumeşte să te privească.

— Căcat! zici tu şi-ţi acoperi ochii cu braţul.

A doua zi, locuitorii Castrimei pătrund în deşert.

*

Urmează o perioadă şi mai grea pentru tine.

Toate Anotimpurile sunt grele. „Moartea e al cincilea şi e stăpâna celorlalte", dar acum e altceva. Acum e personal. Acum, o mie de oameni încearcă să traverseze un deşert care e ucigător chiar şi când din cer nu cad ploi acide. Acesta e un marş forţat de-a lungul unui drum suspendat instabil şi plin de găuri suficient de mari ca prin ele să cadă o casă. Drumurile suspendate sunt construite să reziste cutremurelor, dar există o limită şi crearea Faliei în mod clar a depăşit-o. Ykka a decis să rişte, pentru că pe un drum suspendat, fie şi accidentat, tot călătoreşti mai repede decât prin nisip, însă asta vine cu un preţ. Toţi orogenii cornului trebuie să fie vi- gilenţi, pentru că orice mai puternic decât un

microcutremur ar putea însemna un dezastru. Intr-o zi, Penty, prea obosită ca să mai fie atentă la propriile instincte, calcă pe o porţiune de asfalt crăpat complet instabilă. Unul dintre ceilalţi copii rogălăi o trage la o parte chiar în clipa în care o bucată mare se desprinde şi se prăbuşeşte pur şi simplu. Alţii sunt mai puţin prudenţi şi mai puţin norocoşi.

Ploaia acidă a fost neaşteptată. Legea-n-piatră nu explică impactul Anotimpurilor asupra vremii, căci asemenea lucruri sunt imprevizibile chiar şi în cele mai favorabile perioade. Dar ce se petrece aici nu vă ia complet prin surprindere. Spre nord, la ecuator, Falia pompează în aer căldură şi particule. Vânturi tropicale umede vin dinspre mare, se izbesc de acest zid care încarcă norii, generează energie şi le transformă în furtuni. îţi aminteşti că ţi-ai făcut griji în privinţa zăpezii. Nu. E în schimb o ploaie nesfârşită, monotonă.

(Ploaia nu-i de fapt chiar atât de acidă după standardele obişnuite. în anotimpul Solului Răscolit - cu mult înainte de Sanze, n-ai cum să ştii de el - a căzut o ploaie care a lăsat animalele fără blană şi a topit coaja de pe portocale. Diluată cum e cu apă, asta-i o nimica toată prin comparaţie. Ca oţetul. Vei supravieţui.)

Ykka stabileşte un ritm nemilos cât timp umblaţi pe drumul suspendat. în prima zi, toată lumea aşază tabăra mult după lăsarea serii şi Lema nu vine în cortul tău, pe care l-ai ridicat cu greu. E ocupat să îngrijească o mână de oameni care şchioapătă după ce au alunecat ori şi-au sucit gleznele, doi bătrâni care au probleme cu respiraţia şi pe femeia gravidă. Ultimii trei sunt în regulă, îţi spune el când în sfârşit se târăşte în aşternutul tău, cu puţin înaintea zorilor. Olăreasa, Ontrag, trăieşte numai de-afurisită, iar de femeia însărcinată au grijă membrii familiei ei şi jumătate dintre Prăsitori, îngrijorătoare sunt rănile.

— Trebuie să discut cu Ykka, spune el în timp ce-i îndeşi în gură o felie de pâine îmbibată de ploaie şi un câmat acru şi apoi îl înveleşti şi-l

sileşti să stea întins. El mestecă şi înghite aproape fără să-şi dea seama. Nu mai putem înainta în ritmul ăsta. O să începem să pierdem oameni dacă nu...

— Ştie, îi spui tu.

Ai vorbit cât ai putut de blând şi totuşi l-ai redus la tăcere. Priveşte în gol până te întinzi şi tu lângă el, cu stângăcie din pricină că n-ai decât un braţ, dar reuşeşti. în cele din

urmă, oboseala se dovedeşte mai tare decât îngrijorarea şi el adoarme.

într-o zi, mergi alături de Ykka. Ea stabileşte pasul, aşa cum ar trebui să facă orice bun cârmuitor de corn care nu cere nimănui mai mult decât poate face el însuşi. în timpul unicei opriri de la prânz, îşi scoate o cizmă şi-i vezi piciorul plin de sânge din pricina băşicilor. O priveşti încruntându-te, şi încă atât de elocvent, încât ea oftează.

— N-am apucat să rechiziţionez nişte cizme mai bune, îţi zice. Astea sunt prea largi. Mi-am imaginat c-o să am timp altă dată.

— Dacă ţi se cangrenează picioarele, începi tu, dar ea dă ochii peste cap şi-ţi arată grămada de provizii din mijlocul taberei.

O priveşti nedumerită, dai să-ţi reiei mustrările, apoi te opreşti. Gândeşti. Te uiţi din nou la grămada de provizii. Dacă fiecare căruţă transportă o ladă de pâine de rezervă şi alta de câmaţi, iar lădiţele alea sunt cu murături şi celelalte cu grâu şi fasole...

Grămada e aşa de mică! Prea mică pentru o mie de oameni care mai au săptămâni de umblat prin Merz.

Nu mai pomeneşti de cizme. Dar Ykka primeşte de la cineva o pereche suplimentară de şosete, ceea ce o ajută.

Te şochează cât de bine faci faţă. Nu eşti sănătoasă, nu tocmai. Ciclul ţi s-a oprit, deşi probabil n-ai ajuns încă la menopauză. Când te dezbraci ca să te speli în lighean, lucru oarecum inutil sub ploaia neîncetată, dar obiceiu-i obicei, remarci priveliştea dezolantă a coastelor pe sub pielea lăsată. Poţi să dai vina numai parţial pe

mersul ăsta încontinuu. De vină e faptul că uiţi mereu să mănânci. La sfârşitul zilei te simţi obosită, dar e o senzaţie distantă, detaşată. Când îl atingi pe Lema - nu într-un mod sexual, n-ai atâta energie, dar lipindu-vă unul de altul ca să vă ţineţi de cald economisiţi caloriile şi el are nevoie de alinare - te simţi bine, însă tot într-un fel distant. Te simţi ca şi cum ai pluti deasupra ta,

urmărindu-1 cum suspină, ascultând cum altcineva cască. De parcă totul i se-ntâmplă altcuiva.

Aşa a păţit şi Alabastru, îţi aminteşti. Detaşându-se de carne pe măsură ce devenea tot mai puţin came. îţi propui să fii atentă şi să nu mai pierzi niciun prilej de a mânca.

După trei săptămâni de mers prin deşert, drumul suspendat coteşte spre vest, aşa cum era de aşteptat. De aici încolo, locuitorii Castrimei trebuie să coboare pe sol şi să înfrunte terenul deşertului. într-un fel este mai uşor, pentru că-s mai puţine şanse ca solul să se sfărâme sub picioarele tale. Pe de altă parte, pe nisip e mai greu de mers decât pe asfalt. Toată lumea încetineşte. Maxixil dovedeşte că-şi merită hrana extrăgând suficientă umezeală din stratul superior de nisip şi cenuşă şi îngheţându-1 pe o adâncime de câţiva centimetri, întărind terenul sub paşii tuturor. însă îl stoarce de puteri dac-o face constant, aşa că se păstrează pentru porţiunile cele mai dificile. încearcă să-l înveţe şi pe Temell, dar el este o sălbăticiune şi nu poate atinge precizia necesară. (Cândva, tu ai fi putut-o face. Nu-ţi dai voie să te gândeşti la asta.)

Cercetaşii trimişi înainte ca să găsească un drum mai bun revin toţi cu acelaşi raport: pretutindeni nisip, cenuşă şi noroi. Nu există un drum mai bun.

Trei oameni au fost lăsaţi în urmă pe drumul suspendat, incapabili să mai înainteze din pricina picioarelor rupte sau scrântite. Nu-i cunoşti. Teoretic, o să vă ajungă din urmă imediat ce se refac, dar nu prea vezi cum s-ar putea reface fără hrană sau adăpost. Aici, la nivelul solului, e şi mai

rău: şase glezne scrântite, un picior rupt şi o luxaţie vertebrală printre Spinările-Late care trag căruţele, şi asta numai în prima zi. După un timp, Lerna încetează să se mai ducă la ei dacă nu îi cer ajutorul. Cei mai mulţi nu i-1 cer. Nu poate face nimic, şi toată lumea o ştie.

într-o zi răcoroasă, Ontrag, olăreasa, se aşază pe jos şi spune că nu crede că mai poate continua. Ykka chiar se ceartă cu ea, lucru la care nu te aşteptai. Ontrag şi-a trecut cunoştinţele

despre olărit altor doi membri mai tineri ai cornului. E inutilă, a depăşit demult perioada fertilă. După regulile Vechiului Sanze şi după poruncile legii-în-piatră ar trebui să fie o decizie uşoară. Dar, în cele din urmă, Ontrag însăşi trebuie să-i spună Ykkăi să tacă şi să-şi vadă de drum.

E un avertisment.

— Nu mai pot să fac asta, o auzi pe Ykka zicând mai târziu, când Ontrag a rămas mult în urma voastră.

înaintează cu paşi largi şi siguri ca de obicei, dar are capul plecat şi laţe de păr cenuşiu şi ud îi ascund faţa.

— Nu pot! Nu-i corect! N-ar trebui să fie aşa! N-ar trebui să fie numai... Să fii membru al Castrimei ar trebui să însemne mai mult decât să fii util, în numele Pământului, mi-a predat când eram la creşă, ştie poveşti, nu pot, dar-ar rugina!

Hjarka Cârmuitor Castrima, care a fost educată de la o vârstă fragedă să ucidă câţiva ca să poată trăi cei mai mulţi, se mulţumeşte să-i pună mâna pe umăr, zicând:

— O să faci ce trebuie făcut.

Ykka nu spune nimic preţ de câţiva kilometri, dar poate numai fiindcă nu mai e nimic de zis.

Primele se termină legumele. Apoi carnea. Apoi pâinea de rezervă. Ykka încearcă să raţionalizeze cât de mult poate, dar adevărul este că oamenii nu pot călători în ritmul ăsta pe stomacul gol. Trebuie să le dea tuturor măcar câte o lipie pe zi. Nu-i de ajuns, totuşi e mai bine decât nimic, asta până când chiar nu mai e nimic. Şi atunci continuaţi să înaintaţi.

în lipsa a orice altceva, oamenii funcţionează pe bază de speranţă. De cealaltă parte a deşertului, le povesteşte Danei tuturor în jurul unui foc de tabără, există un alt Drum Imperial pe care puteţi merge. O călătorie uşoară până în Rennanis. E o regiune de deltă, cu sol bun, cândva grânarul Ecuatorialelor. Multe ferme abandonate în afara fiecărui corn. In drumul ei spre sud, armata lui Danei s-a aprovizionat

copios din aceste locuri. Dacă reuşiţi să străbateţi deşertul, va fi de mâncare.

Dacă reuşiţi să străbateţi deşertul.

Ştii cum se termină, nu? Cum ai putea fi aici, ascultând povestea asta, dacă n-ai şti? Dar cumva nu contează atât finalul, cât cum se ajunge la el.

Deci iată deznodământul: din aproape o mie o sută de suflete care au intrat în deşert, abia în jur de opt sute cincizeci ajung pe Drumul Imperial.

Timp de câteva zile după asta, cornul practic se dizolvă. Oameni disperaţi, nedispuşi să mai aştepte întoarcerea Vânătorilor, se îndepărtează împleticindu-se ca să sape în sol după napi pe jumătate putrezi, larve amărui şi rădăcini lemnoase abia comestibile. Terenul din jur e presărat cu tufişuri, fără copaci, pe jumătate deşert şi pe jumătate sol fertil, depopulat de multă vreme de rennani. înainte să piardă prea mulţi oameni, Ykka ordonă aşezarea taberei într-o fostă fermă cu câteva hambare care au reuşit până acum să supravieţuiască Anotimpului. Cu excepţia întăriturilor, pereţilor nu le-a mers prea bine, dar nici nu s-au năruit. Pe ea însă acoperişurile o interesează, căci ploaia cade şi aici, la marginea deşertului, deşi mai uşoară şi mai rară. E plăcut să dormi în sfârşit într-un loc uscat.

Ykka decide un repaus de trei zile. In acest interval, oamenii revin câte unul, câte doi, unii aducând mâncare pentru cei prea slăbiţi ca să plece în căutarea ei. Vânătorii care se ostenesc să revină aduc peşte de pe un braţ al deltei aflat relativ aproape. Unul dintre ei găseşte ceea ce vă salvează, ceea ce pare o gură de viaţă după toată moartea pe care aţi lăsat-o în urma voastră:

rezerva privată de mălai a unui fermier, în urne de lut sigilate şi ascunse sub podelele casei în ruină. Nu aveţi cu ce să-l amestecaţi, nici lapte, nici ouă şi nici carne uscată, ci numai apă acidă, dar mâncarea e tot ce te hrăneşte, aşa spune legea-n-piatră. în seara aceea, cornul se ospătează cu pastă de mălai prăjită. O urnă s-a spart şi

mălaiul este plin de gărgăriţe, dar nu-i pasă nimănui. E un surplus de proteine.

Mulţi nu se mai întorc. E un Anotimp. Totul se schimbă.

La capătul celor trei zile, Ykka declară că oricine se află încă în tabără este locuitor al Castrimei. Cine nu s-a întors e de acum comles, lăsat cenuşii. E mai uşor decât să te gândeşti cum vor fi murit sau cine putea să-i fi ucis. Ce a rămas din grup ridică tabăra. Porniţi spre nord.

*

A fost prea repede? Poate tragediile n-ar trebui expediate atât de brutal. Am vrut să fiu îndurător, nu crud. Este o cruzime că tu a trebuit să trăieşti aşa ceva... dar distanţa, detaşarea vindecă. Uneori.

Puteam să te fi luat din deşert. Nu trebuia să suferi laolaltă cu ei. Şi totuşi... oamenii acestui corn au devenit o parte din tine. Prietenii tăi. Camarazii tăi. Trebuie să-i vezi ajunşi la capăt. Suferinţa e vindecarea ta, cel puţin deocamdată.

Ca să nu mă crezi inuman, de piatră, am ajutat cum am putut. Unele dintre animalele care hibernau sub nisipul deşertului sunt capabile să vâneze oameni, ştiai? Câteva s-au trezit când aţi trecut, dar le-am ţinut la distanţă. Ploaia a dizolvat parţial osia de lemn a unei căruţe şi a început să se lase, deşi niciunul dintre voi nu a observat. Am transmutat lemnul - l-am împietrit, dacă preferi să gândeşti aşa - ca să reziste. Eu sunt cel care a mişcat covorul ros de molii din ferma părăsită, pentru ca Vânătorul vostru să găsească mălaiul. Ontrag, care nu i-a spus Ykkăi

despre durerea tot mai mare din coaste şi piept şi despre felul în care i se tăia răsuflarea, n-a mai trăit mult după ce cornul a lăsat-o în urmă. în noaptea în care a murit m-am întors la ea şi am alungat puţina durere pe care o simţea. (Ai auzit cântecul. Antimoniu i l-a cântat odată lui Alabastru. O să ţi-1 cânt dacă...) Sfârşitul n-a găsit-o singură.

Te alină ceva din toate astea? Sper că da. Sunt încă uman, ţi-am zis. Părerea ta contează pentru mine.

Castrima supravieţuieşte. Tu supravieţuieşti. Deocamdată cel puţin.

Şi în sfârşit, ceva mai târziu, ajungeţi la marginea sudică a teritoriului Rennanisului.

*

> Onoare când eşti în siguranţă, supravieţuire când eşti ameninţat. Nevoia este singura lege.
>
> Tăbliţa a Treia, *Construcţii,* versetul patru

Nassun, prin foc

Toate astea se petrec în pământ. Soarta mea e să le ştiu şi să ţi le împărtăşesc şi ţie. Soarta ei e să le îndure. îmi pare rău.

în interiorul vehiculului sidefiu, pereţii sunt împodobiţi cu lujeri elegant încolăciţi, dintr-un material ce pare aur. Nassun nu-i sigură dacă metalul este pur decorativ sau slujeşte şi altor scopuri. Scaunele dintr-un material dur şi neted, în culori pastelate şi de forma cochiliilor stridiilor pe care le-a mâncat uneori la Luna Găsită, au perne uimitor de moi. Nassun descoperă că sunt fixate de podea şi totuşi poţi să le răsuceşti într-o parte sau într-alta sau să le dai pe spate. Nu pricepe din ce sunt confecţionate.

Spre şocul ei şi mai mare, nici nu s-au aşezat bine şi o voce de nicăieri începe imediat să le vorbească. E feminină, politicoasă şi detaşată, cu un efect liniştitor. Limba e... de neînţeles şi nu sună nici măcar vag familiar. însă ca pronunţie nu diferă mult de sanze-mat şi ceva din ritmul frazelor, din ordinea lor, se potriveşte cu aşteptările lui Nassun. Bănuieşte că o parte din prima frază e un salut. Se gândeşte că un cuvânt repetat în mijlocul unui pasaj ce pare un ordin ar putea fi o formulă de politeţe, ca „Vă rog". Restul însă îi e complet străin.

Vocea nu vorbeşte mult, apoi amuţeşte. Nassun

se uită la Schaffa şi, spre surprinderea ei, îl vede încruntându-se, cu ochii mijiţi a concentrare, deşi la asta se adaugă şi fălcile încleştate şi paloarea vagă din jurul buzelor. Argintul îl face să sufere mai tare şi de data asta durerea este foarte supărătoare. Dar, când o priveşte, în ochii lui e mirare.

— îmi amintesc limba asta, spune el.

— Cuvintele alea ciudate? Ce-a zis?

— Că acest..., tace o grimasă, .. .obiect este un vehimal. Anunţul spune că va pleca din acest oraş şi va începe tranzitul către Centrul Miezului peste două minute, ajungând la destinaţie în şase ore. A mai spus ceva despre alte vehicule, alte rute, călătorii de întoarcere către diverse... noduri? Nu-mi amintesc ce înseamnă asta. Şi a zis că ne doreşte călătorie plăcută.

Zâmbeşte confuz.

— Aha!

Mulţumită, Nassun se foieşte pe scaunul ei. Şase ore ca să călătorească tocmai până pe cealaltă parte a planetei? Dar poate n-ar trebui să se mire, căci aceştia sunt oamenii care au construit obeliscurile.

Se pare că nu le-a mai rămas altceva de făcut decât să se instaleze cât mai comod. Prudentă, Nassun îşi dă jos rucsa- fugul şi-l atârnă de spătarul scaunului. Atunci observă că întreaga podea este acoperită de un soi de licheni, deşi nu poate fi un proces natural sau un accident: alcătuiesc modele regulate, frumoase. îşi coboară un picior şi descoperă o moliciune ca de covor.

Schaffa e mai agitat, dând ocol cutiuţei confortabile a... vehimalului... şi atingându-i vinişoarele aurite când şi când. Se deplasează

lent, metodic, dar până şi asta este ceva neobişnuit la el, aşa că Nassun e cuprinsă la rândul ei de agitaţie.

— Am mai fost aici, murmură el.

-Ce?

L-a auzit, numai că nu înţelege.

— în vehimalul ăsta. Poate chiar pe acelaşi scaun. Am mai fost aici, o simt. Şi limba aia... nu-mi amintesc s-o fi auzit vreodată şi totuşi...

Brusc, îşi dezgoleşte dinţii şi-şi înfige mâinile în păr.

— Familiaritate, dar fără, fără... fără context! Fără înţeles! E ceva în neregulă cu călătoria asta! E ceva în neregulă şi nu-mi amintesc ce anume!

Schaffa e vătămat de când îl ştie Nassun, dar e pentru prima oară când chiar *pare* vătămat. Vorbeşte mai repede, cu cuvintele rostogolindu-i-se de pe buze. Ochii îi aleargă de colo până colo scrutând interiorul vehiculului într-un fel care o face pe Nassun să creadă că el vede lucruri care nu sunt de fapt aici.

încercând să-şi mascheze neliniştea, întinde braţul şi bate cu palma scaunul-cochilie de lângă ea.

— Schaffa, astea sunt suficient de moi ca să dormi în ele.

E o sugestie mult prea evidentă, dar el se răsuceşte s-o privească şi pe moment încordarea de pe chipul lui bântuit se îmblânzeşte.

— Mereu atât de grijulie cu mine, micuţo!

Dar, aşa cum sperase ea, asta pune capăt agitaţiei şi el vine să i se aşeze alături.

Chiar în clipa în care o face - Nassun tresare -, vocea feminină grăieşte din nou. întreabă ceva. Schaffa se încruntă, apoi traduce lent.

— Ea... cred că e vocea vehimalului. Acum ni se adresează nouă direct. Nu e doar un anunţ.

Nassun se foieşte, simţindu-se deodată mai puţin confortabil în interiorul acestui obiect.

— Vorbeşte. Adică e vie?

— Nu sunt sigur că pentru oamenii care l-au construit conta deosebirea dintre fiinţele vii şi obiectele neînsufleţite. Şi totuşi...

Şovăie, apoi ridică vocea şi rosteşte poticnit cuvinte stranii, părând să se adreseze aerului. Vocea răspunde, repetând ceva ce Nassun a auzit mai înainte. Nu e sigură unde încep sau se termină unele cuvinte, dar silabele sunt la fel.

— Spune că ne apropiem de... punctul de

tranziţie. Şi întreabă dacă am vrea să... experimentăm?

Clatină din cap iritat.

— Să vedem ceva. E mai dificil să găsesc cuvintele potrivite în limba noastră decât să înţeleg ce spune.

Nassun e încordată. îşi ridică picioarele pe scaun, din teama iraţională de a nu răni măruntaiele creaturii-obiect. Nu e sigură ce vrea să întrebe.

— O să fie dureros să vedem?

Vrea să spună „dureros pentru vehimal" dar în acelaşi timp nu poate să nu gândească „dureros pentru noi".

înainte ca Schaffa să apuce să traducă întrebarea lui Nassun, vocea vorbeşte din nou.

— Nu, spune ea.

Nassun sare în sus şocată, cu orogenia tresărindu-i într-un fel care i-ar fi atras o mustrare din partea lui Essun.

— Ai zis nu? izbucneşte ea privind de jur împrejur.

Poate a fost o coincidenţă.

— Surplusurile de biomagestrie permit...

Vocea revine la vechiul limbaj, dar Nassun este sigură că nu şi-a închipuit acele cuvinte rostite într-o sanze-mat bizară.

— .. .procesarea, conchide glasul.

Sunetul lui e liniştitor, dar pare să iasă chiar din pereţi şi pe Nassun o tulbură că nu are pe cine să privească, nicio faţă către care să se întoarcă în timp ce-1 ascultă. Cum e să vorbeşti fără gură şi fără gâtlej? îşi imaginează cilii de pe exteriorul vehiculului frecându-se între ei ca picioarele greierilor şi o furnică pielea.

Maşinăria continuă:

— Traducere... Ceva... abatere lingvistică.

A sunat ca sanze-mat, dar ea tot nu ştie ce înseamnă. Vocea mai rosteşte câteva cuvinte, din nou neinteligibile.

Nassun îl priveşte pe Schaffa, care se încruntă şi el alarmat.

— Cum îi răspund la ce întreba mai înainte? şopteşte ea. Cum îi spun că vreau să văd... orice zicea ea să vedem?

Deşi Nassun nu a vrut să-i pună întrebarea direct vehima- lului, ca răspuns pe peretele neted din faţa lor apar deodată cercuri întunecate, ca şi cum suprafaţa lui ar fi fost invadată subit de un mucegai hidos. Se întind rapid, unindu-se până când jumătate din perete e negru. Ca şi cum ai privi pe o

fereastră în măruntaiele unui oraş, dar în afara vehimalului nu se vede decât întunericul.

Apoi o lumină apare în partea de jos a ferestrei... chiar este o fereastră, îşi dă ea seama. Toată partea din faţă a vehimalului a devenit cumva transparentă. Luminile, panouri dreptunghiulare ca acelea înşirate de-a lungul scării dinspre suprafaţă, devin mai strălucitoare, pierzându-se în întunericul dinaintea lor, şi în această lumină Nassun distinge pereţi boltindu-se deasupra. Un alt tunel, unul larg numai cât să încapă vehimalul, curbându-se printre pereţii din stâncă întunecată surprinzător de rugoşi dată fiind preferinţa constructorilor obeliscurilor pentru netezimea fără îmbinări vizibile. Vehimalul înaintează prin tunel cu viteză constantă, dar nu prea mare. Propulsat de cilii săi? Sau de alte metode pe care Nassun nu le poate nici măcar concepe? Descoperă că e fascinată, însă şi puţin plictisită, dacă-i posibil aşa ceva. Pare imposibil ca un vehicul atât de încet să-i poată duce de cealaltă parte a lumii în şase ore. Dacă toate acele ore vor trece aşa, călătorind pe o pistă netedă şi albă printr-un tunel din stâncă neagră, fără nimic care să-i ţină ocupaţi cu excepţia agitaţiei lui Schaffa şi a unei voci fără trup, o să i se pară mult mai lungi.

Apoi tunelul curbat se îndreaptă şi, în faţa ei, Nassun vede pentru prima oară gaura.

Gaura nu e mare. Dar are ceva care o tulbură imediat la un nivel visceral. Se află în centrul unei caverne boltite, înconjurată de panourile acelea luminoase, care au fost instalate în sol. Când vehimalul se apropie, devin din albe roşu strălucitor, ceea ce Nassun decide că e un alt avertisment. Dincolo de gaură se cască un abis

întunecat. Sessizează instinctiv, încercând să-i determine dimensiunile... şi nu reuşeşte. Diametrul găurii, da: e lată de numai şase metri. Perfect circulară. Adâncimea însă... se încruntă, se descolăceşte în scaunul ei, se concentrează. Safirul îi gâdilă mintea, invitând-o să-i folosească puterea, dar ea se opune. în locul ăsta

sunt prea multe lucruri care reacţionează la argint, la magie, în moduri pe care ea nu le înţelege. Şi, oricum, e orogenă. Ar trebui să-i fie uşor să sessizeze adâncimea unei gropi... însă aceasta se întinde departe, departe, dincolo de raza percepţiei ei.

Iar pista vehimalului se îndreaptă către gaură şi peste marginea ei.

Aşa cum şi trebuie, nu? Doar vor să ajungă în Centrul Miezului. Cu toate astea, Nassun nu-şi poate stăpâni un sentiment de îngrijorare suficient de puternic încât să se învecineze cu panica.

— Schaffa!

Imediat, el întinde mâna către ea. Nassun i-o strânge cu putere, fără să se teamă că-1 va durea. Puterea lui, folosită mereu ca s-o protejeze, niciodată ca să-i facă rău, e o asigurare de care are nevoie cu disperare în clipa asta.

— Am mai făcut asta, spune el, dar pe un ton nesigur. Am supravieţuit.

„Insă nu-ţi aminteşti cum", îşi spune ea simţind o groază nedesluşită, al cărei nume nu-1 cunoaşte.

(Numele e „premoniţie".)

Apoi au ajuns la margine şi vehimalul se înclină în faţă. Nassun scoate o exclamaţie şi îşi încleştează mâinile pe braţele scaunului, dar, în mod bizar, nu urmează nicio senzaţie de vertij. Vehimalul nu iuţeşte. De fapt, pe moment chiar încremeneşte şi Nassun întrevede cu coada ochilor mişcările rapide ca o ceaţă ale unor cili care ajustează cumva traiectoria de la „înainte" la „în jos". Odată cu asta s-au mai produs şi alte ajustări, aşa că Nassun şi Schaffa nu cad de pe scaune cu capu-nainte. Nassun descoperă că spatele şi

fundul ei sunt lipite de scaun la fel de ferm ca până atunci, deşi e imposibil.

între timp, un zumzet vag din interiorul vehimalului, până acum atât de surd, încât era mai mult subliminal, devine brusc mai sonor. Mecanisme invizibile vibrează mai repede, într-un tipar de acceleraţie ce nu poate fi confundat. Când vehimalul şi-a schimbat complet înclinaţia, peisajul devine din nou întunecat, dar de data asta Nassun ştie că e bezna gropii căscate. In faţa lor nu mai e nimic. Numai abisul.

— Lansare, rosteşte vocea vehimalului.

Nassun scoate o exclamaţie şi strânge şi mai tare mâna lui Schaffa, în timp ce mişcarea o lipeşte şi mai zdravăn de spătar. Dar nu atât de zdravăn pe cât ar trebui, căci toate simţurile îi spun că tocmai au ţâşnit înainte cu o viteză fantastică, mult, mult mai repede decât un cal în galop.

In întuneric.

Mai întâi întunericul e absolut, deşi întrerupt periodic de cercuri luminoase ce se perindă unele după altele ca-ntr-o ceaţă în timp ce vehiculul goneşte prin tunel. Viteza lui continuă să crească; inelele luminoase încep să treacă pe lângă ei aşa de repede, că sunt abia nişte străfulgerări. E nevoie de trei asemenea inele înainte ca Nassun să-şi dea seama ce vede şi ce sessizează, şi asta numai după ce studiază un inel în vreme ce trec pe lângă el. Ferestre. In pereţii tunelului sunt ferestre luminate. Aici jos există spaţii de locuit, cel puţin pe primii câţiva kilometri. Apoi inelele dispar şi un timp în tunel nu mai domneşte decât întunericul.

Nassun sessizează schimbarea cu o clipă înainte ca tunelul să se lumineze pe neaşteptate. Acum pereţii lui stâncoşi sunt întrerupţi ici şi colo de o lumină roşiatică. A, da: au coborât suficient de jos ca o parte din rocă să se topească şi să emane o lumină roşie vie. Această nouă lumină vopseşte în sângeriu pereţii interiori ai vehimalului şi face filigranul auriu de pe pereţii lui să pară cuprins de flăcări. Mai întâi priveliştea dinaintea lor e neclară, doar roşu înconjurat de cenuşiu, cafeniu şi negru, dar Nassun înţelege instinctiv ce vede. Au pătruns în manta şi, în cele din urmă, teama ei începe să lase loc fascinaţiei.

— Astenosfera, murmură ea.

Schaffa se încruntă nedumerit, dar, odată ce i-a dat un nume lucrului pe care îl sessizează, teama lui Nassun s-a mai domolit. în nume există putere. îşi muşcă limba şi, în cele din urmă, dă drumul mâinii lui Schaffa, se ridică şi se apropie de peretele din faţă. De aproape e mai uşor să-şi dea seama că vede un soi de iluzie, mici nestemate colorate ridi- cându-se ca o roşeaţă la suprafaţa pielii interioare a vehima- lului şi alcătuind un mozaic de imagini mişcătoare. Cum se întâmplă asta? Mintea ei nu poate intui.

întinde mâna fascinată. Pielea interioară a vehimalului nu emană căldură, deşi ea ştie că se află deja la un nivel sub pământ unde carnea umană ar trebui să fie mistuită într-o clipă. Când atinge imaginea, în jurul degetului ei se formează vălurele, ca undele în apă. îşi apasă toată palma pe o pată de roşu-cafeniu învolburat şi nu poate să nu zâmbească. La numai câţiva metri, de cealaltă parte a pielii vehimalului, este focul din adâncuri. Atinge focul din adâncuri, sau pe-aproape. îşi

ridică şi cealaltă mână şi-şi lipeşte obrazul de panourile netede. Aici, în acest mecanism straniu al unui mortciv, este parte din pământ, poate mai mult decât orice alt orogen înaintea ei. Este ea, este în ea şi ea este în el.

Când Nassun priveşte peste umăr către Schaffa, el îi zâmbeşte, deşi încreţiturile din colţurile ochilor îi trădează durerea. E altfel decât zâmbetul lui obişnuit.

— Ce-i? întreabă ea.

— Familiile de Cârmuitori din Yumenes credeau că odinioară orogenii au condus lumea. Că datoria lor era să-i împiedice pe cei ca tine să mai dobândească vreodată atâta putere. Că, dacă aveaţi şansa, aţi fi fost nişte conducători monstruoşi, plătindu-le cu aceeaşi monedă oamenilor obişnuiţi pentru tot ce vă făcuseră. Nu cred c-au avut dreptate în nicio privinţă şi totuşi…

O arată aşa cum stă acolo, luminată de focul din adâncuri.

— Uită-te la tine, mititico! Dacă eşti într-adevăr monstrul pe care şi l-au imaginat ei… eşti totodată măreaţă.

Nassun îl iubeşte atât de tare!

De aceea renunţă la iluzia puterii şi revine să se aşeze lângă el. Dar, când se apropie, vede cât de tare suferă el.

— Te doare rău capul.

Zâmbetul lui se şterge.

— E suportabil.

Tulburată, ea îşi pune mâinile pe umerii lui. Ar trebui să fie uşor, după zecile de nopţi în care i-a potolit durerea, dar de data asta, când îşi trimite argintul în el, lumina orbitoare a firelor dintre celulele lui nu păleşte. De fapt scânteiază mai

puternic, atât de brusc, încât Schaffa se încordează şi se retrage de lângă ea, ridicându-se şi începând din nou să umble de colo până colo. In timp ce se plimbă neostenit înainte şi-napoi, arborează iarăşi un zâmbet care-i mai mult o strâmbătură, totuşi Nassun îşi dă seama că endorfinele produse de zâmbet n-au efect.

De ce au devenit firele alea mai strălucitoare? Nassun încearcă să înţeleagă examinându-se pe sine. La argintul ei nu e nimic diferit. Curge ca de obicei în linii clar definite. Privind argintul, se întoarce spre Schaffa şi abia atunci face o descoperire uimitoare.

Vehimalul e făcut din argint, şi nu doar din linii fine. Este înconjurat de argint, îmbibat cu el. Percepe un val de argint unduind în panglici groase în jurul ei şi al lui Schaffa, pornind dinspre botul vehiculului şi adunându-se la coadă, înţelege iute că această teacă de magie este cea care ţine la distanţă căldura şi presiunea, cea care a înclinat liniile de forţă dinăuntrul vehimalului pentru ca gravitaţia să-i atragă către podea, nu către centrul pământului. Pereţii sunt numai un cadru. Structura lor are ceva ce face argintul să curgă mai uşor, să se conecteze, să formeze reţele. Filigranul aurit ajută la stabilizarea tumultului de energii din partea din faţă a vehiculului, sau aşa presupune Nassun, dat fiind că nu poate înţelege complet cum funcţionează laolaltă toate aceste mecanisme magice. Sunt prea complexe. Ca şi cum călătoreşti în interiorul unui obelisc. Ca şi cum eşti purtat de vânt. N-a ştiut că argintul poate fi atât de uimitor.

Dar, dincolo de miracolul peretelui vehimalului, e ceva. Ceva în afara vehimalului.

La început Nassun nu-şi dă seama ce anume percepe. Mai multe lumini? Nu. Priveşte lucrurile din perspectiva greşită.

Este argintul, acelaşi care curge printre propriile ei celule. E un singur fir de argint, dar gigantic, şerpuind printre un vârtej de rocă moale şi fierbinte şi o bulă de apă opărită la o presiune incredibilă. Un singur fir de argint... şi e mai lung decât tunelul pe care l-au străbătut până acum. Nu poate să-i găsească niciunul dintre capete. E mult mai lat decât circumferinţa vehimalului. Altminteri însă e la fel de clar şi de concentrat ca fiecare linie din trupul lui Nassun. La fel, dar... imens.

Şi atunci Nassun înţelege, chiar înţelege, o înţelegere atât de bruscă şi de devastatoare, încât deschide ochii şi se împleticeşte îndărăt sub forţa revelaţiei, lovindu-se de un alt scaun şi aproape căzând înainte să se agaţe de el şi să-şi recapete echilibrul. Schaffa scoate un mic sunet de frustrare şi se răsuceşte ca reacţie la alarma ei, dar argintul din el e atât de luminos încât, când străfulgeră, el se încovoaie, gemând şi prinzându-şi capul în palme. Durerea e prea mare ca să-şi poată îndeplini rolul de Gardian sau ca să-şi manifeste grija faţă de ea, pentru că argintul din el a ajuns să strălucească la fel de tare ca firul imens din magma de afară.

Magie, aşa a numit Oţel argintul. Materia de sub orogenie, compusă din tot ce e viu sau a trăit vreodată. Argintul din măruntaiele Taicii Pământ şerpuieşte printre fragmente mari cât munţii din materia lui, în acelaşi fel în care se întreţese printre celulele unei făpturi vii. Şi asta pentru că

planeta este vie. Ştie asta acum cu o certitudine instinctivă. Toate poveştile despre Taica Pământ care-i viu sunt adevărate.

Dar, dacă mantia e trupul Taicii Pământ, de ce argintul e tot mai strălucitor?

Nu. Vai, nu!

— Schaffa, şopteşte Nassun.

El geme. S-a lăsat într-un genunchi, respirând precipitat şi strângându-şi capul în palme. Vrea să se apropie de el, să-l

ajute, să-l aline, dar încremeneşte locului, respirând tot mai repede din pricina panicii care o cuprinde pentru că, brusc, ştie ce va urma. Deşi vrea s-o nege.

— Schaffa, t-te rog, chestia aia din capul tău, bucata aia de fier căreia i-ai zis piatra miezului, Schaffa...

Vocea îi tremură. Nu reuşeşte să respire normal. Frica aproape o sugrumă. Nu. Nu! Nu a înţeles, dar acum înţelege şi nu ştie cum să împiedice asta.

— Schaffa, de unde provine piatra aia a miezului din capul tău?

Vocea vehimalului grăieşte din nou în limba în care i-a salutat prima oară, apoi continuă, obscenă în politeţea ei detaşată.

— .. .o minune, disponibilă numai... (neinteligibil.. .rută. Acest vehimal... (neinteligibil).. .inimă, iluminată... (neinteligibil) pentru plăcerea dumneavoastră.

Schaffa nu răspunde. Dar acum Nassun sessizează răspunsul la întrebarea ei. îl poate simţi când argintul firav care goneşte prin trupul ei rezonează... însă e o rezonanţă vagă, provenită de la argintul *ei,* generat de propriul ei trup. Argintul din Schaffa, din toţi Gardienii, e generat de piatra miezului cuibărită în sessapinealele lor. A studiat-o uneori, atât cât a putut în timp ce Schaffa dormea şi ea îl hrănea cu magia ei. Este fier, dar nu-i fierul pe care-1 ştie ea. E ciudat de dens. Ciudat de plin de energie, deşi o parte din ea este magia care curge prin el de... undeva. Ciudat de viu.

Şi când toată partea dreaptă a vehimalului dispare pentru a le permite pasagerilor să contemple minunea rar văzută a inimii dezlănţuite

a planetei, aceasta arde deja dinaintea ei: un soare subteran de argint, atât de luminos, încât trebuie să mijească ochii, aşa de greu, că percepţia lui îi răneşte sessapinealele, cu o magie atât de puternică, încât pe lângă ea conexiunea persistentă cu safirul pare nesigură şi slabă. E miezul Pământului, sursa pietrelor miezului şi o lume în sine, acoperind tot ecranul şi făcându-se tot mai mare pe măsură ce ei se apropie cu iuţeală.

Nu seamănă cu o piatră, îşi zice vag Nassun dincolo de spaima ei. Poate-i numai din pricina valului de metal topit şi de magie din jurul vehiculului, dar, când încearcă să se concentreze asupra ei, imensitatea dinaintea ei pare să pâlpâie. Are o anumită soliditate. Când se apropie, Nassun detectează anomalii presărate pe suprafaţa sferei strălucitoare, părând mici prin contrast, deşi îşi dă seama că sunt obeliscuri. Câteva zeci, înfipte în inima lumii ca acele într-o perniţă. Dar ele sunt nimic. Nimic.

Şi Nassun e nimic. Dinaintea acestui lucru, e nimic.

„E o greşeală să-l luăm cu noi", a spus Oţel despre Schaffa. Teama rupe zăgazurile. Nassun se repede către Schaffa, care se prăbuşeşte la podea zvârcolindu-se. Nu ţipă, deşi gura îi e căscată, ochii lui de gheaţă sunt holbaţi şi membrele, când ea îl răsuceşte cu greu pe spate, sunt ţepene. Un braţ agitat o loveşte în claviculă, azvârlind-o cât colo, şi durerea e cumplită, dar, târându-se înapoi lângă el, Nassun nici nu se gândeşte la asta. îl prinde de braţ cu ambele mâini şi încearcă să i-l ţină nemişcat, pentru că el dă să şi-l ducă la cap, cu degetele ca nişte gheare, zgâriindu-şi cu unghiile scalpul şi faţa...

— Nu, Schaffa! strigă ea.

Dar el n-o aude.

Apoi înăuntrul vehimalului se face întuneric.

Mai înaintează, dar a încetinit. Au pătruns în materia semisolidă a miezului. Ruta vehimalului e tangentă la suprafaţa acestuia, pentru că, desigur, oamenii care au construit obeliscurile nu puteau să nu se delecteze cu abilitatea lor de a străpunge

planeta doar de dragul amuzamentului. Simte incandescenţa soarelui de argint pretutindeni în jur. însă, în spatele ei, peretele vehimalului se întunecă instantaneu. Chiar lângă vehicul e ceva ce se lipeşte de teaca lui magică.

încet, în timp ce Schaffa se zbate în agonie în poala ei, Nassun se întoarce şi înfruntă miezul pământului.

Şi aici, în sanctuarul inimii sale, Pământul crud o remarcă la rândul său.

Când Pământul vorbeşte, nu se foloseşte de cuvinte. Tu ştii deja asta, dar Nassun o află abia acum. Sessizează înţelesuri, aude vibraţiile cu oscioarele urechii, le citeşte în tremu- rul pielii, le simte smulgându-i lacrimi din ochi. De parcă se îneacă în energie, senzaţii, emoţii. Doare. Nu uita: Pământul vrea s-o ucidă.

Dar nu uita nici asta: şi Nassun îl vrea mort.

Aşa că el rosteşte, prin microcutremure care, în cele din urmă, vor declanşa un tsunami undeva în emisfera sudică: „Salut, micuţul meu duşman!"

(E o aproximaţie, îţi dai seama. Atât poate îndura mintea ei tânără.)

în timp ce Schaffa se sufocă şi e cuprins de convulsii, Nassun îi strânge mai tare trupul răvăşit de durere şi priveşte întunericul roşiatic ce acoperă peretele. Nu se mai teme. Furia i-a dat putere. îi seamănă atât de mult mamei.

— Dă-i drumul, mârâie ea. Dă-i drumul imediat!

Miezul lumii este din metal, topit şi totuşi presat până la solidificare. Are o anumită maleabilitate. Sub ochii lui Nassun, suprafaţa roşie şi întunecată începe să unduiască şi să se schimbe. Se iveşte ceva ce la început ea nu poate pricepe. Un contur familiar. O faţă. E doar imitaţia unei persoane, ochi şi gură, umbra unui nas... dar pentru o clipă ochii capătă o formă clară, buzele se conturează şi o aluniţă apare sub ochi, care se deschid.

Nu e cineva cunoscut. Doar... o faţă acolo unde n-ar trebui să fie. Şi, în timp ce Nassun o priveşte şi oroarea începe să-şi croiască drum la suprafaţă, dincolo de furia ei, vede o altă faţă, apoi alta, tot mai multe, apărând deodată, umplând ecranul.

Fiecare e împinsă în lături când o alta se ridică din străfunduri. Zeci. Sute. Una cu fălci lăsate şi un aer obosit, alta umflată ca după plâns, alta cu gura căscată într-un urlet mut, ca Schaffa. Unele o privesc implorator, cu buzele formând cuvinte pe care ea nu le-ar putea înţelege nici dacă le-ar auzi.

Dar, dincolo de ele, se simte amuzamentul unei prezenţe mult mai mari. „E al meu!" Nu-i o voce. Când Pământul vorbeşte, nu se foloseşte de cuvinte. Insă mesajul e clar.

Nassun strânge din buze şi atinge argintul din Schaffa, retezând cu brutalitate cât mai multe fire din jurul pietrei miezului. Nu merge ca de obicei când face chirurgie cu ajutorul argintului. Liniile argintii din trupul lui Schaffa se refac aproape imediat şi pulsează şi mai tare. De fiecare dată, Schaffa se cutremură. Nassun îl chinuieşte. îi înrăutăţeşte starea.

Nu are de ales. înfăşoară unul dintre firele ei în jurul pietrei miezului, ca să facă operaţia pe care el i-a interzis-o cu câteva luni înainte. Dacă îi va scurta viaţa, măcar nu va mai suferi în timpul care-i va mai rămâne.

Dar vehiculul e zguduit de o nouă undă de amuzament şi alt val incandescent străbate trupul lui Schaffa, azvârlind cât colo firele ei firave. Operaţia eşuează. Piatra miezului e înfiptă la fel de ferm ca întotdeauna între lobii sessapinealelor lui, ca parazitul care este.

Nassun clatină din cap şi caută în jur altceva care să o ajute. Momentan, atenţia îi e distrasă de feţele schimbătoare de pe suprafaţa aceea roşiatică. Cine sunt oamenii ăştia? De ce sunt aici, în inima Pământului?

„Obligaţie", răspunde Pământul prin mici unde de căldură şi de presiune zdrobitoare. Nassun îşi dezgoleşte dinţii, clăti- nându-se sub greutatea dispreţului lui. „Compensaţii pentru ceea ce s-a furat sau a fost împrumutat."

Şi Nassun înţelege iute şi asta, aici, în îmbrăţişarea Pământului, şi înţelegerea îi vibrează

prin oase. Sursa argintului - a magiei - este viaţa. Creatorii obeliscurilor au încercat să pună magia în jug şi au reuşit, vai, cât de bine au reuşit! Au folosit-o ca să construiască minuni dincolo de orice imaginaţie. Dar au vrut mai multă magie decât le puteau furniza vieţile lor sau eonii de viaţă şi de moarte acumulaţi la suprafaţa Pământului. Şi când au văzut câtă magie se ascundea sub suprafaţă, gata să fie culeasă...

E posibil să nu le fi trecut niciodată prin cap că atâta magie, atâta viaţă puteau implica... o conştiinţă. în fond, Pământul nu foloseşte cuvinte. Şi poate că, îşi dă seama Nassun, care a văzut mult prea mult din lume ca să-şi mai fi păstrat inocenţa copilăriei, constructorii marii reţele de obeliscuri nu erau obişnuiţi să respecte formele de viaţă diferite de a lor. Nu erau tocmai diferiţi de oamenii care au condus Epicentrele, de bandiţi sau de tatăl ei. Aşa că, acolo unde ar fi trebuit să vadă o fiinţă vie, ei au văzut încă ceva ce puteau exploata. Unde ar fi trebuit să ceară sau să nu atingă, au luat cu forţa.

Pentru anumite crime nu există justiţie pe măsură, ci numai despăgubiri. Pentru fiecare dram de viaţă smuls de sub pielea lui, Pământul a absorbit în inima sa milioane de rămăşiţe umane. în fond, trupurile putrezesc în sol, iar solul stă pe plăci tectonice, plăcile însele se transformă în focul de sub scoarţa Pământului... şi acolo, înăuntrul său, Pământul mănâncă tot ce au fost. E cinstit, explică el cu o furie rece care încă se ridică din adâncuri ca să crape scoarţa lumii, declanşând Anotimp după Anotimp. E corect. Nu Pământul a provocat acest ciclu al ostilităţilor, nu el a furat Luna, nu el a săpat pe sub pielea altuia, smulgând bucăţi din carnea lui încă vie ca să le transforme în trofee sau unelte, nu el a complotat să transforme oamenii în sclavi, într-un coşmar nesfârşit. Nu el a pornit afurisitul ăsta de război, dar va primi ce i se cuvine.

Şi, vai, oare Nassun nu-1 înţelege? Strânge în pumni cămaşa lui Schaffa, tremurând, în timp ce ura ei şovăie. Oare nu-i poate împărtăşi sentimentele ei?

Căci lumea i-a luat şi ei atât de multe. Cândva a

avut un frate. Şi un tată şi o mamă pe care acum o înţelege, deşi şi-ar dori să nu fie aşa. Şi un cămin. Şi visuri. Oamenii Neclintirii i-au furat copilăria şi speranţa în viitor şi din cauza asta e atât de furioasă, încât nu poate gândi mai departe de: ASTA TREBUIE SĂ ÎNCETEZE şi O SĂ-I PUN EU CAPĂT...

.. .aşa că e posibil să nu înţeleagă ea însăşi mânia Pământului crud?

Ba da.

Ba da, înghiţi-o-ar Pământul!

în poala ei, Schaffa nu mai mişcă. Simte ceva umed sub unul dintre picioarele ei: a făcut pe el. Ochii îi sunt încă deschişi şi respiră cu gâfâituri scurte. Muşchii lui încordaţi mai tresar din când în când. Dacă tortura durează suficient de mult, oricine cedează. Mintea îndură chinul de neîndurat retrăgându-se altundeva. Nassun are zece ani mergând pe o sută, dar a văzut suficient din cruzimea lumii ca să înţeleagă. Schaffa al ei s-a dus. Şi e posibil să nu se mai întoarcă niciodată.

Vehimalul accelerează.

La ieşirea din miez, priveliştea devine din nou mai luminoasă. Strălucirea plăcută a luminilor interioare revine. Degetele lui Nassun nu mai strâng la fel de tare cămaşa lui Schaffa. Priveşte îndărăt, spre masa agitată a miezului, până când peretele redevine opac. Cel din faţă rămâne transparent, dar începe şi el să se întunece. Au pătruns într-alt tunel, mai larg decât primul, cu pereţi negri, masivi, care ţin cumva la distanţă căldura şi tumultul miezului exterior şi al mantalei. Acum Nassun simte că botul vehimalului se ridică, îndepăr- tându-se de miez. Indreptându-se iar spre suprafaţă, de data asta de cealaltă parte a planetei.

Pentru că Schaffa este departe, Nassun şopteşte pentru sine:

— Asta trebuie să înceteze. O să-i pun eu capăt.

închide ochii şi genele înlăcrimate i se lipesc unele de altele.

— Promit.

Nu ştie cui anume îi face această promisiune. Dar nu contează.

Peste puţin timp, vehimalul ajunge în Centrul Miezului.

Syl Anagist: Unu

Vin s-o ia pe Kelenli a doua zi de dimineaţă.

Este ceva neaşteptat, pentru noi cel puţin. N-are legătură cu noi, ne dăm repede seama de asta. Conductorul Gallat soseşte cel dintâi, deşi văd alţi câţiva conductori de rang înalt discutând în casa ce domină grădina. Nu pare nemulţumit când o cheamă pe Kelenli afară şi discută cu ea, cu o voce joasă, dar intensă. Ne trezim toţi, vibrând de vinovăţie, deşi nu am făcut nimic rău, doar ne-am petrecut o noapte dormind pe podea şi ascultând sunetul straniu al respiraţiilor şi foielilor celorlalţi. O privesc pe Kelenli şi mă tem pentru ea, deşi neliniştea mea e doar un mugur: nu ştiu care e primejdia. Stă înaltă şi dreaptă ca unul dintre ei şi îi vorbeşte lui Gallat. îi sessizez tensiunea, ca o falie gata să se deschidă.

Sunt afară, la vreo patru metri, dar la un moment dat Gallat ridică vocea:

— Cât mai ai de gând să continui cu prostia asta? Să dormi în şopron?

Kelenli răspunde calm:

— E vreo problemă?

Gallat este conductorul cel mai înalt în rang. Este, totodată, cel mai crud. Nu credem că o face intenţionat. Pur şi simplu nu pare să înţeleagă că în relaţia cu noi se poate vorbi despre cruzime. Suntem acordorii maşinii. Pentru binele proiectului, noi înşine trebuie să fim acordaţi. Faptul că acest proces ne provoacă uneori durere sau teamă sau dezafectarea şi trimiterea pe parcela cu

mărăcini este... neesenţial.

Ne-am întrebat dacă Gallat însuşi are sentimente. Are, văd asta acum, când se retrage cu o expresie rănită, de parcă vorbele lui Kelenli fuseseră o lovitură.

— Am fost bun cu tine, spune el.

Vocea îi tremură.

— Şi sunt recunoscătoare.

Kelenli nu şi-a schimbat inflexiunile vocii şi niciun muşchi de pe chip nu i s-a clintit. Pentru prima oară arată şi vorbeşte ca una dintre noi. Aşa cum facem noi adesea, ea şi el poartă o discuţie fără legătură cu cuvintele pe care le rostesc. Verific: în ambient nu se simte nimic, cu excepţia vibraţiilor vagi ale vocilor lor. Şi totuşi...

Gallat o priveşte lung. Apoi mânia şi suferinţa îi dispar de pe chip, lăsând loc ostenelii. Se răsuceşte pe călcâie şi zice răstit:

— Azi am nevoie de tine în laborator. Subreţeaua fluctuează din nou.

în cele din urmă, expresia lui Kelenli se schimbă: sprâncenele i se apropie.

— Mi s-a spus că am la dispoziţie trei zile.

— Geoezoteritatea are întâietate faţă de planurile tale de vacanţă, Kelenli.

Priveşte spre căsuţa unde suntem înghesuiţi eu şi ceilalţi şi mă surprinde studiindu-1. Nu mă uit în altă parte, în primul rând pentru că sunt atât de fascinat de suferinţa lui, încât nici nu mă gândesc s-o fac. Pe chip i se iveşte o stânjeneală trecătoare, înlocuită de iritare. îi spune, cu obişnuita lui lipsă de răbdare:

— Biomagestria poate face numai scanări la distanţă în afara incintei, dar ei spun că au detectat o clarificare a fluxului din reţelele acordorilor. Orice ai făcut cu ei nu e chiar o totală pierdere de timp. Aşa că o să-i duc eu oriunde ai plănuit să-i duci azi. Tu te poţi întoarce în complex.

Ea priveşte în jur. Către noi. Către mine. „Gânditorul meu!"

— Ar trebui să fie uşor, îi spune ea privindu-mă. Trebuie să vadă fragmentul local al motorului.

— Ametistul?!

Gallat o priveşte mirat.

— Locuiesc în umbra lui. îl văd tot timpul. La ce-ar folosi?

— N-au văzut alveola. Trebuie să înţeleagă în totalitate procesul dezvoltării, nu doar la nivel teoretic.

Brusc, îi întoarce spatele şi lui, şi mie şi porneşte către casa mare.

— Arată-le asta şi pe urmă poţi să-i laşi în incintă şi gata, înţeleg precis de ce a vorbit Kelenli pe tonul ăsta nepăsător şi de ce nu s-a deranjat să-şi ia rămas-bun înainte de plecare. Aşa facem şi noi când trebuie să privim sau să sesizăm că altcineva din reţeaua noastră e pedepsit: ne prefacem că nu ne pasă. („Tetlewha. Cântecul tău e monoton, dar n-a amuţit. De unde cânţi?") Asta scurtează pedepsele tuturor şi îi împiedică pe conductori să-şi verse mânia şi asupra altora. Să înţeleg acest aspect şi s-o privesc plecând fără să simt nimic sunt însă două lucruri foarte diferite.

După asta, conductorul Gallat e într-o dispoziţie cumplit de proastă. Ne porunceşte să ne strângem lucrurile ca să putem pleca. Nu avem nimic, deşi unii dintre noi trebuie să evacueze reziduurile înainte de plecare şi toţi avem nevoie de mâncare şi de apă. îi lasă pe cei care au nevoie să folosească mica toaletă a lui Kelenli sau o grămadă de frunze din spatele căsuţei (eu sunt unul dintre aceştia; e foarte ciudat să te aşezi pe vine, dar e o experienţă interesantă), apoi ne spune să ne ignorăm foamea şi setea şi să pornim, aşa că asta facem. Ne sileşte să mergem foarte iute, deşi picioarele noastre sunt mai scurte decât ale lui şi încă ne dor după ziua de ieri. Suntem uşuraţi când vedem sosind vehimalul pe care l-a chemat el, ca să putem sta jos cât timp ne transportă înapoi în

centrul oraşului.

Ceilalţi conductori vin şi ei cu noi şi cu Gallat. Vorbesc cu el, şi pe noi ne ignoră. El le dă răspunsuri scurte, de un cuvânt. întrebările lor o vizează mai ales pe Kelenli: dacă e mereu aşa intransigentă, dacă după părerea lui ăsta e un defect neprevăzut al geninginerie, de ce îi permite să intervină în proiect când ea e practic un model depăşit.

— Pentru că s-a dovedit a avea dreptate ori de câte ori a venit cu o sugestie, se răsteşte el după a treia întrebare de acest gen. Chiar ăsta-i motivul pentru care i-am creat pe acor- dori. Fără ei, Motorul Plutonic ar avea nevoie de alţi şaptezeci de ani de pregătire până să putem face fie şi o primă probă. Când senzorii unei maşinării sunt capabili să-ţi spună cu precizie ce nu merge şi cum poţi să faci ansamblul să funcţioneze mai eficient, e o prostie să nu ţii seama de ei.

Asta pare să-i potolească, aşa că îi dau pace şi-şi reiau discuţiile, deşi între ei, nu şi cu el. Stau lângă Conductorul Gallat. Remarc că desconsideraţia celorlalţi îi sporeşte încordarea, făcând mânia să radieze din el aşa cum căldura reziduală a soarelui radiază dintr-o stâncă mult timp după căderea nopţii. Mereu au existat dinamici ciudate în relaţiile dintre conductori. Noi le-am analizat cât am putut de bine, deşi nu le-am înţeles cu adevărat. Acum însă, mulţumită explicaţiei lui Kelenli, îmi amintesc că Gallat are „un strop indezirabil de moştenire ancestrală". Noi am fost făcuţi intenţionat aşa, dar el s-a născut cu ten deschis la culoare şi ochi-de-gheaţă, trăsături comune printre nieşi. El nu e nies. Nieşii nu mai sunt. Există alte rase, rase sylanagistene, cu pielea albă. Ochii indică însă faptul că undeva în istoria familiei lui - istoria îndepărtată, altfel nu i s-ar fi permis şcolarizarea sau îngrijirile medicale şi nici poziţia lui însemnată - cineva a făcut copii cu un nies. Sau nu. Ar putea fi o mutaţie întâmplătoare sau un capriciu al pigmentării. Se pare totuşi că nimeni nu crede asta.

De aceea, deşi Gallat munceşte din greu şi-şi petrece mai mult timp în complex decât oricine şi e şeful, ceilalţi conductori îl tratează ca şi cum ar fi mai puţin decât ce este. Dacă nu ne-ar aplica şi el nouă acelaşi tratament, poate că mi-ar fi milă de el. Aşa însă îmi inspiră frică. Dar de dragul lui Kelenli decid să fiu curajos.

— De ce eşti supărat pe ea? îl întreb.

Am vorbit în şoaptă şi vocea îmi este acoperită de zumzetul ciclului metabolic al vehimalului. Puţini alţi conductori

245 remarcă intervenţia mea. Niciunuia nu-i pasă. Mi-am ales bine momentul.

Gallat tresare şi mă priveşte de parcă nu m-a văzut niciodată.

-Ce?

— Pe Kelenli.

îmi întorc privirea şi o întâlnesc pe a lui, deşi am aflat cu timpul că conductorilor nu le place asta. Consideră contactul vizual o provocare. Dar au tendinţa să ne ignore mai uşor când nu ne uităm la ei şi nu vreau să fiu ignorat. Trebuie să simtă conversaţia asta, chiar dacă sessapinealele lui slabe şi primitive nu-i pot spune că gelozia şi ciuda mea au făcut ca temperatura reţelei hidrografice a oraşului să crească cu două grade.

Se uită urât la mine. îi întorc privirea impasibil. Simt tensiunea din reţea. Ceilalţi, care, desigur, au remarcat ceea ce conductorii nu ştiu, se tem deodată pentru mine... dar nu dau atenţie îngrijorării lor, distras de diferenţa pe care o percep instantaneu în noi toţi. Gallat are dreptate: ca rezultat a ceea ce ne-a arătat Kelenli, chiar ne schimbăm, devenim mai complecşi şi influenţa noastră asupra ambientului sporeşte. Este o îmbunătăţire? Deocamdată suntem confuzi, acolo unde înainte eram unificaţi. Remwha şi Gaewha sunt mânioşi că am riscat să vorbesc fără să caut mai întâi să obţin acordul tuturor şi această nesăbuinţă, presupun eu, este un simptom al propriei mele schimbări. Bimniwha şi Salewha simt o furie iraţională faţă de Kelenli pentru felul straniu în care m-a afectat. Dushwha s-a săturat de noi toţi şi nu vrea decât să meargă acasă. Dincolo de mânia ei, Gaewha se teme pentru mine, dar mă şi compătimeşte, fiindcă înţelege,

cred, că nesăbuinţa mea e un simptom al altceva. Am decis că sunt îndrăgostit, dar dragostea-i un punct fierbinte dureros clocotind în mine, într-un loc care mai înainte era stabil, şi asta nu-mi place. în fond, am crezut cândva că sunt cel mai fin instrument creat de o civilizaţie măreaţă. Acum am aflat că

sunt o greşeală asamblată laolaltă de nişte hoţi paranoici, îngroziţi de propria lor mediocritate. Nu ştiu cum să mă simt altfel decât nesăbuit.

Dar niciunul dintre ei nu-i mânios pe Gallat pentru că e un individ prea periculos ca să poţi purta o simplă conversaţie cu el. E ceva greşit aici.

în cele din urmă, Gallat spune:

— Ce te face să crezi că simt supărat pe Kelenli?

Deschid gura, gata să-i semnalez încordarea trupului, tensiunea vocii, expresia feţei şi el scoate un sunet iritat.

— Lasă! Ştiu cum procesaţi voi informaţia.

Oftează.

— Şi presupun că ai dreptate.

Am în mod categoric dreptate, dar ştiu că nu e cazul să-i reamintesc ce nu vrea să ştie.

— Vrei să locuiască în casa ta.

Nu eram sigur că era casa lui Gallat până la discuţia de azi-dimineaţă. Deşi ar fi trebuit să-mi dau seama. Mirosea ca el. Niciunul dintre noi nu se pricepe să facă uz de celelalte simţuri în afara sesunei.

— E casa ei! se răsteşte el. A crescut acolo, la fel ca mine.

Kelenli mi-a spus asta. Că a crescut alături de Gallat, cre- zându-se normală, până când, în cele din urmă, cineva i-a spus de ce nu o iubeau părinţii ei.

— Era parte din proiect.

El încuviinţează scurt, o singură dată, cu gura schimonosită de amărăciune.

— La fel şi eu. Un copil uman era un control necesar şi eu aveam... caracteristici utile pentru

comparaţie. Am crezut-o sora mea până când am împlinit amândoi cincisprezece ani. Atunci ne-au spus.

O perioadă îndelungată. Şi totuşi Kelenli trebuie să fi bănuit că era altfel. Scânteierea argintie a magiei curge în jurul nostru şi prin noi ca apa. Oricine o poate sessiza, dar noi, acordorii, trăim în ea. Şi ea trăieşte în noi. Nu e posibil să se fi crezut vreodată normală.

Gallat însă trebuie să fi fost complet surprins. Poate că viziunea lui asupra lumii a fost dată complet peste cap la fel ca a mea acum. Poate a bâjbâit - bâjbâie - la fel ca mine, chinuindu-se să-şi împace sentimentele cu realitatea. Simt o simpatie subită pentru el.

— N-am tratat-o urât niciodată.

Gallat vorbeşte foarte încet şi nici nu sunt sigur că mi se mai adresează mie. Şi-a încrucişat braţele şi picioarele, închi- zându-se în sine, în timp ce priveşte fix prin fereastra vehimalului fără să vadă nimic.

— N-am tratat-o niciodată ca...

Tresare brusc şi-mi aruncă o privire piezişă. Sunt cât pe ce să încuviinţez ca să-i arăt că înţeleg, dar un instinct mă previne să n-o fac. Mă mulţumesc să-i întorc privirea. El se relaxează. Nu ştiu de ce.

„Nu vrea să-l auzi zicând «ca pe unul dintre voi»", îmi transmite Remwha zumzăind de iritare faţă de prostia mea. „Şi dacă ar zice, nu vrea să ştii ce înseamnă. Se convinge că nu e ca oamenii care i-au făcut lui viaţa grea. E o minciună, dar are nevoie de ea şi doreşte ca noi să i-o susţinem. Ea n-ar fi trebuit să ne spună că suntem nieşi."

„Nu suntem nieşi", pulsez ca răspuns prin câmpul gravitaţional. Sunt iritat că a fost nevoie să-mi atragă atenţia. Purtarea lui Gallat este evidentă acum, că mi-a explicat-o Remwha.

„Pentru ei suntem." Gaewha ne transmite asta sub forma unui microcutremur ale cărui reverberaţii le opreşte, astfel încât în locul replicilor să simţim numai tăcerea rece. Nu ne mai certăm, fiindcă are dreptate.

Ignorând criza de identitate pe care o

traversăm, Gallat continuă:

— I-am dat cât de multă libertate puteam. Toţi ştiu ce este, dar i-am oferit aceleaşi privilegii de care s-ar bucura o femeie normală. Desigur, există restricţii, limitări, dar sunt rezonabile. Nu-mi pot permite să par neglijent dacă...

Se întrerupe, pierdut în propriile gânduri. Un muşchi i se încordează pe obraz, trădându-i frustrarea.

— Se comportă de parcă nu pot să pricep. De parcă eu sunt problema, nu lumea. încerc s-o ajut!

Apoi dă drumul unui lung oftat de frustrare.

Dar am auzit destul. Mai târziu, când vom analiza toate astea, le voi spune celorlalţi: „Ea vrea să fie o persoană."

„Vrea imposibilul", va spune Dushwha. „Gallat crede că e mai bine să fie el proprietarul ei decât să-i permită Syl Anagistului s-o deţină. Dar, ca să fie o persoană, ea ar trebui să nu mai fie... o proprietate. A nimănui."

„Pentru asta ar trebui ca Syl Anagist să nu mai fie Syl Anagist", va adăuga Gaewha cu tristeţe.

Da. Şi vor avea dreptate colegii mei acordori... dar asta nu înseamnă că năzuinţa spre libertate a lui Kelenli este greşită. Sau că un lucru este imposibil numai fiindcă-i foarte, foarte greu de dobândit.

Vehimalul opreşte într-o parte a oraşului care, în mod uimitor, mi se pare cunoscută. Am văzut-o numai o dată şi totuşi recunosc modelul străzilor şi florile plantei căţărătoare de pe unul dintre ziduri. Calitatea luminii văzută prin ame- tist acum, când soarele porneşte spre apus, trezeşte în mine un sentiment de jind şi de uşurare despre care într-o zi voi afla că se numeşte dor de casă.

Ceilalţi conductori coboară şi pornesc spre complex. Gallat ne face semn. E în continuare furios şi vrea să termine cu asta. Aşa că-1 urmăm, rămânând treptat în urmă din pricină că picioarele noastre sunt mai scurte şi muşchii ne dor, până când, în cele din urmă, el observă că noi şi gărzile

noastre suntem la trei metri în spate. Se opreşte şi ne lasă să-l ajungem, dar fălcile-i sunt încordate şi bate cu degetele unei mâini darabana pe braţele lui încrucişate.

— Grăbiţi-vă! spune el. în seara asta vreau să încep testele de pornire.

Ştim că nu trebuie să ne plângem. Dar adesea o diversiune poate fi utilă. Gaewha întreabă:

— Ce anume ne grăbim să vedem?

Gallat clatină nerăbdător din cap, dar răspunde. încetineşte pasul ca să ne poată vorbi, aşa cum a plănuit Gaewha, ceea ce ne permite şi nouă să încetinim. Ne tragem sufletul cu **disperare**

— Alveola din care a crescut acest fragment. Vi s-a explicat esenţialul. Pe moment, fiecare fragment serveşte drept centrală nucleară pentru un nod din Syl Anagist, absorbind magie, catalizând-o, returnând o parte din ea oraşului şi depozitând surplusul. Până când Motorul va fi activat, fireşte.

Se opreşte brusc, distras de împrejurimi. Am ajuns în zona de la baza fragmentului, unde accesul e interzis, un parc pe trei niveluri cu clădiri administrative şi o staţie pe linia vehimalului care (ni se spune) face o cursă săptămânală către Centrul Miezului. Totul e utilitar şi cam plictisitor.

Şi totuşi... Deasupra noastră, umplând cerul aproape cât vezi cu ochiul, se află fragmentul de ametist. în ciuda nerăbdării lui Gallat, ne oprim şi privim în sus cu veneraţie. Trăim în umbra lui colorată şi am fost făcuţi să răspundem nevoilor lui şi să-i controlăm ieşirile. El este noi şi noi suntem el. Cu toate astea, arareori avem prilejul să-1 vedem aşa, direct. Ferestrele celulelor noastre sunt îndreptate în direcţia opusă lui. (Conectivitate, armonizare, contact vizual şi eficienţă a formei de undă. Conductorii nu vor să rişte activarea accidentală.) E un lucru măreţ, îmi zic, atât în starea lui fizică, cât şi în suprapoziţia lui magică. în aceasta din urmă radiază, cu reţeaua lui cristalină complet încărcată cu puterea magică stocată pe care o vom folosi în curând ca

să generăm Geoezoteritatea. Când vom comuta sistemele energetice ale lumii de la producţia şi rezervele limitate ale obeliscurilor la fluxurile nelimitate ce curg prin pământ şi când Centrul Miezului va intra pe deplin online ca să le regleze, când lumea va îndeplini în sfârşit visul celor mai măreţi dintre conducătorii şi gânditorii Syl Anagistului...

.. .ei bine, atunci eu şi ceilalţi nu vom mai fi necesari. Auzim atâtea despre ceea ce se va întâmpla odată ce lumea

va fi eliberată de lipsuri şi de pofte. Oamenii vor trăi pentru totdeauna. Vor călători pe alte lumi, aflate dincolo de steaua noastră. Constructorii ne-au dat asigurări că nu vom fi ucişi. De fapt, vom fi onoraţi ca o culme a magestriei şi ca o reprezentare însufleţită a ceea ce poate realiza omenirea. Nu ar trebui să aşteptăm cu nerăbdare momentul în care vom fi veneraţi? Nu se cuvine să fim mândri?

Dar, pentru prima oară, mă gândesc la viaţa pe care mi-aş dori-o eu dacă aş avea de ales. Mă gândesc la casa în care locuieşte Gallat: uriaşă, frumoasă, rece. Mă gândesc la casa din grădină a lui Kelenli, mică şi înconjurată de minuni mici ce cresc. Mă gândesc să locuiesc cu Kelenli. Să îi stau în fiecare seară la picioare, vorbindu-i cât de mult aş vrea, în toate limbile pe care le ştiu, fără teamă. Mi-o imaginez zâmbind fără amărăciune şi gândul ăsta îmi provoacă o plăcere incredibilă. Apoi mă ruşinez, ca şi cum n-aş avea niciun drept să-mi închipui toate astea.

— Pierdere de vreme, murmură Gallat privind obeliscul. Ei bine, aici e. Habar n-am de ce a vrut Kelenli să-1 vedeţi, dar iată-1.

II admirăm, aşa cum ni s-a cerut.

— Putem să ne... apropiem? întreabă Gaewha.

Câţiva dintre noi gem exasperaţi prin pământ: ne dor picioarele şi ne e foame. Dar ea ne replică frustrată: „Dacă tot suntem aici, am face bine să profităm la maximum."

Gallat oftează în semn de aprobare şi porneşte înainte, coborând drumul în pantă către baza ametistului, unde acesta stă înfipt ferm în alveola lui încă de la prima infuzie de mediu de creştere.

Am văzut vârful fragmentului de ametist pierzându-se printre norii goniţi de vânt şi, uneori, încadrat de lumina albă a lunii, dar partea asta e nouă pentru mine. Din câte am învăţat, la baza lui sunt pilonii transformatorului, care evacuează o parte din magia furnalului generator din miezul ametistului. Această magie - un crâmpei din incredibila cantitate pe care o poate produce Motorul Plutonic - e

redistribuită prin numeroase conducte către case, clădiri şi maşinării şi către staţiile de alimentare a vehimalelor din întregul oraş-nod. La fel se întâmplă în orice oraş-nod al Syl Anagistului, din toată lumea, două sute cincizeci şi şase de fragmente în total.

Deodată atenţia îmi e distrasă de o senzaţie stranie, cel mai ciudat lucru pe care l-am sessizat vreodată. Ceva difuz... ceva din apropiere generează o forţă care... clatin din cap şi mă opresc.

— Ce e asta? întreb, înainte să mă gândesc dacă-i o idee bună să vorbesc din nou când Gallat e într-o asemenea dispoziţie.

El se opreşte, mă priveşte încruntat, apoi pare să înţeleagă nedumerirea de pe chipul meu.

— O! Presupun că sunteţi suficient de aproape ca să-l detectaţi. Este feedbackul liniei derivate de alimentare.

— Şi ce-i aia linie derivată de alimentare? întreabă Remwha, acum, că am spart eu gheaţa.

Gallat e vizibil deranjat şi-i aruncă o privire cruntă. Ne încordăm toţi.

— Moarte crudă! oftează Gallat în cele din urmă. Bine, e mai uşor să vă arăt decât să vă explic. Haideţi!

Grăbeşte din nou pasul şi de data asta niciunul dintre noi nu îndrăzneşte să se plângă, deşi înaintăm cu picioare tot mai grele din cauza nivelului redus al zahărului din sânge şi a deshidratării. Urmându-1 pe Gallat, ajungem pe terasa cea mai joasă, traversăm pista vehimalului şi trecem printre doi dintre pilonii uriaşi, care zumzăie.

Şi acolo... suntem distruşi.

Dincolo de piloni, ne explică conductorul Gallat pe un ton în care se simte nerăbdarea, se află sistemul de declanşare şi translaţie al fragmentului. Se lansează în explicaţii tehnice amănunţite, pe care le absorbim, deşi nu le auzim cu adevărat. Reţeaua noastră, sistemul aproape constant de conexiuni prin care noi şase comunicăm, ne verificăm starea sănătăţii

şi ne transmitem avertismente sau ne asigurăm cu cântece liniştitoare, e mută şi încremenită. Şoc. Oroare.

în rezumat, explicaţiile lui Gallat sunt următoarele: aceste fragmente nu ar fi putut începe să genereze magie singure, cu decenii în urmă, când au fost crescute prima dată. Obiectele neanimate şi neştiutoare precum cristalele sunt imune la magie. Ca urmare, pentru a ajuta fragmentele să iniţieze ciclul de generare, trebuie folosită magie brută pe post de catalizator. Fiecare motor are nevoie de un starter. Şi aici intră în acţiune circuitele de alimentare. Arată ca nişte vrejuri groase şi noduroase, ce se răsucesc şi se încolăcesc, alcătuind un desiş în jurul bazei fragmentului. Şi captivi în aceste vrejuri...

„Mergem să-i vedem", mi-a spus Kelenli când am întrebat-o unde sunt nieşii.

Sunt încă în viaţă, îmi dau eu seama imediat. Deşi zac nemişcaţi în desişul de vrejuri (tolăniţi pe ele, cu trupul contorsionat printre ele, înveliţi în ele, străpunşi de ele acolo unde le-au crescut prin carne), e imposibil să nu sesizezi firele delicate de argint care gonesc între celulele unei mâini sau dansează de-a lungul firişoarelor de păr de pe o spinare. Vedem chiar că unii dintre ei respiră, deşi mişcarea e foarte lentă. Mulţi poartă drept haine nişte zdrenţe putrezite odată cu trecerea timpului. Câţiva sunt goi. Părul şi unghiile nu le-au crescut şi trupurile lor n-au produs excremente pe care să le vedem. Nici nu simt durerea, intuiesc eu. Ăsta măcar a fost un act de bunătate. Asta pentru că derivaţiile iau toată magia din ei, mai puţin pârâiaşul firav necesar ca să-i ţină în viaţă. Să-i

ţină în viaţă, ca să poată genera mai multă magie.

E parcela de mărăcini. Când eram proaspăt decantaţi şi încă învăţam să folosim limbajul codat în creierele noastre în timpul fazei de creştere, una dintre conductoare ne-a povestit unde vom fi trimişi dacă, din cine ştie ce motiv, nu vom mai putea să lucrăm. Asta pe vremea când eram pai-sprezece. O să fim retraşi, a zis ea, într-un loc unde vom

mai putea sluji proiectului, dar indirect. „E linişte acolo", a zis conductoarea. îmi amintesc asta limpede. A zâmbit zicând-o. „O să vedeţi."

Victimele parcelei de mărăcini sunt aici de ani. De decenii. Sunt sute la vedere şi alte mii dincolo de raza vederii noastre, dacă desişul-derivaţie se întinde de jur împrejurul bazei ametistului. Milioane, dacă înmulţim cu două sute cincizeci şi şase. Nu-l zărim pe Tetlewha sau pe ceilalţi, dar ştim că şi ei sunt pe aici, pe undeva. încă în viaţă, şi totuşi nu.

Gallat termină de vorbit în timp ce noi privim în tăcere.

— Aşa că, după iniţierea sistemului, odată ce ciclul generativ e stabilit, numai ocazional se va ivi nevoia unei reiniţieri.

Oftează, plictisit de propria-i voce. Noi privim în tăcere.

— Linia derivată de alimentare stochează magia în caz de urgenţă. în Ziua Lansării, fiecare rezervor-derivaţie ar trebui să aibă stocaţi aproximativ treizeci şi şapte de lamotiri, adică de trei ori...

Se opreşte. Oftează. îşi masează rădăcina nasului.

— E inutil. îşi bate joc de tine, fraiere.

De parcă nu vede ceea ce vedem noi. De parcă aceste vieţi stocate, transformate în componente, nu înseamnă nimic pentru el.

— Ajunge! E momentul să reveniţi în complex.

Aşa că mergem acasă.

Şi acolo, în sfârşit, începem să facem planuri.

*

Treieră-i
şi strânge-i snop. Nu-nceta dacă zic
„Stop"!

Calcă-i
Pân' le-o tace gura, Sari de trei ori
şi zi ura!

Taie limba, Coase-ochi, De nu plâng, nu te opri!

N-asculta, Nu te uita Şi aşa vom câştiga!

Cântecel pentru copii din epoca pre-Sanze, popular în cvarten- tele Yumenes, Haltolee, Nianon şi Ewech, de origine necunoscută. Există mai multe variante. Acesta pare a fi textul de bază.

aproape-ai ajuns acasă

Când tu şi ceilalţi castrimeni vă iviţi din ploaia de cenuşă, paznicii staţiei nodului chiar par convinşi că vă pot ţine piept Presupui că arătaţi într-adevăr ca o ceată de bandiţi ceva mai numeroasă, cu hainele voastre pline de cenuşă şi roase de acid şi cu trupurile scheletice. Ykka nici nu apucă s-o trimită pe Danei să discute cu ei, că şi încep să tragă cu arbaletele. Sunt nişte ţintaşi jalnici, ceea ce-i bine, fiindcă altminteri legea probabilităţilor e de partea lor. Trei castrimeni sunt doborâţi de săgeţi înainte să-ţi dai seama că Ykka habar n-are să folosească un tor sau un scut... după care îţi aminteşti că nici tu n-o poţi face fără Consecinţe. Aşa că-1 strigi pe Maxixil şi el o face cu o precizie de diamant, transformând din zbor săgeţile în aşchii de lemn îngheţat, nu tocmai diferit de felul în care ai adus tu sfârşitul în Tirimo, în acea ultimă zi.

Nu-i la fel de priceput pe cât erai tu atunci. O parte din tor rămâne în jurul lui. Pur şi simplu îi extinde şi-i reorganizează partea frontală, formând o barieră între castrimeni şi porţile uriaşe din zgură ale staţiei nodale. Din fericire, nu e nimeni în faţa lui (după ce tu le-ai strigat oamenilor să se dea la o parte). Apoi, cu o strălucire finală de energie cinetică redirecţionată, spulberă porţile şi îi îngheaţă pe

arbaletrieri înainte să lase torul să se destrame. După aceea, în vreme ce Spinările-Late din Castrima se reped înăuntru şi se ocupă de ceilalţi, te duci la Maxixil, care zace în căruţă gâfâind.

— Neglijent lucrat! Ar fi trebuit să ancorezi torul ăla măcar la trei metri mai încolo, îi spui, luându-i o mână şi trăgând-o către tine, dat fiind că nu prea ai cum să i-o masezi între palmele tale.

îi simţi răceala pielii prin cele patru straturi de haine. El geme şi ochii i se închid. Rezistenţa i s-a dus ruginii de tot, dar asta probabil pentru că asocierea între înfometare şi oro- genie nu este una fericită.

— De vreo doi ani n-a trebuit să fac ceva mai complicat decât îngheţatul oamenilor.

Apoi se uită urât la tine:

— Văd că tu nu te-ai deranjat!

Zâmbeşti ostenită.

— Pentru că ştiam că te descurci.

Apoi răzuieşti o porţiune de chiciură din căruţă, ca să ai unde să te aşezi până se termină lupta.

Când se încheie, îl baţi pe braţ pe Maxixil - care a adormit - şi pleci în căutarea Ykkăi. E chiar lângă porţi, cu Esni şi alte două Spinări-Late, toţi privind fascinaţi micul ţarc. In el se află o capră care se uită la ei cu indiferenţă, rumegând nişte fân. N-ai mai văzut o capră de când ai plecat din Tirimo.

Dar priorităţile-s altele.

— Aveţi grijă să nu omoare doctorul sau doctorii! le spui Ykkăi şi lui Esni. Probabil s-au baricadat alături de administratorul nodului. Lema n-o să ştie cum să-1 îngrijească pe administrator. E nevoie de pregătire specială.

Faci o pauză:

— Dacă mai vrei să continui cu planul ăsta.

Ykka încuviinţează şi-i aruncă o privire lui Esni, care aprobă şi se uită la o altă femeie, ce se holbează la un tânăr care-o ia la fugă spre clădirile nodului.

— Ce şanse sunt ca doctorul să-1 omoare pe administrator? Din milă? întreabă Esni.

Te împotriveşti impulsului de a răspunde: „Mila e pentru oameni". Modul ăsta de a gândi trebuie să piară, chiar dacă tu ai gândit-o cu amărăciune.

— Infime. In cazul în care credeţi c-o să ajute, explicaţi-i prin uşă că nu vreţi să ucideţi nicio persoană care se predă.

Esni trimite un alt curier.

— Sigur că vreau să continuăm cu planul ăsta, zice Ykka. îşi freacă obrazul, lăsând dâre în stratul de cenuşă. Sub cenuşă este tot cenuşă, dar intrată mai adânc în piele. Ai uitat care-i culoarea naturală a tenului ei şi nu-ţi dai seama dacă îşi mai fardează ochii sau nu.

— Mulţi dintre noi pot controla cutremure. Până şi puştanii de-acum, dar...

Ridică ochii spre cer.

— Mă rog. Mai e şi aia.

îi urmezi privirea, deşi ştii deja ce vei vedea. Ai încercat să nu o vezi. Toată lumea a încercat.

Falia.

De această parte a Deşertului Merz, cerul nu mai există. Mai jos, în sud, cenuşa azvârlită de Falie a avut timp să se ridice în atmosferă şi să se răărească întrucâtva, formând norii ce au dominat cerul aşa cum îl ştii tu în ultimii doi ani. Aici însă... Aici încerci să priveşti în sus, dar, înainte să dea de cer, ochii tăi sunt atraşi de un soi de zid negru şi roşu, în fierbere lentă, ce se întinde acoperind tot orizontul nordic, într-un vulcan, ceea ce vezi tu s-ar numi coloană de erupţie, dar Falia nu e coşul unui vulcan singuratic. E ca o mie de vulcani aliniaţi unul lângă altul, o linie neîntreruptă de flăcări şi de haos de la o coastă la alta a Neclintirii. Tonkee a încercat să-i facă pe toţi să desemneze ceea ce văd cu termenul potrivit, pirocumulonimbus, un nor masiv de cenuşă, foc şi fulgere. Insă i-ai auzit pe oameni începând deja să folosească un alt termen: îi spun pur şi simplu Zidul. Crezi c-o să prindă denumirea. Chiar bănuieşti că, dacă după o generaţie sau două va mai fi cineva în viaţă, Anotimpul ăsta se va numi

Anotimpul Zidului.

îl auzi, vag, dar omniprezent. Un huruit în pământ. Un vuiet surd şi permanent în urechea ta medie. Falia nu-i un simplu cutremur: este despărţirea dinamică, încă neîncheiată, a două plăci tectonice de-a lungul unei falii nou formate.

Replicile seismice după Falia iniţială nu vor înceta ani de-acum. Sessapinealele îţi zbârnâie de câteva zile încoace, avertizându-te să te pregăteşti sau să fugi, zvâcnind de nevoia de a face *ceva* în legătură cu această ameninţare seismică. Ştii că nu e cazul, dar uite o problemă: fiecare orogen din Castrima sessizează ce sessizezi tu. Simte acelaşi impuls de a reacţiona. Şi, dacă nu sunt inelari de rang superior ai Epicentrului, capabili să recruteze alţi inelari şi să activeze o reţea străveche de artefacte ale unor mortcivuri, *a face ceva* îi va ucide.

Aşa că Ykka se împacă acum cu ceva ce tu ai înţeles de când te-ai trezit cu un braţ împietrit: ca să supravieţuiască în Rennanis, Castrima va avea nevoie de administratorii de noduri. Va trebui să-i îngrijească. Şi, când vor muri, va trebui să le găsească înlocuitori. Nimeni nu vorbeşte încă despre asta. Să începem cu începutul.

După un timp, Ykka oftează şi priveşte către uşa deschisă a clădirii.

— S-ar părea că lupta s-a terminat.

— Aşa s-ar zice, aprobi tu.

Se face linişte. Un muşchi de pe obraz îi zvâcneşte. Adaugi:

— Vin cu tine.

Ea te priveşte pieziş.

— Nu trebuie.

I-ai povestit cum a fost prima dată când ai văzut un administrator de noduri. A auzit oroarea încă proaspătă din vocea ta.

Dar nu. Alabastru ţi-a arătat calea şi nu te mai fereşti de datoria pe care ţi-a încredinţat-o. O să întorci capul administratorului de noduri, o să-i

arăţi Ykkăi cicatricele de pe ceafă şi o să-i explici despre procesul de provocare a leziunilor. Pentru că, dacă va fi silită să ia această decizie, trebuie să ştie precis ce preţ vor plăti ea şi Castrima.

O s-o faci - o s-o sileşti să vadă asta, o să te forţezi să te confrunţi din nou cu aşa ceva - pentru că acesta e adevărul

complet despre ce sunt orogenii. E adevărat, Neclintirea are motive întemeiate să se teamă de cei ca tine. Dar are motive la fel de întemeiate să îi respecte, şi a ales să facă numai una din astea două. Ykka, mai mult ca oricine, trebuie să afle tot.

Strânge din fălci, dar încuviinţează. Esni vă priveşte curioasă, apoi ridică din umeri şi se întoarce pe călcâie, iar tu şi Ykka intraţi împreună în clădirea principală a nodului.

*

Nodul are o cămară bine aprovizionată, despre care presupui că ar fi trebuit să fie un depozit auxiliar pentru cornul însuşi. E mai mult decât pot mânca locuitorii flămânzi şi fără corn ai Castrimei şi include alimente după care toţi au tânjit cu o disperare tot mai mare, cum ar fi fructe uscate roşii şi galbene şi legume conservate. Ykka îi împiedică să transforme prilejul într-un ospăţ spontan - încă trebuie ca proviziile astea să vă ajungă numai Pământul ştie până când -, dar asta nu-i împiedică pe majoritatea membrilor cornului să capete o dispoziţie aproape sărbătorească, mai ales că toată lumea merge la culcare cu burta plină pentru prima oară în câteva luni.

Ykka pune pază la intrarea în camera administratorului nodului - „Nimeni în afară de noi nu mai trebuie să vadă mizeria asta", declară ea şi bănuieşti că de fapt nu vrea ca odihniţilor cornului să le vină idei - şi la cămară. Pune pază triplă în jurul caprei. O fată din casta Inovatorilor, provenită dintr-un corn agricol, primeşte sarcina de a descoperi cum se mulge animalul şi reuşeşte.

Gravida, care şi-a pierdut în deşert unul dintre parteneri, e cea dintâi care primeşte lapte. S-ar putea să fie degeaba. Foamea şi sarcina nu se împacă bine şi ea spune că fătul nu a mai mişcat de câteva zile. Dacă e să piardă sarcina, poate ar fi mai bine s-o piardă acum şi aici, unde Lema are antibiotice şi instrumente medicale sterile şi poate salva măcar viaţa mamei. Dar o vezi cum ia mica oală

cu lapte când i se oferă şi o bea, deşi gustul o face să se strâmbe. Strânge din fălci. Există o şansă. Asta-i tot ce contează.

Ykka pune monitori şi la uşa duşurilor din clădirea principală. Nu sunt tocmai paznici, dar sunt necesari pentru că o mulţime de castrimeni vin din aşezări necivilizate din Mediat şi nu ştiu cum funcţionează instalaţiile sanitare. Plus că unii au stat şi câte o oră sub jetul fierbinte, plângând în timp ce apa şi nisipul deşertului li se prelingeau de pe pielea arsă de ploile acide. Acum, după zece minute, monitorii îi scot cu blândeţe pe oameni afară din duş şi-i conduc pe băncile aflate de-a lungul pereţilor încăperii, unde pot plânge în continuare în timp ce alţii le iau locul.

Faci un duş şi nu te simţi în niciun fel, doar mai curată. Ocupi un colţ din sala de mese a staţiei - golită de mobilier, astfel încât sute de oameni să poată petrece o noapte la adăpost de cenuşă -, te aşezi pe sacul tău de dormit, rezemată de perete, şi-ţi laşi gândurile să hoinărească. E imposibil să nu remarci muntele care pândeşte în piatra din spatele tău. Nu-i ceri să se arate, pentru că restul locuitorilor Castrimei se tem de Hoa. E unicul mâncător de piatră rămas prin preajmă şi-şi amintesc toţi că mâncătorii de piatră nu sunt o tabără neutră şi inofensivă. Dar te întinzi şi baţi peretele cu singura ta mână. Muntele mişcă puţin şi simţi ceva - un ghiont zdravăn - în şale. Mesajul recepţionat şi retumat. Te miră cât de bine te simţi după acest scurt contact privat.

Trebuie să începi să simţi din nou, îţi zici privind micile scene ce se joacă dinaintea ta. Două femei se ceartă încercând să stabilească cine să

mănânce ultima bucată de fruct uscat din raţia lor comună. în spatele lor, doi bărbaţi schimbă şoapte furişe în timp ce unul îi trece celuilalt un mic burete moale, cu care ecuatorialii preferă să se şteargă după ce îşi fac nevoile. Tuturor le plac micile lor luxuri când soarta li le scoate în cale. Temell, cel care le predă acum copiilor orogeni ai cornului, zace acoperit de ei şi sforăie. Un băiat e ghemuit în curba pe care o descrie trupul lui, iar piciorul în şosetă

al lui Penty i se odihneşte pe ceafă. De cealaltă parte a încăperii, Tonkee stă alături de Hjarka sau mai bine zis Hjarka a prins-o de mâini şi încearcă s-o atragă într-un fel de dans lent, în timp ce Tonkee stă nemişcată, încercând să-şi dea ochii peste cap şi să nu zâmbească.

Nu ştii unde e Ykka. Probabil, la cum o cunoşti, îşi petrece noaptea în vreun şopron sau în corturile de afară, dar speri că măcar de data asta o să-i dea voie vreunuia dintre iubiţii ei să stea cu ea. Are un şir de tinere şi de tineri la care recurge cu schimbul: pe unii îi împarte cu alţi parteneri, iar alţii sunt singuri, însă nu par deranjaţi că Ykka îi foloseşte ca să mai scape de stres. Ykkăi i-ar prinde bine aşa ceva acum. Castrima trebuie să aibă grijă de starostea ei.

Castrima are nevoie de ea, şi tu la fel, şi abia ţi-ai zis asta când Lerna răsare de nicăieri şi se aşază lângă tine.

— A trebuit să pun capăt zilelor lui Chetha, zice el încet.

Chetha e una dintre cele trei Spinări-Late lovite de săgeţile rennanilor, în mod ironic el însuşi un fost rennan mobilizat în armată odată cu Danei.

— Ceilalţi doi vor supravieţui probabil, dar Chetha avea intestinele perforate. Ar fi avut o moarte lentă şi dureroasă. Deşi aici sunt o mulţime de sedative.

Oftează şi se freacă la ochi.

— Ai văzut... chestia aia... din scaunul de sârmă...

încuviinţezi, eziţi, apoi îl iei de mână. Ai descoperit cu uşurare că nu e o natură foarte afectuoasă, dar din când în când are nevoie de câte un mic gest. Ceva care să-i aducă aminte că

nu-i singur şi că situaţia nu e chiar fără speranţă. Din motivul ăsta, spui:

— Dacă reuşesc să închid Falia, s-ar putea să nu mai trebuiască să-i păstrezi pe administratorii de noduri.

Nu eşti sigură că-i adevărat, dar aşa speri.

El îţi strânge uşor mâna. îţi dai seama, fascinată, că nu e niciodată cel care iniţiază contactul între voi. Te aşteaptă să faci primul pas, apoi îţi răspunde gesturilor cu o intensitate

egală cu cea oferită de tine. Respectându-ţi graniţele, care sunt tăioase şi presărate cu explozibili. In toţi anii ăştia nu ai ştiut ce simţ acut al observaţiei are, deşi ar fi trebuit. Cu ani în urmă şi-a dat seama că eşti orogenă numai privindu-te. Hotărăşti că lui Innon i-ar fi plăcut de el.

Ca şi cum ţi-ar fi auzit gândurile, Lema îţi aruncă o privire tulburată.

— Mă gândeam să nu-ţi spun ceva, zice el. Sau, mai bine zis, să nu-ţi atrag atenţia asupra a ceva ce probabil ai ales să nu observi.

— Ce introducere!

El schiţează un zâmbet, apoi oftează privind mâinile voastre împreunate şi zâmbetul i se stinge. Momentul se spulberă. încordarea ta creşte, pentru că asta nu-i e caracteristic, însă, în cele din urmă, el oftează:

— Cât a trecut de când ai avut ultima menstruaţie? -Ce...

Amuţeşti.

Căcat. Căcat!

Văzând că taci, Lema oftează şi-şi dă capul pe spate, spri- jinindu-1 de zid.

In mintea ta încerci să găseşti scuze. Foamea. Efortul fizic extraordinar. Ai patruzeci şi patru de ani, sau cel puţin aşa crezi. Nu-ţi mai aminteşti ce lună este. Şansele să se-ntâm- ple aşa ceva sunt mai mici decât cele ale castrimenilor de a supravieţui deşertului. Dar... ciclul tău a fost puternic şi regulat toată viaţa, oprindu-se numai în trei ocazii. Trei ocazii semnificative. De aia a decis Epicentrul să te împerecheze. Orogenie decentă şi şolduri zdravene, de medlatică.

Ai ştiut. Lerna are dreptate. într-o anumită

măsură, ai observat. Şi-ai decis să nu observi, pentru că...

Lema stă un timp în tăcere alături de tine, cu mâna moale într-a ta, privindu-i pe membrii cornului cum se relaxează. Spune foarte încet:

— Am înţeles bine că trebuie să termini afacerea din Centrul Miezului într-un interval dat de timp?

Tonul lui e prea scorţos. Oftezi şi închizi ochii.

-Da.

— Curând?

Hoa ţi-a spus că *perigeul* - când Luna se va afla cel mai aproape - va avea loc peste câteva zile. Apoi ea va lăsa Pământul în urmă şi va accelera din nou, gonind către stelele îndepărtate pe unde va fi hoinărit în tot acest timp. Dacă nu o prinzi acum, n-o s-o mai prinzi niciodată.

— Da, spui tu.

Eşti obosită. Te... doare.

— Foarte curând.

E un lucru pe care nu l-aţi discutat, deşi probabil ar fi trebuit s-o faceţi, de dragul relaţiei voastre. E un lucru pe care n-ai simţit niciodată nevoia să-l discuţi, fiindcă nu era nimic de zis.

— Ai păţit ce-ai păţit la mână când ai folosit toate obeliscurile deodată, spune Lema.

Arunci o privire către ciot.

-Da.

Ştii încotro se îndreaptă conversaţia, aşa că decizi să sari direct la sfârşit.

— Tu eşti ăla care m-a întrebat ce-am de gând să fac în privinţa Anotimpului.

El oftează.

— Eram furios.

— Dar nu te înşelai.

Mâna lui tresare uşor în a ta.

— Şi dacă ţi-aş cere să n-o faci?

Nu râzi. Dac-ai face-o, ar fi un râs plin de amărăciune, iar el nu merită asta. Te mulţumeşti să oftezi şi te întinzi, împin- gându-1 în jos până

face şi el acelaşi lucru. E mai scund decât tine, aşa că tu eşti lingura mai mare. In poziţia asta, te pomeneşti cu faţa în părul lui cenuşiu, dar şi-a făcut timp pentru

un duş, aşa că nu te deranjează. Miroase bine. Miroase a sănătate.

— Nu mi-ai cere aşa ceva, zici cu buzele în părul lui.

— Dar dacă aş face-o?

întrebarea e pusă pe un ton ostenit. Nu vorbeşte serios, îl săruţi pe ceafă.

— Aş zice bine şi pe urmă am fi trei şi am trăi fericiţi până am muri de cenuşă la plămâni.

El te ia din nou de mână. De data asta n-ai iniţiat tu contactul, dar nu te deranjează.

— Promite-mi! zice el.

Adoarme fără să-ţi aştepte răspunsul.

*

Peste patru zile ajungeţi în Rennanis.

Vestea bună este că scăpaţi de ploile de cenuşă. Falia se află atât de aproape şi Zidul e atât de ocupat să arunce în sus particulele mai uşoare, încât nu va trebui să vă mai faceţi griji în privinţa asta niciodată. Aveţi în schimb parte de rafale periodice încărcate cu material incendiar: lapili, mici bucăţele de material vulcanic prea mari ca să le respiri cu uşurinţă, dar care tot te ard când cad. Danei spune că rennanii le numeau ploi de scântei şi că sunt relativ inofensive, deşi ar trebui să ţineţi burdufuri cu apă în locuri strategice ale convoiului, în caz că vreo scânteie ar putea da foc la ceva.

Mai dramatic însă decât ploaia de scântei este felul în care fulgerul dansează pe deasupra oraşului aici, atât de aproape de Zid. Inovatorii sunt entuziasmaţi. Tonkee spune că o sursă

constantă de fulgere are o mulţime de întrebuinţări. (Asta te-ar fi făcut să te uiţi urât la ea dacă nu ar fi fost vorba despre Tonkee.). Niciunul nu loveşte însă solul, ci numai clădirile mai înalte, pe care locuitorii anteriori ai oraşului le-au dotat cu paratrăsnete. Nu produc niciun rău. Trebuie numai să vă obişnuiţi cu ele.

Rennanisul nu-i deloc cum te-ai aşteptat. Da, e un oraş mare: stilul ecuatorial peste tot, reţeaua hidro şi apa filtrată de fântână funcţionând impecabil, pereţi înalţi din obsidian gravaţi cu imagini sumbre care povestesc ce li se întâmplă duşmanilor oraşului. Clădirile lui nu sunt la fel de frumoase sau de impozante precum acelea din Yumenes, dar Yumenesul era cel mai măreţ oraş ecuatorial, în timp ce Rennanis abia merita titlul ăsta. „Numai o jumătate de milion de locuitori", îţi aminteşti că a zis cineva pe un ton batjocoritor, cu o viaţă în urmă. Dar, cu două vieţi în urmă, tu te-ai născut într-un sătuc umil din Nordmedlat şi pentru ceea ce a mai rămas din Damaya, Rennanisul este totuşi o privelişte spectaculoasă.

Sunteţi mai puţin de o mie şi trebuie să ocupaţi un oraş care a adăpostit cândva sute de mii. Ykka le porunceşte tuturor să se instaleze într-un mic complex de clădiri de lângă una dintre zonele verzi ale oraşului. (Are şaisprezece.) In mod convenabil, foştii locuitori au însemnat clădirile oraşului pe baza unui cod de culori, în funcţie de soliditatea scheletului lor, căci oraşul nu a scăpat chiar intact după producerea Faliei. Clădirile însemnate cu un X verde sunt sigure. Un X galben înseamnă avarii ce ar putea duce la prăbuşirea clădirii, mai ales dacă oraşul va mai fi zguduit de vreun cutremur major. Clădirile marcate cu roşu sunt în mod evident şubrezite şi periculoase, deşi vezi semne că şi ele au fost locuite, probabil de cei dispuşi să se mulţumească cu orice adăpost decât să fie lăsaţi pradă cenuşii. Sunt mai multe clădiri cu un X verde decât i-ar trebui Castrimei, aşa că fiecare familie are de ales între mai multe apartamente mobilate, solide şi cu reţeaua hidro

şi geo încă funcţională.

Sunt mai multe cârduri de găini care fug de colo până colo şi alte capre, care s-au mai şi înmulţit. însă legumele din zonele înverzite s-au uscat, neudate şi neîngrijite în toate lunile ce au trecut de când i-ai omorât pe rennani şi până când au sosit locuitorii Castrimei. In ciuda acestui fapt, rezervele de seminţe conţin din plin păpădie şi alte plante comestibile

rezistente care n-au nevoie de multă lumină, inclusiv specii ecuatoriale ca urechea-elefantului. Depozitele oraşului dau pe dinafară de pâine, brânzeturi, câmaţi condimentaţi, grâne şi fructe, legume şi frunze conservate în ulei şi altele. Unele sunt mai proaspete, aduse probabil de curând de armata pusă pe jaf. E mai mult decât ar putea mânca locuitorii Castrimei, chiar dacă ar da câte un ospăţ în fiecare noapte în următorii zece ani.

E fantastic. Dar sunt şi câteva probleme.

În primul rând, menţinerea în funcţiune staţia de reciclare a apei se dovedeşte mai complicată decât se aştepta lumea. Merge automat şi deocamdată nu s-a defectat, dar, dacă o va face, nimeni nu ştie s-o repare. Ykka le dă Inovatorilor însărcinarea de a afla cum s-o dreagă sau de a găsi o alternativă valabilă în cazul în care echipamentul se strică. Tonkee e iritată.

— M-am pregătit şase ani la A Şaptea ca să învăţ cum să separ rahatul de apă?

Dar, deşi se plânge, se apucă de treabă.

A doua problemă este că nu puteţi apăra zidurile oraşului. Aşezarea este pur şi simplu prea mare, iar voi prea puţini. Deocamdată sunteţi în siguranţă ţinând cont că oamenii nu vin în nord decât dacă nu au de ales. Dar, dacă apare cineva cu intenţii războinice, între corn şi cucerire nu va sta nimeni, cu excepţia zidului său.

Asta e o problemă fără soluţie. Nici măcar orogenii nu pot face mare lucru când vine vorba de război, aici, în umbra Faliei, unde orogenia e periculoasă. Armata lui Danei era compusă din surplusul de populaţie al Rennanisului şi constituie în prezent sursa unei dezvoltări explozive a

gânda- cilor-fierbători din Mediatul sudic... nu că ţi-ai dori să fie aici, tratându-vă ca pe invadatorii care sunteţi. Ykka le cere Prăsitorilor să dea drumul la producţie pentru înlocuirea celor pierduţi, dar, chiar dacă i-ar recruta pe toţi membrii sănătoşi ai Castrimei, tot nu veţi avea suficienţi oameni ca să

apăraţi cornul timp de generaţii. Nu vă rămâne decât să păziţi cât de bine puteţi porţiunea de oraş pe care o ocupaţi acum.

— Şi dacă vine o altă armată, o auzi bombănind pe Ykka, o s-o invităm pur şi simplu să intre şi o să-i oferim fiecăruia o cameră. Asta ar trebui să fie de ajuns.

A treia problemă - cea mai mare, existenţial, dacă nu logistic - este următoarea: castrimenii trebuie să trăiască printre cadavrele celor învinşi.

Statuile sunt pretutindeni. în bucătăriile apartamentelor, spălând vase. întinse în paturi care s-au lăsat ori s-au rupt sub greutatea lor de piatră. Urcând scările către parapet ca să preia garda de la alte statui, care făceau de pază. Stând în bucătăriile comune şi sorbind ceai din care n-a mai rămas decât o pojghiţă uscată. Sunt frumoase, nimic de zis, cu coame de păr din cuarţ fumuriu, piele netedă din jasp şi haine din turmalină sau turcoaz, rubin şi citrin. Au expresii care variază de la zâmbete la ochi daţi peste cap sau căscaturi de plictiseală, căci unda transformatoare a Porţii Obeliscului a fost iute şi milostivă. Nici n-au avut timp să se teamă.

In prima zi, toţi le ocolesc de departe. încearcă să nu stea pe direcţia privirii lor. Să procedeze altfel ar fi... o lipsă de respect. Şi totuşi, Castrima a supravieţuit atât unui război pornit de aceşti oameni, cât şi vieţii de refugiaţi ai acelui război. Ar fi o lipsă egală de respect faţă de morţii Castrimei dacă i-ar permite vinovăţiei să eclipseze acest adevăr. Aşa că, după o zi sau două, oamenii acceptă pur şi simplu statuile. Nici nu prea au ce altceva să facă.

Dar ceva legat de asta te deranjează.

Intr-o noapte, te pomeneşti rătăcind pe străzi. Nu departe de complex se află o clădire frumoasă însemnată cu un X galben, cu modele de lujeri şi flori gravate pe faţadă. Pe unele dintre ele mai scânteiază poleiala aurită, care se cojeşte. Pojghiţa de aur reflectă lumina şi pâlpâie uşor când te deplasezi, iar reflexiile ei schimbătoare creează iluzia unei clădiri acoperite cu plante vii, mişcătoare. Este mai veche decât

majoritatea imobilelor din Rennanis. îţi place fără să ştii de ce. Urci până pe acoperiş, descoperind pe drum apartamente locuite de statui. Uşa e descuiată şi dată de perete. Poate cineva era pe acoperiş când s-a produs Falia. înainte să ieşi pe uşă, te asiguri că există un paratrăsnet. Este una dintre cele mai înalte clădiri ale oraşului, deşi are numai cinci-şase etaje. („Numai", zice batjocoritor Sienit. „Numai?" gândeşte fascinată Damaya. „Da, numai", te răsteşti tu ca să le închizi gura amândurora.) Aici nu e numai un paratrăsnet, ci şi un rezervor gol de apă, aşa că, atât timp cât nu te rezemi de nimic metalic şi nu stai prea aproape de paratrăsnet, probabil că n-o să mori. Probabil.

Şi aici, întors cu faţa către zidul noros al Faliei, de parcă fusese construit odată cu clădirea, privind către nord încă de când motivele florale erau noi, te aşteaptă Hoa.

— Nu sunt atâtea statui pe cât ar trebui, zici tu oprin- du-te lângă el.

Nu poţi să nu-i urmezi direcţia privirii. De aici tot nu poţi vedea Falia. Din câte se pare, între oraş şi monstruozitatea aia există o pădure tropicală moartă şi nişte lanţuri de dealuri. Dar e destul de rău că vezi Zidul.

Şi poate că unele orori existenţiale sunt mai uşor de înfruntat decât altele, dar îţi aminteşti că ai folosit Poarta Obeliscului pe oamenii ăştia, pervertind magia dintre celulele lor şi transmutând particulele lor infinitezimale din carbon în silicat. Danei ţi-a povestit cât de aglomerat era Rennanisul - atât de aglomerat, încât a fost nevoit să trimită o armată ca să poată supravieţui. Acum însă oraşul nu e înţesat de statui. Sunt indicii că a fost aşa cândva: statui

adâncite în conversaţie cu parteneri care par să fi dispărut, numai doi oameni aşezaţi la o masă de şase persoane. într-una dintre clădirile mai mari, marcată cu un X verde, o statuie zace goală pe pat, cu gura căscată, cu penisul înţepenit într-o erecţie permanentă şi coapsele ridicate, cu mâinile poziţionate de parcă ar fi fost încleştate pe picioarele cuiva. Dar e singur. O glumă oribilă, morbidă.

— Ai mei se hrănesc oricând au prilejul, zice Hoa.

Da, exact asta te temeai că-ţi va zice.

— Şi se pare că le e al naibii de foame. Aici au fost o mulţime de oameni! Majoritatea lor lipsesc.

— Şi noi ne facem provizii pentru mai târziu, Essun.

îţi treci peste faţă unica ta mână, încercând fără succes să nu-ţi imaginezi cămara uriaşă a unui mâncător de piatră, ticsită cu statui în culori vii.

— Pământule crud! Atunci de ce-ţi mai pierzi vremea cu mine? Nu sunt o... o... masă la fel de uşor de dobândit ca astea.

— Cei mai slabi din neamul meu au nevoie să capete puteri. Eu nu.

Inflexiunile glasului lui Hoa s-au schimbat uşor. De acum îl cunoşti. A fost dispreţ. E o făptură mândră (până şi el o recunoaşte).

— Sunt prost construiţi, slabi, abia mai buni decât animalele. Eram atât de singuri în primele zile şi la început nu ne-am dat seama ce făceam. Cei flămânzi sunt rezultatul bâjbâielilor noastre.

Şovăi, pentru că de fapt chiar nu vrei să ştii... dar au trecut câţiva ani de când n-ai mai fost laşă. Aşa că te oţeleşti, apoi te întorci şi-l întrebi:

— Faci încă unul acum, nu? Din... din mine? Dacă nu e vorba despre mâncare, atunci e vorba... despre reproducere.

O metodă de reproducere înspăimântătoare dacă depinde de moartea prin pietrificare a unei fiinţe umane. Şi probabil implică şi altceva decât transformarea oamenilor în piatră. Te gândeşti la kirkhusa de la popasul de la marginea drumului, la Jija şi la femeia pe care ai ucis-o în Castrima. Te

gândeşti cum ai lovit-o, cum ai spulberat-o cu ajutorul magiei pentru „crima" de a te fi silit să retrăieşti uciderea lui Uche. Dar, în final, cu Alabastru s-a întâmplat altceva decât ce i-ai făcut tu femeii. Ea era o colecţie de pietre preţioase viu colorate. El era un bulgăre urât de piatră brună şi totuşi piatra aceea

era fină, creată cu grijă şi precizie, în timp ce, sub frumuseţea de suprafaţă, femeia era un haos.

Hoa îţi răspunde la întrebare prin tăcere, care e şi ea un răspuns. Şi atunci îţi aminteşti, în cele din urmă. Antimoniu, în momentele după ce ai închis Poarta Obeliscului, dar înainte să te prăbuşeşti în somnul tău magic. Alături de ea, un alt mâncător de piatră, straniu prin albeaţa lui, tulburător de familiar. O! O, Pământule crud, nu vrei să ştii, dar...

— Antimoniu a folosit ăla...

Bulgărele acela mult prea mic de piatră brună.

— L-a folosit pe Alabastru. Ca materie primă ca să... o, dar-ar rugina, ca să facă alt mâncător de piatră. Şi l-a făcut să-i semene!

O urăşti din nou pe Antimoniu.

— El şi-a ales forma. Toţi ne-o alegem.

Asta te smulge din vârtejul de furie. Stomacul ţi se strânge, dar de data asta nu de scârbă.

— Aia... atunci...

Te opreşti şi respiri adânc.

— Atunci era el? Alabastru? Este... este...

Nu-ţi vine să rosteşti cuvântul.

O mişcare rapidă şi acum Hoa te priveşte cu compătimire, dar cumva te şi avertizează.

— Reţeaua nu se formează perfect de fiecare dată, Essun, spune el cu blândeţe. Chiar şi când o face, întotdeauna are loc o... pierdere de date.

Nu înţelegi ce înseamnă, dar începi să tremuri. De ce? Ştii de ce.

— Hoa, dacă ăla-i Alabastru, dacă pot să vorbesc cu el...

- Nu.

— De ce nu, dar-ar rugina?

— Pentru că trebuie să facă el primul pas.

Un ton mai aspru. O mustrare. Tresari.

— Şi, mai important, pentru că la început suntem fragili, ca orice fiinţă nou ivită. Poate dura secole până când esenţa

fiinţei noastre se răceşte. Până şi cea mai mică presiune - cum ai fi tu, cerându-i să satisfacă nevoile tale, şi nu pe ale lui - îi poate vătăma forma finală a personalităţii.

Faci un pas îndărăt, ceea ce te surprinde, pentru că nu-ţi dăduseşi seama că erai obraz în obraz cu el. Apoi te înmoi. Alabastru trăieşte şi totuşi nu. Mâncătorul de piatră Alabastru mai seamănă, fie şi de departe, cu bărbatul în came şi oase pe care l-ai cunoscut? Şi oare mai contează asta, câtă vreme transformarea a fost atât de totală?

— Deci l-am pierdut din nou, murmuri tu.

Mai întâi Hoa nu pare să se mişte, apoi simţi o adiere uşoară de curent lângă tine şi o mână dură atinge dosul palmei tale moi.

— Va trăi o eternitate, spune el cu toată blândeţea de care este capabil glasul lui cavernos. Cât timp Pământul există, va exista şi ceva din personalitatea lui. Tu eşti cea încă în pericol de a te pierde.

Face o pauză.

— Dacă alegi să nu continui ce am început, te înţeleg.

îţi ridici privirea şi, pentru poate abia a doua sau a treia oară, ţi se pare că-1 înţelegi. Ştie că eşti însărcinată. Poate a ştiut-o înaintea ta, deşi nu poţi ghici ce înseamnă asta pentru el. Ştie ce se ascunde în spatele gândurilor tale despre Alabastru şi-ţi spune că... nu eşti singură. Că n-ai rămas chiar fără nimic. îi ai pe Hoa, pe Ykka, pe Tonkee şi poate pe Hjarka, prieteni care te cunosc în toată monstruozitatea ta de rogălău şi te acceptă în ciuda ei. Şi-l ai pe Lerna, tăcutul, pretenţiosul, neabătutul Lerna, care nu renunţă,

nu-ţi tolerează scuzele şi nu se preface că dragostea şi durerea se exclud reciproc. Este tatăl altui copil care va fi probabil frumos. Toţi copiii tăi de până acum au fost aşa. Frumos şi puternic. închizi ochii, alungând regretul.

Dar asta te face mai atentă la zgomotele oraşului şi tresari auzind râsete purtate de vânt, suficient de sonore ca să urce de la nivelul solului până aici, probabil din jurul unuia dintre

focurile cornului. Ceea ce-ţi aminteşte că ai şi Castrima dacă o vrei. Cornul ăsta ridicol cu oameni antipatici care, în mod imposibil, încă au rămas împreună, pentru care ai luptat şi care, fie şi fără chef, au luptat la rândul lor pentru tine. Simţi cum buzele ţi se arcuiesc într-un zâmbet.

— Nu, spui tu. O să fac ce trebuie făcut.

El te priveşte:

— Eşti sigură?

Normal că eşti. Nu s-a schimbat nimic. Lumea e frântă şi tu poţi s-o salvezi. Alabastru şi Lema te-au însărcinat s-o faci. Castrima este un motiv suplimentar s-o faci, nu să şovăi. Şi a venit momentul să nu mai fii laşă şi să pleci în căutarea lui Nassun. Chiar dacă te urăşte. Chiar dacă ai lăsat-o să înfrunte singură această lume cumplită. Chiar dacă eşti cea mai rea mamă de pe planetă... ai făcut cum ai ştiut mai bine.

Şi poate asta înseamnă că-1 alegi pe unul dintre copiii tăi - pe cel care are cele mai multe şanse de supravieţuire - în defavoarea celuilalt. Dar asta nu diferă de ceea ce au fost nevoite să facă mamele încă din zorii omenirii: sacrifici prezentul în speranţa unui viitor mai bun. Dacă de data asta sacrificiul a fost mai mare decât de obicei... Bine. Aşa să fie. în fond, e de datoria unei mame şi tu eşti decainelară. O să ai grijă de asta.

— Deci ce mai aşteptăm? întrebi tu.

— Numai pe tine, răspunde Hoa.

— Corect! Cât timp mai avem?

— Perigeul se va produce în două zile. Pot să te transport în Centrul Miezului într-una.

— Bine.

Tragi aer în piept.

— Trebuie să-mi iau rămas-bun.

Cu o nepăsare studiată, Hoa spune:

— Pot să mai transport şi alte persoane cu noi.

Oh!

Ai vrea, nu-i aşa? Să nu fii singură la sfârşit. Să simţi în spatele tău prezenţa tăcută şi sigură a lui Lema. Dacă o laşi în

urmă, Tonkee se va înfuria că nu a avut şansa să vadă Centrul Miezului. Hjarka va fi furioasă dacă o vei lua pe Tonkee fără ea. Danei vrea să scrie despre transformarea lumii, din motive obscure, înţelese numai de loriştii ecuatoriali.

Dar Ykka...

— Nu, oftezi tu stăpânindu-te. Chiar sunt egoistă. Castrima are nevoie de Ykka. Şi au suferit toţi suficient.

Hoa se mulţumeşte să te privească. Cum reuşeşte faţa lui de piatră să transmită atâtea emoţii? Chiar dacă emoţia prezentă e scepticismul faţă de falsa ta abnegaţie. Scoţi un hohot de râs şi sună răguşit. A trecut o vreme.

— Cred că dacă iubeşti pe cineva nu ai dreptul să alegi cum anume te iubeşte persoana aia pe tine, spune Hoa rar.

Câte straturi are declaraţia asta!

Bine atunci! Aşa să fie! Nu-i vorba numai despre tine şi nici n-a fost vreodată. Totul se schimbă pe durata unui Anotimp şi o parte din tine s-a săturat, în sfârşit, de povestea femeii singuratice şi răzbunătoare. Poate că Nassun nu este singura pentru care doreai un cămin. Şi poate că nici măcar tu n-ar trebui să încerci să schimbi lumea de una singură.

— Atunci să mergem să-i întrebăm, zici tu. Şi pe urmă hai să plecăm după fetiţa mea!

*

Către Yaetr Inovator Dibars
de la Alma Inovator Dibars

Mi s-a cerut să te informez că ţi s-a tăiat finanţarea.

Trebuie să te întorci la Universitate imediat, prin cele mai economicoase mijloace cu putinţă.

Şi pentru că te cunosc, vechiul meu prieten, dă-mi voie să adaug ceva. Tu crezi în logică. Ba chiar crezi că, în faţa faptelor brute, stimaţii noştri colegi sunt imuni la prejudecăţi sau politici. De aceea nu ţi se va permite să te apropii

la mai puţin de un kilometru de Comitetul pentru Fonduri şi Alocări, oricâte masterate ai dobândi.

Fondurile noastre vin de la Vechiul Sanze. De la familii atât de străvechi, încât au în colecţiile lor cărţi mai vechi decât toate Universităţile şi refuză să ne lase să ne atingem de ele. Cum crezi că au ajuns familiile astea să fie atât de vechi, Yaetr? De ce a rezistat Sanze atât de mult? Nu mulţumită legii-în-piatră.

Nu poţi să te duci la oameni ca ei şi să le ceri să îţi finanţeze o cercetare care îi transformă pe rogălăi în eroi! Pur şi simplu nu poţi. O să leşine şi, când se vor trezi, vor pune să fii ucis. O să te distrugă la fel de sigur cum ar distruge orice ameninţare la adresa modului lor de trai şi a moştenirii lor. Da, ştiu că nu asta crezi tu că fad, dar asta e.

Şi, dacă nu e de ajuns, uite un aspect care ar putea fi logic până şi pentru tine: Gardienii au început să pună întrebări. Nu ştiu de ce. Nimeni nu ştie ce motive au monştrii ăştia. Dar de aceea am votat alături de majoritatea din comisie, chiar dacă asta înseamnă că o să mă urăşti de acum încolo. Te vreau în viaţă, dragă prietene, nu mort pe-o alee cu inima străpunsă de un pumnal de sticlă. îmi pare rău.

Călătorie sigură către casă!

Nassun nu e singură

Centrul Miezului e tăcut.

Nassun remarcă asta când vehimalul în care a traversat planeta opreşte în staţia lui de pe cealaltă parte a lumii. Aceasta se află într-una dintre clădirile ciudate, înclinate, ce înconjoară gaura masivă din mijlocul Centrului Miezului. Strigă după ajutor, strigă să vină cineva, plânge în timp ce uşa vehimalului se deschide şi ea trage trupul inert şi lipsit de reacţie al lui Schaffa pe coridoarele tăcute şi apoi pe străzile tăcute. E solid şi greu şi, deşi încearcă să se ajute în diferite feluri de magie ca să-1 târască - fără succes, căci magia nu-i menită pentru ceva atât de rudimentar şi de localizat şi nici ea nu se poate concentra prea bine în acest moment -, ajunge la numai o intersecţie sau două de complex înainte să se prăbuşească la rândul ei, epuizată.

*

Ziua lua-o-ar rugina din anul lua-l-ar rugina.

Am găsit cărţile astea nescrise. Materialul din care sunt făcute nu e hârtie. E mai gros. Nu se îndoaie cu uşurinţă. Poate că e bine, altfel s-ar fi transformat în pulbere. Să-mi păstrez cuvintele pentru eternitate! Ha! Mai mult timp decât sănătatea mea mintală, dar-ar rugina în ea!

Nu ştiu ce să scriu. Innon ar râde şi mi-ar spune să scriu despre sex. Bine atunci: azi mi-am luat-o la labă pentru prima oară de când A. m-a târât încoace. Pe la jumătate m-am gândit la el şi n-am reuşit să termin. Poate sunt prea bătrân? Sien aşa ar spune. E pur şi simplu supărată că am mai fost în stare s-o las gravidă.

Încep să uit cum mirosea Innon. Aici totul miroase a mare, dar nu ca marea de lângă Meov. Altă apă? Innon mirosea ca marea de acolo. Ori de câte ori bate vântul, mai pierd câte puţin din el.

Centrul Miezului. Urăsc locul ăsta!

*

Centrul Miezului nu e o ruină, nici pe departe. Asta înseamnă că nu e ruinat şi nu e nelocuit.

Pe suprafaţa vastă a oceanului, oraşul e o anomalie: o aglomerare de clădiri nu foarte înalte în comparaţie cu recent distrusul Yumenes sau cu mai de mult pierdutul Syl Anagist. Centrul Miezului este însă unic în rândul culturilor trecute şi prezente. Clădirile lui sunt zdravene, din metal care nu rugineşte şi polimeri stranii şi alte materiale capabile să facă faţă vânturilor sărate, uneori adevărate uragane, ce stăpânesc această parte a lumii. Puţinele plante care cresc aici, în parcuri amenajate cu mult timp în urmă, nu mai sunt de mult frumoasele creaţii de seră preferate de constructorii Centrului Miezului. Copacii Centrului Miezului - descendenţi hibrizi şi sălbăticiţi ai peisajului original - sunt uriaşi şi noduroşi, iar vântul i-a contorsionat în moduri artistice. S-au eliberat de mult din răsadurile lor ordonate şi acum îşi întind rădăcinile noduroase

peste straturile de fibră presată ale trotuarelor. Spre deosebire de arhitectura din Syl Anagist, aici sunt mai multe unghiuri ascuţite, menite să minimizeze rezistenţa clădirilor faţă de vânt.

Dar oraşul ăsta e mai mult decât pare.

Centrul Miezului stă pe vârful unui imens vulcan-scut subacvatic şi primii câţiva kilometri ai găurii săpate în centrul lui sunt ticsiţi cu complexuri de locuinţe, laboratoare şi fabrici scobite în perete. Aceste incinte subterane, gândite iniţial să îi adăpostească pe geomageştrii şi geninginerii din Centrul

Miezului, au căpătat de multă vreme o destinaţie complet diferită, pentru că pe această parte a Centrului Miezului se află Garantul, locul unde Gardienii sunt creaţi şi unde locuiesc între Anotimpuri.

O să vorbim despre asta mai târziu.

La suprafaţa Centrului Miezului după-amiaza-i pe sfârşite, sub un cer şocant de albastru dincolo de norii rari. (Anotimpurile declanşate în Neclintire au arareori un impact serios asupra vremii din această emisferă, sau nu timp de câteva luni ori chiar ani după asta.) Aşa cum se cuvine într-o zi însorită, pe străzi sunt oameni, înconjurând-o pe Nassun, care se chinuieşte şi plânge, dar ei nu fac niciun gest s-o ajute. Cei mai mulţi nu se mişcă deloc, căci sunt mâncători de piatră, cu buze trandafirii marmorate, ochi scânteietori din mică şi codiţe împletite din pirită aurie sau cuarţ. Stau în picioare pe treptele clădirilor, pe care n-a mai călcat picior de om de zeci de mii de ani. Şed pe pervazuri din piatră şi metal care au început să se îndoaie sub greutatea aceea incredibilă, aplicată timp de decenii. Una dintre ei stă cu braţele sprijinite pe genunchii ridicaţi, rezemată de un copac ale cărui rădăcini au crescut, înconjurând-o. Muşchiul i-a acoperit părţile superioare ale braţelor şi părul. O urmăreşte pe Nassun cu ceea ce ar putea fi interes, mişcându-şi doar ochii.

Fără să schiţeze un gest, toţi îl privesc pe copilul acesta uman gălăgios care se mişcă mult prea repede, în timp ce Nassun plânge până nu mai poate în bătaia vântului sărat şi apoi rămâne ghemuită, cu degetele încă încleştate în cămaşa lui Schaffa.

*

Altă zi, acelaşi (?) an

Nu o să scriu despre Innon şi Cori. Interzis de acum.

Sien. încă o simt, nu o sessizez, o simt. E un obelisc aici, cred că e un spinel. Când mă amect conectez la el, parcă simt toate lucrurile la care sunt conectate ele. Ametistul o urmează pe Sien. Mă întreb dacă ea ştie.

Antimoniu spune că Sien a ajuns pe continent şi ttmlă umblă fără ţintă. Poate de aceea simt că şi eu umblu fără ţintă? E tot ce mi-a mai rămas, dar l-a omo... futu-i!

Locul ăsta e ridicol. Anniemoni a avut dreptate că există o cale de a pomi Poarta Obeliscului fără piatra de control? (Onixul. Prea puternic, nu pot să risc, ar declanşa alinierea prea repede şi atunci cine ar face a doua schimbare de traiect?) Dar ruginiturile care l-au construit au pus totul în gaura asta cretină. A. mi-a povestit câte ceva. Proiect măreţ pe mă-sa! Dar e mai rău să vezi. Tot oraşul ăsta, mân- ca-l-ar rugina, e scena unei crime. Am cercetat şi am descoperit conducte mari ce străbat fundul oceanului. URIAŞE, gata să pompeze ceva din această gaură până pe continent. Magie, spune Animoniu. Chiar le trebuia atâta????? Mai multă decât a Porţii!

I-am cerut lui Tinimoni să mă ducă azi în gaură şi a refuzat. Ce-i în gaură, ai? Ce-i în gaură?

*

In amurg îşi face apariţia un alt mâncător de piatră. Aici, printre exponenţii subspeciei colorate şi elegant îmbrăcate a neamului său, cenuşiul uniform şi pieptul lui dezgolit îl fac şi mai bătător la ochi: e Oţel. Stă aplecat câteva minute deasupra lui Nassun, aşteptându-se poate ca ea să ridice privirea şi să-1 observe, dar ea n-o face. Apoi el spune:

— Vântul dinspre ocean poate fi rece noaptea.

Tăcere. Ea îşi încleştează şi-şi descleştează mâinile din hainele lui Schaffa, un gest nu tocmai

spasmodic. E pur şi simplu obosită. îl ţine aşa încă din centrul pământului.

După încă un timp, soarele începe să coboare spre orizont şi Oţel spune:

— într-o clădire, la două intersecţii mai încolo, e un apartament în care se poate locui. Mâncarea depozitată în el ar trebui să mai fie comestibilă.

— Unde? întreabă Nassun.

Vocea ei e răguşită. Are nevoie de apă. Mai e ceva în plosca lui Schaffa şi în plosca ei, dar n-a desfăcut pe niciuna.

Oţel îşi schimbă poziţia, indicându-i direcţia. Nassun îşi ridică ochii urmărindu-i gestul şi vede o stradă pavată, nefiresc de dreaptă, părând să ducă până la orizont. Se ridică ostenită, apucă mai strâns hainele lui Schaffa şi începe să-l târască din nou.

*

Cine-i în gaură, ce e în gaură, încotro duce gaura, în ce gaură sunt!

MdP au adus mâncare mai bună azi, pentru că nu mănânc suficient. Aşa de specială, livrată proassspăt de pe cealaltă parte a lumii. O să usuc seminţele, să le plantez. Să nu uit să răzuiesc roşia cu care am aruncat în A.

Limbajul din cărţi seamănă cu sanze-mat. Litere asemănătoare? Un precursor? Aproape că recunosc anumite cuvinte. Ceva din eturpica veche, ceva hladdac, nişte regwo din timpul primei dinastii. Mi-aş dori ca Sinash să fie aici. Ar urla dacă m-ar vedea punându-mi picioarele pe cărţi mai vechi decât veşnicia. Era aşa de uşor să-l necăjeşti... Mi-e dor de el.

Mi-e dor de toţi, până şi de cei de la Epicentru, înghi- ţi-i-ar Pământul! Mi-e dor de voci care chiar să iasă din nişte guri. SIENIT mă putea face să mănânc, bolovan vorbitor ce eşti. Lui SIENIT îi păsa de mine, şi nu numai dacă pot sau nu să repar lumea asta pe care nu dau doi bani. SIENIT ar trebui să fie aici, cu mine, ~~*aş da oric*~~*e* ~~*s-o a*~~*m* ~~*aici, cu mine.*~~

Nu. Ar trebui să mă uite pe mine şi ~~*pe Irm*~~ *Meovul. Să găsească vreun idiot plicticos cu care chiar să vrea să se culce. Să aibă o viaţă plicticoasă. O merită.*

Până când reuşeşte Nassun să ajungă în faţa clădirii, s-a înnoptat. Oţel adoptă o nouă poză, apărând în faţa unui imobil înalt şi asimetric, ca un ic a cărui muchie înfruntă vântul. în partea aflată la adăpost de vânt, acoperişul în pantă e năpădit de o vegetaţie deasă, dezordonată, strâmbă. Pe acoperiş e un strat gros de pământ, mai mult decât ar fi putut aduce vântul de-a lungul secolelor. Pare ceva intenţionat, deşi căzut în paragină. Dar Nassun vede cum cineva a făcut loc unei grădini în toată harababura asta. De curând chiar: şi aceste plante au crescut haotic, noi mlădiţe răsărite din fructe căzute şi viţe netăiate, dar, ţinând cont că buruienile sunt relativ rare şi rândurile încă sunt ordonate, grădina asta nu poate fi părăsită decât de un an sau doi. Anotimpul a intrat de-acum în al doilea an.

Mai târziu. Uşa clădirii se deschide singură, alunecând în lături când se apropie Nassun. Se închide singură, de asemenea, odată ce ea l-a tras

pe Schaffa înăuntru. Oţel intră şi el şi arată către etaj. Ea îl târăşte pe Schaffa până la picioarele scărilor, apoi se prăbuşeşte lângă el, tremurând, prea obosită ca să poată gândi sau înainta.

Inima lui Schaffa e rezistentă, se gândeşte ea folosindu-i pieptul ca pernă. Cu ochii închişi, aproape îşi poate imagina că el o îmbrăţişează pe ea, şi nu invers. E un confort banal, dar suficient ca să poată dormi fără vise.

*

De cealaltă parte a găurii
e cealaltă parte a lumii
N
U

E

A
S
Ă
?

De dimineaţă, Nassun îl târăşte pe Schaffa în susul scării. Din fericire, apartamentul este la etajul unu: scara dă direct în el. Totul înăuntru i se pare ciudat ca aspect, dar familiar ca utilizare. E o canapea, deşi spătarul se află la un capăt al ei, şi nu la spate. Sunt scaune, unul ataşat de o masă mare, înclinată. Poate pentru desen. Cel mai straniu este patul din camera alăturată: o emisferă lată, cu o saltea viu colorată, dar fără cearşafuri sau perne. însă, când Nassun se aşază cu prudenţă, se aplatizează şi se adaptează la forma trupului ei, dovedindu-se uimitor de confortabilă. E şi caldă, încălzin- du-se deliberat şi alungându-i junghiurile provocate de dormitul pe podeaua rece de la picioarele scării. Fascinată fără să vrea, Nassun studiază patul, constatând şocată că e plin de magie, care a acoperit-o şi pe ea. Fire de argint îi gonesc pe trup, atingându-i nervii, descoperindu-i sursa disconfortului şi vindecându-i vânătăile şi zgârieturile. Alte fire biciuiesc particulele patului până ce frecarea le încălzeşte. Altele îi cercetează pielea căutând particulele de praf sau de piele uscată, pe care le elimină. E ca atunci când foloseşte ea argintul ca să vindece sau să taie lucruri, dar procesul e cumva mecanic. Nu-şi poate imagina cine ar confecţiona un pat capabil de magie. Nu-şi poate imagina de ce. Nu poate pricepe cum a convins cineva argintul să facă asemenea lucruri drăguţe, dar asta se întâmplă. Nu-i de mirare că oamenii care au construit obeliscurile aveau nevoie de atâta argint, dacă se foloseau de el în loc să se învelească cu pături, să facă duş sau să aştepte să se vindece cu timpul.

Nassun descoperă că Schaffa a făcut pe el. Se

ruşinează când e silită să îi scoată hainele şi să-l cureţe, folosind cârpele pe care le găseşte în baie, dar ar fi mai rău dacă l-ar lăsa să zacă în propria murdărie. Nu se clinteşte cât timp îl îngrijeşte ea, deşi ochii lui sunt din nou deschişi. Sunt deschişi în timpul zilei şi se închid noaptea, însă deşi Nassun îi vorbeşte lui Schaffa (rugându-1 să se trezească, cerându-i s-o ajute, spu- nându-i că are nevoie de el), el nu-i răspunde.

îl urcă în pat şi îi oune câteva cârpe sub fundul gol. îi toarnă în gură apă din ploscă şi, când i se termină, încearcă prudentă să obţină mai multă de la pompa ciudată din bucătărie. Nu are mânere sau pârghii, dar, când pune bidonul sub robinet, apa ţâşneşte singură. E o fată conştiincioasă. Mai întâi foloseşte praful din rucsafugul ei şi prepară o ceaşcă de sigurin, ca să se asigure că apa nu e poluată. Sigurinul se dizolvă, dar rămâne lăptos, aşa că-1 bea şi îi mai duce apă lui Schaffa. El o soarbe fără împotrivire, ceea ce probabil înseamnă că îi era sete. Ea îl hrăneşte cu stafide pe care le-a înmuiat mai întâi în apă şi el mestecă şi înghite, deşi lent şi fără forţă. Nu l-a îngrijit prea bine.

O să fie mai grijulie de acum încolo, decide ea şi se duce în grădină să culeagă hrană pentru amândoi.

*

Sienit mi-a spus data. Şase ani. Au trecut şase ani? Nu e de mirare că-i atât de furioasă. Mi-a spus să sar într-o gaură dacă am lipsit atâta timp. Nu vrea să mă mai vadă. Ce inimă de piatră! I-am spus că-mi pare rău. Totul e din vina mea.

Vina mea. Luna mea. Am răsucit azi cheia de rezervă.

(Câmp vizual, linii de forţă, trei ori trei ori trei? Un aranjament cubic, ca o reţea micuţă şi drăguţă de cristal.) Cheia deschide Poarta. Dar e periculos să aduc atâtea obeliscuri în apropiere de Yumenes. Sunt Gardieni

pretutindeni. Nu aş avea timp să fac nimic înainte să mă înhaţe. Mai bine să fac o cheie de rezervă din orogeni şi pe cine pot să folosesc? Pe cine e suficient de puternic. Sien aproape că e, dar nu tocmai. Innon nu e. Cori e, dar nu-l pot găsi. Şi, oricum, e doar un bebeluş, nu-i corect. Bebeluşi. Mulţi bebeluşi. Administratorii de noduri? Administratorii de noduri!

Nu. Au suferit îndeajuns. Foloseşte-i pe seniorii de la Epicentru.

Sau pe administratorii de noduri?

De ce s-o fac aici? Acoperă gaura. S-o fac acolo, însă...

Dă gata Yumenes. Dă gata Epicentrul. Dă gata o mulţime de Gardieni.

Nu mă mai bate la cap, femeie! Du-te şi zi-i lui Innon să ţi-o tragă sau ceva de genul ăsta. Mereu eşti nervoasă când nu ţi-ai mai pus-o de mult. O să sar mâine în gaură.

♦

Se stabileşte o rutină.

Dimineţile are grijă de Schaffa, iar după-amiezile iese să exploreze oraşul şi să găsească lucrurile de care au nevoie. Nu trebuie să-l spele pe Schaffa sau să-i mai cureţe excrementele. Patul acela uimitor se ocupă şi de asta. Aşa că Nassun îşi poate petrece timpul alături de el vorbind, cerându-i să se trezească şi spunându-i că nu ştie ce să facă.

Oţel dispare din nou. Ei nu-i pasă.

Dar alţi mâncători de piatră îşi fac apariţia periodic, sau cel puţin ea simte impactul prezenţei lor. Doarme pe canapea şi într-o dimineaţă se trezeşte învelită cu o pătură. E una simplă, cenuşie, dar e călduroasă şi ea se simte recunoscătoare. Când începe să jupoaie un câmat ca să extragă grăsimea, cu intenţia de a face seu - lumânările din rucsafugul ei s-au împuţinat -, descoperă la picioarele scării un mâncător de piatră cu degetul încârligat într-un gest de chemare. II urmează, iar el se opreşte dinaintea unui panou acoperit cu simboluri ciudate. Mâncătorul de piatră îi indică unul anume. Nassun îl atinge, iar argintul străfulgera, strălucind şi

trimiţând fire curioase care-i pipăie pielea. Mâncătorul de piatră spune ceva într-o limbă pe care Nassun n-o înţelege şi apoi dispare, dar, când ea revine în apartament, e mai cald şi deasupra capului ei s-au aprins lumini albe, blânde. Dacă atinge pătratele de pe pereţi, acestea se sting.

Intr-o după-amiază, intră în apartament şi descoperă un mâncător de piatră ghemuit lângă o grămadă de lucruri ce par

să provină din depozitul vreunui com: saci de pânză aspră plini cu rădăcinoase, ciuperci şi fructe uscate, o roată mare de brânză albă, iute, saci de piele cu pastramă, săculeţi cu orez şi fasole uscată şi - nepreţuit - un butoiaş cu sare. Când Nassun se apropie de grămadă, mâncătorul de piatră dispare, aşa că nici măcar nu apucă să-i mulţumească. Trebuie să sufle ca să îndepărteze cenuşa de pe toate înainte să le pună bine.

Nassun şi-a dat seama că apartamentul şi grădina trebuie să fi fost folosite până de curând. Peste tot sunt împrăştiate resturile vieţii altcuiva: pantaloni prea mari pentru ea în sertare şi, alături de ei, lenjerie intimă bărbătească. (Intr-o zi sunt înlocuite cu haine pe măsura lui Nassun. Alt mâncător de piatră? Sau poate magia apartamentului e mai sofisticată decât o credea ea.) într-o cameră sunt teancuri de cărţi, unele dintre ele provenite din Centrul Miezului; începe să recunoască aspectul bizar, curat şi nu tocmai natural al lucrurilor ce aparţin Centrului. Câteva însă au un aspect normal, cu coperte de piele crăpată, pagini care încă duhnesc a chimicale şi scris de mână în cerneală. Unele sunt într-o limbă pe care n-o poate citi. Una de pe Coastă.

Una însă e făcută din materialul tipic Centrului, dar pe paginile albe cineva a scris de mână în sanze-mat. Nassun o deschide, se aşază şi începe să citească.

*

AM SĂRIT
ÎN GAURĂ
SĂ NU

să nu mă îngropi

Sien, te rog să n-o faci, te iubesc, îmi pare rău, ai grijă de mine, apără-mi spatele şi o să ţi-l apăr şi eu pe al tău, nu mai există nimeni la fel de puternic ca tine, mi-aş dori atât demult să fii aici, te rog SĂ NU

*

Centrul Miezului e o natură moartă de dimensiunile unui oraş.

Nassun a început să piardă socoteala timpului. Din când în când, mâncătorii de piatră îi vorbesc, dar cei mai mulţi nu-i cunosc limba şi ea nu-i aude vorbind suficient de mult ca s-o prindă pe a lor. îi priveşte uneori şi-şi dă seama, fascinată, că unii dintre ei îndeplinesc însărcinări. Priveşte o femeie verde ca malahitul care stă printre copacii bătuţi de vânt şi observă cu întârziere că ţine o creangă ridicată şi oarecum pieziş, ca s-o facă să crească într-un anumit unghi. Toţi copacii, care par să fi fost răvăşiţi de vânt într-o manieră cam teatrală şi ale căror trunchiuri şi ramuri se îndoaie sau se răsfiră prea artistic, au fost modelaţi în acest fel. Probabil că durează ani.

Şi, aproape de marginea oraşului, lângă unul dintre lucrurile stranii ca nişte spiţe care înaintează în apă dinspre mal - nu un debarcader, ci doar nişte bucăţi drepte de metal fără niciun rost aparent -, un alt mâncător de piatră stă zilnic cu un braţ ridicat. Nassun se nimereşte acolo chiar în clipa în care forma lui se înceţoşează. Răsună un pleoscăit şi deodată mâna lui ridicată ţine de coadă un peşte uriaş, cât el de lung, care se zbate. Pielea lui marmorată e acoperită de o peliculă udă. Nassun nu trebuie să ajungă undeva anume, aşa că se aşază şi priveşte. După un timp, un mamifer oceanic - Nassun a citit despre ele, făpturi care seamănă cu peştii, dar respiră aer - se apropie de marginea oraşului. Are pielea cenuşie şi forma tubulară. Botul îi este plin de dinţi ascuţiţi, dar mărunţi. Când se saltă afară din apă, Nassun vede că e foarte bătrân şi ceva din

mişcările cercetătoare ale capului o face să înţeleagă că animalul a orbit. Pe frunte se vede o cicatrice veche: ceva l-a rănit rău. Făptura îl înghioneşte cu botul pe mâncătorul de piatră, care, desigur, nu se clinteşte, apoi începe să mănânce peştele pe care-1 ţine acesta, smulgând bucăţi mari şi înghiţindu-le până ce mâncătorul de piatră dă drumul cozii. Când termină, făptura scoate un strigăt

piţigăiat, complex, care sună ca un... ciripit. Sau ca un râs? Apoi se lasă să alunece la loc în apă şi se îndepărtează înot.

într-o străfulgerare, mâncătorul de piatră e cu faţa la Nassun. Curioasă, ea se ridică, gata să se apropie şi să-i vorbească. Dar, până să ajungă ea în picioare, el a dispărut.

Iată ce înţelege ea: există viaţă aici, printre aceşti oameni. Nu e viaţă aşa cum o ştie ea sau o viaţă pe care ar alege-o, dar e totuşi o viaţă. Asta o alină, chiar dacă nu-1 mai are pe Schaffa care să-i spună că e o fată bună, că e în siguranţă. Această revelaţie şi tăcerea îi oferă timp să jelească. Până acum nu înţelesese câtă nevoie avea de asta.

M-am decis.

E greşit. Totul e greşit. Unele lucruri sunt atât de stricate, încât nu mai pot fi drese. Trebuie pur şi simplu să le distrugi, să arunci resturile şi să o iei de la capăt. Antimoniu e de acord. La fel şi unii MdP. Alţii nu-s.

Să-i înghită Pământul pe ăştia! Mi-au distrus viaţa ca să mă transforme în arma lor, aşa că asta voi fi. Alegerea mea. Porunca mea. O s-o facem în Yumenes. E o poruncă scrisă în piatră.

Azi am întrebat despre Sien. Nu ştiu de ce-mi mai pasă.

Dar Antimoniu o supraveghează. (De dragul meu?) Sienit locuieşte într-un corn de tot rahatul din Sudmedlat, i-am uitat numele, unde face pe educatoarea la creşă. Unde se joacă de-

a odihnită fericită. Măritată şi cu doi copii noi. Ce zici de asta? Nu sunt sigur cu privire la fiică, dar băiatul atrage acvamarinul.

Fantastic. Nu e de mirare că Epicentrul te-a împerecheat cu mine. Şi chiar am avut un copil frumos amândoi, în ciuda a toate, nu-i aşa? Băiatul meu.

N-o să-i las să-ţi găsească băiatul, Sien. N-o să-i las să ţi-i ia, să-i distrugă creierul şi să-l aşeze pe scaunul de

sârmă. N-o să-i las să-ţi găsească nici fiica, dacă e una de-ale noastre sau chiar dacă are potenţial să devină un Gardian. Când o să-mi termin treaba, n-o să mai existe Epicentrul. Ce urmează nu va fi bine, dar măcar va fi rău pentru toţi. Bogaţi şi săraci, ecuatoriali şi comleşi, sanzedi şi arctici vor afla: pentru noi, fiecare anotimp este un Anotimp. Apocalipsa nu se termină niciodată. Puteau să fi ales un altfel de egalitate. Am fi trăit toţi împreună, în siguranţă şi confortabil, dar ei n-au vrut asta. Acum nimeni nu va mai fi în siguranţă. Poate asta îi va face să-şi dea seama odată că lucrurile trebuie să se schimbe.

Apoi o s-o închid şi o să aduc Luna la locul ei. (N-ar trebui să mă împietrească prima ajustare a traiectoriei. - N-ar trebui.) Oricum numai la asta-s bun.

După asta... totul va depinde de tine, Sien. Fă-o mai bună. Ştiu, ţi-am spus că nu se poate, că nu există o soluţie să faci lumea mai bună, dar m-am înşelat. Mă fărâmiţez tocmai pentru că m-am înşelat. Ia-o de la capăt, ai avut dreptate, schimb-o. Fă-o mai bună pentru copiii care ţi-au rămas. Fă o lume în care Corindon ar fi fost fericit. Fă o lume unde oameni ca noi, tu, eu, Innon şi băiatul nostru drag, ar fi putut rămâne întregi.

Antimoniu spune că aş putea ajunge să văd acea lume. Cred că vom vedea. Dar-ar rugina! Trag de timp. Ea aşteaptă. Azi revenim în Yumenes.

Pentru tine, Innon. Pentru tine, Cori. Pentru tine, Sien.

Noaptea, Nassun vede Luna.

A fost înspăimântată în prima noapte când a privit afară şi a observat lumina albă şi palidă ce sublinia contururile străzilor şi ale copacilor şi apoi, ridicându-şi privirea, a văzut pe cer o sferă albă, uriaşă. Pentru ea e enormă, mai mare decât soarele, mai mare decât stelele, urmată de o dâră vagă

de lumină despre care nu ştie că sunt vaporii gheţii care s-a format pe suprafaţa Lunii în timpul călătoriilor ei. Adevărata surpriză e că-i albă. Nu ştie mare lucru despre Lună, numai ce i-a povestit Schaffa. E un satelit, a spus el, e copilul pierdut al Taicii Pământ, un corp care reflectă lumina soarelui. Date fiind astea, se aştepta să fie galbenă. O tulbură să ştie că s-a înşelat atât de tare.

Şi mai tare o tulbură că în corpul acela este o gaură, aproape fix în centru: un întuneric enorm şi avid ca pupila unui ochi. Deocamdată e prea mic, dar Nassun îşi spune că, dacă va privi suficient de multă vreme în gaură, va zări stelele aflate de cealaltă parte a Lunii.

Cumva se potriveşte. Orice va fi dus la pierderea Lunii, cu multe ere în urmă, trebuie să fi fost un eveniment catastrofic în toate privinţele. Dacă Pământul a suferit Sfărâmarea, pare normal şi corect ca Luna să fi rămas şi ea cu cicatrice. Nassun îşi masează palma cu degetul arătător, în locul în care mama i-a frânt oasele cu mult timp în urmă.

Şi totuşi, după ce stă în grădina de pe acoperiş şi o priveşte suficient, Luna începe să i se pară frumoasă. E un ochi-de-gheaţă şi ea n-are niciun motiv să-i urască. E ca argintul când se învolburează şi spiralează în interiorul cochiliei unui melc. O face să se gândească la Schaffa - că el veghează astfel asupra ei - şi parcă se simte mai puţin singură.

Cu timpul, Nassun descoperă că poate folosi obeliscurile ca să simtă Luna. Safirul se află de cealaltă parte a lumii, dar aici, deasupra

oceanului, sunt altele, atrase de chemarea ei, pe care ea le-a redirecţionat şi îmblânzit cu rândul. Obeliscurile o ajută să simtă (nu să sessizeze) că în curând Luna va ajunge în cel mai apropiat punct. Dacă o lasă să-şi vadă de drum, va trece pe alături şi se va face din ce în ce mai mică, până va dispărea de pe cer. Sau ar putea deschide Poarta, ar putea-o agăţa şi ar schimba totul. Cruzimea stării actuale sau alinarea anihilării totale. Alegerea i se pare clară... cu o excepţie.

într-o noapte, Nassun priveşte marea sferă albă şi spune cu voce tare:

— Ai făcut-o intenţionat, nu-i aşa? Când nu mi-ai spus ce se va petrece cu Schaffa. Ca să scapi de el.

Muntele care s-a aţinut prin preajmă se mută uşor în spatele ei.

— Am încercat să te previn.

Ea se întoarce să-l privească. La vederea expresiei ei, el lasă să-i scape un râs uşor, care pare plin de autodispreţ. încetează însă când ea spune:

— Dacă moare, o să te urăsc mai mult decât urăsc lumea, începe să înţeleagă că e un război de uzură şi că va pierde, în săptămânile (?) sau lunile (?) de când au sosit în Centrul Miezului, starea lui Schaffa s-a deteriorat vizibil, pielea lui a căpătat o paloare urâtă, iar părul îi e fragil şi fără strălucire. Oamenii nu sunt făcuţi să zacă nemişcaţi săptămâni în şir, clipind, dar fără să gândească. In ziua aceasta, mai devreme, i-a tăiat părul. Patul i-1 curăţa de praf, dar devenise unsuros şi începuse să se încurce. Şi, cu o zi mai înainte, o parte a lui trebuie să i se fi înfăşurat în jurul braţului în timp ce ea se străduia să-l întoarcă pe burtă, strangulându-i circulaţia fără ca Nassun să remarce. (îl ţine acoperit cu un cearşaf, chiar dacă nu e nevoie, patul fiind călduros. O supără să-l vadă zăcând gol, lipsit de demnitate.) De dimineaţă, când a observat în cele din urmă problema, braţul era palid şi căpătase o vagă nuanţă cenuşie. L-a eliberat şi l-a fricţionat, sperând să-i redea culoarea, însă nu arată bine. Nu ştie ce să facă dacă braţul chiar e în neregulă.

Ar putea să-l piardă de tot, încet, dar sigur, descompunându-se bucată cu bucată, pentru că ea avea aproape nouă ani când a început Anotimpul şi acum are abia aproape unsprezece, iar la creşă nu o învăţase nimeni cum să aibă grijă de un invalid.

— Dacă va trăi, nu va avea parte de nicio clipă care să nu fie un chin, răspunde Oţel cu vocea lui lipsită de vigoare.

Se opreşte, cu ochii cenuşii aţintiţi asupra lui Nassun, care e zguduită de spusele lui, de refuzul ei de a crede, de groaza tot mai mare că Oţel ar putea avea dreptate.

Ea se ridică în picioare.

— V-vreau să ştiu cum pot să-l vindec.

— Nu poţi.

Nassun îşi încleştează pumnii. Pentru prima dată după ceea ce pare a fi secole, o parte din ea se întinde către straturile de dedesubt. Asta înseamnă vulcanul-scut de sub Centrul Miezului... dar când îl înhaţă cu orogenia ei, descoperă cu surprindere că e ancorat cumva. Asta o distrage pe moment, în timp ce-şi comută percepţia ca să vadă cu argintul şi descoperă coloane solide şi scânteietoare de magie înfipte în fundaţia vulcanului, ţintuindu-1 locului. E încă activ, dar din cauza coloanelor nu va erupe niciodată. E stabil ca roca de bază, în ciuda găurii din centrul lui, care coboară tocmai până în inima Pământului.

Alungă aceste gânduri ca fiind irelevante şi în cele din urmă dă glas ideii care i s-a cristalizat în minte în timpul petrecut în acest oraş, printre oamenii de piatră.

— Dacă... dacă îl transform într-un mâncător de piatră va trăi. Şi n-o să-l doară nimic. Aşa-i?

Oţel nu răspunde. în tăcerea ce se prelungeşte, Nassun îşi muşcă buza.

— Aşa că trebuie să-mi spui cum să... cum să-l fac la fel ca tine. Pariez că pot dacă folosesc Poarta. Pot să fac orice cu ea. Numai că...

Numai că Poarta Obeliscului nu se ocupă cu

mărunţişuri. La fel cum simte, sessizează şi ştie că Poarta o face temporar atotputernică, ştie de asemenea că n-o poate folosi ca să transforme un singur om. Dacă îl transformă pe Schaffa într-un mâncător de piatră... fiecare om de pe planetă va suferi aceeaşi transformare. Fiecare membru al unui corn, fiecare bandă de comleşi, fiecare pribeag flămând. Zece mii

de oraşe de natură moartă, nu doar unu. întreaga lume va deveni asemenea Centrului Miezului.

Dar ar fi chiar aşa de rău? Dacă toţi sunt mâncători de piatră, nu vor mai exista orogeni şi odihniţi. Nici copii care să moară sau taţi care să-i ucidă. Anotimpurile ar putea să vină şi să treacă, şi nu va mai conta. Nimeni nu va mai muri vreodată de foame. Să faci întreaga lume la fel de paşnică precum Centrul Miezului... n-ar fi o faptă bună?

Faţa lui Oţel, înălţată către Lună chiar şi când o urmăreşte pe ea din priviri, se întoarce lent. E tulburător ori de câte ori îl vede mişcându-se încet.

— Ştii cum e să trăieşti la nesfârşit?

Nassun clipeşte nedumerită. Se aşteptase la o ceartă.

- Ce?

Lumina Lunii l-a transformat pe Oţel într-o compoziţie cu umbre puternic reliefate, alb şi negru pe fundalul slab luminat al grădinii.

— Te-am întrebat, zice el pe un ton aproape plăcut, dacă ştii cum e să trăieşti la nesfârşit. Ca mine. Ca Schaffa al tău. Ai idee ce vârstă are? îţi pasă?

— Eu...

Nassun e gata să spună că îi pasă, dar şovăie. Nu. Nu s-a gândit niciodată la asta.

— Eu... nu...

— Eu estimez că Gardienii rezistă în medie trei-patru mii de ani, continuă Oţel. Poţi să-ţi imaginezi ce înseamnă atâta timp? Gândeşte-te la ultimii doi ani! Viaţa ta de la începutul Anotimpului încoace. Imaginează-ţi încă un an.

Poţi, nu? Aici, în Centrul Miezului, fiecare zi pare lungă cât un an, sau cel puţin aşa mi-au spus semenii tăi. Acum pune laolaltă ăştia trei ani şi imaginează-ţi-i înmulţiţi cu o mie.

Rosteşte ultimele cuvinte apăsat, precis, tăios. Fără să vrea, Nassun tresare.

Dar, deşi nu vrea... se gândeşte. Ea se simte bătrână, ostenită de lume la vârsta de nici unsprezece ani. S-au schimbat atâtea din ziua în care a venit acasă şi şi-a găsit frăţiorul mai

mic mort pe podea. E o altă persoană acum, nu mai seamănă deloc cu Nassun. Uneori se miră că încă o cheamă Nassun. Cât se va mai schimba în trei ani? în zece? In douăzeci?

Oţel tace până când vede o schimbare în expresia ei, o dovadă, poate, a faptului că-1 ascultă. Apoi spune:

— Dar am motive să cred că Schaffa al tău este mai bătrân decât majoritatea Gardienilor. Nu-i chiar din prima generaţie. Aceia au murit demult. N-au putut îndura. Dar e unul dintre cei din perioada timpurie. Limba, înţelegi? Aşa îţi dai seama. N-o uită niciodată, nici măcar după ce şi-au uitat numele cu care s-au născut.

Nassun îşi aminteşte că Schaffa a ştiut limba vehiculului care călătorea pe sub Pământ. E ciudat să se gândească că Schaffa s-a născut pe vremea când limba aceea încă se vorbea. înseamnă că are... nu-şi poate imagina. Se presupune că Vechiul Sanze a durat şapte Anotimpuri, opt dacă-1 numărăm şi pe cel actual: aproape trei mii de ani. Ciclul de apariţie şi dispariţie al Lunii este mai lung de-atât şi Schaffa şi-l aminteşte, deci... da. E foarte, foarte bătrân. Se încruntă.

— E neobişnuit să întâlneşti unul care să reziste atât, continuă Oţel.

Are un ton degajat, conversaţional. Ai zice că vorbeşte despre vecinii lui Nassun din Jekity.

— Vezi tu, piatra miezului îl chinuieşte rău. Obosesc şi devin neglijenţi şi atunci Pământul începe să-i contamineze, devorându-le voinţa. Odată declanşat procesul ăsta, nu mai rezistă mult. Pământul se foloseşte de ei sau tovarăşii lor Gardieni se folosesc de ei până când nu mai sunt

utili şi atunci sunt ucişi de una dintre tabere. Faptul că a rezistat atât de mult este o dovadă a tăriei lui Schaffa al tău. Sau o dovadă a altceva, poate. Vezi tu, pe ceilalţi i-a ucis faptul că au pierdut ceea ce le trebuie oamenilor obişnuiţi ca să fie fericiţi. Imaginează-ţi cum e asta, Nassun! Să-i priveşti murind pe toţi cei pe care-i cunoşti şi-i iubeşti. Să-ţi priveşti căminul pierind şi să fii silit să-ţi găseşti altul... iar şi iar şi iar. Imaginează-ţi cum e să nu

îndrăzneşti să mai ţii la cineva. Să nu ai niciodată prieteni, pentru că le vei supravieţui. Te simţi singură, micuţă Nassun?

Ea şi-a uitat mânia.

— Da, recunoaşte, înainte să se gândească să n-o facă.

— Imaginează-ţi cum e să fii singur pentru totdeauna!

Pe buzele lui joacă un mic zâmbet. A fost tot timpul acolo.

— Imaginează-ţi cum e să trăieşti pentru totdeauna în Centrul Miezului, fără să ai pe cineva cu care să vorbeşti în afară de mine, asta când mă deranjez să răspund. Cum crezi că ar fi, Nassun?

— Groaznic, zice ea cu glas pierit.

— Da. Deci uite care-i teoria mea: cred că Schaffa al tău a supravieţuit iubindu-şi elevii. Tu şi alţii ca tine i-aţi alinat singurătatea. Te iubeşte sincer, să nu te îndoieşti de asta.

Nassun înghite greu, simţind o durere surdă.

— Dar are şi nevoie de tine. îl faci fericit. îl ajuţi să rămână uman, în vreme ce, altminteri, timpul l-ar fi transformat în altceva.

Apoi Oţel se mişcă din nou. Mişcarea e inumană din pricina uniformităţii ei, înţelege Nassun. Oamenii execută repede mişcările mai ample şi apoi le ia mult să facă ajustările fine. Oţel face totul cu aceeaşi viteză. Fie că-1 priveşti mişcân- du-se, fie că priveşti o statuie topindu-se e acelaşi lucru. Dar, în cele din urmă, el se opreşte cu braţele larg deschise, de parcă vrea să spună: „Uită-te la mine!"

— Am patruzeci de mii de ani, plus-minus un mileniu sau două, spune Oţel.

Nassun îl priveşte. Cuvintele lui sunt ca păsărească pe care o vorbea vehimalul, aproape inteligibile, şi totuşi nu. Nu cu adevărat.

Dar ce înseamnă să fii ca el?

— O să mori când o să deschizi Poarta, spune Oţel, după ce i-a lăsat lui Nassun un moment în care să cugete la spusele lui. Sau dacă nu atunci, cândva după aceea. Peste câteva decenii sau peste câteva minute, e totuna. Şi, orice vei face,

Schaffa te va pierde. O să piardă unicul lucru care l-a ajutat să rămână uman, în ciuda eforturilor Pământului de a-i consuma voinţa. Nu va găsi altă persoană pe care s-o iubească, nu aici. Şi nu va putea reveni în Neclintire decât dacă va fi dispus să rişte să urmeze din nou drumul prin adâncuri. Aşa că, şi dacă se va vindeca, şi dacă îl vei transforma într-unul ca mine, nu va avea de ales decât să trăiască singur, tânjind fără alinare după ceea ce nu va mai avea niciodată.

Lent, braţele lui Oţel coboară pe lângă trup.

— Habar nu ai cum e.

Şi apoi, deodată, şocant, apare drept în faţa lui Nassun. Fără să se înceţoşeze, fără s-o avertizeze, o fulgerare şi e acolo, aplecat de mijloc, cu obrazul la nivelul ei, atât de aproape, încât ea simte curentul aerului dislocuit şi adulmecă un iz de pământ, ba chiar poate vedea că irisurile lui sunt striate cu straturi cenuşii.

- DAR EU ŞTIU! strigă el.

Nassun se împleticeşte îndărăt scoţând un ţipăt. Insă, între o clipire şi alta, Oţel îşi reia poziţia dreaptă de mai înainte, cu mâinile în lături, cu un zâmbet pe buze.

— Aşa că gândeşte-te bine, spune el.

Are, din nou, un ton conversaţional, de parcă nu se petrecuse nimic.

— Gândeşte cu altceva decât cu egoismul unui copil mic, Nassun. Şi întreabă-te: chiar dacă te-aş putea ajuta să-l salvezi pe sacul ăla de rahat sadic care, în momentul de faţă, joacă rolul tatălui tău adoptiv, de ce aş face-o? Nici măcar duşmanul meu nu merită o asemenea soartă. Nimeni n-o merită.

Nassun încă tremură. Dar, cu bravură, îngaimă:

— S-schaffa s-ar putea să vrea să trăiască.

— S-ar putea. Dar ar trebui? Ar trebui să trăiască cineva la nesfârşit? Asta-i întrebarea!

Ea simte povara invizibilă a atâtor ani şi se ruşinează că e doar un copil. Dar în inima ei e un copil bun şi, după ce a auzit povestea lui Oţel, îi este imposibil să mai nutrească faţă de el mânia de mai-nainte. Se uită în altă parte stânjenită.

— îmi pare rău!

— Şi mie.

Urmează un moment de tăcere. Nassun profită de el ca să-şi adune gândurile cu încetineală. Când e din nou atentă la el, zâmbetul lui Oţel a dispărut.

— Odată ce ai deschis Poarta, nu pot să te opresc, spune el. Da, te-am manipulat, dar alegerea finală îţi aparţine. însă gândeşte-te! Voi trăi până moare Pământul, Nassun. Asta a fost pedeapsa pe care ne-a dat-o: am devenit o parte din el, legaţi de soarta lui. Pământul nu-i uită nici pe cei care l-au înjunghiat în spate... nici pe cei care ne-au pus cuţitul în mână.

Nassun clipeşte nedumerită când el spune „ne-au". Dar gândul se pierde în nefericirea care o copleşeşte când înţelege că nu există soluţie pentru Schaffa. Până acum, o parte din ea a nutrit speranţa iraţională că Oţel, fiind adult, are toate răspunsurile, inclusiv un leac. Acum ştie că speranţa ei a fost nătângă. Copilăroasă. Chiar e un copil. Şi acum singurul adult pe care s-a putut baza vreodată va muri gol, suferind şi neajutorat, fără ca măcar să-şi poată lua rămas-bun.

E prea mult de îndurat. Se lasă pe vine, înconjurându-şi genunchii cu un braţ şi acoperindu-şi ochii cu celălalt ca să n-o vadă Oţel că plânge, chiar dacă exact asta face.

La vederea ei, el râde încet. Surprinzător, în râsul lui nu e urmă de răutate.

— Nu rezolvi nimic ţinându-ne în viaţă, spune el. E o cruzime. Scapă-i de nefericire pe toţi monştrii ăştia chinuiţi: Pământul, Schaffa, eu, tu... noi toţi!

Apoi dispare, lăsând-o pe Nassun singură cu Luna albă, care se face tot mai mare.

Syl Anagist: Zero

Un moment în prezent, înainte să-ţi vorbesc din nou despre trecut.

Deschid ochii printre umbrele încinse şi fumegânde şi presiunile de neîndurat ale unui loc fără nume. Nu mai sunt singur.

Altcineva din neamul meu se desprinde din piatră. Chipul ei e colţuros, distant, de o eleganţă patriciană, aşa cum ar trebui să arate orice statuie. A lepădat restul, dar şi-a păstrat coloritul palid original. Observ asta în sfârşit, după zeci de mii de ani. Toate rememorările astea m-au făcut nostalgic.

Şi, ca dovadă a acestui fapt, zic cu glas tare:

— Gaewha.

Ea îşi schimbă uşor poziţia, cel mai apropiat mod prin care ne exprimăm... surprinderea? Recunoaşterea? Cândva am fost fraţi. Prieteni. De atunci am fost rivali, duşmani, străini, legende. în ultimul timp, Alliaţi precauţi. Mă pomenesc reflectând la ceea ce am fost, dar nu întreg ansamblul. Am uitat întreg ansamblul şi la fel şi ea.

— Asta a fost numele meu? întreabă ea.

— Pe aproape.

— Hm. Şi tu cine erai?

— Houwha.

— Ah! Desigur.

— Preferi Antimoniu?

Altă mişcare vagă, echivalentul unei ridicări din umeri.

— N-am preferinţe.

„Nici eu", îmi spun în gând, însă e o minciună. Nu ţi-aş fi spus niciodată noul meu nume, Hoa, dacă n-aş fi vrut să

*1*297 fie un omagiu a ceea ce-mi amintesc despre vechiul nume. Dar bat câmpii.

— E decisă să facă schimbarea, spun.

Gaewha, Antimoniu sau oricine şi orice e ea acum răs-
punde

— Am observat. Face o pauză. Regreţi ce-ai făcut?

E o întrebare prostească. Toţi regretăm ziua aceea, în diverse moduri şi din diverse motive. Dar răspund:

-Nu.

Aştept să facă un comentariu, dar chiar nu mai e nimic de spus. Scoate mici sunete apoi se cuibăreşte în stâncă. Se face comodă. Are de gând să aştepte aici, cu mine. Mă bucur. Unele lucruri sunt mai uşor de înfruntat când nu eşti singur.

*

Sunt lucruri pe care Alabastru nu ţi le-a povestit niciodată despre el.

Ştiu asta pentru că l-am studiat. în fond, face parte din tine. Dar nu e cazul ca toţi elevii să cunoască fiecare pas împleticit făcut de profesorul lor în drumul spre perfecţiune. Ce rost ar avea? Niciunul dintre noi n-a ajuns aici peste noapte. Procesul de a fi trădat de societate are şi el nişte etape. Descoperirea faptului că eşti diferit, ipocrizia şi relele tratamente inexplicabile sau nepotrivite te smulg din colţişorul tău comod.

Urmează perioada de confuzie, în care te dezveţi de toate cele pe care le credeai adevărate. Te îmbibi cu noul adevăr. Apoi trebuie luată o decizie.

Unii îşi acceptă soarta. îşi înăbuşă mândria, uită adevărul adevărat şi îmbrăţişează falsul cu toată făptura lor, pentru că nu dau o ceapă degerată pe ei înşişi. Până la urmă, dacă o întreagă societate s-a dedicat subjugării lor, cu siguranţă o merită, nu? Şi chiar dacă n-o merită, să riposteze ar fi prea dureros, dar şi imposibil. Măcar aşa se bucură de un fel de pace. Pentru scurt timp.

Alternativa e să ceri imposibilul. Nu-i cinstit, şoptesc, plâng, strigă ei. Ce li s-a făcut nu-i corect. Nu sunt inferiori. N-o merită. Aşa că societatea este cea care trebuie să se schimbe. Şi aşa poate fi pace, dar nu fără conflict.

Nimeni nu ajunge aici fără unul-două false starturi.

Ca tânăr bărbat, Alabastru iubea uşor şi fără implicare. O, era mânios până şi atunci. Sigur că era. Până şi copiii îşi dau seama când nu sunt trataţi corect. însă alesese să fie cooperant pe moment.

In timpul unei misiuni primite de la Epicentru, a cunoscut un bărbat, un savant. Alabastru era pătimaş: omul de ştiinţă era chipeş şi reacţionase la flirtul lui cu o timiditate fermecătoare. Dacă omul de ştiinţă n-ar fi fost ocupat cu dezgroparea a ceea ce s-a dovedit a fi un vechi depozit de folclor, povestea s-ar fi terminat aici. Alabastru l-ar fi iubit şi apoi l-ar fi părăsit, poate cu regret şi, cel mai probabil, fără ranchiună.

Dar savantul i-a arătat lui Alabastru ce descoperise. Iniţial au existat mai mult de trei tăbliţe ale legii-în-piatră, ţi-a spus Alabastru cândva. Iar Tăbliţa a Treia în forma ei actuală a fost rescrisă de Sanze. De fapt, a fost rescrisă *din nou* de Sanze. Fusese rescrisă de câteva ori şi în perioadele de dinainte. Pentru că, vezi tu, originalul Tăbliţei a Treia vorbea despre Syl Anagist şi despre cum a fost pierdută Luna. Din mai multe motive, această cunoaştere a fost considerată inacceptabilă iar şi iar de-a lungul mileniilor. Nimeni nu vrea să accepte că lumea este aşa cum este din pricină că un popor arogant

şi egoist a încercat să pună amărâta de planetă în lesă. Şi nimeni nu era gata să accepte că soluţia întregii harababuri era pur şi simplu să-i lase pe orogeni să trăiască, să prospere şi să facă ceea ce erau născuţi să facă.

Pentru Alabastru, cunoaşterea din depozitul cu tăbliţe a fost copleşitoare. A fugit. A fost prea mult pentru el să afle că toate astea se mai întâmplaseră. Că era descendentul unui popor abuzat. Că strămoşii acestui popor fuseseră şi ei abuzaţi. Că lumea aşa cum o cunoştea nu putea funcţiona fără

*1*299 să înrobească pe cineva. In acel moment, nu vedea cum ar fi putut întrerupe acest ciclu, cum să-i ceară societăţii imposibilul. Aşa că a cedat şi a fugit.

Gardiana lui l-a găsit, firește, la trei cvartente depărtare de locul unde ar fi trebuit să fie şi fără nicio idee încotro să se îndrepte. în loc să-i rupă mâna - cu inelari superiori ca Alabastru se foloseau alte tehnici -, Gardiana Leshet l-a dus într-o cârciumă şi i-a cumpărat de băut. El a început să plângă şi i-a mărturisit că nu mai putea îndura lumea aşa cum era. încercase să se supună, să îmbrăţişeze minciuna, dar nu era corect.

Leshet l-a alinat, l-a adus înapoi la Epicentru şi lui Alabastru i s-a dat un an ca să-şi revină. Să accepte din nou rolul şi regulile create pentru el. Cred că a fost mulţumit pe durata acelui an. Cel puţin aşa crede Antimoniu, şi ea l-a cunoscut cel mai bine în acea perioadă. S-a conformat, a făcut ce se aştepta de la el, a fost părintele a trei copii şi chiar s-a oferit ca instructor pentru juniorii cu un număr superior de inele. N-a avut însă şansa de a o face, căci Gardienii deciseseră deja că Alabastru nu putea rămâne nepedepsit pentru că fugise. Când a întâlnit un decainelar mai vârstnic, pe nume Hesonit, de care s-a îndrăgostit...

Ţi-am spus deja că pentru inelarii superiori se folosesc alte metode.

Şi eu am fugit cândva. In felul meu.

*

Este ziua de după ce ne-am întors din călătoria de acordare cu Kelenli şi m-am schimbat. Privesc

prin fereastra cu nematozi şi grădina scăldată în lumină purpurie nu mi se mai pare frumoasă. Pâlpâitul florilor albe îmi spune că au fost făcute de un geninginer care le-a conectat la reţeaua de alimentare cu curent *a* oraşului, ca să poată fi hrănite cu un firicel de magie. Cum altfel să le faci să clipească? Privesc

lianele elegante de pe clădirile din jur şi ştiu că undeva un biomagest calculează câţi lamotiri de magie pot fi extraşi din această frumuseţe. Viaţa e sacră în Syl Anagist... sacră, profitabilă şi *utilă.*

Aşa că rumeg aceste gânduri şi sunt foarte prost dispus când intră unul dintre conductorii juniori. Conductoarea Stahnyn, aşa o cheamă, şi în mod normal o plac. E suficient de tânără ca să nu fi preluat apucăturile cele mai rele ale conductorilor mai experimentaţi. Şi acum, că o privesc cu ochii pe care Kelenli mi i-a deschis, observ ceva nou la ea. O lipsă de rafinament a trăsăturilor, gura cam mică. Da, e ceva mai subtil decât ochii-de-gheaţă ai Conductorului Gallat, dar iată aici încă o sylanagisteană ai cărei strămoşi nu au înţeles faza cu genocidul.

— Cum te simţi azi, Houwha? întreabă ea zâmbind şi consultând tăbliţa cu note în timp ce intră. Eşti gata pentru inspecţia medicală?

— Sunt gata pentru o plimbare, zic eu. Hai să ieşim în grădină!

Stahnyn tresare şi mă priveşte şocată.

— Houwha, ştii că nu este posibil.

Am observat că paza în jurul nostru e destul de relaxată. Senzori care să ne monitorizeze semnele vitale, camere care să ne supravegheze mişcările, microfoane care să ne înregistreze sunetele. Unii senzori monitorizează utilizarea magiei... şi niciunul dintre ei, nici măcar unul, nu poate măsura măcar o zecime din ceea ce facem cu adevărat. M-aş simţi jignit dacă nu mi s-ar fi arătat recent cât de important este pentru ei ca noi să le fim inferiori. Nişte creaturi inferioare nu

trebuie monitorizate mai atent, nu? Creaţiile mages- triei sylanagistene nu pot să aibă abilităţi mai presus de ale ei. De neconceput. Ridicol. Nu fi prost!

Bine, deci mă simt jignit. Şi nu mai am răbdare cu aroganţa politicoasă a sylanagistenilor.

Aşa că descopăr firele de magie care pătrund în camerele de supraveghere şi le încurc cu firele de magie care duc spre propriile lor cristale de memorie, înnodându-le. Acum camerele vor transmite numai imaginile filmate în ultimele câteva ore, care mă înfăţişează privind posomorât pe fereastră. Procedez la fel şi cu echipamentul audio, având grijă să şterg ultimul schimb de replici dintre mine şi Stahnyn. Fac toate astea doar cu o încordare infinitezimală a voinţei, pentru că am fost proiectat să influenţez maşinării mari cât zgârie-norii. Camerele de supraveghere sunt o nimica toată. Folosesc mai multă magie când îi contactez pe ceilalţi ca să le spun o glumă.

Dar ceilalţi sessizează ce fac. Bimniwha îmi simte dispoziţia şi îi alertează imediat pe toţi, pentru că, în mod obişnuit, eu sunt cel cuminte. Eu sunt cel care, până de curând, credea în Geoezoteritate. De obicei Remwha este cel plin de resentimente. Dar acum el păstrează o tăcere rece, rumegând ceea ce tocmai am aflat. Gaewha este şi ea tăcută, disperată, încercând să priceapă cum să ceară imposibilul. Dushwha se strânge în braţe ca să se liniştească, iar Salewha doarme prea mult. Semnalul de alarmă al Bimniwhăi ajunge la urechi surde, ostenite şi frustrate şi e ignorat.

Intre timp, zâmbetul lui Stahnyn a început să tremure, căci abia acum şi-a dat seama că vorbesc serios. îşi schimbă poziţia, punându-şi mâinile în şolduri.

— Houwha, nu e amuzant. înţeleg că ieri ai avut prilejul să ieşi…

M-am gândit la cel mai eficient mod de a o face să tacă.

— Conductorul Gallat ştie că-1 găseşti atrăgător?

Stahnyn încremeneşte, privindu-mă cu ochi mari. Ochi căprui, în cazul ei, dar ei îi plac ochii-de-gheaţă. Am observat cum îl priveşte pe Gallat, deşi până acum nu mi-a păsat. Nici acum nu-mi pasă. Dar îmi închipui că a-i considera pe nieşi atrăgători este tabu în Syl Anagist şi că nici Gallat, nici Stahnyn nu-şi pot permite să fie acuzaţi de o asemenea

perversitate. Gallat ar concedia-o pe Stahnyn la prima şoaptă, până şi venită de la mine.

Mă apropii de ea. Se trage uşor îndărăt, încruntându-se la vederea îndrăznelii mele. Noi, maşinăriile, nu ne impunem voinţa. Noi, uneltele. Comportarea mea este o anomalie pe care ar trebui să o raporteze, dar nu de asta e îngrijorată.

— Nu m-a auzit nimeni zicând asta, îi spun cu blândeţe. Nimeni nu poate vedea ce se petrece acum în camera asta. Relaxează-te!

Buza de jos îi tremură uşor înainte să înceapă să vorbească. Mă simt prost, însă doar puţin, că am tulburat-o.

— Nu poţi să ajungi prea departe, spune ea. E... e o deficienţă de vitamine... Tu şi ceilalţi... aşa aţi fost proiectaţi. Fără o mâncare specială, pe care v-o dăm noi, aţi muri în câteva zile.

Abia acum îmi trece prin minte că Stahnyn crede că vreau să fug.

Abia acum îmi trece prin minte să fug.

Ceea ce tocmai mi-a spus nu-i un obstacol de nedepăşit. Ar fi uşor să fur mâncare şi s-o iau cu mine, deşi aş muri când s-ar termina. Dar oricum viaţa mea va fi una scurtă, însă ceea ce mă supără cu adevărat e că nu aş avea unde să mă duc. Toată lumea e Syl Anagist.

— Grădina, repet eu în cele din urmă.

Asta va fi marea mea aventură, evadarea mea. Mă gândesc să izbucnesc în râs, dar obişnuinţa de a părea lipsit de emoţii mă împiedică. Cinstit vorbind, nu vreau să merg nicăieri. Vreau numai să simt că am un oarece control asupra vieţii mele, fie şi pentru câteva momente.

— Vreau să merg cinci minute în grădină. Atât.

Stahnyn se mută de pe un picior pe altul, vizibil nefericită.

— Mi-aş putea pierde postul din cauza asta, mai ales dacă mă vede un conductor senior. Aş putea ajunge la închisoare.

— Poate o să-ţi dea o celulă drăguţă, cu o fereastră către grădină, zic eu. Iar ea tresare.

Apoi, pentru că nu i-am dat de ales, mă conduce pe uşa celulei, în jos pe scări şi afară.

Grădina de flori purpurii pare ciudată văzută din unghiul ăsta şi e cu totul altceva să simţi de aproape mirosul flori- lor-stele. Un miros ciudat, dulce, straniu, aproape ca zahărul, cu un iz subtil de fermentaţie acolo unde florile mai vechi s-au ofilit şi au fost strivite. Stahnyn e agitată, privind prea mult în jur, în timp ce eu păşesc încet, dorindu-mi să nu fi trebuit să fie şi ea lângă mine. Dar asta-i situaţia: nu pot să umblu pur şi simplu de unul singur prin complex. Dacă paznicii, asistenţii sau alţi conductori ne vor vedea, vor crede că Stahnyn are vreo însărcinare oficială şi nu-mi vor pune întrebări... cu condiţia să fie calmă.

Apoi mă opresc brusc în spatele unui copac. Stahnyn se opreşte şi ea încruntată şi întrebându-se ce se petrece, apoi vede ce văd eu şi încremeneşte.

In faţa noastră, Kelenli tocmai a ieşit din complex şi s-a oprit între două tufe încâlcite, sub o boltă de trandafiri albi. Conductorul Gallat a urmat-o. Ea stă cu braţele încrucişate pe piept. El e în spate şi ţipă. Nu suntem suficient de aproape ca să aud ce spune, deşi mânia din tonul lui este evidentă. Trupurile lor însă spun o poveste la fel de clară ca stratele geologice.

— O, nu, murmură Stahnyn. Nu, nu, nu. Ar trebui...

— Linişte, murmur eu.

Am vrut să-i spun să nu facă nicio mişcare, dar ea amuţeşte, aşa că măcar m-am făcut înţeles.

Şi rămânem locului, privindu-i pe Gallat şi pe Kelenli cum se ceartă. Ei nu-i aud deloc vocea şi

atunci îmi dau seama: nu poate să ridice glasul la el. Nu e sigur. Dar când el o prinde de braţe şi o răsuceşte violent cu faţa, ea îşi duce automat o mână la pântece. E o mişcare rapidă. Gallat îi dă drumul imediat, părând surprins de reacţia ei şi de propria lui violenţă, şi ea îşi aduce mâna pe lângă corp cu un gest rapid. Nu cred că el a observat. îşi reiau cearta şi, de data asta, Gallat îşi desface

braţele, ca şi cum ar oferi ceva. Postura lui e imploratoare, dar remarc ce ţeapăn îi e spatele. Imploră, dar crede că nu ar trebui s-o facă. îmi dau seama că, atunci când implorarea nu va da rezultate, va recurge la alte tactici.

închid ochii îndurerat, înţelegând în cele din urmă. Kelenli e una dintre noi în toate felurile care contează şi aşa a fost mereu.

Dar, treptat, ea se înmoaie. înclină capul, prefăcându-se că cedează fără tragere de inimă, apoi răspunde. Nu e real. Pământul vibrează de mânia, teama şi împotrivirea ei. Dar Gallat se ţine mai puţin ţeapăn. Zâmbeşte şi gesturile îi sunt mai largi. Se apropie iar de ea, o prinde de braţe, îi vorbeşte cu blândeţe. Mă minunez de eficienţa cu care ea i-a domolit mânia. Ai zice că nu-i observă privirea cum fuge în lături când îi vorbeşte sau că nu-i răspunde cu aceeaşi măsură când o trage mai aproape. Zâmbeşte la spusele lui, dar şi de la cincisprezece metri îmi dau seama că joacă teatru. Cum de nu vede şi el? însă încep să înţeleg că oamenii cred ceea ce vor să creadă, nu ceea ce pot vedea, atinge şi sessiza.

îmbunat, el se răsuceşte şi pleacă, din fericire pe altă cărare decât cea unde suntem ascunşi eu şi Stahnyn. Ţinuta i s-a schimbat complet. Este în mod evident mai bine dispus. Ar trebui să mă bucure asta, nu? Gallat e şeful proiectului. Când e fericit, suntem şi noi mai în siguranţă.

Kelenli stă şi se uită în urma lui până când el se face nevăzut. Apoi întoarce capul şi priveşte drept spre mine. Alături, Stahnyn scoate un scâncet înăbuşit, dar e o proastă. Kelenli nu ne va raporta. De ce ar face-o? Spectacolul pe care l-a dat nu-i

era menit lui Gallat.

Apoi părăseşte şi ea grădina, pe urmele lui Gallat.

A fost o ultimă lecţie. Cea de care aveam cea mai mare nevoie, cred eu. îi cer lui Stahnyn să mă conducă înapoi în celulă şi ea aproape geme de uşurare. Când am revenit şi am destrămat magia din jurul echipamentului de monitorizare, trimiţând-o pe Stahnyn la ale ei, după ce i-am amintit cu

*1*305 blândeţe să nu fie neroadă, mă întind pe canapea şi analizez această nouă cunoaştere. Stă în mine ca un tăciune care face să mocnească şi să fumege tot ce e în jurul lui.

*

Şi apoi, la câteva nopţi după ce am revenit din misiunea de acordare cu Kelenli, tăciunele se aprinde în noi toţi.

E prima oară când ne-am reunit toţi după călătorie. Ne îmbinăm prezenţele într-un strat de cărbune rece, lucru poate potrivit când Remwha trimite prin noi un şuier ca de nisip măcinat în crăpături. Sună/se simte/se sesizează ca derivaţia şi ca parcela cu mărăcini. E şi un ecou al pustietăţii statice a reţelei noastre, acolo unde Tetlewha - şi Entiwha, şi Arwha, şi ceilalţi - au existat cândva.

„Asta ne aşteaptă dacă le oferim Geoezoteritatea", spune el.

„Da", răspunde Gaewha.

El şuieră din nou. N-am mai sesizat niciodată o furie atât de mare la el. Şi-a petrecut zilele de după întoarcerea din excursie devenind din ce în ce mai furios. Dar aşa am făcut şi noi ceilalţi şi acum a venit momentul să cerem imposibilul. „N-ar trebui să le oferim nimic", declară el şi îi simt hotărârea oţelindu-se, devenind crudă. „Nu. Ar trebui să dăm înapoi ce-au luat."

Pulsaţii minore, impresii şi reacţii, se întind în reţeaua noastră: în sfârşit, un plan. Un fel de a crea imposibilul dacă nu-l putem cere. Afluxul corect de putere la momentul potrivit, imediat după ce au fost lansate toate fragmentele, dar

înainte ca Motorul să se epuizeze. Toată magia depozitată în fragmente - munca unor decenii, a unei civilizaţii, a milioane de vieţi - va inunda sistemele Syl Anagistului. Mai întâi va arde parcelele cu mărăcini şi fructele lor demne de milă, lăsându-i pe morţi să se odihnească în sfârşit. Apoi magia va năvăli prin noi, cele mai fragile componente ale

marii maşinării. Vom muri când se va petrece asta, dar moartea e mai bună decât ceea ce ne pregăteau ei, aşa că suntem mulţumiţi.

Odată ce vom muri, voinţa magică a Motorului Plutonic va curge nestăvilită prin toate conductele oraşului, arzându-le în aşa fel încât nu vor mai putea fi reparate. Fiecare nod al Syl Anagistului se va închide: vehimalele murind dacă nu au generatoare de rezervă, luminile stingându-se, maşinăriile oprindu-se, mobilele, aplicele şi cosmeticele lipsite de comodităţile infinite ale magiei moderne. Eforturile generaţiilor care s-au spetit să obţină Geoezoteritatea vor fi pierdute. Fragmentele cristaline ale motorului vor deveni nişte bolovani imenşi, sparţi şi arşi, fără putere.

Nu trebuie să fim la fel de cruzi ca ei. Le putem spune fragmentelor să se prăbuşească departe de regiunile cele mai populate. Suntem monştrii creaţi de ei şi mai mult decât atât, dar, în moarte, o să fim soiul de monştri care vrem noi să fim.

Atunci ne-am înţeles?

„Da." Remwha, furios.

„Da." Gaewha, întristată.

„Da." Bimniwha, resemnată.

„Da." Salewha, cu mânie îndreptăţită.

„Da." Dushwha, ostenit.

Şi eu, greu ca plumbul, spun: „Da".

Şi aşa cădem de acord.

Numai pentru mine însumi rostesc „Nu", având în minte chipul lui Kelenli. Dar uneori, când lumea e dură, dragostea trebuie să fie şi mai dură.

*

Ziua Lansării.

Ni se aduc întăritoare - proteine cu garnitură de fructe dulci şi proaspete şi o băutură despre care ni se spune că e populară: sig, care capătă culori drăguţe când introduci în

*1*307 ea diverse suplimente vitaminoase. O băutură specială pentru o zi specială. Are gust de cretă. Nu-mi place. Apoi vine momentul să călătorim către Zona Zero.

Uite, pe scurt şi cât mai simplu, cum funcţionează Motorul Plutonic.

Mai întâi trezim fragmentele, care au stat zeci de ani în alveolele lor trimiţând energie vie în fiecare nod al Syl Anagistului şi înmagazinând o parte pentru folosinţă ulterioară, inclusiv partea cu care au fost îndopate forţat de parcelele cu mărăcini. Acum au ajuns la capacitatea optimă de stocare şi de generare, devenind fiecare un motor ezoteric în sine. Când le vom invoca, fiecare se va ridica din locaşul său. Le vom reuni puterea, formând o reţea stabilă, şi, după ce aceasta va ricoşa dintr-un reflector ce va amplifica şi va concentra şi mai tare magia, o vom vărsa pe toată în onix. El va călăuzi energia direct spre centrul Pământului, provocând o revărsare pe care apoi o va direcţiona către conductele flămânde ale Syl Anagistului. Ca rezultat, Pământul va deveni el însuşi un motor plutonic masiv, dinamul care e miezul lui trimiţând mai multă energie decât primeşte. Mai departe sistemul va continua să funcţioneze singur. Syl Anagist se va hrăni pentru totdeauna cu viaţa planetei.

(Ignoranţă este un termen prea slab ca să descrie toate astea. E adevărat, în zilele acelea nimeni nu se gândise că Pământul ar fi putut fi viu, dar noi ar fi trebuit să ghicim. Magia e consecinţa vieţii. Faptul că Pământul avea magie care putea fi luată… ar fi trebuit să ghicim toţi.)

Până acum, tot ce am făcut a fost un

antrenament. N-am fi putut activa Motorul Plutonic aici, pe Pământ: prea multe complicaţii legate de înclinarea unghiurilor, viteza semnalului, rezistenţă şi curbura emisferică. Planetele sunt supărător de rotunde. In fond, ţinta noastră este Pământul: contactul vizual, liniile de forţă, atracţia. Dacă rămânem pe planetă, nu vom reuşi să afectăm decât Luna.

Acesta fiind motivul pentru care Zona Zero nu s-a aflat niciodată pe Pământ.

Aşa că, la primele ore ale dimineţii, suntem conduşi către un vehimal extraordinar, făcut fără îndoială de geningineri având ca materie primă cosaşi sau ceva similar. Are aripi, dar şi picioare mari din fibră de carbon, duduind de putere înmagazinată. In timp ce conductorul ne îndeamnă să urcăm în vehimal, văd altele fiind pregătite. Un grup mare intenţionează să vină cu noi, ca să vadă marele proiect finalizat în cele din urmă. Mă aşez unde mi se spune şi suntem prinşi cu centuri, pentru că uneori acceleraţia poate învinge inerţia geomagestriei... Hm. E de ajuns să spunem că lansarea poate fi neliniştitoare. E nimica toată comparativ cu a plonja în inima unui fragment însufleţit şi clocotind de energie, dar presupun că oamenii consideră asta o nebunie măreaţă. Stăm toţi şase nemişcaţi, cu certitudinea îngheţată a ţelului nostru, în timp ce în jur oamenii trăncănesc, iar vehiculul sare până pe Lună.

Pe Lună se află o piatră a lunii masivă şi neşlefuită, de culoare alb iridescent, încastrată în solul subţire şi cenuşiu. Este cel mai mare dintre fragmente, la fel de mare ca un nod al Syl Anagistului. Luna întreagă e alveola sa. în jurul ei se întinde un complex de clădiri, etanşate împotriva întunericului lipsit de aer şi nu foarte diferite de cele pe care tocmai le-am părăsit. Cu excepţia faptului că sunt pe Lună. Aceasta este Zona Zero, unde se va scrie istoria.

Suntem conduşi înăuntru, unde personalul permanent al Zonei Zero stă înşirat de-a lungul pereţilor, privindu-ne cu admiraţie şi mândrie, aşa

cum admiri nişte instrumente excelent calibrate. Suntem îndrumaţi către nişte leagăne aidoma celor pe care le folosim zilnic la antrenamente, deşi de data asta fiecare dintre noi e condus în altă încăpere a complexului. Lângă fiecare cameră se află cabina de observaţie a conductorilor, legată de ea printr-o fereastră limpede precum cristalul. Sunt obişnuit să fiu observat în timp ce lucrez, dar

*1*309 nu şi să fiu adus în camera de observaţii, cum se întâmplă azi pentru prima oară.

Şi iată-mă, scund, în haine simple şi simţind un disconfort palpabil printre oamenii înalţi, în veşminte elegante şi sofisticate, în timp ce Gallat mă prezintă ca „Houwha, cel mai precis dintre acordorii noştri". Această declaraţie demonstrează că ori conductorii habar nu au cum funcţionăm, ori Gallat e nervos şi caută ceva de spus. Poate ambele. Râsul lui Dushwha e o cascadă de microcutremure - solul Lunii e subţire, prăfos şi mort, dar nu foarte diferit de al Pământului - în timp ce eu rostesc saluturi politicoase, aşa cum se aşteaptă de la mine. Poate ceea ce vrea Gallat să zică de fapt este că sunt acordorul care se preface cel mai bine că-i pasă de prostiile conductorilor.

Insă, în vreme ce au loc prezentările şi se face conversaţie, iar eu mă concentrez să spun ce trebuie şi când trebuie, ceva îmi atrage atenţia. Intorcându-mă, observ în fundul încăperii o coloană de stază, care zumzăie surd şi pâlpâie, animată de propria energie plutonică, generând un câmp ce menţine stabil ceva dinăuntrul său. Şi, plutind deasupra suprafeţei ei faţetate...

In încăpere se află o femeie mai înaltă şi cu veşminte mai complicate decât restul. îmi urmează privirea şi îi spune lui Gallat:

— Ei ştiu despre forajul de probă?

Gallat tresare şi se uită la mine, apoi la coloana de stază.

— Nu, spune el.

Nu i se adresează femeii în niciun fel, nu foloseşte niciun titlu, dar tonul lui e respectuos.

— Li s-a spus numai ceea ce era necesar.

— Cred că totuşi contextul este necesar până şi pentru cei ca tine.

Gallat se zburleşte văzându-se pus la grămadă cu noi, dar nu răspunde. Femeia pare amuzată. Se apleacă să mă

privească în ochi, deşi nu sunt chiar atât de scund în raport cu ea.

— Vrei sa ştii ce e artefactul ăla, acordor mititel?

O urăsc pe loc.

— Da, vă rog, îi spun.

înainte s-o poată opri Gallat, ea mă ia de mână. Nu-i neplăcut. Pielea îi e uscată. Mă conduce lângă coloana de stază, ca să pot să mă uit bine la ceea ce pluteşte deasupra ei.

Mai întâi, mi se pare că văd doar un bulgăre de fier plutind la câţiva centimetri de suprafaţa coloanei de stază, luminat pe dedesubt de strălucirea albă a acesteia. Chiar este doar un bulgăre de fier, cu suprafaţa brăzdată de o puzderie de linii piezişe, şerpuite. Un fragment de meteorit? Nu. îmi dau seama că se mişcă, învârtindu-se uşor pe o axă uşor înclinată nord-sud. Examinez simbolurile de avertisment de pe marginea coloanei şi le văd pe cele pentru presiune şi căldură extremă şi un avertisment împotriva întreruperii câmpului de stază. înăuntrul acestuia, spun simbolurile, a fost recreat mediul originar al obiectului.

Nimeni nu şi-ar da atâta osteneală pentru o biată bucată de fier. Clipesc, adaptându-mi percepţiile, cea sesunală şi cea magică, mă pomenesc scăldat într-o lumină albă incandescentă şi mă retrag iute. Sfera de fier e plină de magie, fire peste fire trosnind de magie concentrată, unele extinzându-se chiar dedesubtul ei, spre exterior... şi departe. Nu pot să le urmăresc pe cele care ies din încăpere. Se extind dincolo de raza percepţiei mele. însă văd că, din

cine ştie ce motiv, se înalţă către cer. Şi în tremurul firelor pe care le pot vedea se citeşte limpede... Mă încrunt.

— E mânios, spun eu.

Şi familiar. Unde am mai văzut aşa ceva, o asemenea magie?

Femeia mă priveşte nedumerită. Gallat mârâie surd.

— Houwha...

— Nu! spune femeia ridicând o mână ca să-l amuţească.

Se concentrează din nou asupra mea, cu o privire acum sfredelitoare şi plină de curiozitate.

— Ce ai zis, acordor mititel?

O privesc. în mod evident este o persoană importantă. Poate ar trebui să-mi fie frică, dar nu-mi este.

— Lucrul ăla e mânios, spun eu. Furios. Nu vrea să fie aici. L-aţi luat de altundeva, nu?

Şi alte persoane din încăpere au remarcat schimbul de replici. Nu toţi sunt conductori, dar toţi se uită de la femeie la mine cu o nedumerire şi o nelinişte aproape palpabile. îl aud pe Gallat icnind.

— Da, îmi răspunde ea în cele din urmă. Am făcut un foraj de probă într-unul din nodurile Antarctice. Apoi am trimis înăuntru sonde care au extras asta din miezul lui. E un eşantion din însăşi inima planetei.

Zâmbeşte mândră.

— Puterea magiei miezului este chiar ceea ce va crea Geoezoteritatea. Proba asta e motivul pentru care am construit Centrul Miezului, fragmentele şi pe voi.

Privesc din nou sfera de fier, mirându-mă că femeia stă atât de aproape de ea. „E furios", mă gândesc din nou, fără să ştiu ce mi-a venit. „O să facă ce trebuie făcut."

Cine? Şi ce anume va face?

Scutur din cap cu o iritare inexplicabilă şi mă întorc către Gallat.

— N-ar trebui să începem?

Femeia râde încântată. Gallat se uită urât la mine, dar se relaxează puţin când observă că femeia se amuză. Totuşi spune:

— Da, Houwha. Cred c-ar trebui. Dacă nu vă deranjează...

(I se adresează femeii folosind un titlu şi un nume. Cu trecerea timpului, le voi uita pe amândouă. Peste patruzeci de mii de ani îmi voi aminti numai râsul ei, faptul că îl considera pe Gallat deopotrivă cu noi şi nepăsarea cu care stătea

lângă o sferă de fier care radia răutate pură... şi suficientă magie ca să distrugă toate clădirile din Zona Zero.

Şi îmi voi aminti că şi eu, la rândul meu, am ignorat orice posibil avertisment despre ceea ce urma să vină.)

Gallat mă duce înapoi în camera cu leagănul, unde sunt invitat să mă instalez în scaunul de sârmă. Apoi membrele îmi sunt prinse cu curele, din motive pe care nu le-am înţeles niciodată, căci, când sunt în ametist, abia mai sunt conştient de trupul meu, darămite să-l mişc. Sigul mi-a făcut buzele să furnice, ceea ce-mi transmite că i s-a adăugat un stimulent. Nu era nevoie.

Mă întind către ceilalţi şi descopăr hotărârea lor tare ca granitul. Da!

Pe peretele-ecran din faţa mea apar imagini înfăţişând sfera albastră a Pământului, leagănele celorlalţi acordori şi o imagine a Centrului Miezului cu onixul plutind în aşteptare deasupra lui. Din imaginile lor, ceilalţi acordori îmi întorc privirile. Gallat se apropie şi verifică ostentativ contactele scaunului de sârmă, care trebuie să-şi transmită măsurătorile către divizia de biomagestrie.

— O să controlezi onixul azi, Houwha.

Dintr-o altă clădire din Zona Zero simt mica tresărire de surpriză a Gaewhei. Azi suntem foarte bine acordaţi între noi.

— Kelenli lucrează cu onixul, spun eu.

— Nu mai lucrează.

Gallat îşi ţine capul aplecat în timp ce vorbeşte, întinzân- du-se inutil ca să-mi verifice chingile, şi mi-1 amintesc în- tinzându-se în acelaşi fel şi

trăgând-o pe Kelenli către el în grădină. Ah, acum înţeleg! în tot timpul ăsta, s-a temut să nu o piardă... să nu i-o luăm noi. S-a temut să n-o facă să pară şi ea tot o unealtă în ochii superiorilor. O să-l lase s-o păstreze după Geoezoteritate? Sau se teme că va fi aruncată şi ea în parcela cu mărăcini? Probabil că da. Altfel de ce ar face o modificare atât de semnificativă a configuraţiei noastre în cea mai importantă zi din istoria omenirii?

Ca pentru a-mi confirma bănuiala, el spune:

— Biomageştrii spun că dovedeşti mai mult decât suficientă compatibilitate ca să menţii conexiunea pe perioada dorită de timp.

Mă priveşte, sperând că nu voi protesta. Cu atâta lume monitorizându-i fiecare decizie, oameni importanţi vor remarca dacă o să insist că noua configuraţie e o idee proastă. Pot, doar ridicându-mi glasul, să o smulg pe Kelenli din mâinile lui Gallat. Pot să-l distrug, aşa cum l-a distrus el pe Tetlewha.

Dar e un gând prostesc şi fără rost, căci cum mi-aş putea manifesta puterea asupra lui fără s-o rănesc pe ea? Şi aşa o să-i facem destul rău lui Kelenli când vom pune Motorul Plutonic să se întoarcă împotriva sieşi. Ea ar trebui să supravieţuiască convulsiei magice iniţiale. Chiar dacă e în contact cu oricare dintre dispozitivele care vor fi supraîncărcate, este suficient de talentată ca să abată orice feedback. După aceea, va fi doar unul dintre supravieţuitorii deveniţi egali prin suferinţă. Nimeni nu va şti ce e ea cu adevărat, sau copilul ei, dacă va semăna cu ea. Cu noi. Vom fi eliberat-o... ca să lupte pentru supravieţuire cot la cot cu toţi ceilalţi. Dar e mai bine decât iluzia siguranţei într-o colivie aurită, nu?

„Mai bine decât orice i-ai oferit tu vreodată", îi zic în gând lui Gallat.

— In regulă, spun cu glas tare.

Neobservat, el se relaxează.

Gallat iese din camera mea şi revine în incinta de observaţie alături de ceilalţi conductori. Rămân singur. Dar nu sunt niciodată singur, ceilalţi sunt cu mine. Vine semnalul că putem începe şi timpul însuşi pare să-şi ţină răsuflarea. Suntem gata.

Mai întâi reţeaua.

Acordaţi cum suntem, e uşor şi plăcut să ne modulăm fluxurile de argint şi să anulăm rezistenţa. Remwha joacă rolul jugului, dar nu e nevoit să-l mâne pe niciunul dintre noi să

rezoneze mai sus sau mai jos sau să tragă în acelaşi ritm: suntem perfect aliniaţi. Toţi vrem asta.

Deasupra noastră, dar în raza noastră de acţiune, Pământul pare şi el să zumzăie. Aproape ca şi cum ar fi viu. La începutul antrenamentelor noastre, am fost până la Centrul Miezului şi înapoi şi am văzut fluviile masive de magie ce se înalţă în mod natural din miezul uriaş de nichel-fier al planetei. Captarea acestei fântâni fără fund va fi cea mai măreaţă realizare a omenirii. Cândva, gândul ăsta m-ar fi umplut de mândrie. Acum îl împărtăşesc cu ceilalţi şi un *tremur de piatră, fulg de mică sclipitor* de amuzament amar ne străbate pe toţi. Nu ne-am considerat niciodată oameni, dar prin acţiunile noastre de azi vom demonstra că suntem mai mult decât nişte instrumente. Chiar dacă nu suntem oameni, suntem un popor. Nu vor putea să ne mai refuze niciodată asta.

Ajunge cu frivolitatea!

Mai întâi reţeaua, apoi trebuie asamblate fragmentele Motorului. Ne întindem după ametist, pentru că e cel mai aproape. Deşi suntem la o lume depărtare, ştim că emite un sunet jos, surd, şi că matricea lui de stocare străluceşte de energie în timp ce plonjăm purtaţi în sus în fluxul ei torenţial. A absorbit deja ultimele resturi din parcela cu mărăcini de la rădăcina sa, devenind un sistem închis. Acum pare aproape viu. In timp ce-1 trecem de la linişte la rezonanţă, începe să pulseze şi apoi să pâlpâie în modele ce imită viaţa, ca activarea neurotransmiţătorilor sau contracţiile peristaltice. Oare e viu? Mă întreb asta pentru

prima oară, o întrebare declanşată de lecţiile lui Kelenli. E o formă superioară de agregare a materiei, dar coexistă simultan cu o formă superioară de agregare a magiei, croită după asemănarea lui... şi luată din trupurile unor făpturi care cândva au râs, s-au înfuriat şi au cântat. A mai rămas în ametist ceva din voinţa lor?

Dacă e aşa... oare ar aproba nieşii ceea ce noi, copiii lor caricaturali, vrem să facem?

Nu mai am timp pentru asemenea gânduri. Decizia a fost luată.

Aşa că extindem faza de declanşare la toată reţeaua. Sessizăm fără sessapineale. Simţim schimbarea. O ştim în oasele noastre, pentru că suntem o parte a acestui motor, piese ale celei mai măreţe minuni a omenirii. Pe Pământ, în centrul fiecărui nod din Syl Anagist, sirene răsună în tot oraşul şi coloane de avertisment emit alarme luminoase roşii, vizibile de departe, pe măsură ce, unul câte unul, fragmentele încep să vibreze şi să pâlpâie, detaşându-se din alveolele lor. Respiraţia mi se iuţeşte când, rezonând înăuntrul fiecăruia, simt cel dintâi cristal desprinzându-se din piatra mai aspră, atracţia când ne aprindem şi începem să pulsăm odată cu magia şi să ne ridicăm...

(Aici se produce o poticneală, scurtă şi abia observabilă în iureşul momentului, dar evidentă prin lentilele amintirii. Unele fragmente ne provoacă puţină durere când se desprind din alveole. Simţim frecarea unui metal care nu ar fi trebuit să fie acolo, nişte ace zgâriindu-ne pielea cristalină. Adulmecăm un iz de rugină. E o durere scurtă şi iute uitată, ca orice durere provocată de ace. Abia mai târziu ne vom aminti şi vom jeli.)

.. .zumzăind şi răsucindu-ne. Respir adânc, în timp ce alveolele şi rămăşiţele peisajului citadin rămân undeva în urma noastră. Syl Anagist comută pe sistemele de rezervă. Acestea ar trebui să-i ajungă până se declanşează Geoezoteritatea. Dar asemenea griji lumeşti sunt irelevante. Curg, zbor, cad în sus prin lumina năvalnică, purpurie sau indigo sau mov sau aurie, spinelul şi topazul,

rubinul şi safirul, atât de multe şi atât de strălucitoare! Atât de însufleţite de puterea ce se acumulează.

(„Atât de însufleţite", gândesc din nou şi gândul trimite un tremur în reţea, căci Gaewha se gândea şi ea la asta, şi Dushwha la fel, şi Remwha e cel care ne readuce la realitate

cu un trosnet ca o falie ce se deschide: „Idioţilor, dacă nu ne concentrăm, o să murim!" Aşa că las gândul să piară.)

Şi... o, da, acolo, pe ecran, în centrul percepţiei noastre, ca un ochi furios cătând în jos la prada sa, se află onixul. Poziţionat deasupra Centrului Miezului, acolo unde l-a adus Kelenli.

Nu sunt nervos, îmi spun, întinzându-mă către el.

Onixul nu e ca alte fragmente. Până şi piatra-lunii e liniştită prin comparaţie. In fond, ea este doar o oglindă. Dar onixul e puternic, înspăimântător, cel mai negru întuneric, de necunoscut. Acolo unde alte fragmente trebuie căutate şi angajate activ, el îmi înhaţă conştienţa imediat ce mă apropii, încercând să mă scufunde cât mai adânc în curenţii lui dezlănţuiţi de argint. înainte, când m-am conectat cu el, m-a respins ca pe toţi ceilalţi. Cei mai pricepuţi mageştri din Syl Anagist nu pot înţelege de ce, dar acum, când mă ofer şi onixul mă ia în stăpânire, ştiu deodată răspunsul. Onixul e viu. Ceea ce la celelalte fragmente a fost doar o întrebare aici e o certitudine: mă sessizează. Mă cercetează, atingându-mă cu o prezenţă care e, brusc, imposibil de negat.

Şi, în clipa în care înţeleg asta şi am timp să mă întreb îngrozit ce cred aceste prezenţe despre mine, jalnicul lor urmaş rezultat din fuziunea dintre genele lor şi ura celor care i-au distrus...

...intuiesc, în cele din urmă, un secret al magestriei pe care până şi nieşii mai degrabă l-au acceptat decât l-au înţeles, în fond, vorbim despre magie, nu despre ştiinţă. Dar acum ştiu:

alimentează un lucru neînsufleţit cu suficientă magie şi va deveni viu. Alimentează matricele de depozitare cu suficiente vieţi şi acestea vor păstra un soi de voinţă colectivă, îşi amintesc oroarea şi atrocitatea cu orice a mai rămas din ele, cu sufletele lor, dacă îţi place termenul.

Aşa că onixul îmi cedează pentru că simte, în sfârşit, că şi eu am cunoscut suferinţa. Mi s-au deschis ochii cu privire la propria mea exploatare şi degradare. Mă tem, fireşte, şi

*1*317 sunt furios şi rănit, dar onixul nu-şi bate joc de sentimentele mele. Insă caută altceva, ceva mai mult şi, în cele din urmă, găseşte ceea ce căuta cuibărit într-un nod fierbinte din inima mea: hotărârea. M-am angajat să fac din toate aceste nedreptăţi un lucru drept.

Asta vrea şi onixul: dreptate. Şi pentru că şi eu vreau asta... Deschid ochii.

— Am cuplat piatra de control, le raportez conductorilor.

— Confirmat, spune Gallat privind ecranul prin care bio- magestria ne monitorizează conexiunile neuromagice.

Observatorii noştri încep să aplaude şi în acelaşi timp simt că-i dispreţuiesc. Instrumentele lor stângace şi sessapinea- lele lor slabe şi simple le-au spus, în cele din urmă, ceea ce pentru noi e la fel de evident ca respiraţia. Motorul Plutonic este activ şi în funcţiune.

Acum, că toate fragmentele au fost lansate, ridicându-se ca să zumzăie şi să pâlpâie deasupra a două sute cincizeci şi şase de noduri şi de puncte cu energie seismică, începem faza de consolidare. Dintre fragmente, primele care se aprind sunt amortizoarele, cu fluxurile lor fără strălucire, apoi declanşăm tonurile mai întunecate ale generatorului. Onixul acceptă iniţierea fazei cu un singur vuiet sonor care trimite un tremur în întreg Oceanul Emisferic.

Pielea mă strânge şi inima îmi bubuie. Undeva, într-o altă existenţă, mi-am încleştat pumnii. Noi ne-am încleştat pumnii, dincolo de jalnicul spaţiu care separă cele şase trupuri ale noastre şi cele două sute cincizeci şi şase de mâini şi de picioare şi unica inimă imensă şi neagră, pulsând. Deschid

gura (deschidem gurile) şi onixul se aliniază perfect, gata să devieze clocotul nedomolit al magiei pământului, jos, foarte jos, acolo unde miezul îi e expus. E momentul pentru care am fost făcuţi.

„Acum", ar trebui să spunem. Aici, acum, conectează-te şi fluxurile magice brute ale planetei vor deveni prizonierele unui ciclu nesfârşit de servitute faţă de omenire.

Pentru că ăsta-i adevăratul motiv pentru care ne-au construit sylanagistenii: ca să afirme o filosofie. Viaţa e sacră în Syl Anagist, şi aşa şi trebuie, căci oraşul consumă viaţa folo- sind-o drept combustibil ca să-şi alimenteze gloria. Nieşii n-au fost cei dintâi pe care i-a devorat, ci doar cea mai recentă şi cea mai crudă dintre campaniile lor de exterminare. Dar pentru o societate clădită pe exploatare nu există pericol mai mare decât să nu mai aibă pe cine exploata. Şi acum, dacă nu se va face ceva, Syl Anagist va trebui să găsească o cale să-şi împartă din nou poporul în subgrupuri şi să le inventeze motive de conflict. Nu poate obţine suficientă magie numai din plante şi din fauna creată de geningineri. Pentru ca restul lumii să se bucure de lux, cineva trebuie să sufere.

Mai bine să fie Pământul, şi-a zis Syl Anagistul. Mai bine să înrobeşti un imens obiect neînsufleţit, care nu poate simţi durere şi nu se va împotrivi. Mai bine Geoezoteritatea. Dar raţionamentul ăsta are şi el un defect, căci Syl Anagistul este, când tragi linia, neviabil. E un parazit. Foamea lui de magie creşte cu fiecare picătură pe care o consumă. Miezul Pământului nu-i nelimitat. în cele din urmă, chiar dacă va dura cincizeci de mii de ani, şi această resursă va fi epuizată. Apoi totul va muri.

Ceea ce facem noi este lipsit de rost şi Geoezoteritatea-i o minciună. Şi, dacă ajutăm Syl Anagistul să continue pe această cale, e ca şi cum am spune: „E corect ce ni s-a făcut şi natural şi de neevitat."

Nu.

Aşa că, în loc s-o spunem, rostim „Acum!" Aici, acum, conectează-te: fragmente deschise la culoare cu fragmente întunecate, toate fragmentele cu onixul şi onixul... din nou cu Syl Anagistul. Deconectăm complet din circuit piatra-lu- nii. Acum, toată puterea depozitată în fragmente va inunda oraşul şi, când Motorul Plutonic va muri, Syl Anagistul va avea aceeaşi soartă.

începe şi se termină înainte ca instrumentele conductorilor să comunice măcar existenţa unei probleme. Conectaţi între noi, lăsăm cântecul să ni se stingă şi, în timp ce aşteptăm ca bucla feedbackului să ne lovească, mă simt mulţumit. Va fi bine să nu mor singur.

*

Dar.

Dar.

Nu uita! N-am fost singurii care au decis să riposteze în acea zi.

O să înţeleg asta mai târziu, când voi vizita ruinele Syl Anagistului şi, privind în alveolele goale, voi vedea acele de fier ieşind din pereţii lor. Este un duşman pe care îl voi înţelege numai după ce voi fi umilit şi reconstruit la picioarele lui... dar îţi voi explica acum, ca să înveţi din suferinţa mea.

Ţi-am vorbit, nu cu mult timp în urmă, despre un război între Pământ şi viaţa de la suprafaţa sa. Iată care e psihologia duşmanului: Pământul nu face nicio diferenţă între noi. Orogeni, odihniţi, sylanagisteni, nieşi, oameni ai trecutului sau ai viitorului... pentru el, oamenii sunt oameni. Şi, chiar dacă alţii au decis naşterea şi dezvoltarea mea, chiar dacă Geoezoteritatea a fost visul sylanagistenilor cu mult înainte de naşterea conductorilor mei, chiar dacă eu nu făceam decât să urmez ordinele şi chiar dacă noi şase voiam să ripostăm... Pământului nu i-a păsat. Eram toţi vinovaţi. Eram toţi complici la crima de a încerca să înrobim planeta însăşi.

Acum însă, declarându-ne pe toţi vinovaţi, Pământul a pus în aplicare sentinţele pentru

fiecare. Aici, cel puţin, a fost dispus să ofere unele circumstanţe atenuante pentru bune intenţii şi bună purtare.

Asta-i ce-mi amintesc, ce am pus cap la cap mai târziu şi ce cred. Dar adu-ţi aminte - şi nu uita niciodată - că acesta a fost doar începutul războiului.

Simţim întreruperea mai întâi ca pe o nălucă în maşinărie.

O prezenţă alături de noi, înăuntrul nostru, intensă, intru- zivă şi imensă. îmi smulge onixul din strânsoare înainte să înţeleg ce se petrece şi ne amuţeşte semnalele surprinse prin care ne întrebăm „Ce?" şi spunem „Ceva e în neregulă!" şi „Cum e posibil?", cu o undă de şoc în graiul prin pământ la fel de năucitoare pentru noi cum va fi cândva naşterea Faliei pentru tine.

„Salut, micuţii mei duşmani!"

în camera de observaţie a conductorilor, alarmele încep în sfârşit să urle. Am încremenit în scaunele noastre de sârmă, ţipând fără cuvinte şi primind răspuns de la ceva ce depăşeşte puterea noastră de a înţelege, aşa că biomageş- trii observă problema doar când, deodată, nouă la sută din Motorul Plutonic - douăzeci şi şapte de fragmente - se deconectează. Nu-1 văd pe Conductorul Gallat icnind şi schimbând o privire îngrozită cu ceilalţi conductori şi cu stimaţii lor oaspeţi. Nu fac decât să speculez pe baza a ceea ce ştiu despre el. îmi imaginez că, la un moment dat, s-a întors către consolă ca să oprească lansarea. Şi nu văd nici cum, în spatele lor, sfera de fier pulsează, se umflă şi explodează, dis- trugând coloana de stază şi bombardându-i pe toţi cei din cameră cu aşchii de fier fierbinţi şi ascuţite ca acele. Le aud însă urletele când aşchiile îşi croiesc drum prin vine şi artere şi percep tăcerea ameninţătoare ce urmează, dar în momentul acela am propriile mele probleme.

Remwha, mintea cea mai iute dintre noi, ne

smulge din şoc pălmuindu-ne cu revelaţia că „altcineva controlează Motorul". Nu avem timp să ne întrebăm cine sau de ce. Gaewha îşi dă seama cum şi ne transmite panicată: cele douăzeci şi şapte de fragmente „deconectate" sunt încă active. De fapt, au format un soi de subreţea, o cheie de rezervă. Aşa a reuşit cealaltă prezenţă să preia controlul onixului. Acum, toate fragmentele care generează şi înmagazinează

*1*321 grosul energiei Motorului Plutonic sunt sub controlul acestui străin ostil.

In sinea mea sunt o fiinţă orgolioasă şi situaţia mi se pare intolerabilă. Onixul mi-a fost încredinţat mie, aşa că-1 apuc şi îl înfig din nou în conexiunile ce alcătuiesc Motorul, anulând controlul fals. Salewha domoleşte undele de magie provocate de intervenţia violentă, ca să nu ricoşeze prin Motor şi să declanşeze o rezonanţă care va... ei bine, nu ştim cu precizie ce va face o asemenea rezonanţă, dar nimic bun. Mă ţin bine cât durează vibraţiile, în timp ce în lumea reală îmi dezgolesc dinţii într-un rânjet, ascultând strigătele sau bodogănelile ori exclamaţiile de mirare ale fraţilor mei printre undele de şoc ale transformării iniţiale. Domneşte confuzia. în lumea de came şi de sânge, luminile din camerele noastre s-au stins şi de jur împrejur nu mai licăresc decât panourile de avarie. Sirenele nu încetează şi, pretutindeni în Zona Zero, aud echipamentul trosnind şi zguduindu-se din pricina suprasarcinii pe care am introdus-o noi în sistem. Conductorii care urlă în camera de observaţie nu ne pot ajuta, nu că ar fi putut vreodată. Nu-mi dau seama ce se petrece, nu cu adevărat. Ştiu numai că e o bătălie, plină de confuzie ca toate bătăliile, şi că mai departe nimic nu e clar...

Prezenţa stranie care ne-a atacat smuceşte zdravăn de Motorul Plutonic, încercând să ni-1 smulgă din nou de sub control. Ţip la ea fără cuvinte, cu o furie ca un gheizer şi ca o erupţie de magmă. „Ieşi de-aici! Lasă-ne în pace!" urlu eu.

„Voi aţi început", şuieră ea în strate, făcând o nouă încercare. Când şi aceasta dă greş, mârâie de furie şi apoi se racordează la cele douăzeci şi

şapte de fragmente care s-au deconectat misterios. Dushwha simte intenţiile duşmanului şi încearcă să preia controlul câtorva dintre ele, dar fragmentele îi alunecă din strânsoare ca unse cu ulei. E chiar adevărat, la figurat vorbind: ceva le-a poluat şi acum sunt contaminate şi aproape imposibil de apucat. Poate am reuşi să le preluăm unul câte unul, cu efortul concertat al tuturor,

dar nu avem timp. Şi, deocamdată, duşmanul le controlează pe toate douăzeci şi şapte.

Impas. Noi controlăm încă onixul. Controlăm şi celelalte două sute douăzeci şi nouă de fragmente care sunt gata să lanseze pulsaţia ce va distruge Syl Anagistul... şi pe noi înşine. Dar am amânat-o, pentru că nu putem lăsa lucrurile aşa. De unde s-a ivit această entitate fenomenal de puternică şi atât de mânioasă? Ce va face cu obeliscurile pe care le controlează? Momente parcă nesfârşite se scurg într-o tăcere încordată. Nu pot vorbi în numele celorlalţi, dar eu încep să cred că nu vor mai fi alte atacuri. Mereu am fost un idiot.

Tăcerea e întreruptă de provocarea amuzată, maliţioasă a inamicului nostru, rostită prin magie, fier şi piatră.

„Ardeţi!" spune Taica Pământ.

*

Chiar şi după toate erele pe care le-am petrecut căutând răspunsuri, unele dintre cele ce urmează sunt doar speculaţii.

Nu mai pot să-ţi povestesc, fiindcă în momentul acela totul s-a petrecut aproape instantaneu, devastator, ameţitor. Pământul se schimbă extrem de lent, până când decide altfel. Şi, când ripostează, o face într-o manieră decisivă.

Iată contextul. Primul foraj de control, care a marcat începutul proiectului Geoezoteritătii, a alertat totodată Pământul cu privire la eforturile omenirii de a-1 aduce sub controlul ei. în deceniile ce au urmat, şi-a studiat duşmanul şi a început să înţeleagă ce aveam de gând să facem. Metalul a

fost instrumentul şi Alliatul lui. Ăsta-i motivul pentru care nu trebuie să te încrezi niciodată în metal. A trimis la suprafaţă aşchii din sine, ca să examineze fragmentele din alveole, căci aici, în sfârşit, era viaţă stocată în cristal, pe care o entitate din materie inorganică o putea înţelege într-un fel în care n-ar fi putut înţelege niciodată carnea. A descoperit abia

treptat cum să preia controlul asupra vieţilor umane individuale, deşi, ca s-o facă, a avut nevoie de pietrele miezului pe post de conductori. Altminteri suntem nişte fiinţe mici şi greu de perceput. Nişte paraziţi mărunţi, cu excepţia tendinţei noastre nefericite de a ne face periculos de importanţi uneori. Obeliscurile au fost însă o unealtă mai folositoare.

Uşor de întors împotriva noastră. Ca orice armă mânuită cu neatenţie.

Prăiirea totală.

Îţi aminteşti de Allia? Imaginează-ţi dezastrul ăla înmul-ţit cu două sute cincizeci şi şase. Imaginează-ţi Neclintirea perforată în fiecare punct nodal şi în fiecare loc activ seismic şi oceanul de asemenea, sute de puncte fierbinţi, pungi de gaz şi de petrol străpunse şi întregul sistem de plăci tectonice destabilizat. Nu există cuvânt care să descrie această

catastrofă. Ar fi lichefiat suprafaţa planetei, ar fi evaporat oceanele şi ar fi sterilizat totul pornind de la manta în sus. Lumea s-ar fi sfârşit pentru noi şi pentru orice fiinţă ce ar fi putut evolua în viitor suficient ca să-i facă rău Pământului. Dar Pământul în sine ar fi fost bine-mersi.

Puteam opri asta. Dacă voiam.

N-o să susţin că, având de ales între distrugerea unei civilizaţii şi distrugerea întregii vieţi de pe Pământ, nu ne-am simţit ispitiţi. Soarta Syl Anagistului era pecetluită. Nu te înşela: avuseserăm de gând s-o pecetluim. Diferenţa între ceea ce voia Pământul şi ceea ce voiam noi era numai una de proporţii. Dar în care dintre aceste

feluri avea să se sfârşească lumea? Noi, acordorii, urma să murim; pentru mine, distincţia conta prea puţin în acel moment. Nu e înţelept să le pui asemenea întrebări unor oameni care n-au nimic de pierdut.

Numai că eu aveam totuşi ceva de pierdut. în acele clipe cât o eternitate, m-am gândit la Kelenli şi la copilul ei.

Şi aşa se face că voinţa mea a preluat controlul reţelei. Dacă ai vreo îndoială, o s-o spun clar: eu sunt cel care a ales cum să se sfârşească lumea.

Eu sunt cel care a preluat controlul Motorului Plutonic. Nu puteam opri prăjeala, dar puteam introduce o amânare, redi- recţionând cea mai periculoasă parte a energiei. Ca urmare a intervenţiei Pământului, puterea era prea volatilă ca să o putem revărsa pur şi simplu înapoi în Syl Anagist, aşa cum plănuiserăm iniţial. Ar fi avut ca rezultat ceea ce dorea Pământul. Atâta forţă cinetică trebuia consumată undeva. Nu pe planetă, dacă voiam ca omenirea să supravieţuiască... dar aveam la îndemână Luna şi piatra-lunii, pregătită şi gata de acţiune.

Eram grăbit. N-am avut timp să-mi analizez deciziile. Nu puteam face energia să se reflecte din piatra-lunii, aşa cum fusese destinată. N-ar fi făcut decât să crească puterea arderii. în schimb, i-am înşfăcat cicălindu-i pe ceilalţi, i-am silit să mă ajute - voiau s-o facă, însă erau prea înceţi - şi am spart piatra-lunii.

în clipa următoare, puterea s-a izbit de piatra spartă, n-a reuşit să se reflecte din ea şi a început să-şi croiască drum prin Lună. Chiar dacă asta a mai amortizat lovitura, forţa impactului a fost devastatoare. Suficient ca să smulgă Luna de pe orbită.

Această utilizare eronată a Motorului ar fi trebuit să ne ucidă, dar Pământul era încă acolo, năluca din maşinărie. In timp ce ne zvârcoleam în agonie şi restul Zonei Zero se spulbera în jurul nostru, el a preluat din nou controlul.

Am spus că ne considera responsabili pentru

atentatul la viaţa sa şi aşa a fost. Dar cumva, poate ca urmare a anilor de studiu, înţelesese că şi noi eram uneltele altora, neacţionând din proprie voinţă. Nu uita şi că Pământul nu ne înţelege prea bine. Ne priveşte şi vede nişte făpturi fragile şi efemere, cu trupul şi conştiinţa şocant de rupte de planeta de care depind vieţile lor, care n-au înţeles răul pe care încercaseră să-l facă

325 poate tocmai fiindcă erau fragile, efemere şi rupte de ea. Aşa că a ales pentru noi ceea ce, din punctul lui de vedere, trebuie să fi însemnat o pedeapsă şi totodată un simbol: ne-a făcut o parte a lui. Am urlat în scaunul meu de sârmă, asaltat de valuri de alchimie care mi-au schimbat carnea în magie brută, vie, solidificată, aducând cu piatra.

Nu noi am primit pedeapsa cea mai rea. Aceea le-a fost rezervată celor care îl jigniseră cel mai tare. A folosit fragmentele de miez ca să preia controlul direct al celor mai periculoşi dintre paraziţi... dar nu i-a ieşit aşa cum plănuise. Voinţa umană e mai greu de anticipat decât carnea umană. Ei n-ar fi trebuit să supravieţuiască.

N-o să-ţi descriu şocul şi confuzia pe care le-am simţit în primele ore de după schimbarea mea. Nu o să pot niciodată să răspund la întrebarea cum am revenit de pe Lună pe Pământ. îmi amintesc numai ca printr-un coşmar o cădere nesfârşită prin flăcări care poate fi un delir. N-o să-ţi cer să-ţi imaginezi cum a fost să mă pomenesc deodată singur şi neacordat, după o viaţă petrecută cântând la unison cu alţii ca mine. S-a făcut dreptate. Accept asta. îmi recunosc crimele. Am încercat să compensez pentru ele. Dar...

Dar, ce-am făcut e bun făcut!

în acele ultime momente de dinaintea transformării, am reuşit să anulăm comanda către cele două sute douăzeci şi nouă de fragmente. Unele s-au spulberat din cauza tensiunii. Altele vor pieri în mileniile următoare, cu matricele întrerupte de forţe magice de neînţeles. Majoritatea au intrat în stand-by şi au continuat să plutească mii şi mii de ani pe deasupra unei lumi

care nu mai avea nevoie de puterea lor, până când, ocazional, una dintre făpturile fragile de dedesubt reuşea să le trimită o solicitare - confuză şi fără direcţie - de acces.

N-am putut opri cele douăzeci şi şapte de fragmente ale Pământului. Am reuşit totuşi să inserăm în reţeaua lor de comandă o amânare: o sută de ani. Povestea nu a greşit decât

cronologia, pricepi? La o sută de ani după ce Taicii Pământ i s-a furat copilul, cele douăzeci şi şapte de obeliscuri chiar au căzut arzând până în miezul planetei, producându-i răni fumegânde în tot trupul. N-a fost focul purificator dorit de el, dar a fost cel dintâi şi cel mai rău Anotimp, cel pe care voi îl numiţi Sfărâmarea. Omenirea supravieţuieşte pentru că o sută de ani n-o fi însemnând mare lucru pentru Pământ şi nici la scara istoriei umane, dar pentru cei care au supravieţuit prăbuşirii Syl Anagistului a fost timp suficient ca să se pregătească.

Luna, sângerând sfărâmături dintr-o rană din centrul ei, a dispărut după câteva zile.

Şi…

N-am mai văzut-o niciodată pe Kelenli şi nici pe copilul ei. Prea ruşinat de monstrul care devenisem, nu i-am căutat niciodată. Insă a supravieţuit. Când şi când, i-am auzit huruitul şi frecarea graiului din piatră şi pe cele ale copiilor ei, după ce i-a născut. Nu erau singuri. Cu ultimele rămăşiţe de tehnologie, supravieţuitorii Syl Anagistului au mai decantat câţiva acordori şi i-au folosit ca să construiască adăposturi, rezerve şi sisteme de avertizare şi de protecţie. Cu timpul însă, acei acordori au murit, pe măsură ce-şi pierdeau utilitatea sau erau învinovăţiţi pentru mânia Pământului. Numai copiii lui Kelenli, care nu ieşeau în evidenţă, a căror putere era ascunsă la vedere, au supravieţuit. Din nieşi nu a mai rămas decât moştenirea lui Kelenli, în forma loriştilor care mergeau din aşezare în aşezare, avertizându-i pe oameni cu privire la holocaustul

ce urma şi învăţându-i cum să conlucreze, să se adapteze şi să-şi amintească.

Dar uite c-a mers. Aţi supravieţuit. Am contribuit şi eu la asta, nu? Am făcut tot ce am putut. Am ajutat unde am fost în stare. Şi acum, dragostea mea, avem o a doua şansă.

A venit vremea să aduci din nou sfârşitul lumii.

2501: Falie deschisă de-a lungul plăcilor Minimal şi Maxima. Masivă. Unda de şoc a străbătut jumătate din Nordmedlat şi Arctice, dar s-a oprit la marginea exterioară a reţelei de noduri a Ecuatorialelor. Mâncarea s-a scumpit brusc în anul următor, dar foametea a fost evitată.

Notiţele lui Yaetr Inovator Dibars

Nassun și Essun
pe partea întunecată a lumii

Soarele apune când Nassun se hotărăşte să schimbe lumea.

Şi-a petrecut ziua ghemuită alături de Schaffa, folosind drept pernă hainele lui încă presărate cu cenuşă, respirându-i mirosul şi dorindu-şi lucruri imposibile. în cele din urmă, se ridică şi, cu foarte multă grijă, îl hrăneşte cu restul fierturii de legume pe care i-a pregătit-o. îi dă să bea multă apă. După ce va atrage Luna pe un circuit de coliziune, vor mai trece câteva zile înainte ca Pământul să fie nimicit. Nu vrea ca Schaffa să sufere prea mult în aceste zile, dat fiind că ea nu va mai fi prin preajmă să-1 ajute.

(în inima ei e un copil atât de bun! Nu te supăra pe ea. Nu poate face decât alegeri bazate pe experienţele ei limitate şi nu e vina ei că atâtea dintre ele au fost îngrozitoare. Minunează-te în schimb văzând cu câtă uşurinţă şi dăruire iubeşte. Suficientă dragoste ca să schimbe lumea! Trebuie să fi învăţat de undeva să iubească în felul ăsta.)

Curăţându-i cu o cârpă fiertura care i s-a scurs pe bărbie, se întinde şi-şi declanşează activarea reţelei. Aici, în Centrul Miezului, poate face ce vrea cu onixul, dar iniţierea va dura.

— „O poruncă e săpată în piatră", îi spune ea lui Schaffa pe un ton solemn.

Ochii lui s-au deschis din nou. Clipeşte, poate reacţionând la sunetul vocii ei, deşi ea ştie că asta nu înseamnă nimic.

Cuvintele acestea le-a citit într-o carte ciudată, scrisă de mână, care i-a spus şi cum să folosească o reţea mai mică de obeliscuri ca pe o cheie de rezervă ca să deturneze energia onixului către Poartă. Cel care a scris cartea era probabil nebun, lucru evident din faptul că, din câte se pare, a iubit-o cândva pe mama lui Nassun. Asta e ciudat şi greşit, dar cumva n-o miră. Deşi lumea e mare, Nassun începe să-şi dea seama ce mică e de fapt. Aceleaşi poveşti mereu reluate. Aceleaşi finaluri, iar şi iar. Aceleaşi greşeli repetate la infinit.

— Unele lucruri chiar sunt prea stricate ca să le mai dregi, Schaffa.

în mod inexplicabil, gândul o duce la Jija. Durerea o face să amuţească un moment.

— N-nu... pot să fac să fie mai bine. Dar măcar pot să mă asigur că răul încetează.

Spunând asta, se ridică şi pleacă.

Nu vede faţa lui Schaffa întorcându-se, ca Luna alunecând prin umbre, ca s-o privească în timp ce se îndepărtează.

*

Se crapă de ziuă când te hotărăşti să schimbi lumea. încă dormi în aşternutul pe care Lema l-a adus pe acoperişul clădirii cu X-ul galben. V-aţi petrecut noaptea sub rezervorul de apă, ascultând huruitul omniprezent al Faliei şi pârâitul trăsnetelor ocazionale. Poate ar fi trebuit să faceţi sex încă o dată, dar tu nu te-ai gândit la asta şi el nu ţi-a propus, aşa că asta e. Sexul te-a băgat deja în destule buclucuri. Nu trebuia să te bazezi pe vârsta mijlocie şi pe flămânzire pe post de contraceptive.

El priveşte cum te ridici şi te întinzi, iar admiraţia din ochii lui e ceva ce nu vei înţelege şi nu vei accepta niciodată pe deplin. Te face să te simţi un om mai bun decât eşti. Şi te face să regreţi din nou, la nesfârşit, că nu poţi să rămâi şi să aştepţi până se naşte copilul lui. Bunătatea statornică

şi neşovăitoare a lui Lema e un lucru care ar trebui păstrat cumva pe lume. Dar, vai!

Nu eşti demnă de admiraţia lui. Insă ai de gând să devii.

Cobori scara şi te opreşti. Noaptea trecută, în afară de Lema, le-ai mai anunţat pe Tonkee, Hjarka şi Ykka că a sosit momentul şi c-o să pleci dimineaţă, după micul dejun. Ai lăsat să plutească în aer, nerostită, întrebarea dacă ar putea să vină şi ele cu tine sau nu. Dacă se oferă de bunăvoie e altceva, dar n-ai de gând să le-o ceri. Ce fel de om ai fi să le sileşti să se expună unui asemenea pericol? O să aibă parte şi aşa de suficiente, ele şi restul omenirii.

Nu te-ai aşteptat să găseşti pe toată lumea în foaierul clădirii cu X-ul galben când o să cobori. Pe absolut toţi, strângând aşternuturi, căscând, frigând câmaţi şi plângându-se în gura mare că, dar-ar rugina, cineva a băut tot ceaiul. Hoa e acolo, perfect poziţionat ca să te vadă când cobori. Pe buzele lui de piatră stăruie un zâmbet cam arogant, dar asta nu te miră. Te miră prezenţa lui Danei şi a lui Maxixil, ea în picioare, făcând nişte exerciţii marţiale într-un colţ, el aruncând un alt cartof în tigaie... şi da, a făcut un foc în mijlocul salonului, pentru că uneori aşa fac comleşii. Câteva ferestre sunt sparte şi prin ele iese fumul. Hjarka şi Tonkee sunt o altă surpriză: încă dorm, ghemuite una lângă alta într-o grămadă de blănuri.

Dar chiar nu te aşteptai să apară şi Ykka, arborând ceva din vechea ei îndrăzneală şi cu fardul de ochi aplicat din nou la perfecţie. Face ochii roată prin foaier, examinându-te la grămadă cu ceilalţi, şi pune mâinile în şolduri.

— V-am prins într-un moment nepotrivit, ruginiturilor?

— Nu poţi! exclami tu, deşi un nod în gât îţi sugrumă vocea.

Mai ales Ykka. O priveşti. Pământule crud, poartă iar vesta ei din blană! Credeai c-a lăsat-o în Castrima de Jos.

— Nu poţi să vii. Cornul!

Ykka îşi dă teatral peste cap ochii machiaţi.

— Ei bine, ba pe-a mă-tii! Dar ai dreptate. Nu vin cu voi. Sunt aici numai ca să-mi iau la revedere de la tine şi de la

oricine mai merge cu tine. Deşi de fapt ar trebui să pun să fiţi omorâţi, pentru că, tehnic vorbind, dezertaţi, dar presupun că putem sări pe moment peste acest mic detaliu.

— Ce, adică nu ne putem întoarce? exclamă Tonkee.

S-a săltat în sfârşit în şezut, deşi nu stă chiar dreaptă şi părul îi e ciufulit în toate direcţiile. Bombănind că a fost trezită, Hjarka s-a ridicat şi i-a dat o farfurie cu cartofi din mormanul pe care Maxixil l-a gătit deja.

Ykka îi aruncă o privire.

— Voi? Plecaţi către o ruină imensă şi perfect conservată, lăsată de constructorii obeliscurilor. N-o să vă mai văd niciodată. Dar, sigur, presupun că puteţi să vă întoarceţi, asta dacă Hjarka reuşeşte să vă bage minţile-n cap. De ea chiar am nevoie.

Maxixil cască suficient de sonor ca să atragă atenţia tuturor. E gol, şi asta îţi permite să vezi că arată mai bine... tot cam scheletic, dar în prezent aşa arată majoritatea locuitorilor cornului. însă nu mai tuşeşte aşa de rău şi părul începe să i se îndesească, deşi deocamdată e încă în faza caraghioasă de puf de păpădie prin care trece părul fuior-de-cenuşă înainte ca propria lui greutate să-l tragă în jos. E pentru prima oară când îi vezi cioturile picioarelor neînfăşurate în cârpe şi-ţi dai seama cu întârziere că cicatricele sunt prea netede ca să fi fost făcute de vreun bandit cu un fierăstrău. Mă rog, e povestea lui, când o vrea s-o împărtăşească.

— Nu fi prost! îi spui.

Maxixil pare oarecum enervat.

— Nu, nu merg. Dar aş putea.

— Ba n-ai putea, dar-ar rugina! se răsteşte Ykka. Ţi-am spus deja că avem nevoie de un rogălău antrenat la Epicentru.

El oftează.

— Bine. Dar ăsta nu-i un motiv să nu te conduc la plecare. Acum nu mai pune atâtea întrebări şi vino să mănânci!

îşi ia hainele şi începe să se îmbrace. Supusă, te apropii de foc să mănânci ceva. Deocamdată nu ai greţuri dimineaţa. Să mai zici că n-ai noroc!

în timp ce mănânci, îi priveşti pe toţi şi te pomeneşti copleşită şi chiar uşor frustrată. E mişcător că au venit să-şi ia rămas-bun de la tine. Te bucuri. Nici nu poţi să pretinzi că nu. Când ai mai plecat de undeva în felul ăsta, la vedere, fără violenţă, însoţită de râsete? Te simţi… nu ştii cum te simţi. Bine? Nu ştii cum să reacţionezi.

Speri însă că mai mulţi dintre ei vor decide să rămână. Altfel Hoa o să târască prin pământ o ditamai caravana.

Totuşi, când dai cu ochii de Danei, căşti gura şocată. Şi-a tuns iar părul. Femeii ăsteia chiar nu pare să-i placă părul lung! Şi-a ras din nou tâmplele şi… şi-a vopsit buzele în negru. Pământul ştie de unde o fi găsit vopsea sau poate că şi-a preparat-o singură din cenuşă şi grăsime. Dar brusc îţi e greu s-o mai priveşti ca pe generalul Spinărilor-Late care a fost. Care n-a fost. Parcă se schimbă ceva când înţelegi că te duci să înfrunţi o soartă pe care o loristă ecuatorială vrea s-o consemneze pentru posteritate. Acum nu mai e o caravană. E o misiune.

Gândul te face să râzi fornăind şi toţi se opresc din ceea ce fac şi se holbează la tine.

— Nu-i nimic, zici fluturând din mână şi lăsând la o parte farfuria goală. Numai că… Of, fir-ar! Haideţi atunci, cine vine să vină!

Cineva i-a adus rucsacul lui Lema, iar el şi-l pune grăbit pe umeri, cu ochii la tine. Tonkee înjură şi se grăbeşte să se pregătească, cu ajutorul răbdător al Hjarkăi. Danei îşi şterge cu o cârpă zdrenţuită faţa transpirată.

Te apropii de Hoa, care arborează acum o expresie de amuzament ironic, şi te opreşti lângă

el, oftând la vederea haosului.

— Poţi să cari atâţia?

— Da, câtă vreme rămân în contact cu mine sau cu cineva care mă atinge.

— Scuze! Nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Serios?

îi arunci o privire, dar chiar atunci Tonkee, încă mestecând şi săltându-şi rucsacul pe umăr cu mâna sănătoasă, îl apucă de braţul ridicat, deşi mai întâi se opreşte şi se holbează la el fascinată. Momentul trece.

— Deci cum funcţionează asta?

Ykka umblă de colo până colo cu braţele încrucişate, uitân- du-se la voi. E vizibil mai agitată decât de obicei.

— Ajungi acolo, înhaţi Luna, o pui la locul ei şi pe urmă? O să remarcăm că s-a schimbat ceva?

— Falia se va răci, spui tu. Pe termen scurt, asta nu va aduce mari schimbări, pentru că e încă prea multă cenuşă în aer. Anotimpul ăsta va trece când va trece şi o să fie rău, indiferent ce şi cum. E posibil chiar ca Luna să înrăutăţească lucrurile.

îi sessizezi deja atracţia asupra lumii. Da, eşti destul de sigură că va înrăutăţi lucrurile. Dar Ykka încuviinţează. Şi ea o poate sessiza.

însă pe termen lung există un impas la care n-ai reuşit să găseşti soluţie.

— Totuşi, dacă o pot face, dacă readuc Luna...

Ridici neputincioasă din umeri privindu-1 pe Hoa.

— Asta lasă loc pentru negociere, spune el cu vocea lui cavernoasă. Şi poate pentru un armistiţiu.

Toţi se opresc să-l privească. După tresăririle lor îţi poţi da seama cine e obişnuit cu mâncătorii

de piatră şi cine nu.

Ykka se strâmbă.

— Poate?! Deci am trecut prin toate astea şi tu nici nu poţi fi sigură că va pune capăt Anotimpurilor? Pământule crud!

— Nu, recunoşti tu. Dar va pune capăt acestui Anotimp. Măcar de asta eşti sigură. Măcar pentru asta merită. Ykka cedează, însă continuă să bombăne printre dinţi din când în când. Aşa îţi dai seama că ar vrea să vină şi ea, dar te bucuri că pare să se fi convins singură să n-o facă. Castrima are nevoie de ea. Trebuie să ai certitudinea că va dăinui şi după moartea ta.

în sfârşit, toată lumea e gata. îl iei pe Hoa de mâna dreaptă cu mâna ta stângă. N-ai o mână şi pentru Lema, care-ţi înconjoară talia cu un braţ. Când îl priveşti, încuviinţează sigur, hotărât. De cealaltă parte a lui Hoa sunt Tonkee, Hjarka şi Danei, ţinându-se de mâini.

— O să fie un dezastru, nu? întreabă Hjarka.

E singura din grup care pare nervoasă. Danei emană calm, împăcată în sfârşit cu sine. Tonkee e atât de entuziasmată, încât nu poate să nu zâmbească cu gura până la urechi. Lerna se sprijină de tine, solid ca o stâncă, aşa cum a fost întotdeauna.

— Probabil, zice Tonkee, săltând uşor pe vârfurile picioarelor.

— Pare o idee fabulos de proastă, zice Ykka.

S-a rezemat de un perete cu braţele încrucişate, privind cum se adună grupul.

— Essie chiar trebuie să meargă, dar voi, ceilalţi... Clatină din cap.

— Tu n-ai veni dacă n-ai fi starostea? o întreabă Lema.

A vorbit încet. Aşa îţi dă el cele mai zdravene lovituri, cu blândeţe şi din senin.

Ea se uită urât la el. Apoi îţi aruncă o privire prudentă şi poate cam stânjenită, oftează şi se desprinde de perete. Dar ai văzut-o. Iar ţi s-a pus un nod în gât.

— Hei, Ykk! zici înainte să apuce s-o şteargă.

Ea se uită urât la tine.

— Nu pot să sufăr numele ăla, dar-ar rugina!

O ignori.

— Mai demult mi-ai spus că aveai o rezervă de seredis. Trebuia să ne îmbătăm amândouă după ce învingeam eu armata din Rennanis. Mai ţii minte?

Ykka clipeşte şi un zâmbet i se întinde încet pe buze.

— Erai în comă sau ceva de genul ăsta. Am băut-o singură.

Te uiţi urât la ea, surprinsă de iritarea ta sinceră. Ea îţi râde în nas. Ei bine, s-a zis cu despărţirea afectuoasă.

Dar... în fine. A fost plăcut şi aşa.

A

— închideţi ochii! zice Hoa.

— Nu glumeşte, îi previi tu în completare.

Insă tu îi ţii deschişi, în timp ce în jurul tău lumea devine întunecată şi stranie. Nu ţi-e frică. Nu eşti singură.

*

E noapte. Nassun stă în mijlocul a ceea ce consideră a fi zona verde a Centrului Miezului. De fapt nu e asta. Un oraş construit înainte de Anotimpuri nu avea nevoie de aşa ceva. E numai un loc aflat lângă gaura enormă care e inima Centrului. In jurul găurii sunt clădiri înclinate

nefiresc, ca pilonii pe care i-a văzut în Syl Anagist, dar acestea sunt imense, înalte de mai multe etaje şi late cât un cvartal. A descoperit că, atunci când se apropie de clădirile fără uşi sau ferestre vizibile, se declanşează avertismente compuse din cuvinte şi simboluri luminoase roşii, înalte de câţiva metri, care se aprind în văzduhul oraşului. Mai rele sunt sunetele joase, ca ale unei alarme, care răsună pe străzi: nu produc mult zgomot, dar sunt insistente şi o fac să strângă din dinţi.

(Cu toate astea, a privit în interiorul găurii. E enormă în comparaţie cu cea din oraşul subteran, având de mai multe ori circumferinţa aceleia, atât de mare, încât i-ar trebui o oră sau mai mult să-i dea ocol. Dar, în ciuda măreţiei, în ciuda faptului că e o mărturie a realizărilor unei geninginerii pierdute de mult de omenire, Nassun nu reuşeşte să fie impresionată. Gaura nu dă nimănui de mâncare şi nu oferă adăpost împotriva cenuşii sau a atacurilor. Nici măcar nu o sperie, deşi asta nu contează. După călătoria prin oraşul subteran şi prin miezul planetei, după ce l-a pierdut pe Schaffa, nimic n-o va mai înspăimânta vreodată.)

Locul găsit de Nassun este un petic perfect circular de teren, în interiorul cercului unde încep avertismentele. Terenul e straniu, moale la atingere şi elastic sub paşii ei, ca niciun alt material pe care l-a atins vreodată, dar aici, în Centrul Miezului, asemenea experienţe nu sunt rare. In acest cerc nu există pământ, cu excepţia unor grămăjoare aduse de vânt, acumulate la marginea lui. Câteva ierburi de mare au prins rădăcini în ele şi mai e şi trunchiul firav şi uscat al unui copăcel care a făcut ce a putut, înainte să fi fost smuls din rădăcini de vânt cu mulţi ani în urmă. Asta e tot.

în jurul cercului au apărut câţiva mâncători de piatră, remarcă ea în timp ce se poziţionează în mijlocul lui. Oţel nu se vede, dar trebuie să fie douăzeci-treizeci la colţurile clădirilor sau pe stradă, aşezaţi pe scări, sprijiniţi de pereţi. Câţiva şi-au întors capetele sau privirile după ea când a trecut, dar i-a ignorat şi-i ignoră în continuare. Poate au venit să fie martorii istoriei. Poate unii dintre ei sunt asemenea lui Oţel, sperând la sfârşitul cumplitei lor existenţe eterne. Poate cei care au ajutat-o, de asta au şi făcut-o. Poate simt pur şi simplu plictisiţi. Centrul nu e cel mai interesant oraş.

însă nimic nu contează acum, cu excepţia cerului înserării. Şi, pe acel cer, începe să răsară Luna.

Se află jos, la linia orizontului, părând mai mare decât cu o noapte înainte şi oarecum alungită din pricina distorsiunii atmosferice. Albă, stranie, rotundă, n-ai zice că merită toată suferinţa şi greutăţile pe care lipsa ei le-a simbolizat pentru lume. Şi totuşi atrage tot ce-i orogen din Nassun. Atrage întreaga planetă.

A venit deci timpul să tragă în direcţia opusă.

Nassun închide ochii. Acum toate sunt în jurul Centrului Miezului: cheia de rezervă, trei ori trei ori trei, douăzeci şi şapte de obeliscuri pe care, în ultimele săptămâni, le-a atins, le-a îmblânzit şi le-a făcut să orbiteze în apropiere. încă simte safirul, dar e departe şi nu se vede. Nu-1 poate folosi şi, dacă l-ar chema, lui i-ar lua luni să ajungă aici. Dar acestea vor fi de ajuns. E ciudat să vadă atâtea plutind laolaltă, după o viaţă în care a văzut numai câte un obelisc odată... sau niciunul. E şi mai ciudat să le simtă pe toate conectate cu ea, zumzăind cu viteze uşor diferite, cu fântânile

puterii lor având şi ele adâncimi diferite. Cele mai întunecate sunt mai adânci. Nu ştie de ce, dar diferenţa se vede.

Nassun îşi ridică mâinile, răsfirându-şi degetele într-o imitaţie inconştientă a mamei ei. Grijulie, începe să conecteze cele douăzeci şi şapte de obeliscuri: unul cu altul, apoi pe fiecare dintre ele cu altul şi tot aşa. E condiţionată de vizibilitate, linii de forţă şi instincte stranii care cer relaţii matematice de neînţeles pentru ea. Fiecare obelisc susţine reţeaua care se formează, în loc să i se opună sau s-o anuleze. E ca şi cum ai înhăma caii când ai un trăpaş iute şi un altul obişnuit să ţină pasul. Mă rog, e mai degrabă ca şi cum ai înhăma douăzeci şi şapte de cai de curse agitaţi, dar principiul e acelaşi.

Şi e frumos momentul când fluxurile lor încetează să i se mai opună lui Nassun şi se sincronizează. Respiră adânc, zâmbind fără să vrea, simţind plăcere pentru prima oară de când Taica Pământ l-a distrus pe Schaffa. Ar trebui să fie înspăimântător, nu? Atâta putere. însă nu e. Cade în sus prin torente de cenuşiu, verde, mov sau alb pur. Părţi din ea, al căror nume nici nu-1 cunoaşte, se mişcă şi se aranjează într-un dans cu douăzeci şi şapte de etape. O, e minunat! Dac-ar putea şi Schaffa...

Stai.

Ceva face părul de pe ceafa lui Nassun să se zbârlească. E periculos să-şi piardă concentrarea acum, aşa că se sileşte să atingă metodic fiecare obelisc şi să-l domolească, făcându-1 să revină la un fel de stand-by. Cele mai multe acceptă, dar opalul e mai nărăvaş şi trebuie să-l amuţească forţat. Când, în sfârşit, toate sunt stabile, deschide

precaută ochii şi se uită în jur.

La început, străzile alb-negru în lumina Lunii i se par neschimbate: tăcute şi nemişcate, în ciuda mulţimii de mâncători de piatră care s-au adunat s-o vadă la treabă. (în Centru e uşor să te simţi singur în mulţime.) Apoi vede... mişcare. Ceva... cineva se furişează printre umbre.

Surprinsă, Nassun face un pas către silueta în mişcare. — B-bună?

Silueta se apropie cu paşi împleticiţi de un soi de coloană scundă, al cărei scop Nassun nu a reuşit să-l înţeleagă, deşi pare să existe câte una în fiecare colţ al oraşului. Cât pe ce să cadă, se prinde de coloană folosind-o ca sprijin, apoi, la auzul vocii lui Nassun, se întoarce către ea cu mişcări smucite. Ochi-de-gheaţă o străpung din umbră.

Schaffa!

Treaz. în mişcare.

Fără să se gândească, Nassun începe să alerge către el. îşi simte inima în gâtlej. Mai înainte, când i-a auzit pe oameni folosind expresia asta, nu i s-a părut cine ştie ce, doar poezie, prosteală, dar acum înţelege ce înseamnă, căci gura i s-a uscat atât de tare, încât îşi poate simţi pulsul prin limbă. Vederea i se înceţoşează.

— Schaffa!

El e la treizeci-patruzeci de paşi distanţă, lângă una dintre clădirile ca nişte piloni ce înconjoară gaura Centrului. Se află suficient de aproape ca s-o recunoască, şi totuşi privirea lui nu trădează că ar şti cine e. Dimpotrivă: clipeşte, apoi zâmbeşte, un zâmbet lent şi rece care o face să se împleticească şi să se oprească năpădită de o nelinişte profundă.

— S-schaffa? repetă ea.

în tăcerea din jur, vocea ei pare nespus de firavă.

— Salut, duşman mititel! spune Schaffa cu o voce care trimite vibraţii în întregul Centru, în muntele de dedesubtul lui şi în ocean, pe o rază de peste o mie cinci sute de kilometri.

Apoi se întoarce către clădirea-coloană din spatele lui. Când o atinge, se iveşte o deschizătură înaltă şi îngustă şi el intră prin ea împletic indu-se. în clipa următoare, deschizătura se închide în urma lui.

Nassun ţipă şi se repede după el.

*

Eşti adânc în mantia inferioară, la jumătatea planetei, când simţi activându-se o parte din Poarta Obeliscului.

Sau aşa interpretează mintea ta iniţial, până îţi controlezi emoţia şi te întinzi să verifici ceea ce simţi. E greu. Aici,

în adâncul Pământului, e atâta magie! Să încerci să percepi dincolo de ea ce se petrece la suprafaţă e ca şi cum ai încerca să auzi un pârâu îndepărtat dincolo de tunetul a o sută de cascade din apropiere. Cu cât Hoa te poartă mai în adânc, cu atât e mai rău, până când, în cele din urmă, eşti silită să „închizi ochii" şi să încetezi să mai percepi magia, pentru că în apropiere se află ceva imens, a cărui strălucire te „orbeşte". E ca un soare subteran alb-argintiu, în care se învolburează o concentrare enormă de magie... dar îl simţi pe Hoa cum ocoleşte de departe acest soare, chiar dacă asta înseamnă că drumul vostru va dura mai mult decât era necesar. Va trebui să-l întrebi mai târziu de ce.

Aici, în adâncuri, nu poţi să desluşeşti mai mult decât roşul acela în fierbere. Cât de repede înaintaţi? Fără repere e greu să-ţi dai seama. Hoa este o umbră intermitentă în roşul de lângă tine, pâlpâind în rarele ocazii când îl zăreşti, dar probabil că şi tu pâlpâi. Nu îşi croieşte drum prin pământ, ci devine o parte a lui şi-şi transportă particulele care îl compun în jurul celorlalte particule, devenind o undă pe care o poţi sessiza, ca sunetul, lumina sau căldura. E destul de tulburător, chiar dacă nu te gândeşti că-ţi face şi ţie acelaşi lucru. Nu simţi nimic, cu excepţia uşoarei apăsări a mâinii lui şi a tensiunii vagi a braţului lui Lerna. Nu se aude niciun sunet, cu excepţia vuietului omniprezent, şi nu simţi niciun miros, de sulf sau de altceva. Nu ştii dacă respiri şi nu simţi nevoia de aer.

Dar trezirea îndepărtată a mai multor obeliscuri te face să te panichezi şi eşti cât pe ce să încerci să te smulgi de lângă Hoa ca să te poţi concentra, deşi - ce prostie! - asta nu doar că te-ar

ucide, ci te-ar anihila pur şi simplu, transformându-te în cenuşă, evaporând-o şi apoi aprinzând şi vaporii. „Nassun!" strigi tu sau încerci să strigi, căci cuvintele se pierd în vuietul acela profund. Nu e nimeni care să-ţi audă strigătul.

Sau poate că e.

Ceva se răsuceşte în jurul tău sau, mai bine zis, îţi dai seama cu întârziere, tu te răsuceşti în raport cu el. Nu te mai

gândeşti la asta până nu se întâmplă din nou şi ţi se pare că îl simţi pe Lerna tresărind. Atunci îţi vine în cele din urmă ideea să te uiţi la firele de argint din trupurile tovarăşilor tăi, pe care cel puţin poţi să le desluşeşti pe fundalul materiei dense şi roşiatice a pământului din jur.

De mâna ta e legată o lumină orbitoare de formă umană, grea ca un munte în percepţia ta, care suie cu iuţeală. Hoa. Dar se mişcă ciudat, repoziţionându-se periodic la stânga sau la dreapta, asta ai simţit mai devreme. Lângă Hoa sunt străluciri palide, delicate ca nişte filigrane. Una are o întrerupere vizibilă a fluxului într-un braţ - trebuie să fie Tonkee. Nu reuşeşti să spui care e Hjarka şi care Danei, pentru că nu poţi vedea părul, dimensiunile şi nici detalii atât de mărunte ca dantura. Pe Lerna îl distingi de ceilalţi doar fiindcă ştii că-i mai aproape de tine. Şi dincolo de Lerna...

Ceva ţâşneşte pe alături, greu ca un munte şi arzând de magie, o siluetă umană, dar nu a unui om. Şi nu a lui Hoa.

Altă străfulgerare. Ceva i se repede în întâmpinare pe o traiectorie perpendiculară, interceptând-o şi alungând-o, dar sunt şi altele. Hoa se abate din nou într-o parte şi o nouă străfulgerare îl ratează. Dar a fost cât pe ce. Lângă tine, Lema pare să tresară. Poate şi el să le vadă?

Speri că nu, pentru că acum înţelegi ce se petrece. Hoa se fereşte. Şi nu poţi să faci nimic, absolut nimic, doar să speri că te va putea apăra de mâncătorii de piatră care încearcă să te smulgă de lângă el.

Nu! E greu să te concentrezi când eşti atât de

speriată, când eşti contopită cu roca semisolidă din mantaua planetei şi ştii că toţi cei pe care-i iubeşti vor muri lent şi groaznic dacă vei da greş în misiunea ta, când eşti înconjurată de cu- renţi magici mai puternici decât ai văzut vreodată şi atacată de mâncători de piatră cu intenţii ucigaşe. Dar nu degeaba ţi-ai petrecut copilăria învăţând să faci magie sub ameninţarea morţii.

Firele magice nu sunt de ajuns ca să-i oprească pe mâncătorii de piatră. N-ai la îndemână decât râurile sinuoase

din adâncul pământului. Să te conectezi cu unul e ca şi cum ai plonja într-un canal cu lavă şi, distrasă pentru o clipă, te întrebi dacă aşa te-ai simţi în caz că Hoa ţi-ar da drumul: o izbucnire teribilă de căldură şi durere, apoi uitarea. Alungi gândul. îţi aminteşti ceva. Meov. Unde ai înfipt un ic de gheaţă în peretele unei faleze, retezând-o la momentul precis ca să zdrobească o corabie plină cu Gardieni...

îţi modelezi voinţa ca pe un ic şi o înfigi în cel mai apropiat torent magic, o meandră imensă, sfârâitoare. Merge, dar ai ţintit greşit şi magia ţâşneşte în toate direcţiile, iar Hoa trebuie să se ferească din nou, de data asta de acţiunile tale. Futu-i! Mai faci o încercare, de data asta concentrându-te, re- laxându-ţi mintea. Eşti deja în pământ, roşu incandescent, şi nu întunecos şi umed, însă ce contează diferenţa? Eşti tot în creuzet, dar la propriu, nu în mijlocul unui mozaic simbolic. Trebuie să-ţi strecori icul aici şi să ţinteşti încolo, în timp ce un alt munte în formă de persoană se năpusteşte gata să ucidă...

.. .chiar în clipa în care îi abaţi în cale un şuvoi de argint pur şi orbitor. Nu-1 nimereşti. Tot nu ţinteşti bine. Dar îl zăreşti pe mâncătorul de piatră oprindu-se brusc, în timp ce magia îi trece razant pe dinaintea nasului. Aici, în măruntaiele pământului, e greu să vezi expresii, totuşi ţi se pare că făptura e surprinsă, alarmată chiar. Speri că-i aşa.

— Următoarea-i pentru tine, ruginitură ticăloasă din părinţi canibali! încerci să strigi, dar nu te mai afli în spaţiul pur fizic. Sunetul şi aerul sunt neesenţiale aici. Te mulţumeşti să-ţi imaginezi cuvintele şi speri că ruginitură în cauză

a prins ideea.

Nu îţi imaginezi însă când formele pâlpâitoare ale mâncătorilor de piatră dispar. Hoa îşi continuă drumul, dar nu mai au loc alte atacuri. E bine să fii utilă.

Acum, că nu mai e stânjenit, el suie mai repede. Sessapine- alele tale încep să perceapă adâncimile ca fiind ceva raţional, calculabil. Adâncimile roşii devin cafeniu-închis, apoi se răcesc şi devin negre. Şi apoi...

Aer. Lumină. Soliditate. Devii din nou *reală,* din carne şi sânge neamestecate cu altă materie, pe un drum încadrat de clădiri ciudate, netede, înalte ca obeliscurile, sub un cer nocturn. Revenirea simţurilor e uimitoare, zguduitoare, dar nimic nu se compară cu şocul pe care-1 trăieşti când priveşti în sus.

Pentru că ţi-ai petrecut ultimii ani sub un cer în variate nuanţe de cenuşiu şi pentru că până acum nu aveai idee că Luna a sosit.

E ca un ochi-de-gheaţă pe fundalul negru, un semn nefast scris mare şi înspăimântător pe tapiseria stelelor. Vezi ce e chiar fără să sessizezi: o piatră imensă, rotundă. înşelător de mică pe întinderea cerului. Crezi că o să ai nevoie de obeliscuri ca s-o sessizezi complet, dar vezi pe suprafaţa ei ceva ce ar putea fi cratere. Ai mai traversat cratere. Cele de pe Lună sunt suficient de mari ca să le vezi de aici, suficient de mari ca să ai nevoie de ani să le traversezi pe jos şi asta îţi spune că ea însăşi e de o mărime ce sfidează înţelegerea.

— Futu-i! spune Danei, făcându-te să-ţi desprinzi ochii de cer.

Stă în patru labe, ca şi cum s-ar agăţa de sol, recunoscătoare pentru soliditatea lui. Poate regretă meseria pe care şi-a ales-o sau poate până acum nu a înţeles că a fi loristă este la fel de teribil şi de periculos ca a fi general.

— Futu-i! Futu-i!

— Deci asta e!

Tonkee. Şi ea priveşte Luna.

Te întorci să vezi reacţia lui Lerna şi...

Lema! Locul de alături, unde el ar fi trebuit să se ţină de tine, e gol.

— Nu m-am aşteptat la atac, spune Hoa.

Nu poţi să te întorci spre el. Nu poţi să te întorci cu spatele la locul gol unde ar trebui să fie Lema. Vocea lui Hoa e, ca de obicei, una de tenor, fără inflexiuni... dar e zguduit? Şocat? Nu vrei să fie şocat. Vrei să-1 auzi zicând ceva de genul „Fireşte că am reuşit să vă aduc pe toţi teferi. Lerna e chiar aici, nu-ţi face griji!"

însă el zice:

— Ar fi trebuit să bănuiesc. Facţiunile care nu vor pacea...

Se întrerupe. A amuţit, ca un om obişnuit care nu-şi găseşte cuvintele.

— Lema!

Acea ultimă smucitură. Cea pe care ai crezut-o o ratare la mustaţă.

Nu asta trebuia să se întâmple. Tu eşti cea care se sacrifică în mod nobil pentru viitorul planetei. El trebuia să supravieţuiască.

— Ce-i cu el?

Asta a fost Hjarka, în picioare, dar îndoită de mijloc şi cu mâinile pe genunchi, ca şi cum vrea să vomite. Tonkee îi fric- ţionează şalele, de parcă asta ar putea s-o ajute, dar Hjarka se concentrează asupra ta. Se încruntă şi vezi momentul în care înţelege despre ce e vorba şi pe chip i se iveşte o expresie şocată.

Te simţi... amorţită. Nu e obişnuita lipsă de simţire provocată de faptul că eşti la jumătatea procesului de transformare într-o statuie. E altceva. Este...

— Nici nu ştiam că-1 iubesc, murmuri tu.

Hjarka tresare, dar se sileşte să se îndrepte de spate şi respiră adânc.

— Toţi am ştiut că putea fi o călătorie numai

dus.

Clatini din cap... confuză?

— El e... era... mult mai tânăr decât mine.

Te-ai aşteptat să-ţi supravieţuiască. Aşa trebuia. Trebuia să mori simţindu-te vinovată că-l laşi în urmă şi că-l ucizi pe copilul vostru nenăscut. El trebuia să...

- Hei!

Tonul Hjarkăi se înăspreşte.

Cunoşti expresia de pe faţa ei. Este expresia unui Cât- muitor sau una amintindu-ţi că aici tu eşti cârmuitorul. Dar e corect, nu? Tu eşti la comanda micii expediţii. Tu eşti cea care nu l-a silit pe Lerna sau pe oricare dintre ei să rămână acasă. Tu eşti cea care n-a avut curajul să facă asta singură, aşa cum ar fi trebuit, dacă ai fi vrut ca ei să fie în siguranţă. Tu eşti vinovată pentru moartea lui Lema, nu Hoa.

îţi iei ochii de la ei şi, fără să vrei, îţi cercetezi ciotul braţului. E iraţional. Te aştepţi să găseşti răni, urme de arsură, ceva care să arate că Lerna a pierit. Dar e teafăr. Eşti teafără. Te uiţi din nou la ceilalţi: şi ei sunt teferi, pentru că din bătăliile cu mâncătorii de piatră nu scapi pur şi simplu cu răni ale trupului.

— E antebelic.

în timp ce tu ai încremenit pustiită, Tonkee s-a întors pe jumătate cu spatele la Hjarka, ceea ce e o problemă, căci Hjarka se sprijinea de ea.

Hjarka protestează şi îşi trece un braţ pe după gâtul lui Tonkee ca s-o ţină locului. Tonkee nu pare să remarce, privind cu ochi mari împrejurimile.

— Pământule crud şi nesătul, uitaţi-vă la locul

ăsta! Perfect intact! Nu e ascuns, n-are structuri defensive sau de camuflaj şi nici destulă zonă verde ca să fie autosuficient! Clipeşte. Ca să supravieţuiască, avea nevoie de aprovizionare regulată. Locul ăsta nu-i construit pentru supravieţuire. Datează dinainte de Duşman! Clipeşte. Cei de-aici au venit probabil din Neclintire. Poate există nişte mijloace de transport pe care încă nu le-am văzut.

Cade pe gânduri, bombănind pentru sine în timp ce se apleacă să pipăie materialul de pe jos.

Nu-ţi pasă. Dar n-ai timp să-l jeleşti pe Lerna sau să te urăşti pe tine, nu acum. Hjarka are dreptate. Ai o treabă de făcut.

Şi pe cer, pe lângă Lună, ai mai văzut ceva: zeci de obeliscuri ce plutesc atât de aproape, atât de jos, cu energia abia ţinută-n frâu, şi niciunul nu-ţi acceptă atingerea când te întinzi către ele. Nu sunt ale tale. Dar, deşi au fost pregătite, legate unul de altul într-un mod care îţi comunică imediat „Veşti proaste", nu fac nimic. Cineva le-a pus în aşteptare.

Concentrează-te! îţi dregi glasul:

— Hoa, ea unde e?

Când îl priveşti, vezi că a luat o nouă postură: chipul inexpresiv, trupul uşor întors spre sud-est. îi urmezi privirea şi vezi ceva ce mai întâi te uimeşte: un pâlc de clădiri de şase-şapte etaje, în formă de ic şi lipsite de uşi şi de ferestre. E uşor să spui că alcătuiesc un cerc şi e uşor să ghiceşti ce-i în centrul lui, deşi nu poţi vedea din cauza înclinării construcţiilor. Dar Alabastru ţi-a spus-o, nu? „Oraşul există ca să adăpostească gaura asta/'

Ţi se opreşte respiraţia.

— Nu, zice Hoa.

E bine. Te sileşti să respiri. Nu e în gaură.

— Atunci unde?

Hoa se întoarce şi te priveşte. O face încet. Ochii îi sunt larg deschişi.

— Essun... A intrat în Garant.

*

Precum deasupra, în Centru, aşa şi dedesubt, în Garant.

Nassun aleargă pe coridoare săpate în obsidian, strâmte, cu tavanul jos, claustrofobice. E cald, nu o căldură apăsătoare, ci omniprezentă. Căldura vulcanului, radiind din inima lui prin piatra străveche. Poate sessiza ecouri a ceea ce s-a făcut pentru a crea acest loc, pentru că a fost orogenie, nu magie, deşi n-a mai văzut niciodată orogenie atât de precisă şi de puternică. Dar nu-i pasă de asta acum. Trebuie să-l găsească pe Schaffa.

Coridoarele sunt pustii, luminate de sus de panourile acelea stranii, dreptunghiulare, pe care le-a văzut în oraşul subteran. Nimic altceva nu seamănă cu acel loc. Oraşul subteran părea proiectat pentru plăcere. Construcţia staţiei păstra rămăşiţele unei frumuseţi care sugera că fusese creată treptat, bucată cu bucată, cu timp de contemplare între diversele etape. Garant e un loc întunecat, strict funcţional. Alergând pe rampe descendente, pe lângă săli de conferinţă, săli de clasă, cantine şi saloane, vede că toate sunt goale. Coridoarele au fost cioplite şi scobite în vulcanul-scut într-o perioadă de câteva zile sau săptămâni, în grabă, deşi nu este clar în ce scop. Cumva, spre

uimirea ei, Nassun îşi dă seama că locul a fost creat în grabă. Spaima s-a impregnat în pereţi.

Dar nici asta nu contează. Schaffa e aici, undeva. Schaffa, care abia s-a mişcat timp de săptămâni în şir şi care, deodată, nu se ştie cum, aleargă, cu trupul condus de altceva decât de propria-i minte. Nassun îi urmăreşte argintul, mirându-se că a reuşit să ajungă aşa departe în cele câteva momente care i-au trebuit ei ca să încerce să redeschidă uşa pe care intrase el şi apoi s-o smulgă din ţâţâni cu ajutorul argintului când a refuzat să se deschidă şi pentru ea. Dar acum i-a luat-o cu mult înainte şi...

...şi nu e singurul. Se opreşte gâfâind, cuprinsă de o nelinişte bruscă. Sunt mulţi. Zeci... nu, sute. Şi toţi sunt ca Schaffa, argintul lor e mai subţire, mai straniu şi alimentat de altundeva.

Gardienii. Deci aici vin ei pe durata Anotimpurilor... dar Schaffa i-a spus că pe el l-ar ucide fiindcă e „contaminat".

Ba n-o s-o facă. îşi încleştează pumnii.

(Nu se gândeşte că o vor ucide şi pe ea. Sau mai bine zis se gândeşte, dar „Ba n-o s-o facă" îi pluteşte pe dinainte cu litere mai pronunţate.)

Când însă Nassun intră în fugă pe o uşă aflată la capătul unei scări scurte, coridorul cel strâmt se deschide dintr-odată într-o încăpere îngustă, dar foarte lungă şi foarte înaltă. E atât de înaltă, încât tavanul aproape i se pierde în umbră, iar lungimea se întinde mai mult decât vezi cu ochii. Şi, de-a lungul pereţilor, în şiruri ordonate ce ajung până în tavan, simt zeci - sute - de găuri ciudate, pătrate. îi amintesc de celulele unui cuib de viespi, deşi forma nu e aceeaşi.

Şi în fiecare dintre ele se află un trup.

Schaffa nu-i departe. E undeva în încăpere şi nu mai înaintează. Nassun se opreşte şi ea, iar teama îi învinge în sfârşit dorinţa de a-l găsi pe Schaffa. Tăcerea îi provoacă furnicături pe piele. Nu poate să nu se teamă. Comparaţia cu un cuib de viespi îi rămâne întipărită în minte şi o parte din ea se teme să privească în celule, ca nu cumva să vadă o larvă care-i întoarce privirea, ghemuită poate pe trupul vreunei făpturi (persoane) pe care a parazitat-o.

Fără să vrea, se uită în celula alăturată. E abia cu puţin mai lată decât umerii bărbatului dinăuntru, care pare să doarmă. E un medlatic cu păr cenuşiu şi aspect tineresc, purtând uniforma stacojie despre care Nassun a auzit, dar pe care nu a văzut-o niciodată. Respiră, deşi foarte încet. Femeia din celula învecinată poartă aceeaşi uniformă, deşi altminteri diferă în toate cele: o estcostieră cu pielea complet neagră, păr împletit aproape de scalp în modele complicate şi buze negre ca vinul. Pe buze stăruie un zâmbet vag, de parcă nu s-ar putea dezbăra de obiceiul ăsta nici în somn.

Adormită şi mai mult de atât. Nassun urmează argintul din trupurile din celule, pipăindu-le nervii şi sistemul circulator, şi înţelege că sunt cufundate într-un fel de comă. Se gândeşte totuşi că cineva aflat într-o comă normală nu arată aşa. Niciunul nu pare rănit sau bolnav. Şi în fiecare Gardian este o aşchie din piatra miezului... dar liniştită, nu fulgerând mânioasă ca aceea din trupul lui Schaffa. Straniu, însă firele de argint din fiecare Gardian se întind către cei din jur,

alcătuind o reţea. Susţinându-se unul pe altul poate? Incărcându-se reciproc ca să facă ceva, ca o reţea de obeliscuri? Nu-şi dă seama.

(Nu le fusese menit să supravieţuiască.)

Dar, în acea clipă, din centrul încăperii boltite, la poate o sută de paşi distanţă, se aude un zbâmâit mecanic ascuţit.

Tresare şi se îndepărtează de celule, aruncând o privire înspăimântată în jur, ca să vadă dacă zgomotul nu i-a trezit cumva pe ocupanţii lor. Ei nu se clintesc. înghite în sec şi rosteşte cu voce joasă:

— Schaffa?

Ca răspuns primeşte un geamăt slab, familiar, care trimite ecouri prin toată încăperea.

Nassun înaintează cu paşi nesiguri, ţinându-şi răsuflarea. E el. Jos, în centrul acestei încăperi ciudate, se află câteva dispozitive aranjate în şiruri. Fiecare constă dintr-un scaun la care e ataşat un aranjament complex de sârme argintii, ce formează bucle şi bare. N-a mai văzut aşa ceva. (Tu ai văzut.) Par destul de mari ca să găzduiască o persoană, dar sunt goale. Şi - Nassun se apleacă să vadă mai bine - fiecare scaun e lipit de o coloană de piatră pe care e montat un mecanism extrem de complicat. E imposibil să nu observi bisturiele subţiri, diversele ataşamente delicate ce par să fie forcepsuri de forme variate şi alte instrumente în mod evident menite să taie şi să perforeze...

Schaffa geme undeva în apropiere. Nassun îşi ia gândul de la lucrurile astea tăioase şi se grăbeşte de-a lungul şirului...

.. .apoi se opreşte în faţa unicului scaun ocupat

din toată încăperea.

Poziţia scaunului a fost ajustată. Schaffa stă pe el, dar cu faţa în jos, cu trupul suspendat în sârme, cu părul tuns, lăsându-i ceafa liberă. Mecanismul din spatele scaunului s-a însufleţit, ridicându-se şi întinzându-se deasupra trupului său într-o manieră care o duce cu gândul la un animal de pradă... dar deja se retrage când ea se apropie. Instrumentele însângerate se retrag în interiorul său. Aude noi zbârnâi- turi stinse. Operaţiunea de curăţare probabil. La vedere nu a rămas decât o mică pensetă, ce ţine un trofeu pe care încă luceşte stins sângele lui Schaffa. O mică aşchie de metal de culoare închisă şi cu o formă neregulată.

Salut, micuţul meu duşman.

Schaffa nu se mişcă. Nassun îl priveşte tremurând. Nu îndrăzneşte să-şi comute percepţia şi să verifice firele argintii,

magia, ca să vadă dacă el mai trăieşte. Rana însângerată de la baza craniului i-a fost cusută ordonat, direct deasupra celeilalte cicatrice care ei i-a stârnit mereu curiozitatea. încă sângerează, dar e clar că tăietura a fost executată repede şi închisă aproape la fel de repede.

Ca un copil care încearcă să facă monstrul de sub pat să dispară prin puterea voinţei, Nassun îşi doreşte ca spatele şi coastele lui Schaffa să se mişte.

O fac, iar el trage aer în piept.

— N-nassun, spune el răguşit.

— Schaffa! Schaffa!

Se lasă în genunchi şi se îndoaie ca să-i privească faţa pe sub dispozitivul de sârmă, fără să-i pese de sângele ce picură încă de pe gâtul şi de pe obrajii lui. Ochii lui, frumoşii lui ochi albi, sunt întredeschişi... şi acum e chiar el! Văzând asta, izbucneşte în plâns.

— Schaffa! Eşti teafăr? Chiar eşti teafăr?

Vrea să spună ceva, dar nu poate să articuleze. Nassun nu vrea să se gândească de ce.

— Nassun... Eu...

Cu şi mai mare lentoare, expresia feţei i se schimbă, cutremurul suboceanic dintre sprâncenele lui provocând un tsunami de înţelegere treptată. Face ochii mari.

— Nu... mă... mai... doare.

Ea îi atinge obrazul.

— C-chestia aia nu mai e în tine, Schaffa. Aia de metal.

El închide ochii şi ei i se strânge stomacul, dar apoi încruntarea de pe fruntea lui piere. Zâmbeşte din nou şi, pentru prima oară de când l-a cunoscut Nassun, în zâmbetul lui nu mai e pic de încordare sau de falsitate. Nu mai zâmbeşte ca să-şi aline

durerea sau ca să domolească spaimele altora. Gura i se deschide. I se văd toţi dinţii, râde, deşi neputincios, şi plânge totodată de uşurare şi de bucurie şi e cel mai frumos lucru pe care l-a văzut ea vreodată. îi ia faţa în palme, atentă la rana de la ceafă, şi îşi lipeşte fruntea de a lui, zguduită de râsul lui blând. îl iubeşte. Pur şi simplu îl iubeşte.

Şi pentru că-1 atinge, pentru că-1 iubeşte, pentru că e atât de acordată la nevoile şi la durerile lui şi îşi doreşte să-1 facă fericit, percepţia ei se comută pe argint. N-a vrut. Vrea să-şi folosească numai ochii ca să se bucure că-1 vede privind-o la rândul lui, mâinile ca să-i atingă pielea şi urechile ca să-i audă vocea.

Dar e orogenă şi nu poate să amuţească sesuna, la fel cum nu poate să nu mai vadă, să nu mai audă sau să nu mai pipăie. Şi de aceea zâmbetul îi tremură şi bucuria îi piere, pentru că, în clipa în care vede că reţeaua dinăuntrul lui începe să se stingă, nu mai poate nega că el e pe moarte.

E un proces lent. Cu ce i-a mai rămas, ar putea să reziste câteva zile sau luni, poate chiar un an. Dar acolo unde orice făptură vie clocoteşte de magie proprie aproape accidental, unde aceasta curge şi clipoceşte şi se gâtuie, între celulele lui nu e decât un izvoraş firav. Ce a rămas în el se scurge în principal de-a lungul sistemului nervos şi acolo unde a fost miezul reţelei lui de argint, în sessapineale, vede numai un gol. Fără piatra miezului nu va rezista mult, aşa cum a avertizat-o.

Pleoapele lui Schaffa s-au închis. Doarme, epuizat de efortul de a-şi fi târât pe străzi trupul slăbit. Dar nu el a făcut-o, nu? Nassun se ridică în picioare tremurând, cu mâinile pe umerii lui. Capul său greu o apasă pe piept. Priveşte cu amărăciune mica aşchie de metal, înţelegând imediat de ce i-a făcut asta Taica Pământ.

Ştie că ea vrea să doboare Luna şi că asta va provoca un cataclism mult mai groaznic decât Sfărâmarea. Vrea să trăiască. Ştie că Nassun îl

iubeşte pe Schaffa şi că până acum a văzut în distrugerea lumii singura cale de a-i oferi lui pace. Acum însă l-a refăcut pe Schaffa, oferindu-i-1 lui Nassun ca pe un ultimatum însufleţit.

„Acum e liber", o ispiteşte Pământul prin acest gest fără cuvinte. „Acum se poate bucura de pace fără să moară. Şi, dacă vrei să trăiască, micuţul meu duşman, e o singură cale."

Oţel n-a zis niciodată că nu se poate, ci doar că n-ar trebui. Probabil că Oţel se înşală. Poate, ca mâncător de piatră, Schaffa nu va fi singur şi trist pentru totdeauna. Oţel e rău şi nesuferit şi de aceea nimeni nu vrea să stea cu el. Dar Schaffa e bun şi blând. în mod sigur va găsi o altă persoană pe care s-o iubească.

Mai ales dacă în întreaga lume nu vor mai fi decât mâncători de piatră.

Omenirea e un preţ mic de plătit pentru viitorul lui Schaffa, decide ea.

*

Hoa spune că Nassun a intrat sub pământ, în Garant, unde sunt Gardienii, şi, în timp ce ocoleşti gaura în fugă, căutând o cale de a pătrunde înăuntru, simţi în gură gustul acru al panicii. Nu îndrăzneşti să-i ceri lui Hoa să te transporte pur şi simplu până la ea. Alliaţii Cenuşiului pândesc acum peste tot şi te-ar ucide la fel cum l-au ucis pe Lema. Sunt de faţă şi Alliaţii lui Hoa; îţi aminteşti ca prin ceaţă că ai văzut doi munţi ciocnindu-se şi imul alungându-1 pe celălalt. Dar până se rezolvă problema asta cu Luna e prea periculos să intri în Pământ. Toţi mâncătorii de piatră sunt aici, sessizezi tu. O mie de munţi de mărimea unui om, în şi sub Centrul Miezului, unii privindu-te cum alergi pe străzi în căutarea fiicei tale. Toate străvechile lor tabere şi toate războaiele personale vor lua sfârşit în această noapte, într-un fel sau altul.

Hjarka şi ceilalţi te-au urmat, dar mai încet. Ei nu simt panica ta. In cele din urmă, zăreşti o

clădire-pilon care a fost deschisă... cu forţa se pare, ca de un cuţit enorm: trei tăieturi neregulate şi apoi cineva a împins uşa să cadă spre exterior. Uşa are o grosime de jumătate de metru. Dincolo de ea se află un coridor lat şi cu tavanul jos, care descinde în beznă.

Şi din care cineva tocmai iese când ajungi în dreptul lui şi te opreşti brusc.

— Nassun! exclami, pentru că ea e.

Fata din cadrul uşii este cu câţiva centimetri mai înaltă decât ţi-o aminteai. Are părul mai lung, împletit în două cozi care îi cad pe spate. Abia o recunoşti. Se opreşte brusc la vederea ta, cu o vagă încruntare între sprâncene, şi îţi dai seama că şi ea te recunoaşte greu. Revelaţia se produce însă, şi atunci ea te priveşte de parcă ai fi fost ultimul lucru pe care se aştepta să-l vadă. Pentru că aşa şi e.

— Bună, mamă, spune Nassun.

eu, la sfârşitul zilelor

Sunt martor la ceea ce urmează. Voi povesti din această calitate.

Vă privesc pe tine şi pe fiica ta înfruntându-vă pentru prima oară în doi ani, de pe marginile prăpastiei pe care greutăţile au deschis-o între voi. Numai eu ştiu prin ce aţi trecut amândouă. Fiecare o poate judeca pe cealaltă doar după aspect, fapte, cicatrice, deocamdată cel puţin. Tu: mult mai slabă decât mama pe care a văzut-o ultima oară în ziua în care a decis să chiulească de la creşă. Deşertul te-a făcut să te ofileşti, ţi-a uscat pielea. Ploaia acidă ţi-a decolorat buclele până la un cafeniu mai palid decât culoarea lor obişnuită şi ai mai multe fire cărunte. Hainele care atârnă pe tine sunt şi ele decolorate de cenuşă şi de acid, iar mâneca dreaptă a cămăşii tale a fost înnodată. Se leagănă, evident goală, în timp ce-ţi tragi răsuflarea. Şi, tot ca parte a primei impresii a lui Nassun despre tine cea post-Falie: în spatele tău stă un grup de persoane care o privesc pe Nassun, unele dintre ele cu o vigilenţă care-i aproape palpabilă. Pe chipul tău însă nu se vede decât îngrijorare.

Nassun stă nemişcată ca un mâncător de piatră. N-a crescut decât cu vreo zece centimetri de când cu Falia, dar ţie ţi se par ca treizeci. Vezi semnele adolescenţei ce se anunţă - cam devreme,

dar aşa procedează natura în vremuri de restrişte. Când are posibilitatea, trupul profită de siguranţă şi de belşug şi cele nouă luni pe care le-a petrecut în Jekity i-au priit. Dacă o să aibă parte de suficientă mâncare, probabil într-un an o să-i vină menstruaţia. Cele mai mari schimbări simt însă cele impalpabile. Prudenţa din privirea ei, nesemănând deloc cu sfidarea timidă pe care ţi-o aminteşti. Ţinuta ei: cu umerii drepţi şi bine proptită pe picioare. I-ai spus de un milion de ori să nu mai stea cocoşată şi acum, că se ţine dreaptă, pare înaltă şi puternică. Frumoasă şi puternică.

Simţurile tale îţi transmit că orogenia ei e ca o greutate asupra lumii, stabilă ca stânca şi precisă ca un sfredel cu diamant. Pământule crud, îţi spui. Sessizată, prezenţa ei seamănă cu a ta.

Totul se termină înainte să înceapă. Simţi asta la fel de sigur cum îi sessizezi puterea şi ambele te fac să disperi.

— Te-am căutat, îi spui.

Ţi-ai ridicat mâna fără să te gândeşti. Degetele ţi se desfac, tresar, se strâng şi se desfac din nou, într-un gest care pe jumătate apucă şi pe jumătate imploră.

Privirea ei se întunecă.

— Am fost cu tati.

— Ştiu. N-am putut să te găsesc.

E redundant, evident. Nu-ţi place să te auzi bâlbâindu-te.

— Eşti... teafără?

Ea priveşte tulburată în altă parte şi te deranjează că îngrijorarea ei nu are legătură cu tine.

— Trebuie să... Gardianul meu are nevoie de ajutor.

înţepeneşti. Schaffa i-a povestit lui Nassun cum era el înainte de Meov. Raţional vorbind, ea ştie că Schaffa cel pe care l-ai cunoscut tu şi Schaffa cel pe care îl iubeşte ea sunt două persoane complet diferite. A văzut un Epicentru şi felul în care îi deformează pe internii săi. îşi aminteşte cum înţepeneai, la fel ca acum, numai la vederea culorii stacojii şi, în cele din urmă, aici, la sfârşitul lumii, înţelege de ce. în clipa asta, te cunoaşte mai bine ca oricând.

Şi totuşi. Pentru ea, Schaffa este bărbatul care a apărat-o de bandiţi... şi de propriul ei tată. Este cel care a liniştit-o când i-a fost frică şi a învelit-o noaptea, la culcare. L-a văzut

luptându-se cu natura lui brutală şi cu Pământul însuşi ca să fie părintele de care avea ea nevoie. A ajutat-o să se iubească pentru ceea ce este.

Mama ei? Tu? N-ai făcut nimic din toate astea.

Şi, în momentul acela tensionat, când tu te lupţi cu amintirea lui Innon descompunându-se şi cu durerea arzătoare a unor oase frânte pe care nu le mai ai, în timp ce în minte îţi răsună „Să nu-mi spui niciodată nu", ea intuieşte ceea ce până acum tu ai negat:

Că e fără speranţă. Că între tine şi ea nu poate fi nicio relaţie, nici încredere, pentru că sunteţi amândouă ceea ce Neclintirea şi Anotimpul v-au făcut să fiţi. Că Alabastru avea dreptate şi unele lucruri sunt prea stricate ca să le mai dregi. Nu poţi decât să le distrugi complet, ca un act de îndurare.

Nassun clatină o singură dată din cap, în timp ce tu stai locului tremurând. Se uită în altă parte. Clatină iarăşi din cap. Umerii i se lasă uşor, dar nu de lene, ci din epuizare. Nu te învinovăţeşte, dar nici nu mai aşteaptă nimic din partea ta. Şi în clipa asta îi stai în drum.

Aşa că-ţi întoarce spatele şi pleacă, iar şocul ăsta te face să te dezmeticeşti.

— Nassun?

— Are nevoie de ajutor, repetă ea.

îşi ţine capul în pământ şi umerii încordaţi. Nu se opreşte. Tragi aer în piept şi porneşti după ea.

— Trebuie să-l ajut.

Ştii ce se petrece. Ai simţit-o şi te-ai temut de asta în tot acest timp. In spatele tău, o auzi pe Danei oprindu-i pe ceilalţi. Poate crede că tu şi fiica ta aveţi nevoie de intimitate. îi ignori şi alergi

după Nassun. O apuci de umăr şi încerci să o răsuceşti cu faţa către tine.

— Nassun, ce...

Ea se scutură de tine atât de brutal, încât te face să te poticneşti. Nu ţi-ai recăpătat simţul echilibrului de când ţi-ai pierdut braţul şi ea e mai puternică decât în trecut. Nici nu observă că ai fost cât pe ce să cazi. Continuă să meargă.

— Nassun!

Ea nici măcar nu priveşte îndărăt.

Îţi doreşti cu disperare să-i atragi atenţia, să-i smulgi o reacţie, indiferent care. Orice ar fi bine. Bâjbâi după o idee, apoi spui, vorbind cu spatele ei:

— Eu... eu... ştiu despre Jija.

Asta o face să se oprească. Moartea lui Jija e o rană încă proaspătă, pe care Schaffa a curăţat-o şi a cusut-o, dar va mai trece un timp până se va vindeca. Se simte ruşinată că ai aflat ce a făcut. O doare că a fost ceva necesar, în autoapărare. Iar acum că i-ai reamintit fapta, frustrarea şi ruşinea i s-au transformat în mânie.

— Trebuie să-l ajut pe Schaffa, repetă ea.

Umerii i se îndreaptă într-un fel pe care-1 cunoşti din sutele de după-amiezi petrecute în creuzetul tău improvizat şi de când avea doi ani şi învăţase cuvântul „Nu". Când e aşa, nu poţi să te-nţelegi cu ea. Cuvintele devin irelevante. Faptele înseamnă mai mult. Dar ce fapte i-ar putea comunica impasul în care te afli? Neajutorată, priveşti peste umăr către ceilalţi. Hjarka o ţine locului pe Tonkee. Privirea lui Tonkee e aţintită asupra cerului şi a ansamblului de obeliscuri, mai multe decât ai văzut în toată viaţa ta. Danei se aţine mai la o parte de ceilalţi, cu mâinile la spate, cu buzele negre mişcân- du-i-se în ceea ce recunoşti a fi un exerciţiu de memorare al loriştilor, care o ajută să reţină cu fidelitate tot ceea ce vede şi aude. Lema...

Ai uitat. Lema nu-i aici. Dar bănuieşti că, dacă ar fi, te-ar avertiza. A fost doctor. Rănile unei familii nu erau domeniul lui... dar oricine poate

vedea că aici ceva a făcut cangrenă.

Porneşti din nou după ea.

— Nassun! Nassun, dar-ar rugina, uită-te la mine când vorbesc cu tine!

Te ignoră şi asta e ca o palmă, dar genul de palmă care îţi limpezeşte mintea, nu care te face să ai chef de ceartă. Prea bine. N-o să vrea să te asculte până nu îl ajută pe... Schaffa.

Treci de asta, deşi e ca şi cum ai umbla printr-o mocirlă plină de oase. Fie!

— Dă-mi voie să te ajut!

Asta chiar o face pe Nassun să încetinească şi apoi să se oprească. Se întoarce spre tine cu o expresie prudentă, nespus de prudentă.

— Să mă ajuţi?

Te uiţi dincolo de ea şi vezi că se îndrepta către altă clădi- re-pilon, cu o scară largă, cu balustradă, care urcă pe peretele ei înclinat. Din vârf e probabil o vedere excelentă a cerului. .. Tragi concluzia iraţională că trebuie s-o împiedici să urce acolo.

-Da.

întinzi mâna din nou. „Te rog."

— Spune-mi ce-ţi trebuie. O să... Nassun.

Rămâi fără cuvinte. încerci să-i transmiţi prin puterea gândului ceea ce simţi.

— Nassun.

Nu merge. Ea spune, cu o voce dură ca stânca:

— Trebuie să folosesc Poarta Obeliscului.

Tresari. Ţi-am spus deja asta, cu săptămâni în urmă, dar se pare că nu m-ai crezut.

— Ce?! Nu poţi!

Gândind: „O să te omoare."

Ea strânge din dinţi.

— Ba da.

Gândind: „N-am nevoie de permisiunea ta!"

Clatini din cap neîncrezătoare.

— Ca să faci ce anume?

Insă e prea târziu. A terminat cu tine. Ai zis c-o s-o ajuţi, dar ai şovăit. In inima ei, e şi fiica lui Schaffa. Pe focurile din adâncuri, cu doi taţi şi cu tine care s-o modelaţi e de mirare că a ajuns ceea ce este? Pentru ea, a ezita e totuna cu a-i spune

„Nu". Şi nu-i place când oamenii îi spun „Nu".

Aşa că Nassun îţi întoarce din nou spatele şi zice:

— Nu te mai ţine după mine, mamă!

Desigur, tu porneşti imediat după ea.

— Nassun....

Se răsuceşte fulgerător. E în pământ, sessizezi tu, şi e în aer, vezi firele magice şi brusc ambele se împletesc într-un fel pe care nu-1 poţi pricepe. Materialul din care e făcut solul Centrului Miezului, metale şi fibre presate şi substanţe pentru care nu ai nume aşternute peste rocă vulcanică, se clatină sub picioarele tale. Dintr-un obicei vechi, din anii petrecuţi stăpânind crizele orogenice ale copilului tău, reacţionezi chiar în clipa în care te împleticeşti, înfigând în sol un tor cu ajutorul căruia să-i anulezi orogenia. Nu merge, pentru că ea nu foloseşte doar orogenia.

Te sessizează însă şi ochii i se îngustează. Ochii *tăi,* cenuşii ca scrumul. Şi, o clipă mai târziu, un val de obsidian se ridică din sol înaintea ta, sfârtecând fibra şi metalul infrastructurii oraşului, formând între tine şi ea o barieră ce ocupă toată lăţimea drumului.

Violenţa ascensiunii te aruncă la pământ. Când nu mai vezi stele verzi şi praful se împrăştie, priveşti zidul şocată. Fiica ta ţi-a făcut asta! Ţie!

Cineva te atinge şi tresari. E Tonkee.

— Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, spune ea săltându-te în picioare, dar copila ta pare să-ţi fi moştenit temperamentul. Aşa că poate n-ar trebui să fii prea pisăloagă.

— Nici măcar nu-mi dau seama ce-a făcut, murmuri tu ameţită, deşi înclini din cap către Tonkee ca mulţumire pentru că te-a ajutat. Asta n-a fost... Nu ştiu...

Ceea ce a făcut Nassun n-a avut precizia tipică Epicentrului, deşi tu i-ai predat învăţăturile de

bază. îţi pui mâna pe zid şi simţi străfulgerările de magie ce mai stăruie în substanţa lui, dansând din particulă în particulă până când se sting.

— Combină magia cu orogenia. N-am mai văzut aşa ceva. Eu da. Noi o numeam acordare.

între timp, scăpată de prezenţa ta sâcâitoare, Nassun a urcat treptele pilonului. Acum e în vârful lui, înconjurată de

359 simboluri roşii de avertisment care dansează prin aer. Din gaura enormă a Centrului Miezului se înalţă un curent cu un vag iz de sulf, ridicându-i firele desprinse din codiţele gemene. Se întreabă dacă Taica Pământ e acum uşurat că a manipulat-o să-i cruţe viaţa.

Chiar dacă ea va trebui să transforme în mâncători de piatră toate făpturile din lume, Schaffa va trăi. Asta e tot ceea ce contează.

— Mai întâi reţeaua, spune ridicându-şi ochii către cer.

Repomite de ea, cele douăzeci şi şapte de obeliscuri trec la unison de la starea solidă la cea magică. îşi întinde mâinile înainte.

Pe solul de sub ea, tu tresari sessizând - simţind, acordân- du-te - activarea fulgerătoare a douăzeci şi şapte de obeliscuri. Acţionează ca unul, vibrând laolaltă atât de tare, încât îţi clănţăne dinţii. Te întrebi de ce Tonkee nu se schimonoseşte ca tine, dar Tonkee e numai o odihnită.

însă Tonkee nu-i proastă şi asta e munca vieţii ei. în timp ce tu îţi contempli copila cu veneraţie, ea măsoară din priviri obeliscurile.

— Trei la cub, murmură ea.

Tu datini din cap fără cuvinte. Ea se încruntă, iritată de şovăiala ta.

— Ei bine, dacă aş vrea să imit un cristal mare, aş începe prin a asambla cristale mai mici într-o configuraţie cubică.

Atunci înţelegi. Cristalul cel mare pe care vrea să-l imite Nassun e onixul. Ai nevoie de o cheie ca să iniţiezi Poarta, aşa ţi-a zis Alabastru. Ceea ce nu ţi-a spus însă idiotul ăla inutil e că există mai multe feluri de chei. Când a sfâşiat Neclintirea,

dând naştere Faliei, el a folosit o reţea alcătuită din toţi administratorii de noduri din apropiere, probabil pentru că onixul l-ar fi împietrit imediat. Administratorii de noduri au fost un substitut mai modest al onixului, o cheie de rezervă. Prima oară, când ai legat toţi orogenii din Castrima de Jos într-o reţea, tu habar n-aveai ce faci, numai că el a ştiut că onixul

era prea puternic ca să-1 apuci direct, atunci cel puţin. Nu aveai flexibilitatea şi creativitatea lui Alabastru. Te-a învăţat o cale mai sigură.

Nassun însă este eleva pe care Alabastru şi-a dorit-o din- totdeauna. E imposibil ca ea să mai fi accesat vreodată Poarta Obeliscului - a fost a ta până acum - şi totuşi, sub privirea ta şocată şi îngrozită, se întinde dincolo de reţeaua ei, găsind alte obeliscuri şi conectându-le pe rând. Decurge mai încet decât cu onixul, dar îţi dai seama că e la fel de eficient. Merge. Apatitul, conectat şi blocat. Sardonixul, trimiţând o unică pulsaţie din locul în care pluteşte nevăzut, undeva deasupra oceanului sudic. Jadul...

Nassun va deschide Poarta.

O împingi pe Tonkee.

— îndepărtează-te de mine cât de mult poţi! Şi tu, şi ceilalţi!

Tonkee nu-şi pierde timpul contrazicându-te. Face ochii mari, apoi se întoarce şi o rupe la fugă. O auzi strigând la ceilalţi. O auzi pe Danei împotrivindu-se. Apoi nu mai poţi fi atentă la ei.

Nassun va deschide Poarta, se va transforma în piatră şi va muri.

Un singur lucru poate opri reţeaua de obeliscuri a lui Nassun: onixul. însă mai întâi trebuie să ajungi la el, doar că în clipa asta se află pe partea cealaltă a planetei, la jumătatea drumului dintre Castrima şi Rennanis, unde l-ai lăsat. Cândva, demult, în Castrima de Sus, te-a chemat la el. Dar îndrăzneşti să-1 aştepţi tot pe el s-o facă, acum, când Nassun preia controlul asupra componentelor Porţii? Trebuie să ajungi prima la onix. Pentru asta ai nevoie de magie, mai multă magie decât poţi controla de una singură

aici, fără măcar un obelisc al tău.

Beriliul, hematitul, iolitul...

Dacă nu faci ceva, o să moară sub ochii tăi.

îţi repezi disperată sensibilitatea în pământ. Centrul Miezului stă pe un vulcan, aşa că poate reuşeşti...

Stai aşa! Ceva îţi atrage atenţia către gura vulcanului. Sub pământ, însă mai aproape. Undeva sub oraş simţi o reţea. Linii de magie împletite, susţinându-se una pe alta, înrădăcinate adânc pentru a extrage şi mai multă magie... E vag. E lent. Şi, când atingi reţeaua, în mintea ta răsună un zumzet scârbos, familiar. Zumzet după zumzet după zumzet.

A, da! Reţeaua pe care ai găsit-o e compusă din Gardieni, aproape o mie în total. Normal, dar-ar rugina! Nu le-ai mai căutat niciodată magia în mod deliberat şi pentru prima oară înţelegi ce e zumzetul acela... o parte a ta, chiar înainte de antrenamentele cu Alabastru, a simţit magia străină din ei. Ideea te străpunge ca o lance, aproape paralizându-te de frică. Reţeaua lor e aproape, uşor de înşfăcat, dar, dacă faci asta, ce-i va împiedica să năvălească afară din Garant ca nişte viespi mânioase cărora le-a fost deranjat cuibul? N-ai şi aşa destule probleme?

Pe pilonul ei, Nassun geme. Observi şocată că... Pământule crud, poţi vedea cum magia din jurul ei, din ea, începe să se aprindă ca un foc alimentat cu ulei. In percepţia ta, ea arde, iar greutatea ei apasă tot mai tare lumea de la o clipă la alta. Distenul, ortoclazul, scapolitul...

Şi brusc nu te mai temi, căci fiica ta are nevoie de tine.

Te propteşti pe picioare. Te întinzi după reţeaua pe care ai găsit-o, Gardieni sau ne-Gardieni. Mârâind printre dinţi, apuci totul. Gardienii. Firele ce pornesc din sessapinealele lor şi se pierd în adâncuri şi toată magia pe care o poţi extrage prin ele. Chiar şi aşchiile de fier, micile păstrătoare ale voinţei Pământului crud.

Ţi le însuşeşti, le înhami strâns şi apoi preiei controlul.

Undeva jos, în Garant, gardienii se trezesc urlând în celulele lor şi se zvârcolesc apucându-şi capetele în mâini, în timp ce tu le faci tuturor ce i-a făcut cândva Alabastru Gardienei sale. E ceea ce şi-a dorit Nassun să facă pentru Schaffa, numai că felul în care procedezi tu nu e deloc blând. Nu-i urăşti, dar nici nu-ţi pasă. Smulgi fierul din creierele lor şi fiecare

fir de lumină argintie dintre celulele lor şi, în timp ce-i simţi cristalizându-se şi murind, ai în sfârşit suficientă magie de la reţeaua ta improvizată ca să ajungi la onix.

Departe, deasupra peisajului acoperit de cenuşă al Neclintirii, el se trezeşte sub atingerea ta. Cazi prin el, plonjând cu disperare prin întuneric pentru a-ţi pleda cauza. Implori: „Te rog, te rog!"

El îţi analizează cererea. Nu în cuvinte sau în senzaţii. Pur şi simplu ştii că stă pe gânduri. Te studiază la rândul lui - spaima ta, furia, hotărârea de a îndrepta lucrurile.

Ah, cu aceasta, ultima, rezonează. Ştii că eşti examinată din nou, mai atent şi cu scepticism, dat fiind că ultima ta cerere a fost una atât de frivolă. (Să distrugi numai o aşezare? Dintre toţi, tu nu aveai nevoie de Poartă ca s-o faci.) De data asta însă, onixul descoperă în tine cu totul altceva: spaima pentru cineva de-un sânge cu tine. Spaima de eşec. Spaima care însoţeşte orice schimbare necesară. Şi, dedesubtul lor, nevoia imperioasă de a face lumea mai bună.

Undeva departe, un miliard de lucruri muribunde se cutremură când onixul emite un sunet surd, care zguduie pământul, şi se activează.

în vârful pilonului ei, sub pulsaţia obeliscurilor, Nassun simte acea întunecime însufleţită ca pe un avertisment. Dar e prea prinsă în propria invocaţie. Prea multe obeliscuri sunt legate de ea. Nu poate să-şi abată atenţia de la munca ei.

Şi, în timp ce toate cele două sute şaisprezece obeliscuri rămase i se supun şi ele, în timp ce

deschide ochii şi priveşte Luna pe care o va lăsa să-şi vadă de drumul ei nestingherită, în timp ce se pregăteşte să întoarcă forţa marelui Motor Plutonic spre lume şi oamenii ei, ca să-i transforme, aşa cum şi eu am fost odată transformat...

.. .se gândeşte la Schaffa.

într-un moment ca ăsta îi este imposibil să se mintă pe sine. E imposibil să vezi numai ce vrei când puterea de a schimba lumea îţi ricoşează prin minte şi prin suflet şi în

spaţiul dintre celule. Oh, am descoperit asta cu mult înaintea voastră! Lui Nassun îi e imposibil să nu înţeleagă că-l ştie pe Schaffa de-abia de vreun an şi că nu-l cunoaşte cu adevărat, dat fiind cât de mult din sine a pierdut el. E imposibil să nu-şi dea seama că se agaţă de el pentru că nu are nimic altceva...

In ciuda hotărârii ei, în minte i se iveşte o scânteie de îndoială. Doar atât. Nici măcar un gând închegat. Insă îi şopteşte: „Chiar nu ai nimic altceva? Chiar nu mai e nimeni pe lumea asta în afară de Schaffa care să ţină la tine?"

Şi o văd pe Nassun cum şovăie, cu degetele crispate şi cu o încruntare pe feţişoara ei, chiar în clipa în care Poarta Obeliscului devine completă. Privesc tremurul unor energii incomprehensibile care încep să se alinieze în ea. Am pierdut puterea de a manipula aceste energii acum câteva zeci de mii de ani, dar încă le pot vedea. Reţeaua ezoterico-chimică - ceea ce tu crezi că e numai piatră cafenie şi starea energetică ce o produce - se formează armonios.

Te văd cum observi şi tu şi înţelegi imediat ce înseamnă. Te văd bombănind şi spulberând zidul dintre tine şi fiica ta, fără să remarci măcar că, făcând-o, degetele ţi s-au transformat în piatră. Te văd alergând până la baza treptelor pilonului şi strigând:

— Nassun!

Şi, ca răspuns la porunca ta bruscă, brutală, irezistibilă, onixul se materializează de nicăieri, apărând deasupra ta.

Sunetul pe care-l scoate - un vuiet jos, cutremurător - e copleşitor. Bubuitul aerului dislocuit e tunător şi vă răstoarnă la pământ şi pe

tine, şi pe Nassun. Ea scoate un ţipăt şi alunecă în josul câtorva trepte, fiind periculos de aproape să-şi piardă controlul asupra Porţii, cu concentrarea tulburată de impact. Scoţi un ţipăt, căci căzătura te-a făcut să-ţi remarci antebraţul stâng, care e de piatră, şi clavicula, şi ea de piatră, la fel ca laba piciorului şi glezna stângă.

Scrâşneşti din dinţi. Nu mai simţi nicio durere, ci numai grija pentru fiica ta. Nicio altă nevoie în afară de asta. Ea are

Poarta, dar tu ai onixul şi, ridicându-ţi privirile către el şi către Luna care străluceşte învăluită în ceţuri transparente, ca un iris de gheaţă într-o comee neagră, ştii ce ai de făcut.

Cu ajutorul onixului, te întinzi până pe partea cealaltă a planetei şi înfigi epicentrul intenţiei tale în rana acestei lumi. Falia se cutremură când îi ceri fiecare uncie de căldură şi de energie cinetică şi te cutremuri sub năvala acelei puteri imense, având senzaţia că va răbufni din tine sub forma unei coloane de lavă care va arde tot.

în clipa asta, onixul este şi el o parte din tine. Indiferent la convulsiile tale - fiindcă asta faci, zvârcolindu-te pe jos cu spume la gură -, preia, redirecţionează şi echilibrează energiile Faliei cu o uşurinţă care te umileşte. Se conectează automat la obeliscurile cele mai apropiate, reţeaua asamblată de Nassun, ca să încerce să-i reproducă puterea. Dar o copie nu are decât putere, nu şi voinţă, ca onixul. O reţea nu are scopuri. Onixul preia cele douăzeci şi şapte de obeliscuri şi începe imediat să înfulece restul reţelei de obeliscuri a lui Nassun.

însă aici voinţa lui nu mai e lege. Nassun îl simte. I se opune. E la fel de hotărâtă ca tine. La fel de conduse de dragoste: tu pentru ea, ea pentru Schaffa.

Vă iubesc pe amândouă. Cum să n-o fac după toate astea? La urma urmelor, sunt încă om, iar asta e o bătălie pentru soarta lumii. Să fii martor la aşa ceva e cumplit şi magnific.

Şi chiar e o bătălie, fir cu fir, lujer cu lujer de magie. Energiile uriaşe ale Porţii şi ale Faliei vuiesc şi tremură în jurul vostru, formând o

auroră boreală cilindrică de energii şi de culori, de la lumină vizibilă până la lungimi de undă din afara spectrului tău vizual. (Acele energii rezonează în tine, unde alinierea e completă, şi încă oscilează în Nassun, deşi forma undei ei a început să colapseze.) Onixul şi Falia împotriva Porţii, tu împotriva ei şi Centrul Miezului zguduit din pricina forţei brute a confruntării. Pe coridoarele întunecate ale Garantului, printre trupurile de nestemate ale

Gardienilor, pereţii gem şi tavanele crapă, revărsând o ploaie de ţărână şi de pietriş. Nassun se străduie să atragă în jos magia a ceea ce a mai rămas din Poartă, s-o aţintească asupra ta şi a celor din jurul tău şi a tuturor celorlalţi şi în sfârşit, în sfârşit, înţelegi că încearcă să-i transforme pe toţi în nişte nenorociţi de mâncători de piatră. între timp, tu te-ai întins în sus. Să prinzi Luna şi poate să obţii o a doua şansă pentru omenire. Totuşi, pentru ca oricare dintre voi să-şi atingă ţelul, va trebui să stăpâniţi atât Poarta, cât şi onixul şi combustibilul suplimentar furnizat de Falie.

E un impas care nu se poate prelungi. Poarta nu poate rămâne conectată la infinit şi onixul nu poate controla la infinit haosul Faliei, iar două fiinţe umane, oricât de puternice ar fi, nu pot supravieţui prea mult unei asemenea magii.

Şi atunci se întâmplă. Scoţi un ţipăt, căci simţi o schimbare, o aliniere: Nassun. Magia din ea e aliniată pe deplin acum, cristalizarea a început. Disperarea şi instinctul te fac să apuci şi să abaţi o parte din energia ce încearcă să o transforme, deşi asta nu face decât să amâne inevitabilul. în ocean, prea aproape de Centrul Miezului, se produce o zguduitură gigantică pe care nici stabilizatorii vulcanului nu o pot amortiza. La vest, un munte ascuţit ca un cuţit ţâşneşte afară din ocean. La est se ridică un altul, din care aburii adâncurilor se înalţă şuierând. Mârâind frustrată, Nassun se agaţă de aceste noi surse de putere, extrăgând căldura şi violenţa din ele. Ambele crapă şi se prăbuşesc. Stabilizatoarele liniştesc suprafaţa oceanului, prevenind apariţia unui tsunami, dar nu pot face minuni. Nu au fost

proiectate pentru asta. încă puţin şi Centrul Miezului se va năru şi el.

— Nassun! strigi din nou îndurerată.

Ea nu te aude. însă vezi chiar şi de unde eşti că degetele mâinii ei stângi s-au transformat în piatră cafenie ca ale tale, îţi dai seama cumva că e conştientă de asta. A ales. E pregătită pentru moartea ei inevitabilă.

Tu nu. Pământule, nu-ţi poţi privi încă un copil murind!

Aşa că... cedezi.

Expresia de pe chipul tău mă îndurerează, pentru că înţeleg ce înseamnă să renunţi la visul lui Alabastru şi la al tău. Ţi-ai dorit atât de mult să faci o lume mai bună pentru Nassun. Dar, mai mult decât orice, îţi doreşti ca acest copil care ţi-a mai rămas să trăiască... aşa că alegi. Dacă veţi continua lupta, veţi muri amândouă. Aşadar, singura cale de a câştiga este să nu mai lupţi.

îmi pare rău, Essun. îmi pare tare rău. Adio!

Nassun icneşte când simte presiunea ta asupra Porţii - şi asupra ei, când ai tras spre tine toate buclele acelea magice care o transformau - cedând brusc. Onixul îşi opreşte avansul, pâlpâind în tandem cu zecile de obeliscuri pe care şi le-a revendicat. E plin de o putere care trebuie, *trebuie* neapărat consumată. Pe moment însă rezistă. Magiile stabilizatoare domolesc în sfârşit oceanul agitat din jurul Centrului Miezului. Timp de o clipă, lumea e în aşteptare, neclintită, încordată.

Ea se întoarce.

— Nassun, spui tu.

E o şoaptă. Eşti pe treptele de la baza pilonului, încercând să ajungi la ea, dar nu vei reuşi. Braţul ţi s-a solidificat complet şi torsul îl urmează. Talpa ta de piatră derapează neajutorată pe materialul alunecos, apoi încremeneşte, căci restul piciorului se transformă şi el. Te poţi împinge cu piciorul teafăr, numai că părţile tale de piatră sunt grele şi nu faci prea mari progrese în târâşul tău.

Ea se încruntă. îţi ridici ochii şi înţelegi. Fetiţa ta! Atât de mare aici, sub onix şi sub Lună! Atât de puternică! Atât de frumoasă! Şi nu te poţi

abţine: vederea ei te face să izbucneşti în lacrimi. Râzi, deşi unul dintre plămânii tăi a împietrit şi nu reuşeşti decât să scoţi un soi de gâfâit slab. E uimitoare fetiţa ta. Eşti mândră să pierzi în faţa puterii ei.

Ea trage aer în piept, cu ochii mari, neputând crede ceea ce vede: mama ei cea atât de fioroasă, la pământ. încercând să

*1*367 se târască cu membrele ei împietrite. Cu faţa udă de lacrimi. Zâmbind. Nu i-ai zâmbit niciodată până acum.

Apoi transformarea înaintează pe chipul tău şi nu mai eşti.

încă prezentă fizic, în forma unui bulgăre de piatră cafenie încremenit pe treptele de jos, cu vaga sugestie a unui zâmbet pe buzele pe jumătate conturate. Lacrimile tale sunt încă acolo, lucind pe piatră. Ea le priveşte.

Le priveşte şi trage adânc aer în piept, pentru că deodată înăuntrul ei nu mai e nimic, absolut nimic. Şi-a ucis tatăl şi mama, iar Schaffa e pe moarte şi n-a mai rămas nimic, nimic, lumea îi ia şi-i ia şi-i tot ia şi nu-i lasă nimic...

Dar nu poate să-şi desprindă privirea de lacrimile tale care se usucă.

Pentru că, în fond, şi ţie lumea ţi-a luat şi ţi-a luat şi ţi-a tot luat. Ştie asta. Şi totuşi, dintr-un motiv pe care nu crede că-1 va înţelege vreodată... chiar pe moarte, te întindeai după Lună.

Şi după ea.

Ţipă. îşi cuprinde capul în mâini, una dintre ele deja pe jumătate împietrită. Cade în genunchi strivită sub povara durerii, ca şi cum aceasta ar avea greutatea unei întregi planete.

Onixul, răbdător şi totuşi nu, conştient, dar indiferent, o atinge. Ea e unica piesă rămasă a Porţii care mai are o voinţă funcţională. Prin atingerea lui ea înţelege planul tău, comenzile pregătite, dar nedate. Deschide Poarta, revarsă în ea puterea Faliei, prinde Luna. Pune capăt Anotimpurilor. Salvează lumea. Asta, sessizează-simte-ştie Nassun, a fost ultima ta dorinţă.

Onixul rosteşte în felul lui imperios, fără

cuvinte: „Executare comandă - D/N."

Şi singură, în tăcerea rece a pietrei, Nassun alege.

DA.

Coda
eu şi tu

Tu ai murit. De fapt, nu tu.

Recapturarea Lunii e lipsită de dramatism din perspectiva oamenilor care stau dedesubt. în vârful blocului unde s-a adăpostit alături de ceilalţi, Tonkee a folosit un instrument străvechi - de mult uscat, dar resuscitat cu puţin scuipat şi sânge la vârf - ca să încerce să urmărească mişcările Lunii de la o oră la alta. Nu e de cine ştie ce folos, pentru că n-a apucat să observe suficiente variabile ca să facă calculele corect şi pentru că nu e un escroc de astronomest, în numele Pământului! Şi nu e sigură că a efectuat corect primele măsurători, din pricina cutremurului de cinci sau şase care a avut loc chiar în clipa aia, taman înainte ca Hjarka să o tragă de la fereastră.

— Ferestrele făcute de constructorii obeliscurilor n-au să cedeze, se plânge ea ulterior.

— Nenorocita mea de răbdare da, se răsteşte Hjarka şi asta pune capăt certei dinainte să înceapă.

Tonkee învaţă să facă compromisuri de dragul unei relaţii sănătoase.

Luna chiar s-a schimbat, constată ei pe măsură

ce trec zilele şi apoi săptămânile. Nu dispare. îşi schimbă forma şi culoarea într-un ritm care iniţial nu pare să aibă vreun sens, dar se micşorează pe cer de la o noapte la alta.

Demontarea Porţii Obeliscului e ceva mai spectaculoasă. După ce s-a extins la capacitatea maximă, realizând ceva atât de măreţ ca Geoezoteritatea, Poarta acţionează aşa cum a fost

proiectată, parcurgând programul de deconectare. Unul câte unul, zecile de obeliscuri ce plutesc în jurul lumii se apropie de Centrul Miezului. Unul câte unul, obeliscurile - complet dematerializate acum, cu toate stările lor cuantice sublimate în energie potenţială, nu trebuie să înţelegi mai mult de atât - cad în hăul cel negru. Asta durează câteva zile.

în schimb, onixul, cel din urmă şi cel mai măreţ dintre obeliscuri, pluteşte spre largul mării, zumzăind tot mai încet pe măsură ce pierde în altitudine. Pătrunde în ocean cu blândeţe, pe un curs preplanificat să minimalizeze daunele, dat fiind că, spre deosebire de perechile sale, este singurul care şi-a păstrat forma materială. Asta îl va ţine în rezervă în caz de nevoie, aşa cum au intenţionat conductorii cu mult timp în urmă. Totodată, duce ce a mai rămas din nieşi la loc de odihnă în adâncul mormântului apelor.

Presupun că nu ne rămâne decât să sperăm că niciun orogen tânăr şi plin de iniţiativă din viitor nu-1 va găsi şi nu-1 va trezi.

Tonkee e cea care pleacă în căutarea lui Nassun. E dimineaţă târziu, la câteva ore după moartea ta, sub un soare cald, răsărit pe un cer senin şi fără cenuşă. După ce se opreşte un moment şi priveşte cerul cu mirare, jind şi

fascinaţie, Tonkee revine pe buza găurii şi la picioarele scării. Nassun e încă acolo, stând pe una dintre treptele de jos, lângă bulgărele cafeniu care-ai fost tu. Are genunchii la piept şi capul plecat, iar mâna ei complet împietrită, încremenită în gestul cu degetele răsfirate pe care l-a făcut ca să activeze Poarta, se odihneşte stângace pe treapta alăturată.

Tonkee se aşază de cealaltă parte a ta şi te priveşte îndelung. Nassun tresare şi ridică ochii, devenind conştientă de prezenţa cuiva, dar Tonkee se mulţumeşte să-i zâmbească şi îşi pune cu stângăcie o mână pe ceea ce a fost cândva părul tău. Nassun înghite cu greutate, îşi şterge de pe faţă lacrimile uscate şi înclină din cap către Tonkee. Stau împreună lângă tine, jelind o vreme.

Danei e cea care o va însoţi pe Nassun, ceva mai târziu, să îl aducă pe Schaffa din întunericul mort al Garantului. Ceilalţi Gardieni, care încă aveau piatra miezului, s-au transformat în nestemate. Cei mai mulţi au murit pur şi simplu acolo unde zăceau, deşi, zvârcolindu-se, unii au căzut din celule şi trupurile lor scânteietoare sunt întinse nefiresc pe podea sau sprijinite de perete.

Numai Schaffa mai trăieşte. E slăbit şi dezorientat. Când Danei şi Nassun îl conduc la suprafaţă, devine evident că părul lui tăiat la nimereală e deja înspicat cu şuviţe cărunte. Danei îşi face griji cu privire la cusătura de pe ceafa lui, deşi rana nu mai sângerează şi nu pare să-l doară. Dar nu asta îl va ucide.

în fine. Odată ce e în stare să stea în picioare şi soarele l-a ajutat să-şi limpezească oarecum mintea, Schaffa o îmbrăţişează pe Nassun chiar acolo, lângă ce a mai rămas din tine. Ea nu

plânge. E amorţită. Ceilalţi ies şi ei, Tonkee şi Hjarka alătu- rându-i-se lui Danei, şi stau alături de Schaffa şi de Nassun, în timp ce soarele apune şi Luna răsare din nou. Poate e o slujbă funerară tăcută. Poate au nevoie de timp şi de companie ca să-şi revină după întâmplările prea vaste şi prea stranii ca să le înţeleagă. Nu ştiu.

Altundeva în Centrul Miezului, într-o grădină de mult sălbăticită, eu şi Gaewha stăm faţă în faţă cu Remwha - Oţel, Cenuşiul, cum vrei să-i spui - sub Luna în scădere.

E aici de când Nassun a ales cum a ales. Când în cele din urmă vorbeşte, mă surprind gândindu-mă ce slabă şi ostenită îi e vocea. Cândva făcea pietrele să vibreze cu umorul tăios al graiului său prin pământ. Acum are o voce de bătrân. Mii de ani de existenţă neîntreruptă pot avea efectul ăsta.

— Nu voiam decât să se termine, spune el.

Gaewha - sau Antimoniu, sau cum vrei să-i spui - zice:

— Nu pentru asta am fost creaţi.

El îşi întoarce încet capul şi o priveşte. Mă oboseşte până şi să-l urmăresc făcând-o. Idiot căpos! Pe chipul lui e zugrăvită

disperarea unui ev, şi asta numai pentru că nu vrea să admită că există mai multe feluri de a fi uman.

Gaewha îi întinde o mână.

— Am fost construiţi să facem lumea mai bună.

Privirea ei alunecă spre mine, căutând sprijin. Oftez în sinea mea, dar întind şi eu o mână, ca ofertă a unui armistiţiu.

Remwha se uită la mâinile noastre. Undeva,

poate printre semenii noştri care s-au adunat ca să fie martorii acestui moment, sunt Bimniwha, Dushwha şi Salewha. Au uitat de mult cine au fost sau poate preferă să-şi îmbrăţişeze actualele identităţi. Numai noi trei am mai păstrat ceva din trecut. Asta e şi bine, şi rău.

— Sunt obosit, recunoaşte el.

— Un pui de somn te-ar putea ajuta, îi propun eu. In fond, a mai rămas onixul.

Ei bine, mai are ceva din vechiul Remwha. Nu cred că meritam privirea aia.

Dar ne ia de mâini. împreună, tustrei şi ceilalţi, toţi cei care au înţeles că lumea trebuie să se schimbe, că războiul trebuie să ia sfârşit, coborâm în adâncurile agitate.

Centrul planetei e mai liniştit decât de obicei, descoperim noi când luăm poziţii în jurul lui. Ăsta e un semn bun. Nu se repede să ne atace imediat, ceea ce e un semn şi mai bun. Ne expunem condiţiile prin fluxuri de vibraţii conciliatoare: Pământul poate să-şi păstreze magia vieţii şi noi o să ne-o păstrăm pe a noastră, fără interferenţe. I-am redat Luna şi am aruncat obeliscurile, ca o măsură de precauţie şi o dovadă a bunei noastre credinţe. în schimb însă, Anotimpurile trebuie să înceteze.

Urmează o perioadă de tăcere şi de nemişcare. Abia mai târziu voi afla că a durat câteva zile. în acel moment mi se pare că mai trece un mileniu.

Apoi un puls gravitaţional solid. „Se acceptă." Şi - cel mai bun semn dintre toate - eliberează nenumăratele prezenţe pe care le-a înghiţit în epocile trecute. Acestea se învârt purtate

de curenţii de magie şi nu ştiu ce li se întâmplă mai departe. N-o să aflu niciodată ce se întâmplă cu sufletele după moarte, sau cel puţin nu pentru încă vreo şapte miliarde de ani, până când Pământul nu va muri în cele din urmă.

O perspectivă intimidantă. Primii patruzeci de mii de ani n-au fost uşori.

Pe de altă parte... n-am încotro să merg decât în sus.

*

Revin la ei, la fiica ta, la vechiul tău duşman şi la prietenii tăi ca să le dau veştile. Spre surprinderea mea, au trecut câteva luni. S-au instalat în clădirea ocupată de Nassun, trăind de pe urma grădinii care i-a aparţinut cândva lui Alabastru şi a proviziilor pe care noi le-am adus pentru el şi Nassun. Fireşte, pe termen lung nu le vor ajunge, deşi le-au suplimentat în mod admirabil cu undiţe improvizate, capcane pentru păsări şi ierburi de mare comestibile, uscate, pe care Tonkee a găsit un mod de a le cultiva la malul apei. Sunt inventivi oamenii ăştia moderni. Dar devine tot mai clar că, dacă vor să trăiască, vor fi nevoiţi să revină curând în Neclintire.

O găsesc pe Nassun stând din nou singură lângă pilon. Trupul tău este tot unde ai căzut, iar cineva ţi-a strecurat în mâna rămasă câteva flori sălbatice proaspăt culese. Alături de ea observ o altă mână, amplasată ca o ofrandă lângă ciotul braţului tău. E prea mică pentru tine, însă intenţiile au fost bune. Ea rămâne tăcută mult timp după apariţia mea şi descopăr că-mi place

asta. Semenii ei vorbesc prea mult. Dacă totuşi tăcerea se prelungeşte, până şi eu îmi pierd răbdarea.

— N-o să-l mai vezi pe Oţel, îi spun.

în caz că-şi făcea griji.

Ea tresare uşor, de parcă uitase de prezenţa mea. Apoi oftează.

— Spune-i că-mi pare rău. Pur şi simplu... n-am putut.

— înţelege.

Ea încuviinţează.

— Schaffa a murit azi.

Uitasem de el. N-ar fi trebuit; a fost o parte din tine. Dar chiar şi-aşa. Nu spun nimic. Ei pare să-i convină.

Respiră adânc.

— O să... Ceilalţi spun că tu i-ai adus aici, pe ei şi pe mama. Poţi să ne duci înapoi? Ştiu că o să fie periculos.

— Nu mai e niciun pericol.

Ea se încruntă întrebător şi îi explic tot: armistiţiul, eliberarea ostaticilor, încetarea imediată a ostilităţilor, manifestată prin dispariţia Anotimpurilor. Asta nu înseamnă stabilitate completă. Tectonica plăcilor va fi tectonica plăcilor. Dezastre de tipul Anotimpurilor tot se vor produce, deşi mai puţin frecvent.

— Poţi să iei vehimalul până în Neclintire, închei.

Ea se înfioară. îmi aduc aminte cu întârziere ce a îndurat acolo. Şi ea adaugă:

— Nu ştiu dacă-1 mai pot hrăni cu magie. Mă simt... ca şi cum...

Ridică ciotul tivit cu piatră al încheieturii ei stângi. înţeleg şi îi dau dreptate. E aliniată perfect şi aşa va rămâne pentru tot restul vieţii. Pentru ea, orogenia e pierdută pentru totdeauna. Doar dacă nu vrea să ţi se alăture.

— O să alimentez eu vehimalul, spun. încărcătura ar trebui să dureze şase luni. Plecaţi în intervalul ăsta.

Apoi îmi schimb poziţia la baza scării. Ea tresare, priveşte în jur şi mă vede ţinându-te în braţe. Am luat şi mâna ei, pentru că întotdeauna copiii noştri sunt o parte din noi. Nassun se ridică

şi mă aştept la ceva neplăcut. însă expresia de pe chipul ei nu e una nemulţumită. E doar resemnată.

Aştept, un moment sau un an, să văd dacă vrea să rostească ultimele cuvinte pentru trupul tău. Dar ea spune:

— Nu ştiu ce-o să se întâmple cu noi.

-Noi?

Nassun oftează.

— Orogenii.

Ah!

— Anotimpul actual va mai dura o vreme, chiar dacă activitatea Faliei a încetat, spun eu. Supravieţuirea va cere cooperare între tot soiul de oameni. Cooperarea oferă oportunităţi.

Ea se încruntă.

— Oportunităţi pentru ce? Ai spus că după ăsta nu vor mai fi Anotimpuri.

-Da.

Nassun îţi ridică ambele mâini, o palmă şi un ciot, gesticulând frustrată.

— Oamenii ne-au urât şi ne-au omorât când aveau nevoie de noi. Acum nu mai avem nici măcar asta.

„Ne-au." Pe noi. încă se mai crede orogenă, deşi nu va mai fi niciodată în stare de altceva decât să asculte pământul. Decid să nu-i atrag atenţia asupra acestui aspect şi zic:

— Şi nici voi nu veţi avea nevoie de ei.

Ea amuţeşte, nedumerită poate. Ca s-o lămuresc, adaug:

— Odată cu sfârşitul Anotimpurilor şi cu moartea Gardienilor, dacă aleg s-o facă, orogenii îi vor putea supune sau elimina pe odihniţi. Mai înainte niciunii n-ar fi supravieţuit fără ceilalţi.

— E oribil! exclamă Nassun.

Nu mă deranjez să-i explic că, numai fiindcă un lucru e oribil, nu înseamnă că nu-i adevărat.

— N-o să mai existe Epicentre, spune ea.

Priveşte tulburată în altă parte, poate amintindu-şi cum l-a distrus chiar ea pe cel antarctic.

— Cred... Erau o greşeală, dar nu ştiu cum altfel...

Clatină din cap.

O privesc cum bâjbâie în tăcere, timp de o lună sau de un moment.

— Epicentrele chiar sunt o greşeală, zic în cele din urmă. -Ce?

— închiderea orogenilor nu a fost niciodată unica opţiune care garanta siguranţa societăţii.

Fac o pauză intenţionată şi ea clipeşte nedumerită, amin- tindu-şi poate că părinţii orogeni sunt perfect capabili să-şi crească copiii orogeni fără să se producă vreun dezastru.

— Linşajul n-a fost niciodată singura opţiune. Nodurile n-au fost niciodată singura opţiune. Toate astea au fost alegeri. întotdeauna au fost posibile şi alte alegeri.

E atâta tristeţe în fetiţa asta a ta! Sper ca într-o bună zi Nassun să înţeleagă că nu e singură pe lume. Nădăjduiesc să descopere din nou ce e speranţa.

îşi coboară privirea.

— Ei n-o să aleagă altceva.

— O să aleagă dacă îi obligi.

E mai înţeleaptă decât tine şi nu renunţă la ideea de a-i forţa pe oameni să se poarte decent unii cu alţii. Numai metodologia e o problemă.

— Nu mai am orogenie.

— Orogenia, îi zic tăios ca să ia seama, n-a fost niciodată singura metodă de a schimba lumea.

Mă priveşte fix. Simt că i-am spus tot ce puteam, aşa că o las să cugete la cuvintele mele.

Vizitez staţia oraşului şi încarc vehimalul cu suficientă magie ca să revină în Neclintire. Lui Nassun şi tovarăşilor ei tot le mai rămâne o călătorie de câteva luni ca să ajungă de la Antarctice în Rennanis. In timp ce vor călători, Anotimpul se va agrava probabil, pentru că avem din nou o Lună. Dar... ei fac parte din tine. Sper să supravieţuiască.

Odată ce au plecat, vin aici, în inima muntelui de sub Centrul Miezului, ca să mă ocup de tine.

Nu există o unică metodă când iniţiem acest proces. Pământul - de dragul bunelor relaţii n-o să-i mai spun „crud" - ne-a reordonat instantaneu şi, de acum, mulţi dintre noi au devenit suficient de pricepuţi ca să poată reproduce acel proces de reordonare fără să fie nevoie de o gestaţie

îndelungată. Am descoperit însă că graba produce rezultate nesigure. Alabastru, aşa cum i-ai zice tu, s-ar putea să nu-şi mai amintească pe deplin cine era vreme de secole sau niciodată. Totuşi, tu trebuie să fii altfel.

Te-am adus aici, am reasamblat materia magică brută a fiinţei tale şi am reactivat reţeaua care ar trebui să fi păstrat esenţa a ceea ce erai. O să pierzi unele amintiri. întotdeauna schimbarea aduce cu ea pierderi. însă ţi-am spus povestea asta şi am amorsat ce a mai rămas din tine ca să păstrezi cât mai mult din cine ai fost.

Nu vreau să te modelez într-o formă anume, să ştii. De acum înainte poţi deveni cine vrei. Dar, ca să ştii încotro te îndrepţi, trebuie să ştii de unde vii. Ai înţeles?

Şi dacă te decizi să mă părăseşti... voi supravieţui. Am trecut prin momente mai dificile.

Aşa că aştept. Timpul trece. Un an, un deceniu, o săptămână. Timpul nu contează, deşi, în cele din urmă, Gaewha îşi pierde răbdarea şi pleacă să-şi vadă de treburile ei. Aştept. Sper... nu. Aştept pur şi simplu.

Şi apoi, într-o zi, în adâncul fisurii unde te-am vârât, geoda se despică şuierând. Te ridici dintre jumătăţile ei inutile, în timp ce substanţa ta încetineşte şi se răceşte, ajungând la starea ei naturală.

Frumoasă, îmi zic. Bucle de jasp. Piele din marmură cărămizie cu striaţii care sugerează linii de râs în jurul gurii şi straturi suprapuse pentru haine. Mă studiezi, iar eu te studiez la rândul meu.

Zici, cu un ecou al vocii tale de odinioară:

— Ce vrei?

— Doar să fiu cu tine, răspund eu.

— De ce?

Adopt o postură umilă, cu capul plecat şi o mână pe piept.

— Pentru că aşa supravieţuieşti, timp de o eternitate sau chiar de câţiva ani. Cu prieteni. Cu familie. Mişcându-te laolaltă cu ei. Mişcându-te înainte.

*Cerul de piatră 1*377 îţi aminteşti că ţi-am spus asta pentru prima oară când ţi-ai pierdut speranţa de a mai drege răul pe care l-ai făcut? Poate. Şi tu îţi schimbi poziţia. Braţele încrucişate, o expresie sceptică. Familiară. încerc să nu-mi fac speranţe şi eşuez.

— Prieteni, familie, spui tu. Eu ce însemn pentru tine?

— Ambele şi mai mult. Suntem mai presus de asemenea lucruri.

— Hm.

Nu sunt nerăbdător.

— Ce vrei?

Cugeţi. Ascult vuietul lent al vulcanului din adâncuri. Apoi zici:

— Vreau o lume mai bună.

N-am regretat niciodată mai tare că nu pot sări în sus de bucurie.

în schimb, mă transfer lângă tine, cu o mână întinsă.

— Atunci hai s-o facem mai bună! Pari amuzată.

Eşti tu. Eşti chiar tu!

— Aşa, pur şi simplu?

— S-ar putea să dureze o vreme.

— Nu cred că sunt foarte răbdătoare. Dar mă iei de mână.

Nu fi răbdătoare! Niciodată! Aşa începe o lume nouă. — Nici eu, îţi spun. Aşa că hai să trecem la treabă!

ANEXA 1

Un catalog al Anotimpurilor înregistrate înainte şi după înfiinţarea Afiliaţiei Ecuatoriale
Sanze, de la cele mai recente la cele mai vechi

Anotimpul Sufocării: 2714-2719, Era Imperială. Cauza presupusă: erupţie vulcanică. Localizare: în Antarctice, lângă Devete- ris. Erupţia muntelui Akok a acoperit cerul pe o rază de opt sute de kilometri cu un nor de cenuşă fină care s-a solidificat în plămâni şi pe membranele mucoase. Cind ani fără lumina soarelui, deşi emisfera nordică nu a fost afectată atât de mult (numai doi ani).

Anotimpul Acid: 2322-2329, Era Imperială. Cauza presupusă: cutremur de gradul zece sau peste. Localizare: necunoscută, în largul oceanului. Schimbarea bruscă a poziţiei unei plăd a creat un lanţ de vulcani în calea unuia dintre curenţii majori. Curentul a devenit add, curgând către Coasta de Vest şi, în cele din urmă, ocolind în mare parte Neclintirea. Majoritatea comurilor de coastă au pierit în tsunamiul iniţial. Celelalte au dispărut ori au fost silite să se mute când flotele şi facilităţile portuare s-au corodat, iar peştii au dispărut. Perdeaua de nori a durat şapte ani. Pe coastă, nivelul aridităţii a rămas defavorabil vieţii vreme de mulţi ani.

Anotimpul Fierberii: 1842-1845, Era Imperială. Cauza presupusă: erupţia unui punct fierbinte aflat dedesubtul unui lac întins. Localizare: Sudmedlat, în cvartentul Lacului Tekkaris. Erupţia a aruncat în atmosferă mii de tone de aburi şi pulberi sedimentare care au provocat ploi adde şi ocluziune atmosferică deasupra jumătăţii sudice a continentului, vreme de trei ani.

Jumătatea nordică nu a suferit efecte negative, aşa că printre arheomeşti există o dispută legată de încadrarea acestuia în rândul Anotimpurilor.

Anotimpul Fără Aer: 1689-1798, Era Imperială. Cauza presupusă: accident minier. Localizare: Nordmedlat, în cvartentul Sathd. Un anotimp provocat exclusiv de activitatea umană, survenit când lucrătorii din minele de cărbuni din zona marginală a Nordmedlatului de nord-est au declanşat un incendiu subteran. Un Anotimp relativ blând, cu ocazionale apariţii ale soarelui şi fără ploi de cenuşă sau acide, cu excepţia regiunii în cauză. Puţine comun au declarat Legea sezonieră. Aproximativ paisprezece milioane de locuitori ai oraşului Heldine au murit în erupţia iniţială de gaz natural şi în incendiul care s-a răspândit rapid înainte ca Orogenii Imperiali să potolească focurile şi să le izoleze pentru a le împiedica să se extindă. Flăcările n-au putut fi stinse, ci doar izolate, continuând să ardă timp de o sută douăzeci de ani. Fumul rezultat, răspândit de vânt, a provocat probleme respiratorii şi ocazionale sufocări în masă în regiune vreme de câteva decenii. Efectele secundare ale pierderii rezervelor de cărbuni ale Nordmedlatului au fost creşterea catastrofală a preţului combustibililor şi adoptarea la scară largă a încălzirii geotermale şi hidroelectrice, ceea ce a dus la instituirea procedurii acordării licenţelor de gineri.

Anotimpul Dinţilor: 1553-1566, Era Imperială. Cauza presupusă: cutremur oceanic care a declanşat o erupţie supervulcanică. Localizare: Fisurile Arctice. O replică a cutremurului oceanic a provocat fisurarea unui punct fierbinte nedescoperit din preajma polului nord. Rezultatul a fost o explozie supervulcanică. Martorii spun că zgomotul s-a auzit până în Antarctice. Cenuşa a ajuns în atmosfera superioară şi s-a răspândit rapid pe tot globul, deşi Arcticele au fost cele mai afectate. Daunele produse de acest Anotimp au fost amplificate de slaba pregătire a majorităţii comurilor, pentru că de la ultimul Anotimp trecuseră nouă sute de ani şi convingerea populară era, în acel moment, că Anotimpurile nu simt altceva decât legende. Relatări despre acte de canibalism s-au răspândit dinspre nord până la Ecuator. La sfârşitul Anotimpului, în Yumenes a fost înfiinţat Epicentrul, cu filiale la Arctice şi Antarctice.

Anotimpul Pungilor: 602, Era Imperială. Cauza

presupusă: erupţie vulcanică. Localizare: Ecuatorialele vestice. O serie de erupţii survenite pe durata sezonului musonilor au dus la creşterea umidităţii şi la obliterarea luminii solare vreme de şase luni, pe o suprafaţă de aproximativ douăzeci la sută din continent. Deşi ar putea fi considerat un Anotimp blând, momentul în care a avut loc a creat condiţii perfecte pentru dezvoltarea explozivă a fungilor, care s-au răspândit dincolo de Ecuatoriale, până în mediaturile de nord şi de sud, distrugând recoltele proaspete de miroq (specie acum dispărută). Foametea care a urmat a durat patru ani (doi în care mana şi-a urmat cursul şi alţi doi până la refacerea agriculturii şi a sistemului de distribuţie a hranei). Aproape toate comurile afectate au reuşit să supravieţuiască pe baza rezervelor proprii, dovedind astfel eficienţa reformelor imperiale şi a planificării sezoniere, iar Imperiul a dat dovadă de generozitate, împărţind seminţe din rezerva sa regiunilor dependente de miroq. După acest Anotimp, multe comuri de pe latitudinile medii şi din regiunile de coastă s-au alăturat de bunăvoie Imperiului, dublându-i întinderea şi marcând începerea Epocii de Aur.

Anotimpul Nebuniei: 3, Era Pre-Imperială - 7, Era Imperială. Cauza presupusă: erupţie vulcanică. Localizare: lanţul vulcanic Kiash. Erupţia mai multor cratere ale unui străvechi supervul- can (responsabil şi pentru Anotimpurile Gemene, cu zece mii de ani mai înainte) a lansat în atmosferă cantităţi mari de piro- xeni de culoare închisă. Au rezultat zece ani de întuneric care nu numai că s-au dovedit distrugători, aşa cum se întâmplă de obicei în timpul unui Anotimp, dar au dus şi la creşterea accelerată a numărului de boli mintale. Afiliaţia Ecuatorială Sanze (mai cunoscută drept Imperiul Sanze) a luat naştere în acest Anotimp, când Căpetenia Războinică Verishe din Yumenes a cucerit nenumărate comuri aflate în suferinţă folosind tehnici ale războiului psihologic. (Vezi *Arta nebuniei,* de diverşi autori, Editura Universităţii a Şasea). Verishe s-a proclamat împărătească în cea dintâi zi când a reapărut lumina solară.

(Nota editorului: Multe dintre informaţiile legate de Anotimpurile de dinainte de fondarea Sanze simt contradictorii sau necon-

firmate. Anotimpurile ce urmează sunt cele asupra cărora s-a căzut de acord cu prilejul Conferinţei

Arheomestrice a Universităţii a Şaptea din 2532.)

Anotimpul Pribegiei: Aproximativ 800, Era Pre-Imperială. Cauza presupusă: deplasarea unui pol magnetic. Localizare: neverificată. Acest anotimp a avut ca rezultate dispariţia câtorva plante de cultură importante în acea vreme şi douăzeci de ani de foamete, efect al faptului că agenţii polenizatori au fost derutaţi de deplasarea adevăratului nord.

Anotimpul Schimbării Vântului: Aproximativ 1900, Era Pre-Impe- rială. Cauza presupusă: necunoscută. Localizare: neverificată. Din motive neclare, direcţia principalelor vânturi s-a schimbat vreme de mulţi ani, apoi a revenit la normal. S-a căzut de acord că acesta a fost un Anotimp, în ciuda absenţei ocluziei atmosferice, pentru că numai un cutremur de proporţii (cel mai probabil localizat departe în largul oceanului) l-ar fi putut provoca.

Anotimpul Metalelor Grele: Aproximativ 4200, Era Pre-Imperia- lă. Cauza presupusă: erupţie vulcanică. Localizare: Sudmedlat, în preajma Coastei de Est. O erupţie vulcanică (cel mai probabil a muntelui Yrga) a provocat ocluzie atmosferică timp de zece ani, agravată şi de contaminarea la scară largă cu mercur a jumătăţii estice a Neclintirii.

Anotimpul Mărilor Galbene: Aproximativ 9200, Era Pre-Im- perială. Cauza presupusă: necunoscută. Localizare: Coasta de Est, Coasta de Vest şi regiunile de coastă din sud până la nivelul Antarcticelor. Acest Anotimp este cunoscut numai pe baza unor relatări scrise, descoperite în ruinele de la Ecuatoriale. Din motive necunoscute, o erupţie bacteriană la scară largă a făcut întreaga viaţă marină să devină toxică, provocând foamete în regiunile costiere vreme de câteva decenii.

Anotimpurile Gemene: Aproximativ 9800, Era Pre-Imperială. Cauza presupusă: erupţie vulcanică. Localizare: Sudmedlat. Din cântece şi istorii orale, care datează din acea perioadă, s-a dedus că o erupţie a craterului unui vulcan a provocat o ocluzie atmosferică cu o durată de trei ani. Când cerul tocmai începea să se limpezească, o a doua erupţie, a unui alt crater, a prelungit perioada de ocluzie cu încă treizeci de ani.

ANEXA 2

Glosar de termeni utilizaţi

Al Cincilea Anotimp: lamă prelungită. Având durată de cel puţin şase luni, conform standardelor imperiale, este declanşată de activitatea seismică sau de alte alterări la scară largă ale mediului.

Antarctici: Latitudinile cele mai sudice ale continentului. Se referă totodată la locuitorii comurilor din regiunea antarctică.

Arctici: Latitudinile cele mai nordice ale continentului. Se referă totodată la locuitorii comurilor din regiunea arctică.

Bastard: Persoană născută în afara unei uzcaste, lucru posibil numai pentru băieţii ai căror taţi nu sunt cunoscuţi. Cei care se disting pot obţine permisiunea de a adopta uzcasta şi comnu- mele mamei lor.

Cebaki: Membru al rasei cebak. Cebak a fost cândva o naţiune (unitate a unui sistem politic azi dispreţuit, din Era Pre-Imperi- ală) din Somidlat, deşi a fost reorganizată ca parte a sistemului de cvartente acum câteva secole, când a fost cucerită de Vechiul Imperiu Sanze.

Com: Comunitate. Cea mai mică unitate sodopolitică a sistemului administrativ imperial, corespunzând unui târg sau unui oraş, deşi oraşele foarte mari pot fi compuse din mai multe comuri. Membrii acceptaţi ai unui corn sunt cei cărora li s-au acordat drepturi de acces la rezerve şi la protecţie şi care, în schimb, susţin cornul prin taxe sau alte contribuţii.

Comleşi: Infractori şi alţi indezirabili incapabili să se facă acceptaţi în vreun corn.

Comnume: Cel de-al treilea nume purtat de majoritatea cetăţenilor, indicând apartenenţa la un corn şi drepturile ce derivă de

aici. Acest nume este de obicei acordat la pubertate ca un ritual de majorat, indicând că persoana respectivă este considerată un membru valoros al comunităţii. Imigranţii într-un corn pot cere să fie

adoptaţi. Dacă sunt acceptaţi, preiau numele cornului adoptiv.

Costier: Persoană dintr-un corn de pe coastă. Puţine comuri costale îşi permit să angajeze Orogeni Imperiali pentru a înălţa recifuri sau alte măsuri menite să-i protejeze de tsunami, aşa că oraşele costale trebuie să reconstruiască în permanenţă şi ca urmare simt, în general, lipsite de resurse. Oamenii de pe Coasta de Vest a continentului sunt de obicei palizi, cu părul drept, iar unii dintre ei au ochi cu pliuri epicantice. Cei de pe Coasta de Est sunt oacheşi, cu părul creţ şi uneori au ochi cu pliuri epicantice.

Creşă: Loc unde copiii prea mici ca să muncească sunt îngrijiţi câtă vreme adulţii se achită de însărcinările pe care le datorează cornului. Când împrejurările o permit, este un locaş de învăţătură.

Cutremur: Mişcare seismică a pământului.

Cvartent: Nivelul mediu al sistemului administrativ imperial. Patru comuri învecinate formează un cvartent. Fiecare cvartent are un guvernator căruia i se subordonează toţi starostii comurilor şi care, la rândul lui, dă socoteală unui guvernator regional. Cel mai mare corn dintr-un cvartent este capitala cvar- tentului. Capitalele mai mari de cvartent sunt legate între ele prin sistemul imperial de drumuri.

Drum Imperial: Una dintre marile inovaţii ale Vechiului Imperiu Sanze, drumurile suspendate (folosite pentru deplasarea pe jos sau călare) leagă între ele majoritatea comurilor şi a cvartentelor mari. Drumurile suspendate sunt construite de echipe de gineri şi de Orogeni Imperiali; orogenii determină cea mai stabilă rută prin zonele cu activitate seismică (sau diminuează această activitate dacă nu există rută mai stabilă), iar ginerii reorientează apa şi celelalte resurse importante din apropierea drumurilor pentru a facilita circulaţia pe durata Anotimpurilor.

Ecuatoriale: Latitudinile care înconjoară şi includ ecuatorul, cu excepţia regiunilor de coastă. Se referă şi la oamenii din comurile ecuatoriale. Mulţumită climei temperate şi stabilităţii relative în centrul plăcii continentale, comurile ecuatoriale au tendinţa să fie prospere şi puternice din punct de vedere politic. Ecuatorialele au constituit cândva centrul Vechiului Imperiu Sanze.

Epicentru: Ordin paramilitar creat de Vechiul Sanze după Anotimpul Dinţilor (1560, Era Imperială). Cartierul general al Epicentrului este în Yumenes, deşi doi sateliţi sunt situaţi în regiunile Arctice şi Antarctice, pentru o acoperire maximă a continentului. Orogenii antrenaţi de Epicentru (numiţi şi „Orogeni Imperiali") au permisiunea legală de a practica arta altminteri ilegală a orogeniei, cu respectarea unor reguli stricte şi supra-vegheaţi îndeaproape de ordinul Gardienilor. Epicentrul se administrează singur şi este independent. Orogenii Imperiali pot fi recunoscuţi după uniformele lor negre şi li se spune, în popor, „jachetele negre".

Falie: Loc unde fisurile din scoarţa pământului fac mai probabilă apariţia cutremurelor şi a erupţiilor.

Fuior-de-cenuşă (păr): Trăsătură rasială distinctă a sanzedilor, pe care actualele linii directoare ale uzcastei Prăsitorilor o consideră avantajoasă şi este, ca urmare, preferată în selecţie. Părul cenuşiu este foarte aspru şi cu firul gros, crescând în sus, ca o flacără. Când este lung, încadrează faţa şi umerii. Este rezistent la acid, reţine foarte puţină apă când este udat şi, în circumstanţe extreme, s-a dovedit un filtru eficient împotriva cenuşii. In majoritatea comurilor, Prăsitorii ţin cont numai de textură, însă Prăsitorii ecuatoriali acordă importanţă şi nuanţei „cenuşii" (de la cenuşiul ardeziei la alb, prezent de la naştere).

Gardian: Membru al unui ordin despre care se zvoneşte că a existat dinaintea Epicentrului. Gardienii urmăresc, protejează şi călăuzesc orogenii din Neclintire. Dar îi şi apără pe ceilalţi de puterea lor.

Geomest: Persoană care studiază piatra şi locul ei în natură. Denumirea generală a omului de ştiinţă. Geomeştii studiază lito- logie, chimie şi geologie, care în Neclintire nu simt considerate

discipline separate. Câţiva geomeşti se specializează în oroge- neză: studiul orogeniei şi al efectelor sale.

Giner: De la geoner. Inginer specializat în lucrări subterane: mecanisme pentru folosirea energiei geotermale, tuneluri, infrastructură subterană, minerit.

Inele: Folosite ca indiciu al rangului printre Orogenii Imperiali. Ucenicii fără rang trebuie să treacă o serie de teste pentru a căpăta primul inel. Cel mai înalt rang pe

care îl poate atinge un orogen este cel de zece inele. Fiecare inel este confecţionat din pietre semipreţioase şlefuite.

Inovatori: Una dintre cele şapte uzcaste comune. Inovatorii sunt indivizi selecţionaţi pentru creativitatea şi inteligenţa lor practică, responsabili cu rezolvarea problemelor tehnice şi logistice pe durata unui Anotimp.

Kirkhusa: Mamifer de talie mijlocie, crescut uneori ca animal de casă sau folosit la paza locuinţelor şi a turmelor. In mod normal, erbivor. Pe durata Anotimpurilor, carnivor.

Legea sezonieră: Lege marţială care poate fi declarată de oricare staroste de corn, guvernator de cvartent ori regional sau de orice membru recunoscut al uzcastei Cârmuitorilor din Yumenes. Pe durata Legii sezoniere, guvernările la nivel de cvartent şi regiune sunt suspendate, iar comurile funcţionează ca unităţi sociopolitice suverane, deşi cooperarea în plan local cu alte comuri este încurajată de politica imperială.

Lorist: Persoană care studiază legea-n piatră şi istoria veche.

Lube: Plante din mediat înrudite cu lubeniţele din climatele ecuatoriale. Lubele simt plante târâtoare care produc în mod normal fructe la sol. Pe durata unui Anotimp, fructele cresc sub pământ, ca tuberculi. Unele specii de lube produc flori care prind insecte.

Mâncători de piatră: Specie umanoidă inteligentă, rar întâlnită. Părul, pielea etc. seamănă cu piatra. Nu există foarte multe informaţii despre această specie.

Mediat: Latitudinile „medii" ale continentului, cuprinse între ecuator şi regiunile arctice şi antarctice. Se referă şi la locuitorii

din această regiune (cărora li se mai spune şi medlatici). Aceste regiuni sunt privite ca zone înapoiate ale Neclintirii, deşi asigură majoritatea hranei, materiilor prime şi a altor resurse importante ale întregii lumi. Există două regiuni medlatice: cea nordică (Nordmedlat) şi cea sudică (Sudmedlat).

Meşteşugar: Fabricant de unelte mid, care lucrează în piatră, sticlă, os sau alte materiale. In comurile mai mari, meşteşugarii pot folosi tehnologii mecanice sau tehnid de producţie în masă. Meşteşugarilor care lucrează în metal sau meşteşugarilor incompetenţi li se spune „ruginituri".

Metalştiinţă: Pseudoştiinţă discreditată, ca alchimia şi astromes- tria, nerecunoscută de Universitatea a Şaptea.

Neocom: Denumire dată în limbajul colocvial comurilor care au apărut abia după cel mai recent Anotimp. Comurile care au supravieţuit măcar unui Anotimp sunt considerate locuri favorabile vieţii, pentru că şi-au dovedit puterea şi efidenţa.

Noduri: Reţeaua de staţii administrate de Imperiu, amplasate în Neclintire pentru a reduce sau a linişti evenimentele seismice. Pentru că aid orogenii antrenaţi de Epicentru sunt puţini, majoritatea nodurilor se află în zona Ecuatorialelor.

Odihniţi: Termen peiorativ folosit de orogeni pentru a desemna persoanele incapabile de orogenie. Prescurtat: odi.

Orogen: Persoană, antrenată sau nu, care are darul orogeniei. Termen peiorativ: rogălău.

Orogenie: Talentul de a manipula energia termică, cinetică şi alte forme înrudite de energie pentru a gestiona evenimentele seismice.

Pietricele: Denumire dată în cadrul Epicentrului copiilor orogeni care încă urmează pregătirea de bază.

Popas: Staţie aflată la intervale regulate de-a lungul Drumului Imperial şi al multor drumuri mai puţin importante. Toate popasurile au o sursă de apă şi se află în apropierea unor terenuri arabile, păduri sau alte resurse importante. Majoritatea au fost construite în zone cu risc scăzut de cutremure.

Prăsitori: Una dintre cele şapte uzcaste comune. Prăsitorii sunt indivizi seledaţi pentru sănătatea lor şi pentru conformaţia lor dezirabilă. In timpul unui Anotimp, sunt responsabili de

păstrarea liniilor de sânge sănătoase şi de fortificarea cornului sau a rasei prin măsuri selective. Prăsitorii născuţi în interiorul uzcastei, dar care nu îndeplinesc standardele comunitare, pot primi acceptul de a folosi uzcasta unei rude apropiate la numirea comunitară.

Punct fierbinte: Gheizer, izvor termal sau gură de aburi.

Regiune: Forma superioară de organizare a sistemului administrativ imperial. Regiunile recunoscute la nivelul Imperiului sunt Arcticele, Nordmedlatul, Coasta de Vest, Coasta de Est, Ecuatorialele, Sudmedlatul şi Antarcticele. Fiecare regiune are un guvernator căruia

îi dau raportul toate cvartentele locale. Guvernatorii regionali simt numiţi, teoretic, de împărat, deşi în practică sunt aleşi sau provin din uzcasta Cârmuitorilor din Yumenes.

. Rezervă: Mâncare şi provizii stocate. Comurile păstrează rezerve sub pază şi încuiate în permanenţă, în eventualitatea unui Anotimp. Numai membrii recunoscuţi ai cornului au dreptul la raţii din rezervă, deşi adulţii îşi pot folosi partea lor pentru a hrăni copii nerecunoscuţi sau alte persoane. Locuinţele individuale îşi constituie adesea propriile rezerve, păzite împotriva celor care nu fac parte din familie.

Rezistenţii: Una dintre cele şapte uzcaste comune. Rezistenţii sunt indivizi selectaţi pentru talentul lor de a supravieţui foametei şi molimelor. Sunt responsabili cu îngrijirea infirmilor şi a cadavrelor pe durata Anotimpurilor.

Rucsafug: Rezervă mică de provizii, uşor transportabilă, pe care majoritatea oamenilor o păstrează în casă în eventualitatea unui cutremur sau a altor urgenţe.

Sanze: Iniţial o naţiune (unitate a unui sistem politic depreciat din Era Pre-Imperială) din zona Ecuatorialelor. Originea rasei sanze. La încheierea Anotimpului Nebuniei (anul 7, Era Imperială), naţiunea sanze a fost abolită şi înlocuită cu Afiliaţia Ecuatorială Sanze, constând din şase comuri predominant populate de sanzedi, sub conducerea împărătesei Verishe Conducător Yumenes. Afiliaţia s-a extins cu iuţeală după încheierea Anotimpului, înghiţind în cele din urmă toate regiunile Neclintirii

în jurul anului 800 al Erei Imperiale. în preajma Anotimpului Dinţilor, Afiliaţia a început să fie cunoscută în limbajul coloc- vial drept Vechiul Imperiu Sanze sau, pur şi simplu, Vechiul Sanze. Prin Acordurile de la Shilteen din 1850 Era Imperială, Afiliaţia şi-a încetat oficial existenţa deoarece controlul la nivel local (sub îndrumarea uzcastei Cârmuitorilor din Yumenes) a fost considerat mai eficient în eventualitatea unui Anotimp. In practică, majoritatea comurilor respectă în continuare vechiul sistem imperial în administraţie, finanţe, educaţie, iar majoritatea guvernatorilor regionali încă direcţionează o parte din taxe ca tribut către Yumenes.

Sanzed: Membru al rasei sanze. Conform standardelor

Prăsitorilor din Yumenes, sanzedul ideal are pielea arămie şi părul cenuşiu, cu constituţii endomorfice sau mezomorfice şi cu o înălţime, la vârsta adultă, de cel puţin un metru optzeci.

Sanze-mat Limba vorbită de rasa sanze şi limba oficială a Vechiului Imperiu Sanze, în prezent limba universală din întreaga Neclintire.

Sesuna: Calitatea de a fi conştient de mişcările pământului. Organele senzitive care îndeplinesc această funcţie simt glandele sessapineale, localizate în trunchiul cerebral. Forma verbală: a sessiza.

Sfărâmătură: Teren răscolit de activităţi seismice severe, recente sau nu.

Sigurin: Băutură servită în mod tradiţional în timpul negocierilor sau al primelor întâlniri între părţi potenţial ostile, dar şi pe durata altor reuniuni oficiale. Conţine lapte vegetal care reacţionează la prezenţa oricăror substanţe străine.

Spinări Late: Una dintre cele şapte uzcaste comune. Spinările Late sunt persoane selectate pentru forţa lor fizică, responsabile cu munca grea şi cu paza pe parcursul unui Anotimp.

Suflător: Vulcan. Numit şi munte de foc în anumite limbi din zonele de coastă.

Universitatea a Şaptea: Universitate renumită pentru studiul ge- omestriei şi al legii-n piatră, finanţată în prezent de Imperiu şi situată în oraşul ecuatorial Dibars. Versiuni anterioare ale

*1***389** Universităţii au fost susţinute din fonduri private sau colective, mai ales Universitatea a Treia din Am-Elat (aproximativ 3000, Era Pre-Imperială), care a fost recunoscută la vremea ei ca naţiune suverană. Colegiile regionale sau la nivel de cvartent plătesc tribut Universităţii şi, în schimb, primesc expertiză şi resurse.

Uznume: Cel de-al doilea nume purtat de majoritatea cetăţenilor, indicând uzcasta căreia îi aparţine respectiva persoană. Există douăzeci de uzcaste recunoscute, deşi numai şapte în uz pe durata actualului şi Vechiului Imperiu Sanze. O persoană moşteneşte uznumele de la părintele de acelaşi sex, pe baza teoriei că trăsăturile folositoare se transmit în acest fel.

Zonă verde: Zonă necultivată, aflată în interiorul sau în imediata apropiere a zidurilor unui corn, aşa cum recomandă legea-n piatră. Zonele verzi ale comurilor

pot fi folosite pentru agricultură sau creşterea animalelor ori ca parcuri sau pârloage pe durata anotimpurilor obişnuite. Uneori, locuinţele particulare păstrează şi ele o zonă verde proprie sau o grădină.

Mulţumiri

Uau! A durat ceva, nu-i aşa?

Cerul de piatră înseamnă pentru mine mai mult decât sfârşitul unei trilogii. Din diverse motive, perioada în care am scris această carte s-a dovedit una plină de schimbări profunde în viaţa mea. Printre altele, în iulie 2016 am renunţat la slujbă, devenind scriitor cu normă întreagă. îmi plăcea slujba mea, care îmi oferea prilejul să ajut oamenii să ia decizii sănătoase - sau măcar să supravieţuiască suficient ca s-o poată face -într-unul dintre punctele cruciale ale vieţii adulte. Cred că le sunt de folos oamenilor şi ca scriitor, sau cel puţin asta este impresia pe care mi-au lăsat-o aceia dintre voi care mi-au trimis scrisori sau mesaje online spunându-mi cât de mult i-a mişcat ceea ce am scris. Dar în slujba mea de zi cu zi munca era mai directă şi la fel şi chinurile şi recompensele ei. îmi lipseşte mult.

Nu mă înţelegeţi greşit: a fost o tranziţie bună şi necesară. Cariera mea scriitoricească a explodat în sensul bun al cuvântului şi, în fond, îmi place şi să fiu scriitoare. Dar e în firea mea să reflectez când se produc mari schimbări şi să recunosc atât pierderile, cât şi câştigurile.

Această schimbare a fost facilitată de o

campanie pe Patreon (platformă de finanţare a artiştilor) pe care am început-o în mai 2016. Şi, într-o notă mai tristă... această campanie pe Patreon este cea care mi-a permis să mă dedic în totalitate mamei mele în ultimele zile ale vieţii ei, la finele lui 2016 şi la începutul lui 2017. Nu vorbesc prea des în public despre lucruri personale, dar poate că vedeţi în ce măsură trilogia „Pământul sfărâmat" este efortul meu de a mă lupta cu maternitatea şi cu multe altele. Mama a avut nişte ultimi ani dificili. Cred (privind retrospectiv, multe dintre substraturile romanelor mele devin clare) că, la un anumit nivel, bănuiam că moartea ei va veni şi poate încercam să mă pregătesc. Tot nu am fost pregătită când s-a petrecut, dar nimeni nu este.

Aşadar, le sunt recunoscătoare tuturor - familiei, prietenilor, agentului meu, Patronilor mei, celor de la Orbit, inclusiv noului meu editor, foştilor mei colegi, personalului de la azil, tuturor celor care m-au ajutat să trec prin asta.

Şi de aceea am muncit din greu ca să termin la timp *Cerul de piatră,* în ciuda călătoriilor, a spitalizărilor, a stresului şi a miilor de umilinţe birocratice pe care trebuie să le înduri după moartea unui părinte. în mod sigur nu mi-a fost foarte bine în timp ce lucram la carte, dar măcar atât pot să spun: acolo unde-i durere în cartea asta, e durere reală, unde-i mânie, e mânie reală şi unde-i dragoste, e dragoste adevărată. Aţi parcurs acest drum alături de mine şi veţi primi întotdeauna tot ce am mai bun să vă ofer. Asta şi-ar fi dorit mama.

Grupul Editorial ART
Comenzi - Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti
Tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021.369.31.99
Comenzi - online
www.editura-paladin.ro